Dr. ŞERBAN MILCOVEANU

PENTRU CE A FOST ASASINAT CORNELIU ZELEA CODREANU?

30 noiembrie 1938

Volumul I: expunerea cronologică a faptelor
Volumul II: analiza explicativă a evenimentului

„Asociația foștilor președinți ai Studențimii"
și
„Liga pentru apărarea Adevărului istoric"

Dr. Şerban Milcoveanu

Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu?

30 noiembrie 1938

Culegere şi tehnoredactare computerizată: Mihaela EFTIMIU
Corectură: Dana Domnica MILCOVEANU, Oana Petre

Editat fără scop lucrativ
de
„Asociaţia foştilor preşedinţi ai Studenţimii”
persoană juridică
şi
„Liga pentru apărarea Adevărului istoric”
persoană juridică

tel.: 021-2224381
Str. Petöfi Sandor 9
Bucureşti I, cod 011.406

ISBN: 978-973-0-05068-4

Dr. Şerban Milcoveanu
medic primar
asistent universitar 1940-1945
Coroana României şi Steaua României
panglica Virtute Militară

În 1935-1936 preşedintele „Societăţii Studenţilor în Medicină”
În 1936-1937 preşedintele „Asociaţiei Internilor de Spital”
În 1936-1940 preşedintele „Uniunii Naţionale
a Studenţilor Creştini Români”
În 1940-1941 preşedintele „Asociaţiei generale a medicilor”,
editor al arhivei istorice „Învierea”

Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu?

30 noiembrie 1938

Volumul I: expunerea cronologică a faptelor
Volumul II: analiza explicativă a evenimentului

Nota bene

O treime din computerizarea primului volum a fost acoperită de donația spontană a domnului Ion Simionescu, veteran de război și fost director al Grădinii Zoologice din Cluj-Napoca.

Recunoștința Adevărului Istoric și recunoștința Națiunii Române.

Dr. Dana-Domnica Milcoveanu
medic specialist
Clinica Hematologie,
Spitalul Fundeni

Singura prefață posibilă

Nimeni nu poate stărui cu privirea drept în soarele de amiază.

Nimeni nu poate pune concluzia la ce nu cunoaște și, mai ales, la ce nu se poate cunoaște.

La fel Adevărul în Istorie.

Sunt evenimente atât de nefirești și atât de anormale încât, oricât ai stărui, nu găsești nici justificare și nici măcar explicație.

Sunt întrebări la așa adâncime sau la așa înălțime, încât oricâtă bunăvoință ai avea, rămân fără răspuns și sunt Necunoscutul în Istorie.

Țara se prăbușește de la sine. Nici nu e nevoie de îmbrâncire din afară ca în vara 1940 și ca în vara 1944. Cu actuala faună zisă politică, se contează pe contagiozitatea și generalizarea putreziciunii. Se vrea vidul românesc în interiorul Statului Român.

Viitorul.

Viitorul încă întreabă:

Este posibil șocul de redresare?

Este posibilă contra-ofensivă națională?

Dr. Dana-Domnica Milcoveanu

24 iunie 2007

Cronologie

Zelea

În vechea limbă moldovenească înseamnă *perfect, desăvârşit, optim*.

Veche familie de ţărani români din comuna Igeşti, judeţul Storojineţ, din nordul Bucovinei. În scopul de a deznaţionaliza Bucovina, la recensământul din 1825 ocupaţia austriacă a impus sufixuri ucrainiene sau poloneze şi astfel a devenit *Zeliski*.

Familia lui Ciprian Porumbescu a căpătat numele de Columbovici.

Familia Emin a căpătat numele de Eminovici.

Anul 1898

Tânărul Ion Zeliski, în vârstă de 19 ani, împreună cu soţia sa, germana Eliza, născută Brauner, emigrează în Patria mamă: întâi la Iaşi, unde îşi reromânizează numele – Ion Zelea Codreanu, şi apoi la Huşi, unde obţine catedra de limba şi literatura germană la Liceul Mihail Kogălniceanu din localitate.

Anul 1899

La 13 septembrie 1899 se naşte Corneliu Z. Codreanu şi prof. A. C. Cuza îi devine naş, protector şi îndrumător.

Anul 1912

Corneliu Z. Codreanu este trimis să urmeze Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu de lângă Târgovişte: fondat de Nicolae

Filipescu pentru elevii de elită şi împărtăşind deviza „Totul pentru Ţară, nimic pentru noi".

Anul 1916

La 15 august 1916 România intră în război pentru eliberarea Transilvaniei de sub ocupaţia maghiară.

Prof. Ion Zelea Codreanu pleacă pe front, unde devine maior comandant de batalion de infanterie şi unde este rănit.

Adolescentul Corneliu Z. Codreanu se oferă voluntar pe front, unde este apreciat de colonelul Piperescu şi de viitorul general Dumitru Coroamă.

Anul 1918

Corneliu Z. Codreanu urmează şi absolvă şcoala de Ofiţeri de Infanterie de la Botoşani. Aici a avut coleg pe viitorul maior de jandarmi, Varo, comandantul închisorii Râmnicu-Sărat în 1938.

Anul 1919

Corneliu Z. Codreanu se înscrie student la Facultatea de Drept, pe care o absolvă şi devine avocat.

Conform planului de a fonda Israelul pe teritoriul Moldovei, Basarabiei şi Bucovinei, la Universitatea Alexandru Ioan Cuza, de la Iaşi, studenţii români pierduseră majoritatea şi, în plus, erau divizaţi în: gruparea pro-liberală, condusă de Victor Iamandi, gruparea pro-ţărănistă, condusă de Lăbuşcă şi gruparea naţionalistă, condusă de viitorul mare avocat, Nelu Ionescu.

Corneliu Z. Codreanu se alătură grupării naţionaliste. Nădejdea ieşenilor era la colegii din Universitatea Carol I din Bucureşti şi de la Universitatea Regele Ferdinand I din Cluj-Napoca.

Anul 1920

Februarie. Corneliu Z. Codreanu se încadrează în formaţia politică „Garda Conştiinţei Naţionale", condusă de muncitorul Const. Pancu ce edita un mic ziar local cu acelaşi nume.

Comuniştii pun mâna pe Atelierele CFR de la Nicolina şi arborează steagul roşu cu secera şi ciocanul.

Studentul Corneliu Z. Codreanu, în costum naţional ţărănesc, se bagă în mulţime, se caţără pe vârful Atelierelor Nicolina şi înlocuieşte steagul roşu cu tricolorul românesc.

Mulţimea este uluită de supraîndrăzneala, supraiuţeala şi supraentuziasmul tânăr care devine simbol şi steag al României care refuză să moară.

Iulie-august

Corneliu Z. Codreanu remobilizează elevii de la Liceul Mihail Kogălniceanu din Huşi şi în Pădurea Dobrina se depune Jurământul că, dacă bolşevicii pun mâna pe Moldova, ei, elevii, se retrag în Munţii Carpaţi pentru rezistenţă naţională împotriva invadatorilor.

Septembrie

Are loc la Cluj-Napoca primul Congres Naţional Studenţesc al României întregite cu toate provinciile istorice şi în graniţele ei etnice.

În lupta corp la corp cu grupul pro-liberal şi cu grupul pro-ţărănist, grupul naţionalist condus de Corneliu Z. Codreanu obţine prin vot majoritar: a) apartenenţa la creştinism a organizaţiilor studenţeşti şi b) insigna de student cu iniţialele sintagmei „Student Creştin".

În baza moţiunii votate de Congresul de la Cluj: în 1925 se fondează Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români" şi până la venirea comuniştilor la guvernarea României în 6 martie 1945 întreaga Studenţime Română rămâne devotată creştinismului.

Forţele Oculte din Occident somează România să scoată cuvântul „creştin" din titulatura organizaţiilor studenţeşti.

Academicianul francez, Charles Maurras, trimite la Bucureşti un mesaj prin care elogiază Studenţimea Română: „Studenţime unică în lume prin unanimitatea sa creştină, patriotă, naţionalistă şi regalistă."

Pe tot parcursul anului 1921 au loc în Universitatea Iaşi confruntări şi chiar lupte între studenţimea pro-România şi studenţimea anti-România.

Corneliu Z. Codreanu este ales preşedintele „Societăţii Studenţilor în Drept".

Senatul Universităţii Iaşi, dominat de francmasoni, îl elimină pe Corneliu Z. Codreanu din toate universităţile. Consiliul profesoral al Facultăţii de Drept, cu decan prof. A.C.Cuza, refuză decizia Senatului şi menţine student pe Corneliu Z. Codreanu.

Iudeo-masoneria se dovedeşte în complicitate cu iudeo-comunismul.

Anul 1922

Din Universitatea Iaşi se lansează lozinca: „Conţinut naţional românesc în conţinătorul statal România", care va fi împărtăşită de studenţimea din Cernăuţi, din Bucureşti şi din Cluj-Napoca.

„România Românilor" nu este excluderea naţionalităţilor conlocuitoare, ci sub conducerea naţiunii care a alcătuit Statul şi care răspunde în istorie.

Pe parcursul anului 1922 apar, la Bucureşti, revista „Apărarea Naţională" a prof. A.C.Cuza şi Nicolae Paulescu şi la Cluj-Napoca revista „Dacia Nouă" a lui Ionel I. Moţa şi Justin Ilieşu.

În toamna 1922 izbucneşte spontan de jos în sus, de la studenţi la profesori, *Marea Mişcare Studenţească* rămasă în istorie cu completarea zilei *de 10 decembrie 1922* drept sărbătoarea naţională a Studenţimii Române.

Prima scânteie a fost la Iaşi când, pe ascuns, cursurile universităţii au fost deschise fără slujbă religioasă, cum se obişnuia la toate festivităţile, la toate inaugurările şi la toate comemorările. S-a aflat post-factum şi în faţa vicleniei autorităţiior s-a luat hotărârea ca în anul următor să se acţioneze preventiv, eventual cu utilizarea forţei.

A doua scânteie a fost la Cluj-Napoca, când s-a sinucis studenta româncă venită din Vechiul Regat. S-a înscris la Universitate, dar n-a fost primită în căminul studenţesc şi la cantina studenţească şi, în perfectă limbă românească, i s-a spus: „Ce cauţi în scumpul nostru Erdely? Du-te în Oltenia ta."

Dânsa a înţeles a fi trădarea Transilvaniei faţă de Vechiul Regat şi s-a sinucis în chip de protest istoric. Înmormântarea studentei sinucise a pus în mişcare adevărata Transilvanie care era pentru Unirea eternă cu România.

A treia scânteie a aprins incendiul simultan la Cluj-Napoca, Bucureşti şi Iaşi.

Scânteia a pornit de la Facultăţile de Medicină.

În noiembrie, studenţii din anul I au trecut de la studiul scheletului la disecţia cadavrului.

Câte 5 studenţi la fiecare masă de disecţie.

Cadavrele erau ale celor care mor pe stradă, fără act de identitate, fără domiciliu personal şi, timp de o lună, n-a venit nimeni să-i revendice.

Într-o noapte din noiembrie a venit conducerea comunităţii evreieşti din Transilvania şi, cu o aprobare nu de la Minister sau de la Rectorat, a ridicat pentru înhumare toate cadavrele găsite a fi prepuţo-prive, deci de etnie israelită.

Ca urmare, au rămas fără cadavru de disecat 25 de studenţi.

Rectorul Sextil Puşcariu, prorectorul Ion Ursu şi prof. de anatomie Victor Papilian n-au avut soluţie de rezolvare. Atunci, preşedintele Centrului Studenţesc Petru Maior din Cluj-Napoca, Ionel I. Moţa în vârstă de 21 ani: a venit la faţa locului şi a decis ca studenţii evrei să nu mai disece pe cadavre de români şi la mesele lor să fie instalaţi studenţii români rămaşi fără cadavru de disecat.

S-a telefonat la Bucureşti şi la Iaşi şi aici s-a aflat că se întâmpla exact acelaşi lucru.

În dimineaţa de 10 decembrie 1922 studenţii medicinişti au şedinţă în marele amfiteatru al Facultăţii de Medicină, sub conducerea liderilor Ion Simionescu, Const. Dănulescu, Richard Tătaru, Pandele Gheorghiu, Const. Dăniţă, ? Iliescu etc.

S-au luat două decizii: a) studenţii evrei să disece numai pe cadavre de evrei şi b) proporţionalitatea dintre evrei şi români în Universitate să reproducă proporţionalitatea în România dintre populaţia non-evreiască şi populaţia evreiască. Această din urmă decizie a fost numită *numerus clausus*. În procentul studenţilor

non-evrei erau incluse toate naţionalităţile conlocuitoare: unguri, ucrainieni, germani etc.

După votarea celor două decizii, miile de studenţi s-au încolonat şi au pornit spre Preşedinţia Guvernului, cu scop evident de a obţine punerea în practică pe cale legală.

Guvernul a adus Poliţia, Jandarmeria şi Armata. Primul baraj a fost în Piaţa Sfântul Elefterie, al doilea baraj a fost în actuala Piaţă Mihail Kogălniceanu şi al treilea baraj, peste care nu s-a putut trece, a fost Calea Victoriei, în dreptul Cercului Militar.

Ziua de 10 decembrie a fost decretată sărbătoarea oficială a Studenţimii Române.

Mişcarea Studenţească s-a extins instantaneu la toate facultăţile şi la toate universităţile din România. Asociaţia studenţilor români din Franţa, Germania şi Italia, cu sediul la Paris şi prezidată de Radu Budişteanu, s-a declarat solidară cu Mişcarea Studenţească din ţară.

Tineretul universitar este viitorul în orice ţară.

Cu unanimitate, solidaritate şi combativitate Mişcarea Studenţească din România anilor 1922-1923 este unicat în Istoria Universală.

Guvernul a răspuns cu închiderea universităţilor timp de un an şi conducerea organizaţiilor studenţeşti a răspuns cu un complot de atentate punitive împotriva tuturor miniştrilor, în afară de Ionel I.C. Brătianu şi Vintilă I.C. Brătianu, socotiţi mari patrioţi fără putere în faţa Forţelor Oculte stăpânind România.

Anul 1923

Războiul civil dintre Guvern şi Studenţime, recte dintre Forţele Oculte şi Naţiunea Română, a ţinut tot anul universitar 1922-1923.

Cursurile suspendate.

Universitatea închisă.

Arhivele confiscate şi sediile închise.

Căminele şi cantinele studenţeşti închise.

Presa de stânga furibundă.

Studenţii azvârliţi în stradă şi muritori de foame.

Nicio defecțiune în rândurile studențimii. Este mobilizată și pe poziție de luptă toată studențimea din: București, Iași, Cluj-Napoca și Cernăuți. Nucleul dur la Iași: Corneliu Z. Codreanu, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Mille Lefter, Tudose Popescu, Dragoș Nicolae, Leonida ?, Traian Breazu. Nucleul dur s-a constituit la Iași pentru că aici era supraacută problema evreiască și aici era ajuns cuțitul la os.

Prin consens unanim și la propunerea lui Corneliu Z. Codreanu se fondează la 4 martie 1923 Liga Apărării Naționale Creștine, sub președinția prof. A. C. Cuza. În conducere prof. Ion Găvănescul, prof. Corneliu Șumuleanu, preot Nicolae Paulescu, prof. Ion Cătuneanu, prof. Const. Tomescu și prof. Ionel Zelea Codreanu. Primul congres general la Câmpulung, Bucovina și sediul central la București.

Ziarele evreiești Dimineața, Adevărul, Lupta, Lumea și Opinia tunau și fulgerau.

Ziarul românesc Universul, condus de Stelian Popescu, ia apărarea Mișcării Studențești și Ligii Apărării Naționale Creștine.

Executând ordinul Forțelor Oculte, guvernul național-liberal și Parlamentul compus din Cameră și Senat dau o nouă Constituție cu încetățenirea tuturor evreilor și cu dreptul lor de a achiziționa pământ.

Proprietatea pământului este o problemă foarte veche și toate generațiile premergătoare au ținut ca pământul să rămână la români și să nu fie achiziționat de străini. Faimoasele Capitulații încheiate de domnitorii noștri cu imperialismul turco-otoman cuprindeau interdicția turcilor să achiziționeze proprietăți și să construiască moschee pe teritoriul Țării Românești și Moldovei.

Reacția studențimii a fost întâi organizarea la Iași a unui congres și apoi organizarea la București a unui atentat punitiv al guvernului minus Frații Brătianu.

În octombrie 1923 se redeschide anul universitar. Tot fără oficierea Serviciului Religios și la universitatea Iași conflict violent între studenții care au adus preoți și autoritățile care au alungat preoții.

La Universitatea Cluj-Napoca se lansează, în surpriza generală, Imnul Studențimii Române, de Justin Ilieșu.

La București, primul-ministru Ionel I.C. Brătianu rezolvă problema, donând Centrului Studențesc București posesia Bisericii Sfântul Anton, din Piața de Flori, cunoscută drept Curtea Veche, cu paroh preotul Nicolae Georgescu-Edineți.

Printr-un agent infiltrat sau trădător recrutat, Poliția Secretă Politică află de complotul proiectat în noaptea de 8 octombrie 1923, arestează conducătorii studențimii și îi claustrează în Închisoarea Văcărești.

Opinia publică s-a împărțit: cercurile oficiale au fost de partea Guvernului și masele populare de partea studențimii.

Anul 1924

În anii aceia România era epuizată și în mare sărăcie. Forțele centrifuge s-au mobilizat mai repede decât forțele centripete și entuziasmul Întregirii Naționale părea să fie anulat suicidar.

Cu toată această sărăcie, Națiunea s-a substituit Statului și s-au făcut donații și colecte pentru construirea de cămine studențești. Atunci s-a construit căminul Societății Studenților în Medicină din Bd. Schitu Măgureanu nr. 2. Atunci generosul bogătaș Vasiliu Bolnavu a oferit căminul studențesc din Piața Amzei. Atunci ziarul Universul, al lui Stelian Popescu, a adunat bani pentru viitoarea Casă Studențească din Calea Plevnei.

Se părea că se produce aurora în România.

La 23 martie 1924 începe la Curtea cu Jurați din București judecarea așa-zisului „complot" al Studențimii împotriva propriului guvern.

Tribunalul Capitalei este fără încetare încercuit de zeci de mii de bucureșteni solidari cu Tineretul naționalist și cu Viitorul Țării.

Are loc celebra depoziție de martori din partea Istoriei și din partea Divinității a prof. dr. Nicolae Paulescu (1869-1931).

Reproduc așa cum este transmis oral din generație în generație până ce persoana mea a venit în București și am devenit ultimul student al prof. dr. Nicolae Paulescu:

„Onorată Curte!

Onorați jurați!

Cauza ajunsă în judecata domniilor d-voastră nu este tentativa decisă sau intenția neconcretizată a unor tineri studenți de a întrebuința violența în raporturile dintre guvernați și guvernanți.

Cauza ajunsă în judecarea domniilor d-voastră nu este vreo ostilitate mai mult sau mai puțin antisocială împotriva populației evreiești pașnice, muncitoare și până la proba contrară prezumată a fi loială cu statul care o găzduiește și în care trăiește.

Națiunea Română a creat Statul Român. Națiunea Română este singura răspunzătoare în Istorie. Dacă piere România, nu alții, ci singuri noi, românii, vom fi vinovați.

Responsabilitatea aduce dreptul de a conduce și, înainte de aceasta, dreptul la apărare.

Românii sunt un popor pașnic și o națiune conștientă. Suntem toleranți cu străinii pentru că avem legimitate pe pământul strămoșesc și pentru că nu ne lipsește capacitatea de a asimila de bună voie.

Onorată Curte!

Onorați jurați!

Cauza ajunsă în judecata domniilor d-voastră este cea mai mare primejdie națională și socială din istoria de două milenii a poporului nostru.

Cauza ajunsă în judecata domniilor d-voastră este conspirația Forțelor Oculte mondiale de a ni se lua dreptul la suveranitate și de a fonda aici în spațiul carpato-ponto-dunărean Israelul european.

Israelul european: stat bi-național cu evreii clasă conducătoare și exploatatoare în calitate de națiune învingătoare și cu noi, românii, clasă subordonată și exploatată în calitate de națiune învinsă.

În România nu există antisemitism nativ scop în sine din ură de rasă sau ură de religie. În România există numai antisemitism reactiv de legitimă apărare împotriva unei agresiuni din exterior în complicitate cu trădare din interior.

Onorată Curte!

Onorați jurați!

Înainte de a vă retrage în camera de deliberare și înainte de a lua o decizie, vă adresez o rugăminte. Vă adresez rugămintea să vă gândiți că sunteți exponenții unei națiuni căreia Dumnezeu îi interzice a se sinucide.

Rugămintea că n-aveți chiar dreptul să uitați cele 34 generații premergătoare de români care vă privesc din cer și din pământ.

Rugămintea să vă gândiți că nu aveți chiar întreg dreptul de a nu ține seama de ce așteaptă și de ce nădăjduiesc de la d-voastră următoarele generații de români.

Onorată Curte!

Onorați jurați!

Sunteți îndreptățiți să judecați după legile în vigoare și după propria d-voastră conștiință.

Umila mea rugăminte și mare rugăminte a istoriei sunt ca la criteriul legii și la criteriul conștiinței să adăugați criteriul Națiunii care nu vrea să moară și care nu trebuie să moară.

Omorată Curte!

Onorați jurați!

Vă însoțește rugămintea mea și eu alături de întreaga Națiune avem încredere în domniile d-voastră."

Închid citatul.

Ilustrul și nemuritorul profesor și-a terminat istorica depoziție de martor în aplauzele frenetice ale publicului ridicat în picioare.

În continuare și în completare, cei 43 avocați veniți din proprie inițiativă au pledat și au demonstrat că consfătuirea studenților n-a fost o tentativă cu încercare de punere în aplicare, ci o discuție pașnică de diverse ipoteze fără luare de decizii.

Procesul a durat două zile.

În seara de 30 martie 1924, cei 24 de jurați aleși prin tragere la sorți au pronunțat în unanimitate sentința de achitare.

Timp de mai multe zeci de minute, publicul din sala de judecată și publicul de pe sălile Tribunalului au aplaudat furtunos și au ovaționat frenetic.

Națiunile sunt ființe vii, colective care trăiesc alergând pe albia istoriei.

La data aceea, anii 1924, în timpul domniei Regelui Ferdinand I cel Loial şi sub guvernarea Marilor Fraţi Brătianu: Naţiunea Română era vie şi îşi pregătea viitorul în Tineretul Universitar.

Sentinţa curţii cu juraţi a fost diferit înţeleasă şi diferit primită la Bucureşti şi la Iaşi.

Prefectul de Poliţie a Capitalei, generalul Eraclie Nicoleanu, a acceptat-o cu înţelepciune. El s-a deplasat în adunările studenţeşti şi personal a încercat şi chiar a reuşit să-i convingă pe studenţi că Statul Român are angajamente internaţionale trebuind a fi respectate şi că Naţiunea Română este obligată de a-şi menţine ordinea tocmai pentru a valorifica libertatea.

La jumătatea secolului al XIX-lea, domnitorul Ţării Româneşti, George Bibescu, a spus: „Soarta acestei ţări este de a fi în veci smerită."

Să mi se îngăduie o amintire personală.

În 1927 eram elev la Colegiul Sfântul Sava şi participam la o şedinţă studenţească spontană şi agitată.

Prefectul Poliţiei, generalul Eraclie Nicoleanu, ţinea un discurs despre angajamentele internaţionale ale României. Din public, studentul Ion V. Emilian i-a strigat: „Idiotule". Generalul Eraclie Nicoleanu şi-a întrerupt discursul şi a întrebat: „Cine m-a făcut idiot?"

Cei aproape 1.000 de studenţi şi elevi au răspuns în cor: „Natura te-a făcut idiot."

Generalul nu s-a supărat şi şi-a continuat discursul nu chiar convingător.

Exact altfel s-au petrecut lucrurile la Iaşi.

Cunoscut românilor drept „dulcele târg al Ieşilor la plural".

Prefectul de Poliţie Const. Manciu era posedat de ambiţie în loc să posede înţelepciune.

El a interpretat sentinţa de la Bucureşti drept o insultă a Justiţiei împotriva Poliţiei şi şi-a propus să provoace la Tribunalul din Iaşi o replică a Poliţiei împotriva Justiţiei.

Adică condamnarea lui Corneliu Z. Codreanu nu sub acuzaţia de tentativă nereuşită, ci cu dovezi concrete de culpabilitate.

O principesă Ghica, din aristocraţia ereditară a Moldovei, a donat un teren în orăşelul Ungheni pe malul Prutului şi Corneliu Z. Codreanu a organizat o tabără de muncă voluntară pentru cultivarea de zarzavat cu irigare.

Prefectul Const. Manciu cu poliţiştii lui capturau studenţi şi elevi pentru a semna declaraţii cum că în tabără Corneliu Z. Codreanu îi îndoctrinează, îi instruieşte şi îi organizează pentru o revoluţie sângeroasă care să răstoarne prin violenţă ordinea socială din România.

Metodele de aşa-zisă anchetă ale prefectului Const. Manciu erau: bătăi la tălpi, strivirea degetelor în tocul uşii şi invenţia lui, unicat în istoria Poliţiei mondiale.

Victima legată la mâini şi la picioare era atârnată de tavan cu capul în jos şi Const. Manciu ridica un lighean cu apă şi ameninţa să astupe gura şi nasul.

Perfectă teroare de Stat.

Războiul Statului împotriva Naţiunii.

Astfel torturaţi, studenta Silvia Teodorescu, studenta Lili Lefter şi studentul Comârzan au dat în judecată pe prefect şi pe poliţişti. Primele două procese s-au terminat cu achitarea de orice vinovăţie a prefectului Const. Manciu. La al treilea proces a venit Corneliu Z. Codreanu să apere în calitate de avocat al reclamantului, studentul Comârzan. În timpul pledoariei, Const. Manciu îl insultă pe Corneliu Z. Codreanu cu epitetul de „derbedeu" şi l-a ameninţat cu luarea în anchetă şi aplicarea torturii.

Corneliu Z. Codreanu n-a ripostat şi a aşteptat pe stradă ieşirea prefectului Const. Manciu din localul Judecătoriei.

De pe celălalt trotuar a tras trei gloanţe: unul direct în fruntea prefectului Const. Manciu şi câte unul în gambe pentru cei doi poliţişti, astfel imobilizaţi ca să nu tragă ei cu revolverele.

După atentat, Corneliu Z. Codreanu s-a dus direct la Închisoarea Galata şi a cerut să fie arestat.

Vestea atentatului de la Iaşi împotriva atotputernicului prefect de Poliţie s-a răspândit ca fulgerul în toate cele 10 provincii istorice ale României Întregite.

În contradicție cu autoritățile de Stat, Națiunea a interpretat îndrăzneala și sensibilitatea lui Corneliu Z. Codreanu cum că în România s-a născut în fine Voința care nu mai acceptă teroarea de Stat, care poate asigura libertatea Națiunii și care sigur va pune capăt multi-secularului război civil dintre Stat și Națiune.

Atentatul n-a fost o eroare.

Atentatul a fost începutul aurorii și garanția vieții în România.

Cum am spus, de secole, de la Ștefan cel Mare și de la Mihai Viteazu se aștepta în România voința imposibil de corupt, imposibil de intimidat și imposibil de înșelat care să apere și să asigure libertatea.

Ministrul Justiției, Gheorghe Mârzescu, era convins și inițial a vrut să se judece la Curtea cu Jurați din Iași procesul de judecare și de condamnare a lui Corneliu Z. Codreanu.

Dulcele târg al Ieșilor a intrat într-o fierbere unanimă și nu a fost posibil să se găsească 24 de jurați care să nu se fi pronunțat pe față și cu pasiune.

Se știe că primele obligații ale oricărui judecător sunt obiectivitatea și imparțialitatea, deci să nu se pronunțe înainte de judecată și înainte de sentință.

Atunci procesul s-a transferat la Curtea cu Jurați din Focșani.

În orașul Unirii dintre Moldova și Țara Românească situația s-a repetat identic.

Fiicele ministrului Nicolae Chirculescu au adus mâncare la închisoare și au deschis colecte publice.

Regimentul de Infanterie, sub comanda colonelului Paul Cambureanu, a defilat în fața închisorii dând onorul spre fereastra celulei unde, în dosul gratiilor, se găsea cu lanțuri la picioare Corneliu Z. Codreanu.

Neputându-se găsi 24 de jurați fără pronunțare înainte de proces, procesul a fost transferat la Curtea cu Jurați de la Turnu Severin unde nu exista problemă evreiască de rezolvat.

Mai departe nu se mai putea ține procesul. Constituția abia votată nu îngăduia ca procesele politice să fie la Justiția Militară în loc de Curțile cu Jurați.

Procesul a fost un triumf. După deliberare în secret, cei 24 de jurați: au reintrat în sala de judecată, toți cu insigna LANC la butonieră și, cu vădită fericire națională, au pronunțat sentința de a achita pe Corneliu Z. Codreanu și, în același timp, de a o despăgubi cu drepturi bănești pe văduva lui Const. Manciu. Emoția era atât de mare și atât de generală, încât publicul din sală a donat bani pentru sentința de despăgubire.

Încă mai mare triumf a fost întoarcerea la Iași.

În toate gările de la Turnu-Severin la Iași publicul a ovaționat Trenul Marilor Ieșeni.

Profesorii și-au adus elevii să vadă, să audă și să memoreze, să gândească asupra primejdiilor pândind România și asupra soluțiilor de viitor.

În Gara Slatina, noi, elevii de gimnaziu, l-am văzut și l-am auzit pe Corneliu Z. Codreanu, în vârstă de 24 de ani și în costum național țărănesc.

Dânsul ne-a arătat două bucăți de lanț și ne-a spus: „Cu acest lanț am fost legat la picioare. L-am rupt la proces și la fel voi rupe lanțurile care înrobesc pe români în propria lor Patrie."

În lunile următoare Corneliu Z. Codreanu se însoară la Focșani cu studenta Elena Ilinoiu, fiica unui șef de gară CFR. După nuntă este chemat la Focșani să boteze 100 de copii care se născuseră între timp și părinții îl vroiau ca naș. Apoi la Iași pune temelia unui edificiu numit Cămin Cultural Iași. În octombrie 1925 pleacă să continue studiile la Universitatea Grenoble din Franța. Pentru a se întreține muncea în grădinărit în afara orelor de curs și de seminar..

În țară, viitorul regizor și scriitor Ion Savu a editat un timbru cu fotografia lui Corneliu Z. Codreanu pentru a aduna fonduri și a le trimite la Grenoble.

Anul 1926

S-a produs scindarea Ligii Apărării Naționale Creștine: jumătate cu președintele prof. A.C. Cuza și jumătate zisă Liga statutară cu prof. Ion Găvănescul și prof. Corneliu Șumuleanu.

La alegerile parlamentare făcute de guvernul mareşal Alex. Averescu, cu Octavian Goga la Ministerul Afacerilor Interne, 10 candidaţi ai LANC sunt aleşi deputaţi. Explicaţia dată de guvern: „Trebuie să fie în Parlament cineva care să spună cu voce tare ceea ce noi suntem obligaţi a tace."

Anul 1927

Marea realizare a Guvernului mareşal Alex. Averescu cu Ion Mitilineu, ministru de externe a fost recunoaşterea de către Parlamentul Italiei a Unirii Basarabiei din 27 martie 1918 şi a Unirii Bucovinei din 28 noiembrie 1918.

Franţa, Anglia şi USA au recunoscut unirea Basarabiei pe jumătate, în sensul că guvernele lor s-au pronunţat, dar parlamentele lor au amânat recunoaşterea sine die.

Prima ipoteză: decizie punitivă la naţionalismul economic al Fraţilor Brătianu.

A doua ipoteză: amânare în aşteptarea normalizării relaţiilor dipomatice cu Rusia.

A treia ipoteză: neputându-se fonda marele Israel cu capitala la Lvov-Lemberg, s-a proiectat micul Israel cu capitala la Chişinău.

Trei mari nenorociri:

La 23 iunie 1927 decedează istoricul şi filosoful Vasile Pârvan, prin peritonită post-apendicectomie cauzată de mal praxis profilactic şi mal praxis diagnostic al medicului evreu Pascal, unicul medic al Sanatoriului Sfânta Elisabeta.

La 20 iulie 1927 decedează Regele Ferdinand I cel Loial, prin cancer rectal cu metastază în urma unui mal praxis diagnostic al dr. Romalo, singurul medic consultat de victimă.

La 24 noiembrie 1927 decedează prim-ministrul Ionel I. C. Brătianu, prin angină acută, septicemie streptococică cauzată de dublu mal praxis terapeutic a doi mari şi valoroşi profesori ai Facultăţii de Medicină din Bucureşti.

Decesul lui Ionel I. C. Brătianu a fost cauza tuturor nenorocirilor din România, care au venit una după alta asemenea alunecării pe toboganul istoriei.

La 24 iunie 1927, Corneliu Z. Codreanu se desprinde din Liga Apărării Naţionale Creştine şi, împreună cu Ionel I. Moţa, Ilie Gârneaţă, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Tudose Popescu şi Mille Lefter, fondează Legiunea Arhanghelul Mihail, cunoscută drept Mişcarea Legionară.

Iată noutatea ideologică, organizatorică şi strategică a noului partid naţionalist:

În viaţa publică şi în activitatea politică se pleacă de la realitatea existentă şi se merge înainte cu Adevărul drept scop şi drept stindard.

Scopurile trebuind a deveni rezultate sunt cele 5 realităţi existenţiale de jos în sus pe treptele scării: omul, familia, naţiunea, omenirea şi Dumnezeu.

Scopul, cum am spus, trebuind a deveni rezultat sunt: apărarea, continuarea, dezvoltarea şi fecunditatea acestor realităţi cu drept la existenţă şi cu necesitate de optimizare.

Democraţia sau dictatura pe plan politic, liberalismul sau etatismul pe plan social, evoluţia sau revoluţia pe plan strategic. Nu sunt scopuri, ci sunt mijloace. Ca atare, aceste mijloace sunt selecţionate şi utilizate în funcţie de împrejurări, adică de condiţia de timp şi de condiţia de spaţiu.

Noutatea adusă de Corneliu Z. Codreanu şi Mişcarea Legionară a fost buna şi consecventa distincţie dintre scopuri şi mijloace.

De aici cele două ostilităţi: a) faţă de partidele cu orientare vestică, sacrificând naţiunea pentru triumful democraţiei şi b) faţă de partidele cu orientare estică, sacrificând omul pentru triumful etatismului.

Etatismul şi democraţia sunt mijloace, iar omul şi naţiunea sunt scopuri.

Naţiunea e scop pentru că toate naţiunile de pe Terra sunt fiinţe vii colective care aleargă pe albia istoriei.

Omul e scop, şi nu mijloc pentru că a fost creat sau s-a creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, întruchipând perfecţiunea biologică şi reprezentând adevărul ca scop în sine.

În viața publică și în activitatea politică devotamentele se nasc pe bază de vocație nativă și vin în același timp atrase de misiunea trebuind a fi îndeplinită și împinse de sentimentul trăit cu sinceritate.

Vocația înseamnă: a) cât mai puțin egoism și cât mai mult altruism și b) cât mai departe de materialism și cât mai aproape de idealism.

Misiunea care a fascinat și a magnetizat trei generații de români legionari a fost exprimată de Ionel I. Moța în Testamentul său: „Să faci, Căpitane, o Țară ca soarele sfânt de pe cer."

Iar sentimentul care a împins trei generații de români legionari a fost și mereu este Iubirea de Dumnezeu. Iubirea de Patrie, Iubirea de Legiune și, nu mai puțin, Iubirea pentru Omul cu rosturi în lume.

Cultul lui Dumnezeu și Cultul Patriei sunt cele două modalități de autodepășire bio-psiho-socială prin care omul în mic și națiunea în mare scot din adânc și oferă cu generozitate tot ce-i bun și folositor în ei.

În anii de după Primul Război Mondial, România era fericită, dar o stăpânea o imensă teamă că vom fi prinși în menghina iudeo-comunismului strivind din est și a iudeo-masoneriei strivind din vest. Scopul acestei duble constrângeri nu putea fi decât confiscarea României și subalternizarea românilor și fondarea în bogatul și invidiatul teritoriu carpato-ponto-dunărean a altui stat, cu noi, autohtonii simpli salariați la întreprinderi străine sau nefericiți robi într-o republică socialistă sovietică la ordinele Moscovei.

Această senzație de strângere în menghină a generat anarhia în toate straturile sociale, dar mai ales în tineretul din universități și licee, a zeci de mii de devotamente care au venit la Liga Apărării Naționale Creștine cu cerere de utilizare și cu ofertă de jertfă.

Prof. A.C. Cuza i-a primit cu brațele deschise, dar prin nefixare de scopuri și prin neutilizare în acțiuni n-a întârziat să dezamăgească ca om politic activ.

În Știință: ideile produc fapte. În Politică: faptele produc idei.

În Știință caracterele se adună în jurul Inteligenței. În Politică inteligențele se adună în jurul Caracterului.

Iar Caracterul este, înainte de toate, îndrăzneala inițiativelor, voința de luptă, găsirea de pretexte și valorificarea șanselor.

În structura organizatorică a Ligii Apărării Naționale Creștine, Corneliu Z. Codreanu era șeful Tineretului și deci reprezenta însuși viitorul.

Noutatea pe care a adus-o și a cerut-o Corneliu Z. Codreanu a fost ceea ce se numește organizarea pentru menținerea pe poziție și pentru asigurarea continuității.

Corneliu Z. Codreanu a cerut: a) organizarea aderenților în cuiburi de sine stătătoare și b) organizarea după legile și modelul Armatei apte de război.

Prof. A.C. Cuza a încuviințat, dar n-a decis și, la insistența lui Corneliu Z. Codreanu, chiar a pronunțat un refuz.

Se pare că au intervenit autoritățile de stat care nu puteau infiltra informatori în cuiburi și care nu vroiau să indispună democrația și puterile tutelare – Franța și Anglia – cu repetarea în România a fascismului victorios în Italia.

A treia cauză de despărțire a fost nu de organizare interioară, ci de strategie exterioară.

Pe măsură ce Înaltul Guvern refuza dialogul, se dovedea că problema de rezolvat era mai amplă și mai complicată decât procentele de evrei și de români în universitățile din România zisă Țară creștină.

Pe măsură ce Înaltul Guvern refuza dialogul, se dovedea că problema de rezolvat era mai amplă și mai complicată decât opțiunea pro-comunistă sau anti-comunistă și decât preferința pro-masonică sau anti-masonică a celor cu răspunderea de conducere a României zisă „Țară independentă".

Pe măsură ce Înaltul Guvern reufuza dialogul, se dovedea că organizațiile studențești și „Liga Apărării Naționale Creștine" sunt unelte insuficiente pentru construire și sunt arme insuficiente pentru apărare.

Ilustrul și nemuritorul prof. A.C. Cuza se dovedea limitat la încercarea de a convinge clasa conducătoare și aparatul de stat.

Împrejurările și problema, poate problemele la plural, cereau fapte în plus de vorbe și dovezi de forță în plus de statistici elocvente și raționări logice.

Prima noutate adusă de Corneliu Z. Codreanu a fost apelul la mobilizarea activă şi organizarea militară a curentului de ascensiune socială a fiilor de ţărani români prin universitate şi cultură în clasa conducătoare a propriei lor Patrii.

A doua noutate adusă de inteligenţa lui Corneliu Z. Codreanu a fost identificarea luptei cu cele două surse de credinţă şi energie: Divinitatea şi Patria. Adică cele două surse ale efortului de auto-depăşire calitativă şi ale inevitabilei victorii a binelui asupra răului.

De aici propunerea lui Corneliu Z. Codreanu de viaţă, de atitudine şi de comportament militar, propunere pe care probabil din cauza vârstei prof. A.C. Cuza n-a acceptat-o.

La 24 iunie 1927 se întrunesc la Iaşi în şedinţă solemnă şi fondează Legiunea Arhanghelul Mihail Corneliu Z. Codreanu, Ionel I. Moţa, Ilie Gârneaţă, Corneliu Georgescu, Tudose Popescu, Radu Mironovici şi Mille Lefter.

Imediat se alătură: ing. Gheorghe Clime, farmacist Vasile Iasinschi, dr. Ion Banea şi Nicolae Totu.

Cuvântul „Legiune" simbolizează legiunile militare ale Imperiului Roman, unicat de glorie în istorie, şi noţiunea „Arhanghelul Mihail" simbolizează ramura eroică a creştinismului activ militant.

Cuiburile de elevi sunt unificate în Frăţiile de Cruce. Cuiburile de studenţi sunt unificate în Corpurile Studenţeşti pe centre universitare. Cuiburile de legionari din teritoriu sunt unificate în garnizoane pe judeţe şi în Bucureşti pe sectoare. Iar cuiburile de intelectuali universitari sunt unificate într-o formaţie cu titulatură temporară de „Răzleţii".

Mai târziu, cuiburile de muncitori au fost unificate în Corpul Muncitoresc Legionar şi cuiburile de eroi oferindu-şi viaţa pentru jertfă au fost unificate în Corpul Moţa-Marin.

Ziarul oficial „Pământul strămoşesc" la care s-au adăugat „Cuvântul" prof. Nae Ionescu şi ulterior prof. P.P. Panaitescu şi „Buna Vestire" fondată de prof. ing. Mihail Manoilescu şi condusă de Grigore Manoilescu şi Mihail Polihroniade.

Uniforma: cămaşa verde cu centură şi diagonală şi, evident, fără armă.

Singurul steag: Tricolorul României.

Primele cântece: Ştefan Vodă al Moldovei, Noi suntem Echipa Morţii, Sfântă tinereţe legionară, Imnul legionarilor căzuţi, Imnul Moţa-Marin şi Imnul muncitorilor legionari, în total 33 de cântece: toate născute spontan de jos în sus şi toate exprimând sufletul naţional românesc.

La 24 iunie 1927 a fost începutul decis de puterea supranaturală. Ascensiunea şi creaţia au înaintat continuu până la tragediile din 1938 şi 1939.

Ziua de sărbătoare: 8 noiembrie a Sfântului Arhanghel Mihail, Patronul Legiunii. Legitimaţia consacrând titlul de legionar era săculeţul cu pământ adunat din toate câmpurile de bătălie din Istoria Naţională: Posada, Rovine, Podul Înalt, Războieni, Călugăreni, Dealul Roşcani, Oituz, Mărăşti şi Mărăşeşti.

Senatul legionar a fost prezidat întâi de generalul dr. Hristache Solomon şi apoi de prof. Traian Brăileanu.

Ierarhia legionară – instructor legionar, ajutor de comandant, comandant legionar şi din 1935 comandant al Bunei Vestiri.

Un oficiu juridic.

Un serviciu medical.

Un secretariat central, întâi Sterie Ciumeti şi apoi preotul Ion Dumitrescu-Borşa.

Dovadă de prezenţă şi de tinereţe, culoarea verde, care simbolizează viaţa, speranţa şi viitorul.

Anii 1928-1929

În politică la fel ca în război: întâi îţi construieşti partidul, apoi studiezi câmpul de bătălie şi numai cu superioritate în raportul de forţe treci la transformarea scopului în rezultat.

Aşa a procedat Corneliu Z. Codreanu cu micul grup de devotaţi având vocaţie de erou.

La fel ca în toate partidele politice, în Liga Apărării Naţionale Creştine aderă şi intră cine vrea, urmând să rămână şi să promoveze „dacă poate".

În Legiunea Arhanghelul Mihail, devenită Mişcarea Legionară, Corneliu Z. Codreanu a decis să intre nu cine vrea, ci *cine merită.*

Merită să intre în Legiune cine crede în Dumnezeu şi îşi propune să înfăptuiască Voinţa Divină.

Merită să intre în Legiune nu cine doar trăieşte în România, ci cine în plus o iubeşte şi îi vrea dezvoltarea, prosperitatea şi fericirea.

Merită nu cei cu stomac şi apetit, ci cei cu Ideal în creier, Sentiment în inimă şi Voinţă invincibilă în întreaga lor făptură.

Merită cine vede datoriile şi consideră drepturile devirând din acestea.

Merită cine caută reuşita indiferent de succes şi cine e fericit cu lupta, indiferent de victorie sau înfrângere.

În iulie 1936, la tabăra de muncă de la Carmen Sylva, Corneliu Z. Codreanu, răspunzând la două întrebări, a definit cele 5 însuşiri ale noţiunii de legionar: devotamentul, combativitatea, creativitatea, tenacitatea şi loialitatea.

Legea legionară şi viaţa legionarilor au fost mereu aceleaşi: sensibilitate la toate, prezenţă în toate şi voinţă de imposibil pentru a reuşi posibilul.

Mare autoritate la legionari au avut cuvintele mareşalilor şi generalilor către Împăratul Napoleon I: „Dacă e posibil, s-a făcut. Dacă e imposibil, se va face".

Astfel noţiunea de năzdrăvan a devenit definiţia noţiunii de legionar. Astfel s-a constituit diagnosticul diferenţial dintre politicienii care promit ceea ce ştiu că nu vor face şi legionarii care raportează ce-au făcut.

Primii membri ai Senatului Legionar: Hristache Solomon, general dr. Macridescu, general Ion Tarnovski, Spiru Pecceli, colonel Paul Cambureanu, Ion Blănaru, Butnaru şi prof. Traian Brăileanu. Ulterior prof. Ion Zelea Codreanu.

Aderă şi devin mari comandanţi şi eroi legionari: Andrei C. Ionescu, dr. Ion Banea, Vasile Iasinschi, Nicolae Totu, prof. Ion Dumitrescu-Borşa, Victor Silaghi, Emil Şiancu, Traian Cotigă etc.

Singura plată şi singura răsplată pentru legionari erau distincţia de a fi prezent şi distincţia de a participa.

Iar fericirea pentru legionari era, şi poate încă este, de a fi reuşit în eforturi şi de a avea încrederea Căpitanului.

Anul 1930

Este anul intrării Mişcării Legionare în viaţa publică şi în activitatea politică a Ţării. Şi ca tot ce-i cu importanţă şi cu potenţialitate, acest *început* simultan a deranjat forţele negative şi a entuziasmat forţele pozitive. Numai că în România poate altfel decât în alte ţări: forţele negative s-au sesizat mai repede şi au acţionat mai puternic decât forţele pozitive.

Soluţia nu-i curativă, ci este preventivă, şi anume să te identifici cu interesul general al Ţării înainte ca duşmanii să captereze prin intimidare şi corupţie Înalta Autoritate a Statului. Eroarea de tactică a Mişcării Legionare a fost să atribuie aparatului represiv instinct naţional şi sensibilitate umană în loc să plece de la prezumţia de corupţie pentru trădare.

Pe plan mondial se desfăşura operaţiunea lui I.V. Stalin de distrugere a capitalismului occidental prin aşa-zisa operaţiune „dumping", adică vânzarea de cereale sub preţul de cost. I.V. Stalin vindea cerealele furate de la ţăranii ucrainieni şi a reuşit cu preţul masacrării a milioane de ţărani etichetaţi „chiaburi" – culaci, şi pedepsiţi scop în sine.

Concomitent cu „dumping-ul" cerealelor au intrat în activitate revoluţionară toate partidele comuniste din Europa şi, culmea paradoxului, s-a mobilizat şi a intrat în acţiune imperialismul maghiar, cerând anularea Tratatului de la Trianon şi reanexarea Transilvaniei la Ungaria.

Prompt şi reflex, Mişcarea Legionară a intrat în lupta pentru apărarea României.

La 25 ianuarie 1930, prof. Traian Brăileanu vine de la Cernăuţi şi ţine la Bucureşti o conferinţă de demascare a conspiraţiei iudeo-comuniste şi iudeo-masonice şi cere mobilizarea Statului şi a Naţiunii.

La 25 martie 1930, Corneliu Z. Codreanu şi legionarii organizează în sala Tinerimii Române o mare întrunire anticomunistă cu avertizarea autorităţilor de Stat de iminenţa războiului civil.

La 10 aprilie 1930 intră în acţiune Asociaţia Invalizilor de Război şi prefectul de poliţie generalul Gavrilă Marinescu operează o represiune sângeroasă.

Imediat Mişcarea Legionară ia poziţie de apărare a invalizilor de război intrând astfel în conflict direct cu poliţia din Bucureşti.

La 12 aprilie 1930, Corneliu Z. Codreanu decide fondarea şi organizarea secţiei politice pentru lupta directă în teren şi se acceptă numele de „Garda de Fier", propus de Ion Crânganu, student la Facultatea de Drept din Iaşi.

În iunie 1930 are loc evenimentul din comuna Borşa din Maramureş.

Evreii din această comună, pe neaşteptate, şi-au asigurat casele la marile societăţi de Asigurări din România. La puţin timp după semnarea contractelor de asigurare a izbucnit un violent incendiu numai în cartierul cu locuinţele evreilor. A urmat mare scandal şi, pentru ca asigurările să fie plătite nu de societăţile de asigurări, ci de Statul Român, evreii au acuzat că incendiul a fost pus de ţărani români. Autorităţile de stat au căzut în capcană şi au început arestări, anchetări şi torturi pentru a dovedi că incendiul a fost pus nu de evrei, ci de ţăranii români.

Comuna avea două biserici şi doi preoţi: Andrei Berinde pentru greco-catolici şi Ion Dumitrescu-Borşa pentru credincioşii ortodocşi.

Ei au luat apărarea ţăranilor români şi au declarat că incendiul a fost pus de evrei pentru a încasa despăgubirile şi a-şi construi alte case mai bune.

Deşi martori perfect credibili, autorităţile de Stat nu le-au reţinut depoziţiile şi au continuat să inventeze piromani români pentru ca Statul să plătească despăgubirile.

Cei doi preoţi şi-au continuat apărarea ţăranilor români: preotul Andrei Berinde s-a încadrat în partidul naţional-ţărănesc al lui Iuliu Maniu şi preotul Ion Dumitrescu-Borşa s-a încadrat în Mişcarea Legionară, unde a ajuns secretar general.

În toată ţara, cuiburile legionare s-au mobilizat de partea ţăranilor români din comuna Borşa şi au acuzat autorităţile de Stat din Maramureş de corupţie şi trădare.

În final, ţăranii români n-au putut fi condamnaţi din lipsă de dovezi, dar Statul Român a plătit despăgubirea evreilor.

La începutul lui iulie 1930 are loc atentatul nereuşit al studentului aromân George Beza împotriva subsecretarului de stat de la Ministerul de Interne, Const. Angelescu, fost Anghelof.

Problema e veche şi a plecat din cele două judeţe, Durostor şi Caliacra, alcătuind Cadrilaterul din sudul Dobrogei.

Aici erau colonizaţi aromânii veniţi din Grecia, Bulgaria şi Albania.

Aici, în Cadrilater, coloniştii aromâni au intrat în conflict acut cu localnicii bulgari ajutaţi de comitagii venind noaptea din Bulgaria.

Ministrul Const. Angelescu nu lua măsuri contra comitagiilor veniţi din Bulgaria şi indignarea coloniştilor aromâni s-a materializat în atentatul săvârşit de George Beza.

Întrucât George Beza, ca majoritata aromânilor, era considerat legionar, autorităţile de stat au arestat pe Corneliu Z. Codreanu pentru a-l implica în proces şi a-l condamna la închisoare.

La proces Corneliu Z. Codreanu a fost achitat din lipsă de dovezi ale complicităţii cu atentatorul. În Închisoarea Văcăreşti Corneliu Z. Codreanu face cunoştinţă cu şefii studenţimii aromâne şi aceştia sunt câştigaţi şi se încadrează în Mişcarea Legionară: Const. Papanace, Iancu Caranica, Grigore Pihu, Sterie Ficata, Ghiţea, Duliu etc.

Atunci, în vara 1930, Corneliu Z. Codreanu a decis şi publicat programul Mişcării Legionare de a aduce în România şi de a încetăţeni din oficiu pe toţi românii risipiţi în lume: de la est de Nistru şi de la sud de Dunăre.

În vara 1930 a avut loc evenimentul doar iniţiat care a adus pe Corneliu Z. Codreanu şi Mişcarea Legionară în conflict deschis cu forţele oculte cele mai agresive din politica mondială: Marşul în Basarabia.

Primul scop, trezirea din pasivitate și somnolență a celor trei milioane de țărani basarabeni.

Al doilea scop, reorientarea opiniei publice ca să privească spre București în loc să privească în așteptare spre Moscova.

Planul strategic conceput de Corneliu Z. Codreanu.

Din Bucovina până la Dunăre pe râul Prut 2.000 de legionari în majoritate studenți și elevi. În grupuri de câte 10, pe cât posibil încolonați sub comandă pornesc cântând prin sate și comune: întâi de la Prut la Nistru și apoi de la Nistru la Prut.

Țăranii doar să vadă și să audă.

Să vadă că Basarabia nu-i uitată și nu-i părăsită de România.

Să audă chemarea Instinctului Național și apelul de ridicare din inerție.

Să vadă, să audă și să înțeleagă că pentru Basarabia a sosit ora Învierii și s-a decis un nou destin.

Inițial, ministrul de interne, dr. Alex. Vaida-Voevod a dat aprobare și n-a pus condiții. Între timp s-au făcut intervenții din țară și din străinătate și aprobarea a fost retrasă.

Corneliu Z. Codreanu a explicat că marșul face parte din drepturile cetățenești în Statul de Drept și că autoritățile de Stat n-au dreptul să intervină decât dacă se produc dezordini sângeroase sau grave cu ofensarea Steagului Național.

Cu aceste explicații marșul legionarilor în Basarabia a pornit la 20 iulie 1930.

Înștiințate prin comandă centrală, presa evreiască din Franța, Anglia și USA și presa evreiască din România – ziarele „Dimineața", „Adevărul", „Lupta", „ABC", „Opinia", „Monitorul Iașului", „Zorile" au dezlănțuit o campanie depresă cum că legionarii se duc să omoare oamenii, să devasteze instituțiile, să deraieze trenurile, să incendieze depozitele și să bată pe ofițeri și somează guvernul Iuliu Maniu să decidă ilegalizarea și să condamne la temniță grea pe Corneliu Z. Codreanu.

Sub presiunea iudaismului mondial sprijinit de diplomația anglo-franceză se retrage autorizația dată de ministrul de interne pentru marșul legionar în Basarabia.

Basarabia era prevăzută să devină Israelul european: stat binațional cu evreii clasă conducătoare-exploatatoare în calitate de națiune învingătoare și cu românii basarabeni clasă subordonată-exploatată în calitate de națiune învinsă.

Marșul legionar n-a putut avea loc și numai echipe de legionari locali au putut defila și cânta prin satele basarabene sub conducerea lui Andronic Bulhac și Sergiu Florescu din Chișinău.

Privitor la cererea de ilegalizare și de condamnare, primul ministru Iuliu Maniu a pus-o în discuția consiliului de miniștri.

Ministrul de justiție, Grigore Iunian, a explicat lipsa de temei juridic întrucât Constituția României sancționează numai răsturnarea prin violență a ordinii sociale, adică proprietatea. Or, programul Mișcării Legionare nu se referea la răsturnarea ordinii sociale și la confiscarea proprietății și că până în prezent nu sunt dovezi de utilizare a violenței distructive.

Urmarea a fost uluitoare. Aflat la zenitul popularității, Iuliu Maniu este demis și înlocuit cu George Mironescu, care își ia angajamentul să execute ordinul dat de iudaism.

Ministrul de interne, dr. Alex. Vaida-Voevod, se solidarizează cu Iuliu Maniu și este înlocuit de Ion Mihalache.

Iar ministrul de justiție, Grigore Iunian, este înlocuit prin Voicu Nițescu.

Ilegalizarea Mișcării Legionare și condamnarea lui Corneliu Z. Codreanu nu se puteau face fără dovezi vizibile de utilizare a violenței sângeroase.

Dovada necesară s-a produs la sfârșitul lui decembrie 1931, în timpul Sfintelor Sărbători de Crăciun.

Aghiotantul lui Corneliu Z. Codreanu era un tânăr de 20 ani, Const. Dumitrescu-Zăpadă, originar din Galați. Fără a încunoștiința pe cineva, Dumitrescu-Zăpadă trage un glonte de revolver în ziaristul Socor de origine armenească, dar cu activitate pro-comunistă.

Ziaristul a scăpat cu viață și s-a obținut astfel dovadă de utilizare a violenței de către legionari.

Corneliu Z. Codreanu a reacţionat prompt, condamnând atentatul şi dovedind că nu există complicitatea Mişcării Legionare.

Ulterior, s-a dovedit că acest Const. Dumitrescu-Zăpadă fusese recrutat şi devenise informatorul, provocatorul şi diversionistul Siguranţei Generale a Statului.

Anul 1931.

În ianuarie 1931, după 3 luni, s-a pus în practică ordinul venit din Occident de ilegalizare a Mişcării Legionare şi de condamnare a lui Corneliu Z. Codreanu.

Ordinul nu putea fi eludat întrucât bugetul Statului Român nu putea plăti aşa-zisul „cupon extern" către marile bănci occidentale, cu capital şi cu directori evrei. În 1929 şi 1930 România contractase 3 mari împrumuturi şi rata de rambursare plus dobânzile constituiau teribilul cupon extern. Pentru admiterea amânării cuponului extern, directorii evrei, în speţă Horace Finaly, au pus condiţia ilegalizării Mişcării Legionare şi condamnarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Punerea în practică a ordinului s-a făcut prin Hotărâre a Consiliului de miniştri, urmând a fi aplicat de ministrul de interne, Ion Mihalache.

La 1 ianuarie 1931, Corneliu Z. Codreanu este arestat la domiciliu şi izolat timp de 8 zile.

La 9 ianuarie 1931 este adus la Bucureşti şi claustrat în Închisoarea Văcăreşti, împreună cu Mille Lefter, Ion Banea, Mihail Stelescu, Pop, Nicolae Totu şi Dănilă.

Judecătorul de instrucţie, Ionel Stănescu, fabrica şi publica dovezi false cum că Mişcarea Legionară şi Corneliu Z. Codreanu au două fabrici de bancnote false: una în comuna Răşinari din judeţul Sibiu şi alta în comuna Pleniţa din judeţul Dolj.

Legionarii din Iaşi, Ilie Gârneaţă, Nelu Ionescu, Stelian Teodorescu editează ziarul „Cuvântul Iaşului" şi demască falsitatea dovezilor fabricate de Siguranţa Generală a Statului şi de judecătorul Ionel Stănescu.

Legionarii din Bucureşti, Andrei Ionescu, Ion Belgea, Nicoară Iordache, Doru Belimace, Victor Chirulescu, Traian Cotigă, Nicolae Pătraşcu, Iancu Caranica, Virgil Rădulescu şi Sandu Valeriu mobilizează ziarele româneşti şi scriu politicienilor pentru respectarea Statului de Drept, pentru respectarea Constituţiei Ţării şi pentru respectarea drepturilor cetăţeneşti.

Într-adevăr, s-a sesizat ziarul „Universul" al marelui patriot Stelian Popescu.

Urmează procesul la trei instanţe: Tribunal, Curtea de Apel şi recursul procurorului la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.

La toate instanţele s-a pronunţat sentinţa de achitare după deliberare de câte 8-10 zile.

Toţi aceşti magistraţi de carieră trebuie trecuţi în Istoria României pentru că au apărat Statul de Drept şi Constituţia Ţării.

În 1943 am cunoscut pe magistratul Mosgos, originar din judeţul Râmnicu-Sărat, de la Curtea de Apel. El mi-a destăinuit că i-a trebuit mult curaj şi multă tenacitate pentru a pronunţa sentinţa de achitare, cum am amintit, în unanimitate.

Presa evreiască din Paris şi Londra a acuzat Justiţia Română Civilă de antisemitism şi au cerut trecerea proceselor politice la Justiţia Militară.

În afară de avocaţi legionari au pledat mari avocaţi: Nolică Antonescu, Mihail Mora, Nelu Ionescu şi Emil Vasiliu-Cluj.

Studenţimea participă la proces şi la 6 martie 1931, cu mare majoritate, alege pe Traian Cotigă preşedinte al Centrului Studenţesc Bucureşti.

Anterior fuseseră preşedinţi Andrei Ionescu şi Gheorghe Sârbulescu.

La 31 martie 1931, după 87 zile de detenţie, sunt puşi în libertate Corneliu Z. Codreanu şi cei 6 comandanţi legionari.

Abia reîntors în libertate, Corneliu Z. Codreanu reia lupta înarmat cu noi învăţăminte din experienţa trăită.

Nu refondează Legiunea Arhanghelul Mihail întrucât aceasta s-a născut din revelaţie divină şi deci se găseşte la nivel de supranatural. În schimb, refondează secţia politică pământească cu numele de „Gruparea Corneliu Z. Codreanu" în locul numelui de „Garda de Fier", ilegalizată de H.C.M.-ului din ianuarie 1931.

Legea luptelor social-politice este intransigență și principialitate în scopuri și la fel elasticitate și oportunitate în mijloace.

Noul partid legionar candidează la alegerile parlamentare din iunie 1931 făcute de noul guvern, Nicolae Iorga, Constantin Argetoianu, dar nu primește suficiente voturi pentru a intra în Parlament.

În august 1931 se fac alegeri parțiale în județul Neamț și Corneliu Z. Codreanu candidează cu noul partid, primește 14.301 voturi, depășind la mare distanță concurența național-țărănistă și național-liberală, devenind astfel deputat în Parlament.

În discursul de prezentare, Corneliu Z. Codreanu expune programul politic, programul național, programul social și programul moral al Mișcării Legionare cu adăugarea prevederii de a reverifica toate cheltuielile făcute de stat și cu pedepsirea exemplară a celor care au furat banul public.

Această prevedere a adus lui Corneliu Z. Codreanu și Mișcării Legionare un plus înzecit de ură și înverșunare din partea celor care jefuiau România și din partea aparatului de stat corupt. Corneliu Z. Codreanu a fost acuzat că intenționează Tribunale revoluționare și pedeapsa cu moartea.

Privitor la politica externă, Corneliu Z. Codreanu declara că pentru România soarele răsare nu la Moscova, ci la Roma. Într-adevăr, Italia a fost întotdeauna de partea României și cele două popoare sunt *fratelli*.

Anul 1932

Începe cu două succese.

La 1 februarie 1932 apare ziarul „Calendarul“ al prof. Nichifor Crainic, care cu maximă competență și cu maximă putere susține naționalismul românesc și creștinismul ortodox ipso facto pe Corneliu Z. Codreanu și Mișcarea Legionară.

La 17 martie 1932 este programată alegerea pentru un loc de deputat în județul Tutova. Candidează prof. Ion Zelea Codreanu și sosesc legionarii să facă propagandă. Partidele zise guvernamentale sunt luate pe nepregătite și la cererea lor alegerile se

amână cu o lună, la 17 aprilie. Noul Ministru de interne, Constantin Argetoianu, dezlănțuie teroarea de stat și ordonă jandarmilor să-i bată și să-i scoată pe brancarde în afara județului Tutova pe legionarii veniți din altă parte.

După o luptă corp la corp, legionarii înving cele două partide guvernamentale și prof. Ion Zelea Codreanu cu 56% voturi este ales deputat de Tutova.

O farmacistă, Anghel, din comuna Puiești se entuziasmează de Mișcarea Legionară și donează un teren din Bucureștii Noi, strada Bârlogeni, unde în anul următor se va construi Casa Verde.

Între 18 aprilie 1931 și 5 iunie 1932 România a avut un guvern de marionete cu Nicolae Iorga actor pe scenă și cu Const. Argetoianu regizor în culise.

Acest guvern, zis de tehnicieni, n-a fost un capriciu al Regelui Carol II, ci a fost o repetare cu momirea Masoneriei pentru proiectata dictatură carlistă care s-a înfăptuit la 10 februarie 1938.

Acest guvern, de asemenea, n-a putut plăti „cuponul extern“ și, pentru amânare, Finanța Internațională Evreiască a ordonat a doua oară ilegalizarea Mișcării Legionare și întemnițarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Ordinul s-a aplicat numai jumătate: închiderea și sigilarea sediilor legionare și interdicția oricărei activități publice.

Arestarea, judecarea și condamnarea lui Corneliu Z. Codreanu s-a amânat până se vor fabrica dovezile concrete de vinovăție cerute de Justiție.

Judecătorul de instrucție, Ionel Stănescu, și-a luat dorința drept realitate și a informat ziarele că Mișcarea Legionară și Corneliu Z. Codreanu sunt finanțate de la Moscova prin Internaționala III de la Viena.

Ziarele evreiești „Dimineața“ și „Adevărul“ au luat elucubrația drept realitate dovedită, dar nu s-a putut înainta la arestare și proces.

În campania electorală din județul Tutova s-au evidențiat și de fapt s-au consacrat: Nicolae Totu, Ion Caratănase, Doru Belimace, Mihail Stelescu, Victor Silaghi, Dumitru Popescu, Tilea,

Ion Antoniu-Pâsu, Gheorghe Costea, Lascăr Popescu, Aurel Ibrăileanu zis Scaraba, Nelu Ionescu, colonel Paul Cambureanu, Ventonic, Ifrim, Peceli, Potolea etc.

Toţi eroi.

Toţi nume sacre.

La 5 iunie 1932 cade guvernul N. Iorga – C. Argetoianu pentru că de 8 luni nu mai plătea salariile la Corpul didactic şi de 5 luni nu mai plătea soldele la Corpul ofiţeresc.

Vine guvern naţional-ţărănesc cu prim-ministru dr. Alex. Vaida-Voevod.

Alegeri parlamentare în toată ţara.

Mişcarea Legionară candidează cu numele „Gruparea Corneliu Z. Codreanu". De la Paris a venit ordinul de ilegalizare, dar primul ministru, dr. Alex. Vaida-Voevod a spus celebra frază: „Bancherii din Occident au destui bani în buzunar şi pot să aştepte până ce România va putea plăti cuponul-extern.

Mişcarea Legionară obţine 70.000 de voturi, aproape toate din Basarabia şi Moldova. Sunt aleşi 5 deputaţi legionari, între care: Corneliu Z. Codreanu, prof. Ion Z. Codreanu, Mihail Stelescu, avocat Nelu Ionescu.

Se constituie organizaţii legionare puternice şi în judeţe: sub conducerea lui Ion Banea la Iaşi, Dobre Bănică la Cluj, Traian Brăileanu, Vasile Iasinschi, Filon Lauric, Ionel Ţurcanu, Vasile Posteucă în Bucovina, Iosif Bozântan în Bihor, Sergiu Florescu şi Tudorache în Basarabia, Bărbulescu în Dolj, Băltăreţu în Olt, Vasile Cristescu în Vlaşca, Vasile Boldeanu în Putna-Vrancea, Lupu în Alba, Coriolan Matei în Târgu-Mureş, Virgil Mateiaş în Făgăraş, Traian Marian şi Traian Trifan în Braşov, Ion Herghelegiu în Neamţ, Iosif Costea în Hunedoara, preot Motomancea în Gorj, Nicolae Crăcea în Teleorman etc.

Puterea judeţenelor legionare provenea din calităţile de intelect şi din virtuţile de caracter personale ale conducătorului local.

La 20 octombrie 1932 apare revista „Axa", cu cele mai prestigioase nume ale tinerei generaţii de admirabili intelectuali:

Mihail Polihroniade, Ioan-Victor Vojen, Vasile Marin, Vladimir Dumitrescu, Vasile Cristescu, Alexandru Constant, Mircea Eliade, Crişu Axente, Const. Mântăluţă, Radu Demetrescu-Gyr, pictorul Alexandru Basarab, Arşavir Acterian, Gaig Acterian, Alexandru-Cristian Tell.

La 10 decembrie 1932, odată cu Sărbătoarea Studenţimii Creştine Române, Corneliu Z. Codreanu înfiinţează gradul de comandant legionar pentru cei care la cele 5 virtuţi: devotament, combativitate, creativitate, tenacitate şi loialitate au în plus capacitatea de conducere putând înlocui în orice moment pe Căpitan.

Prima promoţie de comandanţi legionari: Ion Banea, Ion Belgea, Ion Blănaru, Ion Dumitrescu-Borşa, Andrei Ionescu, Victor Silaghi, Mihail Stelescu, Nicolae Totu, Traian Cotigă şi Antohi Tănase.

Ulterior fondează gradul de comandant-ajutor şi gradul de instructor legionar.

Semnul distinctiv de comandant legionar era o stea cu 5 colţuri la braţul stâng al cămăşii verzi.

Scopul ierarhiei legionare a fost şi este de a selecta o elită de bărbăţie şi credinţă.

Nu mulţime fără elită, ci elită la conducerea mulţimilor sunt motorul Progresului şi Istoriei.

În natură continuitatea se face prin repetarea mai mult sau mai puţin identică a celor dovedite a fi valabile.

În societate continuitatea mai cere în plus creaţie de nou superior util şi această creaţie este opera Inteligenţei şi Culturii.

Anul 1933

Metoda optimă de a răspunde la minciuni şi calomnii este să le dispreţuieşti şi să continui construirea şi înaintarea.

Metoda are eficienţă şi randament în toate domeniile în afară de activitatea social-politică. Aici se vor găsi întotdeauna: a) proşti care să creadă fără dovezi şi fără argumente; b) răi din naştere şi înrăiţi de viaţă care din invidie îşi vor lua dorinţele drept realitate şi

nota bene c) mitomanii care se vor jura în fața Divinității că te-ai spovedit lor și că ei sunt martori acuzatori.

În politică minciunile și calomniile n-au tratament curativ și singura speranță ar fi tratamentul preventiv. Adică să te ia sub garanție cineva ale cărei aprecieri nu pot fi nici contrazise și nici comentate, cum în România dintre 1866 și 1914 a fost Regele Carol I cel Înțelept.

Pentru Corneliu Z. Codreanu și Mișcarea Legionară anul 1933 a fost unul de începere în avalanșă a marilor minciuni și a marilor calomnii, cu atât mai periculoase cu cât Corneliu Z. Codreanu și Mișcarea Legionară n-au beneficiat de o mare autoritate publică care să înțeleagă și să ocrotească.

Minciunile și calomniile au venit asupra legionarilor în ritm de ploaie torențială și cu putere de stânci prăvălindu-se.

În prima etapă au fost doi mincinoși și calomniatori din rândurile politicienilor: Armand Călinescu din Partidul Național-Țărănesc și Victor Iamandi din Partidul Național-Liberal. Valoarea lor personală nu-i sălta mai sus de treapta sub-secretarului de stat iar ambiția de a face mare carieră i-a convins să devină unelte cât mai disciplinate ale Forțelor Oculte stăpâne asupra României și nominalizând guvernele după voie.

În a doua etapă, după aprilie 1934 s-a adăugat la minciuni și calomnii încă mai periculosul rege Carol II cu uneltele sale criminale, generalul Gavrilă Marinescu și polițistul Mihail Morusoff.

Intră în acțiune atotputernicul subsecretar de stat pentru Ordinea Publică Armand Călinescu la 6 iunie 1932 și Victor Iamandi la 19 noiembrie 1933. Subsecretariatul de stat pentru Ordinea Publică acționează cu trei mașini de război: Poliția, Siguranța Generală și Jandarmeria.

Mintea supra-iscusită a lui Armand Călinescu, poreclit „briciul“, s-a pus pe fabricarea de dovezi concrete pentru condamnarea în justiție a lui Corneliu Z. Codreanu.

Proverbul francez: „c'est un animal méchant, quand on l'attaque il se défend“.

Deci provocări și înscenări care să determine reacții putând fi luate drept dovezi de vinovăție și justificări pentru condamnare.

Acest minister al Ordinii Publice este numai în România și el de la început a fost conceput și înzestrat pentru scopul de a fi mașina de război civil a guvernului zis legal împotriva partidelor de opoziție, în special Mișcarea Legionară. Genitorii acestei mașini de război civil, devenit prin propriile fapte, sunt Forțele Oculte și, mai precis, Armand Călinescu, Victor Iamandi, Mihail Morusoff, Eugen Cristescu, Niki Ștefănescu și, înainte de toți, Regele Carol II și generalul Gavrilă Marinescu.

Nu poate fi contestat diagnosticul nostru că acest minister al Ordinii Publice manipulând Poliția, Siguranța și Jandarmeria, a fost dușmanul nr. 1 al României.

Revenim la Corneliu Z. Codreanu și Mișcarea Legionară.

Nici în anul fiscal 1932-1933 România n-a putut plăti cuponul extern și astfel pentru amânare trebuia să fie executat ordinul lui Horace Finaly de ilegalizare a Mișcării Legionare și de condamnare a lui Corneliu Z. Codreanu.

Prim-ministrul, dr. Alex. Vaida-Voevod, a avut opinia și a decis soluția: „Bancherii au bani și pot să aștepte până ce România se va redresa economic și își va plăti datoriile“.

Ministrul Ordinii Publice, Armand Călinescu era însă de părere să se satisfacă ordinul lui Horace Finaly. Dar, pentru a nu risca repetarea unui proces terminat cu achitarea, trebuiau în prealabil dovezi concrete de utilizare a violenței.

Ministerul Ordinii Publice a organizat trei încercări pentru a obține dovada de utilizare a violenței.

Prima încercare.

Horia Sima era unul dintre numeroșii legionari și avea mare autoritate, era eminent profesor de filosofie la Liceul din Lugoj. Siguranța Generală face o percheziție domiciliară și găsește scris de mâna lui un foarte amănunțit plan de insurecție armată pentru lovitura de stat după modelul așa-zisei revoluții bolșevice din octombrie 1917 a lui Troțchi, Lenin și Stalin.

Arestare.

Publicitate.

Corneliu Z. Codreanu, ing. Gh. Clime și preotul Ion Dumitrescu Borșa reacționează fulgerător: a) dezmint apartenența legionară a planului de insurecție armată; b) reafirmă strategia legionară de reformă cu respectarea legilor, și nu de revoluție cu instigarea violenței sângeroase și c) explică cele găsite la percheziție drept material didactic pentru cursurile de sociologie ale lui Horia Sima la liceul din Lugoj.

Horia Sima e pus în libertate, dar el a rămas în Mișcarea Legionară cu un semn de întrebare.

A doua încercare.

Pentru vara 1933, Corneliu Z. Codreanu a preconizat reluarea marșului legionar de la Prut la Nistru și înapoi de la Nistru la Prut: pentru a dovedi că România nu uită Basarabia și pentru a convinge Basarabia să aibă încredere în București.

În 1930, ministrul de interne dr. Alex. Vaida-Voevod întâi dăduse aprobarea și apoi o retrăsese. Acum fiind prim-ministru, se presupunea sau era de presupus că va da aprobare.

Dr. Alex Vaida-Voevod a fost un foarte bun român și un mare patriot, dar în epoca aceea România nu era o țară complet liberă și economia națională era monitorizată de Roger Auboin, delegatul marilor bănci din Franța și Anglia.

Prim-ministrul, dr. Alex. Vaida-Voevod, n-a dat aprobare pentru marșul legionar în Basarabia și, cu glas sincer părintesc, a consiliat pe Corneliu Z. Codreanu să utilizeze sutele de devotamente legionare la construirea unui dig protector contra inundațiilor repetate și devastatoare ale furiosului râu Buzău, în comuna Vișani.

Astfel, la 10 iulie 1933 se organizează tabăra de muncă legionară din comuna Vișani, județul Buzău, sub comanda lui Stelian Teodorescu, profesor de limba și literatura română la Liceul Bogdan Petriceicu Hasdeu din orașul Buzău.

Ajutoarele prof. Stelian Teodorescu: Niculae Constantinescu, Pavelută, Doru Belimace, Stoenescu și Brumă.

Corneliu Z. Codreanu era la București, deputat în Parlament.

Ministrul Ordinii Publice, Armand Călinescu, concepe planul de a ataca tabăra legionară cu un regiment de jandarmi călări și

reacția de apărare să fie luată drept dovada cerută de lege a utilizării violenței.

Ziua atacului a fost fixată duminica dimineața, când Corneliu Z. Codreanu vine o zi pe săptămână de la București.

Un bun român din Ministerul de Interne informează discret pe Corneliu Z. Codreanu.

Prompt, Corneliu Z. Codreanu decide strategia de apărare: a) legionarii din tabără să nu reacționeze la atacul jandarmilor și b) s-a dus în Gara Buzău și, de sâmbătă după-amiază până luni dimineață, a circulat pe peron în văzul a zeci de funcționari CFR și mii de călători și c) sesizarea autorităților din comuna Vișani să fie atente la ce se va petrece pentru că vor fi martori la eventualul proces.

Atacul jandarmilor călări s-a produs la ora 6 dimineața. Legionarii din tabără au îngenuncheat și au cântat continuu „Cu noi e Dumnezeu".

Furios de lipsa de reacție a victimelor, Armand Călinescu a ordonat prin telefon și jandarmii au executat ordinul.

Cei 200 de legionari au fost legați la mâini și la picioare și apoi cu frânghii legate de coada cailor. Jandarmii pe cai în trap și galop au târât pe legionari pe ulițele comunei Vișani în văzul țăranilor îngroziți de sălbăticia acțiunii.

Astfel a dat faliment total diabolicul plan conceput și aplicat de mintea strategică a lui Armand Călinescu.

În iarna 1933-1934, la o sindrofie a aristocrației din București Armand Călinescu a explicat: „Am căzut de la Guvern pentru că ne-am oprit la jumătatea drumului și n-am fost în stare mai departe de evenimentul de la Vișani-Buzău."

A treia încercare.

Organizația legionară din județul Cahul, sudul Basarabiei, a construit un monument pe dealul Roșcani unde în iulie 1574 s-a dat bătălia de apărare a Moldovei contra invaziei armatei turco-otomane și unde a murit cu sabia în mână Ioan Vodă cel Viteaz, Domnul Moldovei în 1572-1574.

Jertfa Domnitorului român este identică cu jertfa Regelui Leonida în bătălia de la Termopile între heleni și perșii invadatori și

identică cu jertfa Regelui Ludovic în bătălia de la Mohaci dintre unguri și turco-otomanii invadatori.

La inaugurarea monumentului a participat și Corneliu Z. Codreanu, deputat de Cahul.

Ministrul Ordinii Publice, Armand Călinescu, și-a repetat planul diabolic.

Prin ministrul de război, generalul Nicolae Samsonovici, a obținut ca Regimentul de Cavalerie din sudul Basarabiei să atace în șarjă și fără somație pe legionarii adunați pentru inaugurarea cu slujbă religioasă a monumentului de pe Dealul Roșcani.

Ordinul se execută și nu se comentează.

După ce s-a dat ordinul să se execute șarja fără somație, Armand Călinescu a părăsit ministerul și s-a făcut nevăzut și negăsibil.

Comandantul regimentului de cavalerie, colonelul Radu Kornea, s-a gândit și a cerut ordin scris pentru șarja nimicitoare fără somație prealabilă.

Ministrul de Război și-a însușit cererea colonelului Radu Kornea și a cerut ministrului Ordinii Publice să depună ordin scris.

Armand Călinescu se făcuse nevăzut și nu era de găsit. Telefonistele ministrului de Interne au transferat cererea Ministerului de Război la singurul ministru aflat în acele minute prezent în cabinetul său și anume prof. D.R. Ioanițescu, ministrul Sănătății Publice și Ocrotirilor Sociale.

Acesta a anulat ordinul de șarjă fără somație ca în război și a decis ca adunarea legionară să fie dizolvată cu mijloace pașnice.

Corneliu Z. Codreanu a înțeles și, în fața Regimentului de Cavalerie, legionarii s-au retras de pe Dealul Roșcani. Câteva zile mai târziu, din ordinul lui Armand Călinescu au venit jandarmi și au distrus monumentul în memoria Eroilor moldoveni, în frunte cu Ioan-Vodă cel Viteaz.

Basarabia era deja abandonată de România oficială a politicienilor gen Armand Călinescu și Victor Iamandi.

Prim-ministrul, dr. Alex.Vaida-Voevod nu avea nicio putere și avea valoare de afiș.

Să revenim la Mișcarea Legionară.

Corneliu Z. Codreanu și Statul Major au înțeles că încă nu-i posibilă activitatea pașnică în provincie, departe de București.

În comuna Vișani din județul Buzău, Armand Călinescu și ministerul Ordinii Publice au atacat cu un regiment de jandarmi călări.

Pe dealul Roșcani din județul Cahul, Armand Călinescu și Ministerul Ordinii Publice au atacat cu un regiment de cavalerie.

Din cotizațiile lunare și din donații bănuț cu bănuț cuiburile legionare din toată țara au cumpărat o camionetă numită „sprintena Căprioara" și 20 de tineri au pornit prin toate județele cântând celebrul „Noi suntem echipa morții/ Din Moldova azi venim/ Aruncat e zarul sorții/ Ori învingem, ori murim."

Transilvania a fost patria Dacilor și este inima Românilor.

Transilvănenii sunt cei mai buni români cu sentiment patriotic și cu voință constructivă, dar nefericitul mileniu al ocupației maghiare i-a făcut neîncrezători în viitor și înceți în decizii. De aici necesitatea națională de a-i încunoștiința și obligația națională de a-i mobiliza.

Armand Călinescu și ministerul Ordinii Publice au înțeles ce înseamnă social-politic mobilizarea Transilvaniei și, în scop de interdicție, au dezlănțuit aparatul represiv al Statului și i-au transformat pe jandarmi și pe polițiști în bande de mafioți înverșunați.

Aceste experiențe cu provincia au convins pe Corneliu Z. Codreanu și Statul Major Legionar să demonstreze în București sub ochii opiniei publice capacitatea, de fapt nevoia de constructivitate a sutelor și miilor de tineri legionari.

Există fericirea de a iubi.

Există fericirea de a servi.

Mihail Eminescu s-a sacrificat pentru fericirea de a crea sublimul.

Legionarii lui Corneliu Z. Codreanu au trăit, au suferit și au murit pentru fericirea de a construi.

Pozitivitatea și constructivitatea au fost cele două virtuți pentru care toate dictaturile au persecutat și au pedepsit pe legionari.

În urma celor de mai sus, la sfârşitul lui iulie 1933 a început construirea edificiului cu numele de „Casa Verde", pe terenul dăruit de farmacista Anghel, pe strada Bârlogeni din cartierul Bucureştii Noi.

Sute de legionari, tineri, adulţi şi vârstnici.

Sute de legionari, simpli muncitori şi intelectuali universitari.

Corneliu Z. Codreanu şi Ionel I. Moţa muncind cu braţele în plus de minte.

S-a întâmplat un început de minune.

Un tânăr sincer entuziast, Giurgea Negrileşti, din aristocraţia Moldovei, a dat de veste că în Bucureştii Noi s-a născut ceva neobişnuit, promiţător de mare viitor pentru România.

Printre cei veniţi la faţa locului să vadă cu proprii ochi a fost şi principele Alexandru Cantacuzino, diplomat de carieră şi reprezentant al României la Curtea de Justiţie de la Haga.

S-a produs o revelaţie.

Principele a renunţat la cariera diplomatică, a îmbrăcat salopeta de muncitor şi a intrat în echipă la Ionel I. Moţa să care cărămizi şi să toarne ciment.

Mama lui, ilustra principesă Alexandrina Cantacuzino, a convocat consiliul de familie pentru eventuala punere sub interdicţie.

Şeful familiei era generalul Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul, cavaler al Ordinului Mihai Viteazul din Războiul Mondial şi posesorul unui palat în centrul Bucureştiului.

Generalul a ascultat cu atenţie explicaţiile tânărului principe şi a decis să facă anchetă la faţa locului.

Aici s-a produs a doua revelaţie. Generalul a declarat Mişcarea Legionară drept Noua Românie aşteptată de două milenii şi a cerut să fie primit simplu soldat disciplinat.

Deşi trecut de vârsta de 65 de ani a îmbrăcat salopeta de muncitor şi a trecut la munca fizică cu braţele.

Nu toată lumea l-a înţeles.

Înalta societate a reacţionat punitiv. Clubul aristocratic Jockay Club l-a somat pe generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul să plece din Garda de Fier şi, pentru refuz, îl elimină din rândurile Clubului.

Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul provoacă la duel cu spada pe directorul Clubului, Mavrocordat. Duelul a avut loc în Pădurea Băneasa şi au avut ca medic pe dr. Haralamb Teodoru, de la Spitalul Colentina, care povesteşte în arhiva istorică „Învierea" cum s-a desfăşurat duelul.

Spre sfârşitul lui septembrie 1933 apar informaţii sinistre, aproape imposibil de crezut. Sinistrele informaţii veneau din două părţi cunoscute a fi în contradicţie. Prima primejdie: Palatul Regal care nu se mulţumea ca putere în stat şi vroia puterea de stat. A doua primejdie: Partidul Naţional-Liberal care nu vroia puterea de stat, dar vroia putere în stat.

Palatul Regal era o singură persoană: Regele Carol II.

Încă din adolescenţă, viitorul Carol II era posedat de ambiţia dictaturii atotputernice. Pentru a-l aduce la realitate, Regele Ferdinand I şi Regina Maria l-au trimis într-o călătorie în jurul pământului. S-a întors încă mai înrăit şi atunci, prin înalta Decizie a Consiliului de Coroană, a fost exclus de la moştenirea Tronului şi el a plecat în exil la Paris în compania Elenei Lupescu.

La Paris încheie o convenţie secretă cu Masoneria şi cu Marea Finanţă Evreiască.

La 6 iunie 1930 Masoneria îl aduce în România şi la 8 iunie 1930 Armata îl suie pe Tron: fără acordul lui Iuliu Maniu şi cu împotrivirea lui Vintilă I.C. Brătianu.

Chiar în iulie 1930 se începe complotul pentru uzurparea suveranităţii naţiunii, distrugerea regimului democratic şi instituirea dictaturii personale.

Eminenţa cenuşie a complotului carlist era prof. Nae Ionescu, patronul ziarului „Cuvântul".

Regele Carol II dă profesorului Nae Ionescu misiunea: „Du-te la legionari, bagă-te printre ei şi adu-mi-i să aplaude când vom face dictatura."

Profesorul Nae Ionescu are o discuţie de 12 ore cu Corneliu Z. Codreanu şi raportează: „Sire! Ăştia nu sunt nişte hahalere să bată din palme când le vom da ordin. Ei sunt însăşi naţiunea şi trebuie să ne înţelegem cu ei."

Regele Carol II n-a fost de acord să recunoască că Legiunea este Națiunea, dar a menținut decizia să înhame Mișcarea Legionară eventual fără Corneliu Z. Codreanu la carul dictaturii zisă Regală.

În toamna 1934, prof. Nae Ionescu consiliază pe Regele Carol II să nu trăiască în concubinaj cu Elena Lupescu chiar în Palatul Regal și să dea tinerilor model de morală creștină. Regele Carol II îi spune: „Tată Noe, nu te băga în sula mea", se ridică de pe scaun și elimină pe prof. Nae Ionescu din Camarila zisă Regală.

A doua primejdie s-a constituit în mult-gloriosul Partid Național-Liberal care: sub conducerea lui Ion C. Brătianu a constituit Statul Român Modern și apoi, sub conducerea lui Ionel I.C. Brătianu, a înfăptuit Întregirea Națiunii cu toate provinciile istorice și la granițele etnice.

Primejdia n-a fost de la „bătrânii liberali" care prin vocea lui Const.-Dinu I.C. Brătianu și prof. dr. Const. Angelescu au decis că „apărarea legalității începe cu exemplificarea legalității", ci din partea „tinerilor liberali" în frunte cu Victor Iamandi, Richard Franasovici, Gheorghe Tătărescu și Ion Inculeț care amenință pe I.Gh. Duca: „Dacă nu aduci Partidul la guvern, spargem unitatea și fondăm alt partid liberal".

I.Gh. Duca n-a putut rezista amenințării și a mers pe direcția impusă de Victor Iamandi, „geniul rău al partidului".

Prima încercare a fost să câștige bunăvoința Regelui Carol II prin bunăvoința Elenei Lupescu și s-a fixat audiența în Palatul Mogoșoaia al Martei Bibescu, prietena Elenei Lupescu și spioana Intelligence Service.

I.Gh. Duca a fost adus de Richard Franasovici deja cooptat în camarila zisă Regală.

De emoție, I.G. Duca s-a împiedicat de covor și imediat cohortele de sicofanți plătiți și de papagali dresați au difuzat calomnia că „I.Gh. Duca a îngenunchiat și a cerut iertare Elenei Lupescu". Adevărul că I.Gh. Duca n-a îngenunchiat, ci s-a împiedicat involuntar de covor; se cunoaște de la Alexandru Bădăuță, care era secretarul literar al Martei Bibescu și care era prezent la respectiva scenă.

A doua încercare a lui I.Gh. Duca a fost la Paris, de care depinde România și de unde vin ordinele.

I.Gh. Duca cere audiență la Horace Finaly și face ce-au făcut din 1711 până în 1821 grecii fanarioți la Înalta Poartă a Imperiului Turco-Otoman.

I.Gh. Duca părăște Guvernul dr. Alex. Vaida-Voevod că nu ilegalizează Mișcarea Legionară și nu condamnă pe Corneliu Z. Codreanu întrucât este „pro-fascist".

I.Gh. Duca cere să se încredințeze guvernul Partidului Național-Liberal și el, ca prim-ministru, își ia angajamentul de a ilegaliza Mișcarea Legionară și de a condamna pe Corneliu Z. Codreanu.

Horace Finaly acceptă propunerea și mai pune două condiții care amândouă au fost satisfăcute de I.Gh. Duca: a) acordarea cetățeniei române evreilor comuniști din Germania, care fugeau de frica lui Adolf Hitler venit la putere la 30 ianuarie 1933 și b) libertate de propagandă ideologică prin ziarul „Cuvântul Liber" al Partidului Comunist, zis Român.

Pentru a fixa pe I.Gh. Duca în aranjamentele luate, Horace Finaly a convocat în holul Hotelului Ritz, astăzi Hilton, o conferință de presă cu 85 de ziariști și cu toate agențiile mondiale de Presă. Nefericitul I.Gh. Duca a repetat cuvânt cu cuvânt acuzarea de pro-fascism a guvernului Alex. Vaida-Voevod și angajamentul Partidului Național-Liberal de a ilegaliza Mișcarea Legionară și de a condamna pe Corneliu Z. Codreanu.

Prin ordin de la Paris, la 17 noiembrie 1933 s-a produs demisia guvernului național-țărănesc dr. Alex. Vaida-Voevod și formarea guvernului național-liberal, cu I.Gh. Duca prim-ministru și Victor Iamandi ministrul Ordinii Publice.

Pentru a avea certitudine că i se îndeplinesc ordinele, Horace Finaly a impus ministru de externe pe Nicolae Titulescu, aflat în subordinea iudaismului mondial.

Alegerile parlamentare sunt fixate la 20 decembrie 1933.

Campanie electorală ca în jungla cu fiare sălbatice. Jandarmeria, Poliția, Serviciile Secrete, consiliile comunale, sute,

poate mii de bătăuşi angajaţi cu plată s-au dezlănţuit asupra legionarilor, exact ca bandele de mafioţi din Sicilia, şi asemenea negustorilor de sclavi împotriva populaţiei negre din Africa.

I.Gh. Duca şi Victor Iamandi încercau să facă imposibile: propaganda legionară în sate şi depunerea de liste de candidaţi la Cameră şi Senat.

Legionarii au acceptat bătălia cu Guvernul.

Artileria care acoperea înaintarea guvernului spre falsificarea alegerilor parlamentare erau: ziarele evreieşti din Bucureşti, care citau drept dovadă pe cele similare din Franţa şi, bineînţeles, ziarele evreieşti din Franţa care citau drept dovadă pe cele similare din România.

România ajunsese sub teroarea presei.

Albul era declarat negru şi negrul era declarat alb.

Minciuna era elogiată drept adevăr şi adevărul era declarat vinovăţie.

Principalele ziare teroriste erau în Bucureşti: „Dimineaţa", „Adevărul", „Zorile", „Lupta" şi „ABC" şi la Iaşi: „Opinia" şi „Monitorul Moldovei".

În serviciul Adevărului şi în serviciul României erau doar ziarele: „Universul" lui Stelian Popescu, „Calendarul" prof. Nichifor Crainic, „Cuvântul" prof. Nae Ionescu şi „Credinţa" lui Sandu Tudor. Ziarele „Curentul" al lui Pamfil Şeicaru şi „Timpul" al lui Grigore Gafencu navigau între două ape pentru că depindeau de fondurile secrete ale Ministerului Ordinii Publice.

Şeful de orchestră al Terorii de Stat era Victor Iamandi, care dădea ordine în numele prim-ministrului I.Gh. Duca.

Teroarea dezlănţuită de Victor Iamandi şi înfăptuită de Ministerul Ordinii Publice n-a întârziat să facă morţi. Strategia era disciplinarea celor mulţi prin exemplul paralizant al câtorva pedepsiţi scop în sine şi indiferent de vinovăţie sau nevinovăţie.

La 22 noiembrie 1933, în Constanţa, studentul Virgil Teodorescu este împuşcat pe la spate în timp ce lipea pe un zid un manifest al Mişcării Legionare.

Asasinii erau poliţişti şi n-au fost niciodată anchetaţi.

La 28 noiembrie 1933, în Iaşi, este asasinat Constantin Niţă, de profesiune şofer.

Asasinii sunt poliţişti şi n-au fost niciodată anchetaţi.

La 9 decembrie 1933, într-o comună din judeţul Vlaşca, este asasinat în bătăi Nicolae Bălăianu.

Asasinii erau plutonieri de jandarmi şi niciodată n-au fost anchetaţi.

La 30 decembrie 1933, într-o comună din judeţul Tecuci, este asasinat Toma Toader, de profesie croitor.

Asasinii, plutonieri de jandarmi, n-au fost niciodată anchetaţi.

Tot în decembrie 1933, într-o comună din sudul Dobrogei, este asasinat Gheorghe Bujgoli, aromân colonizat şi de profesiune agricultor.

Asasinii, plutonieri de jandarmi, n-au fost niciodată anchetaţi.

La 12 ianuarie 1934 au fost asasinaţi doi ţărani, Gheorghe Negrea şi Firdea Ion.

Asasinii era plutonieri de jandarmi şi niciodată n-au fost anchetaţi.

Cu toată Teroarea de Stat, Mişcarea Legionară a reuşit să ajungă la comisiile judeţene de înregistrare a candidaturilor şi să depună lista de candidaţi în aproape toate cele 72 de judeţe ale României.

La Slatina, avocatul Grigore Bellu a pătruns în clădirea prefecturii printr-un coş de aerisire şi a apărut în faţa comisiei cu lista candidaţilor spre înregistrare.

Prof. Vasile Cristescu, exhibând un revolver, a intimidat garda de la Prefectură şi a apărut în faţa comisiei cu lista de candidaţi.

Ilegalizarea Mişcării Legionare s-a făcut prin H.C.M., adică prin Hotărârea Consiliului de Miniştri.

Prima şedinţă 8 decembrie 1933.

I.Gh. Duca îşi dedublează persoana. Cu gura pledează şi cere votarea H.C.M.-ului, cu ochii şi privirea imploră a se vota respingerea H.C.M.

Voturile pentru H.C.M. au fost egale cu voturile contra H.C.M. Bătrânii liberali din jurul lui Const. Dinu I.C. Brătianu au

votat contra. Tinerii liberali din jurul lui Victor Iamandi au votat pentru H.C.M.

Fiind balotaj înseamnă că nu s-a decis.

Conform tradiției și uzanței, ce nu poate decide guvernul se supune spre analiză și decizie Regelui.

Un mic fapt era încurajator pentru I.Gh. Duca.

Împotriva H.C.M.-ului a votat subsecretarul de Stat, Alexandru Mavrodi care era spionul Regelui Carol II în Partidul Național-Liberal și în guvernul lui I.Gh. Duca.

Apreciind că votul lui Alex. Mavrodi reflecta concepția și voința Instituției Regale, I.Gh. Duca a tras speranță și, înainte de audiență, a trimis pe prof. dr. Const. Angelescu să prelucreze pe Regele Carol II pentru a refuza cererea de Decret Regal. Astfel, I.Gh. Duca să aibă justificare legală pentru că nu execută ordinul lui Horace Finaly de ilegalizare și desființare a Mișcării Legionare.

Prof. dr. Const. Angelescu a pledat jumătate de oră sugerând drept concluzie respingerea cererii de decret Regal. Regele Carol II a ascultat fără a pronunța vreun cuvânt și această tăcere a fost interpretată drept achiesare a pledoariei și drept acceptare a sugestiei de a refuza cererea de decret regal care să scoată în afara Legii Mișcarea Legionară.

I.Gh. Duca s-a dus la Palatul Regal încrezător în refuzul Regelui de a da decret Regal.

Iată cum s-a desfășurat dialogul dintre Regele Carol II și prim-ministrului I.Gh. Duca. Sursă informativă sunt memoriile încă nepublicate ale prof. dr. C. Angelescu.

Regele Carol II: „Bine, Jean! Pentru ce vii la mine să scot eu castanele din foc? Tu te-ai dus la Paris, tu ai făcut propunere și tu ți-ai luat angajamentul. Nu eu, ci tu. Așa că tu trebuie să rezolvi problema."

I.Gh. Duca: „Am pus problema în Consiliul de Miniștri și nu s-a putut lua decizie întrucât la vot a ieșit balotaj între pro și contra. Când nu se poate decide în Guvern Constituția și uzanța spun să apelezi mai sus și să se rezolve problema prin decret Regal."

Regele Carol II: „Dar bine, Jean, cum ai reușit tu să obții balotaj, când în toată lumea guvernele sunt impare pentru a evita balotajul?"

I.Gh. Duca: „A lipsit Titulescu, care e la Paris."

Regele Carol II: „În nicio lege nu scrie că nu se poate vota decât direct și personal. Se poate vota prin telefon. Ca atare, reconvoci Consiliul de Miniștri, chemi la telefon Parisul și Titulescu va vota prin telefon."

I.Gh. Duca s-a conformat. A reconvocat Consiliul de Miniștri, s-a pus din nou la vot și a ieșit din nou egalitate de voturi.

În momentul când se face legătura telefonică cu Parisul, se deschide ușa și, spre surpriza generală, apare ministrul de externe, Nicolae Titulescu, strigând și repetând: „Dacă nu scoateți Garda de Fier în afara Legii și nu arestați pe toți legionarii, eu, Nicolae Titulescu, îmi dau demisia din toate funcțiile Statului și las testament ca rămășițele mele pământești să nu fie înhumate pe teritoriul României".

Sfârșit de citat.

Astfel ilegalizarea Mișcării Legionare, cu arestarea în masă a legionarilor și ipso facto atentatul împotriva lui I. Ghe. Duca s-au decis în Consiliul de Miniștri cu majoritate de un singur vot, cel al lui Nicolae Titulescu.

Operațiunea în teren s-a desfășurat în seara de 10 decembrie 1933, sărbătoarea națională a Studențimii Creștine Române.

Să trecem acum la Mișcarea Legionară și Corneliu Z. Codreanu.

Intervenția punitivă a lui Nicolae Titulescu a fost cunoscută pentru că se vroia cunoscută de toată România.

Întrebat de ziariști ce opinie are, Corneliu Z. Codreanu a răspuns: „Domnul Nicolae Titulescu este cel mai demonstrativ exemplu al diferenței dintre talent și înțelepciune".

Cu 20 de ani înainte, mult înțeleptul P. P. Carp a exprimat un diagnostic similar: „Frumusețea nu scuză prostituția".

Să ne referim la cele generale.

În fața uraganului dezlănțuit, Corneliu Z. Codreanu a recurs la tactica replierii și a intrat în ilegalitate.

Înainte de a-şi impune absenţa şi tăcerea a luat două hotărâri:

Prima hotărâre a fost o rugăminte către organizaţiile judeţene legionare şi un ordin către legionari ca la alegerile parlamentare din 20 decembrie 1933: în Transilvania şi Banat să se voteze cu listele propuse de Iuliu Maniu, în Oltenia, Valahia şi Dobrogea să se voteze listele propuse de mareşalul Alexandru Averescu şi în Moldova, Basarabia şi Bucovina să se voteze listele propuse de prof. George I.I.C.Brătianu.

A doua hotărâre a lui Corneliu Z. Codreanu a fost să încredinţeze comanda Mişcării Legionare ilustrului, nemuritorului şi intransigentului general Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul.

Inteligenţa acestor hotărâri este mai mult decât evidentă.

Devenind conducătorul şi asumând răspunderea Mişcării Legionare, generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul a dovedit acelaşi curaj şi a desfăşurat aceeaşi energie ca cele dovedite pe câmpul de luptă în 1916-1919 când a primit cea mai înaltă distincţie, de Cavaler al Ordinului Mihai Viteazul.

Nu e de glumit cu eroii.

În calitate de bun conducător, generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul a redactat, a semnat şi a trimis o scrisoare publică primului ministru I. Gh. Duca.

Scrisoarea n-a fost publicată de ziarul „Calendarul" al lui Nichifor Crainic, dar a fost publicată de ziarul „Cuvântul" al lui Nae Ionescu.

Scrisoarea cuprindea o rugăminte şi un avertisment. Rugămintea formulată în numele Naţiunii şi în numele Istoriei era să nu se lase şantajat şi constrâns de duşmanii României şi să nu execute ordinul antinaţional şi anticonstituţional de scoatere a Mişcării Legionare în afara legii.

Avertismentul era tot atât de clar şi de categoric, şi anume că, în caz de ilegalizare a Mişcării Legionare, nu se poate nici preveni şi nici evita ca starea de disperare să genereze ceea ce nu se vrea, dar va fi – atentatul punitiv.

I.G.Duca a citit scrisoarea şi a înţeles atât rugămintea cât şi avertismentul, dar n-a avut resurse de caracter şi mai ales de voinţă pentru a redresa direcţia guvernării.

Maximum ce-a putut face I.Gh.Duca a fost: a) să nu împingă teroarea la partea a doua, condamnarea lui Corneliu Z. Codreanu şi b) scoatea Mişcării Legionare în afara legii a fost numai de un an, până în decembrie 1934.

Evident că aceste două restricţii n-au satisfăcut pe Horace Finaly şi nu este exclusă contribuţia acestuia prin Regele Carol II la pedepsirea lui I.Gh.Duca.

Într-o audienţă de lucru în probleme economice, inginerul Nicolae Malaxa l-a sfătuit să nu arunce România în anarhie şi teroare prin ilegalizarea Mişcării Legionare şi I.Gh. Duca a răspuns cu vădită amărăciune: „N-am ce face. Mi-am luat acest angajament".

În ziua de 10 decembrie 1933, circa 6.000 legionari au fost arestaţi de Jandarmerie şi Poliţie şi claustraţi sub pază în Închisoarea militară Jilava.

Comandantul închisorii, colonelul Ismet în 1916, pe front, fusese subalternul generalului Gh. Cantacuzino Grănicerul şi i-a dat onorul militar la primirea în închisoare.

Odată cu legionarii a fost arestat şi întemniţat profesorul Universitar Dragoş Protopopescu, care a evocat evenimentele în cele două volume intitulate „Tigrii".

E foarte important de cunoscut cum s-a constituit şi cum a reuşit atentatul punitiv împotriva lui I.G.Duca.

Ideea şi obligaţia atentatului s-au constituit de la sine de jos în sus. A fost un proces colectiv de gândire pe axa raţiunii şi de răspundere în faţa Istoriei.

Iniţiativa şi executarea atentatului au fost asumate, cum este firesc, de vârful de lance al celor cu vocaţie de erou. Toate atentatele politice sunt făcute de cei care îşi sacrifică persoanele pentru a evita confruntarea faţă în faţă a grosului de partizani şi participanţi.

În Japonia, eroii care se sacrifică voluntar se numesc Kamicaze.

În speţă, au luat iniţiativa şi au executat atentatul trei tineri intelectuali rămaşi în istorie cu numele de Nicadori.

Nicolae Constantinescu, originar din Galați, licențiat al Academiei Comerciale, astăzi ASE, șef de serviciu cu leafă foarte bună la Societatea de Gaz și Electricitate din București.

Iancu Caranica, aromân venit în România înainte de 1927, licențiat în Litere și Filosofie al Universității din București și publicist ideologic.

Doru Belimace, aromân născut în România, student la Facultatea de Litere și Filosofie și comandant al Corpului Studențesc Legionar din Centrul Studențesc București.

Am avut onoarea și fericirea de a-i cunoaște în intimitate la Închisoarea Râmnicu-Sărat între 1 august și 29 noiembrie 1938.

Nu pot exista oameni mai perfecți.

Iată cum a avut loc atentatul și eu redactez de la persoane cunoscătoare de la fața locului.

Evident că Nicadorii nu cunoșteau culisele celor descrise acum, după 73 de ani.

Conform propriei sale convingeri și sigur în contradicție cu Victor Iamandi, I.Gh.Duca: a stopat teroarea de stat imediat după alegerile parlamentare din 20 decembrie 1933 și a eliberat legionarii din Închisoarea Jilava, câte o mie pe zi.

Ultimii deținuți, Ionel I. Moța, Vasile Marin și Sterie Ciumetti au fost eliberați chiar în dimineața de 29 decembrie 1933 cu câteva ore înainte de atentat.

Deși șeful Partidului și deși șeful Guvernului, I.Gh. Duca n-a putut rezolva trei probleme, între care noul guvernator al Băncii Naționale.

Pentru rezolvare a solicitat decret regal și Regele Carol II i-a fixat audiență: nu la București, ci la Sinaia și după două zile de la cerere.

I.Gh. Duca și de fapt nimeni nu s-a sesizat pentru ce la Sinaia în loc de București și pentru ce cu amânare de două zile?

Ziarele din dimineața de 28 decembrie 1933 publică din partea Palatului Regal informația că, a doua zi, 29 decembrie 1933, prim-ministrul va fi primit în audiență de lucru de către Rege, la Sinaia.

Pentru ce amânare de două zile și pentru ce anunțare în ziare?

Evident, pentru a informa pe legionari de posibilitatea atentatului sigur.

Pentru ce Sinaia în loc de București?

La formarea guvernului, la 19 noiembrie 1933, Regele Carol II a pus o mică condiție pe care I.Gh. Duca a receptat-o și a respectat-o fără a-și da seama ce se urmărește.

„Mica condiție" era ca orașul Sinaia, inclusiv Gara și Poliția, să iasă de sub autoritatea Statului Român și să treacă sub autoritatea Palatului Peleș, ca un fel de stat în stat.

Aceasta explică pentru ce în ziua atentatului, 29 decembrie 1933, n-a existat nici Poliție, nici Siguranță și nici Jandarmerie în gara și în orașul Sinaia.

În concepția Regelui Carol II, Sinaia constituia o capcană unde putea fi omorâtă o victimă fără să poată fi apărată de cineva.

În lucrarea sa, încă netipărită, istoricul Amedeu Bădescu (1910-1986), „Istoria Partidului Național-Liberal" scrie că din Gara de Nord, în dimineața de 24 decembrie 1933 au plecat în același tren, într-un vagon I.Gh. Duca și consilierii săi, dr. Ioan Costinescu și juristul Polizu-Micșunești, și în alt vagon cei trei legionari: Nicolae Constantinescu, Iancu Caranica și Doru Belimace.

Și acum cheia problemei.

Doru Belimace a venit în Gara de Nord însoțit de vărul său, Alexandru Tale, despre care nu știa că, deși aromân, era spion al Prefecturii de Poliție București.

În ultimul minut, la întrebarea insistentă a lui Alex. Tale, Doru Belimace îi dezvăluie secretul că vor să execute pe I.Gh. Duca la ieșirea din audiență.

După plecarea trenului din gară, Alex. Tale depune o notă informativă la Prefectura Poliției Capitalei.

Trenul iese de pe teritoriul Bucureștiului.

Prefectul Poliției, generalul Gavrilă Marinescu, cheamă la telefon Palatul Peleș și întreabă ce trebuie să facă cu nota informativă anunțând atentatul.

Regele Carol II decide şi ordonă ca nota informativă să fie ascunsă 12 ore şi transferată la Siguranţa Generală numai după atentat.

Şeful Siguranţei era poliţistul Eugen Cristescu şi după atentat s-a spus că el ar fi fost în stare de ebrietate şi de aceea n-a dat atenţie notei informative.

Versiunea nu-i exactă.

Nota informativă a fost dată la Siguranţa Generală numai după comiterea atentatului.

În 1953 am stat la Închisoarea Jilava cu chestorul Vasile Parisianu şi am discutat evenimentul din 29 decembrie 1933.

Din Gara Sinaia, I.Gh.Duca şi consilierii săi s-au dus pentru audienţă la Palatul Peleş şi cei trei legionari au aşteptat în Restaurantul Gării.

Regele Carol II l-a primit fără nicio consideraţie pe I.Gh. Duca şi a refuzat toate cele trei decrete cerute.

Amărât şi descurajat, I.Gh. Duca s-a întors în Gara Sinaia pentru a lua trenul spre Bucureşti.

Începuse să se facă întuneric.

Nicolae Constantinescu a ieşit din restaurant şi i-a tras un glonţ drept în ceafă.

I.Gh. Duca s-a prăbuşit mort pe loc.

Nicolae Constantinescu a aruncat revolverul, a încrucişat braţele şi a aşteptat să fie arestat.

Nici el nu ştia că nu există Poliţie, Siguranţă şi Jandarmerie în oraşul Sinaia.

Câteva minute mai târziu vine trenul spre Bucureşti. Iancu Caranica şi Doru Belimace se urcă în tren şi, în Gara de Nord, se predau Poliţiei din Bucureşti.

Consilierii lui I.Gh. Duca şi binevoitori din Gară iau cadavrul şi îl duc la Castelul Peleş. Regele Carol II dă ordin să nu fie primit în Castel şi cadavrul este dus într-o dependinţă din curtea Castelului. Din ordinul Regelui Carol II, cadavrul este buzunărit şi din buzunarul de la veston i se ia cheia de la casa de fier.

Aici este un nou eveniment.

Ionel I.C.Brătianu şi Partidul Naţional-Liberal posedau o arhivă secretă între care „dosarul Günter" şi „dosarul Focker". În acesta din urmă erau chitanţele semnate de principele moştenitor Carol al II-lea drept comision sau bacşiş pentru ca în calitatea de reprezentant al Românei să semneze contractul de avioane Focker din Olanda în loc de fabricile din Anglia, cum hotărâse guvernul şi cum era interesul naţional.

La moartea lui Ionel I.C. Brătianu, 24 noiembrie 1927, arhiva secretă a trecut în posesia noului preşedinte, Vintilă I.C. Brătianu.

La decesul lui Vintilă I.C. Brătianu, în decembrie 1930, arhiva secretă a trecut în posesia noului preşedinte, I.Gh. Duca.

Regele Carol II pândea cum să pună mâna pe chitanţele semnate de el şi cum să distrugă dosarul Focker.

Cheiţa furată din vestonul cadavrului a fost imediat trimisă cu automobilul la Bucureşti cu ordinul ca omul său de încredere, generalul Gavrilă Marinescu, să facă o percheziţie la domiciliul lui I.Gh. Duca şi din casa de fier să sustragă dosarele Günter şi Focher.

Soţia lui I.Gh. Duca şi fiul ei din prima căsătorie, viitorul matematician Roşca, au fost chemaţi la Sinaia şi, în lipsa lor, generalul Gavrilă Marinescu a făcut o percheziţie domiciliară şi şi-a însuşit, evident ilegal, ambele dosare.

Încă un eveniment concomitent.

În trenul Bucureşti-Sinaia a fost arestat ing. Virgil Ionescu, consilierul politic nr. 1, cel mai de valoare al lui Corneliu Z. Codreanu. Procurorul şi poliţiştii din Ploieşti l-au bătut cu ranga de fier ca să semneze declaraţia că atentatul s-a făcut din ordinul lui Corneliu Z. Codreanu şi că el, Virgil Ionescu, era inspectorul crimei în teren.

La proces, ing. Virgil Ionescu a repudiat declaraţia şi a expus cum a fost bătut de procuror şi poliţişti.

Planul Regelui Carol II era să condamne pe Corneliu Z. Codreanu şi el să ia în posesie Mişcarea Legionară ca partid unic de stat al dictaturii personale.

Iată ce s-a petrecut în Bucureşti.

Ministrul Ordinii Publice, Victor Iamandi, s-a erijat în succesorul lui I.Gh.Duca şi a cerut să devină prim-ministru cu programul de 3.000 de cadavre drept represiune antilegionară.

Bătrânii liberali brătienişti s-au împotrivit, au acuzat pe Victor Iamandi de a fi indirect ucigaşul lui I.Gh.Duca şi pentru trei zile s-a constituit guvern naţional-liberal cu prim-ministru prof. dr. Const. Angelescu în locul lui Victor Iamandi, întrucât Regele Carol II nu accepta pe Const.-Dinu I.C.Brătianu.

Marele exploatator al atentatului a fost Regele Carol II, care, din proprie iniţiativă şi profitând de panică, uzurpă suveranitatea naţiunii, suprimă democraţia politică şi instituie starea de asediu şi cenzura militară. Adică primele 50% din viitoarea dictatură personală şi teroare de stat. Restul de 50% a fost instituit la 10 februarie 1938.

Cum era firesc şi inevitabil, Victor Iamandi şi Ministerul Ordinii Publice au declanşat re-arestarea în masă a legionarilor şi organizarea unui proces în care Corneliu Z. Codreanu să fie condamnat la 20 de ani temniţă.

Două mici evenimente concomitente cu mari consecinţe.

Bucureştiul află de nota informativă a lui Alex. Tale şi acuză pe generalul Gavrilă Marinescu de complicitate voită la reuşita atentatului.

Ca să scape de acuzare, generalul Gavrilă Marinescu a decis să simuleze indignarea şi drept dovadă să omoare pe primul legionar arestat.

Victima aşteptată a fost Sterie Ciumeti, care fusese eliberat din Închisoarea Jilava doar cu câteva ore înainte de atentat.

Sterie Ciumeti a fost omorât de comisarii Mateescu şi Panova, oamenii de încredere ai generalului Gavrilă Marinescu şi cadavrul a fost aruncat sub gheaţă în lacul Andronache dintre cartierul Colentina şi cartierul Fundeni.

Vom reveni asupra acestui asasinat.

Pentru montarea judiciară a procesului de pedepsire, ministrul Victor Iamandi a decis ca el personal să selecţioneze din miile de legionari arestaţi pe cei 60 inculpaţi drept complicii de pedepsit.

Victor Iamandi s-a aşezat într-un fotoliu la Prefectura de Poliţie şi toţi legionarii arestaţi să defileze cu mâinile legate la spate prin faţa sa.

Cu această metodă, Victor Iamandi a selecţionat 56 de legionari care să figureze inculpaţi în procesul de pedepsire.

În faţa lui Victor Iamandi a fost adus generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, cu mâinile legate la spate. Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul: l-a recunoscut, i-a spus „Mă, tu eşti Iamandi“ şi i-a azvârlit un generos scuipat chiar pe figură.

Victor Iamandi s-a înfuriat şi a hotărât închiderea generalului Gh. Cantacuzino-Grănicerul în fruntea celor 60 de inculpaţi în proiectatul proces.

Astfel la Tribunalul Militar Bucureşti, procesul a trebuit să fie judecat de 5 generali în grad egal cu principalul inculpat şi nu de 5 ofiţeri inferiori, executând cu disciplină de baionetă oarbă ordinele ministrului de război.

Anul 1934

Anul începe cu mare prigoană orchestrată de ministrul Ordinii Publice prin cele 5 organe subalterne: Poliţia, Jandarmeria, Siguranţa Generală, Serviciul Special de Informaţii şi Tribunalul Militar Bucureşti.

Ministrul Victor Iamandi cere 3.000 de cadavre pentru a termina în mod definitiv problema Mişcării Legionare. Se împotrivesc „bătrânii liberali“ din jurul lui Const.-Dinu I. C. Brătianu din care doi – prof. dr. Const. Angelescu şi prof. Victor Slăvescu erau membri ai Ordinului Masonic.

Ca atare, teroarea n-a fost a politicienilor, ci a fost a ministerului Ordinii Publice condus de Victor Iamandi: un alcoolic cronic cvasi-iresponsabil.

Conform Constituţiei şi tradiţiei, guvernul trebuia făcut de Const.-Dinu I. C. Brătianu, noul preşedinte al Partidului Naţional Liberal. Întrucât Regele Carol II ura de moarte familia Brătianu, a trebuit ca guvernul să fie făcut de prof. dr. Const. Angelescu. După trei zile Regele Carol II a reuşit să obţină acordul lui Horace

Finaly de la Paris pentru un guvern tot național-liberal, dar cu Gh. Tătărăscu prim-ministru și cu Richard Franasovici numărul 2.

Teroarea antilegionară a fost însă aplicată în teren doar de Victor Iamandi, cum am spus, un smintit pe jumătate iresponsabil.

Așa cum am spus anterior, Victor Iamandi a arestat și a închis în Închisoarea Jilava circa 6.000 de legionari mari și mici.

Pentru procesul de condamnare, Victor Iamandi a făcut personal selecția. Cu mâinile legate la spate, arestații au fost aduși să defileze în fața lui Victor Iamandi așezat pe o canapea. Așa cum am amintit anterior, Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul l-a recunoscut și i-a trimis un scuipat în obraji, cu epitetul de „jigodie".

Furios de scuipat și de epitet, Victor Iamandi a selecționat pe generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul în fruntea lotului de 60 de acuzați.

Decizia lui Victor Iamandi a fost providențială pentru legionari, întrucât la Tribunalul Militar București completul de judecată a fost alcătuit nu din ofițeri, baionete oarbe, ci din generali, baionete inteligente.

N-a putut fi arestat Corneliu Z. Codreanu care a intrat în ilegalitate însoțit de preotul Ion Dumitrescu-Borșa și juristul Victor Silaghi.

Comandantul Închisorii Jilava fusese subalternul generalului Gh. Gantacuzino-Grănicerul și când acesta a fost adus cu cătușe la mâini i s-a dat onorul de garda militară.

Printre arestați: prof. Nae Ionescu, prof. Nichifor Crainic și prof. Dragoș Protopopescu. Acesta din urmă a descris captivitatea legionarilor în cele două volume intitulate „Tigrii".

Prof. Nae Ionescu și prof. Nichifor Crainic nu erau în bune relații și legionarii, în frunte cu dr. Ion Banea, i-au implorat în genunchi să facă pace și să colaboreze sinergic.

Din exterior a venit sau a fost inoculată informația falsă că afară, în ilegalitate, a murit Corneliu Z. Codreanu.

Legionarii anarhici, între care Horia Sima, au proclamat pe Mihail Stelescu drept noul Căpitan al Mișcării Legionare. Atunci Corneliu Z. Codreanu a trimis un semn sigur că este în viață și a

nominalizat pe Ionel I. Moța drept șeful legionarilor claustrați în Închisoarea Jilava.

Afară, în ilegalitate, Corneliu Z. Codreanu și cei doi adjuncți au dus-o foarte greu, pentru a nu spune rău. Preotul Ion Dumitrescu-Borșa și juristul Victor Silaghi dormeau prin ganguri și șoproane cu vagabonzi de toată lumea goniți. Corneliu Z. Codreanu a trebuit să doarmă sub zăpadă întrucât polițiștii lui Victor Iamandi aveau ordin să-l împuște pentru „opunere la arestarea legală".

Corneliu Z. Codreanu, tot mergând pe străzi, vede pe str. Izvor, firma de avocat a celebrului Codin Cernoianu.

Acesta era celebru printr-un conflict profesional cu marele prof. Nicolae Iorga, care în Parlamentul Român de la Iași, în anul 1917 al Primului Război Mondial, ceruse ministrului de interne „dispariția lui cu metodele știute de Poliție".

În Camera deputaților, în februarie 1933, Corneliu Z. Codreanu pronunțase un discurs celebru în apărarea muncitorilor de la Atelierele CFR din Calea Griviței, asediați de armată, pentru rebeliune, la 19 februarie 1933.

După discurs, Corneliu Z. Codreanu a fost felicitat de deputatul național-țărănist Codin Cernoianu, care i-a dat o carte de vizită și s-a oferit să-i fie de folos când vreodată va fi în necesitate.

Avocatul Codin Cernoianu nu era la domiciliu și soția acestuia l-a poftit pe Corneliu Z. Codreanu să aștepte în antecameră.

Prin ferestrele de glasvant, Corneliu Z. Codreanu a văzut-o cum vorbea la telefon și a auzit-o pronunțând fraza „e la mine în antecameră. Să anunț pe Gavrilă?"

Corneliu Z. Codreanu nu știa că doamna era evreică și vară cu Elena Lupescu. „Gavrilă" nu putea fi decât generalul Gavrilă Marinescu, omul de încredere al Elenei Lupescu și prefectul Poliției Capitalei.

Intuind primejdia, Corneliu Z. Codreanu și-a luat căciula și a ieșit afară în stradă.

Evenimentul s-a terminat aici și nimic în plus nu-i realitate. Ulterior s-a aflat că doamna Cernoianu vorbise la telefon chiar cu Elena Lupescu.

Corneliu Z. Codreanu şi-a adus aminte de colonelul de infanterie Ştefan Zăvoianu, cavaler al Ordinului Mihai Viteazul şi, după 1918, editorul la Cluj-Napoca al unui ziar naţionalist şi patriotic „Dacia Nouă".

Corneliu Z. Codreanu i s-a adresat cu rugăminte de găzduire. Acesta a acceptat fără ezitare şi cu sentiment de solidaritate naţională.

Aici l-a cunoscut pe George Furdui care avea o cameră închiriată şi care, în calitate de eminent student, era preşedintele „Societăţii studenţilor în Teologie".

Aşa s-au legat destinele acestor trei persoane. George Furdui va fi asasinat în septembrie 1938 de dictatura Regelui Carol II şi colonelul Ştefan Zăvoianu va fi asasinat în august 1941 de dictatura mareşalului Ion Antonescu.

Revenim la anul 1934.

La Tribunalul Militar Bucureşti procesul de judecare şi condamnare a Mişcării Legionare este fixat pentru 17 martie 1934.

Completul de judecată: preşedinte: generalul Ignat şi membrii: generalul Costandache, generalul Comănescu, generalul Dona şi generalul Filip.

Procuror acuzator, general Constantin Petrovicescu cu adjunct magistrat militar colonel Hotineanu.

Toţi eroi din războiul 1916-1919. Toţi cu comenzi în armată.

Cu trei zile înainte de proces, în dimineaţa de 14 martie 1934, Corneliu Z. Codreanu se predă la procuratura Tribunalului Militar, însoţit de: preot Ion Dumitrescu-Borşa, jurist Victor Silaghi, colonel Ştefan Zăvoianu şi student George Furdui.

Ei au intrat cu forţa în curtea Tribunalului şi s-au predat odată ajunşi în faţa procurorilor.

De la Ministerul Ordinii Publice, Victor Iamandi a cerut să nu fie primiţi şi în stare de arest să fie luaţi de el în anchetă.

Parchetul Militar s-a conformat textului legii de organizare şi funcţionare a Tribunalelor Militare.

Corneliu Z. Codreanu, preot Ion Dumitrescu-Borşa şi jurist Victor Silaghi au fost introduşi în lotul acuzaţilor din procesul de pe

rol. Iar colonelul Ştefan Zăvoianu, pentru favorizare de infractor şi George Furdui pentru omisiune de denunţ au fost arestaţi pentru proces aparte ulterior.

Victor Iamandi spumega de furie pentru că vroia execuţie sumară pentru tentativă de evadare din arest legal.

Procesul a început conform programului, la 17 martie 1934.

Pentru proces, Victor Iamandi mai concepuse ceva cu totul neobişnuit.

Chiar el a aprobat şi a organizat la Băile Herculane Congresul Naţional Studenţesc din anul 1934.

Cu toată opoziţia rectorului de la Bucureşti, Nicolae Gheorghiu şi a rectorului de la Iaşi, Traian Bratu, la Congres au venit 4.000 de studenţi de la universităţile Bucureşti, Iaşi, Chişinău, Cernăuţi, Cluj-Napoca, Oradea şi Timişoara.

Preşedintele UNSCR, Teodor Mociulski, membru al Ligii Apărării Naţionale Creştine prof. A.C.Cuza şi frate cu marele general Leonard Mociulski.

Vicepreşedinte UNSCR, juristul M. C. Panait, mare intrigant şi agent al Siguranţei Generale a Statului.

În Congres numai 4 studenţi legionari: de la Cluj-Napoca Emil Bulbuc şi Iosif Bozântan şi de la Bucureşti Virgil Rădulescu şi Sandu Valeriu.

Circa 100 agenţi ai Poliţiei, unii racolaţi şi alţii infiltraţi şi toţi sub comanda din culise a lui Victor Iamandi.

Vicepreşedintele M. C. Panait propune o moţiune prin care Congresul Studenţesc cere Tribunalului Militar Bucureşti condamnarea la 20 de ani închisoare a lui Corneliu Z. Codreanu.

Cei patru studenţi legionari propun o moţiune prin care congresul cere Tribunalului Militar Bucureşti achitarea Mişcării Legionare în frunte cu Corneliu Z. Codreanu, general Gh. Cantacuzino-Grănicerul, ing. Gh. Clime, Ionel I. Moţa etc.

Moţiunea s-a discutat pe parcurs de trei şedinţe. Se pune la vot prin ridicare a braţului drept. Pe tot parcursul discuţiilor şi votării, preşedintele Teodor Mociulski a pus două revolvere încărcate, pe masă, la îndemână.

Pentru moţiunea poliţiştilor au votat circa 200 de studenţi iar pentru moţiunea legionarilor au votat 3.500 de studenţi.

Complotul urzit de Victor Iamandi a avut mari urmări în lumea studenţimii române.

Revenim la Tribunalul Militar Bucureşti.

Din culise, influenţă decisivă au avut două persoane: juristul legionar Vasile Marin şi generalul de Cavalerie George Moruzzi.

Explicăm.

Vasile Marin, cu tatăl din Transilvania şi cu mama din Oltenia, avea toate calităţile de intelect şi toate virtuţile de caracter. Membru al Partidului Naţional-Ţărănesc, a funcţionat în 1929-1930 ca director de cabinet la preşedinţia Consiliului de miniştri.

Mare admirator al lui Iuliu Maniu şi al lui Alexandru-Voevod.

După prima ilegalizare a Mişcării Legionare, în ianuarie 1931, a părăsit P.N.Ţ. şi împreună cu întreaga redacţie a Revistei Axa a aderat la Mişcarea Legionară.

La prigoana din iarna 1933-1934 n-a putut fi arestat şi tot timpul a stat ascuns în camera recentei sale soţii, dr. Ana-Maria – *Bobi* Ropală, internă pediatră la spitalul de copii Grigore Alexandrescu.

Din camera de intern de spital a redactat şi a trimis circa 1.000 de scrisori: pentru informarea naţiunii, pentru pregătirea opiniei publice, pentru mobilizarea de avocaţi apărători şi pentru zeci de martori ai apărării.

Ce a făcut Vasile Marin pentru procesul din 1934 a fost decisiv şi ce a făcut Vasile Marin în 1934 n-a făcut Horia Sima la procesele din mai 1938 şi iunie 1938.

Au venit mai multe zeci de martori.

Mareşalul Alex. Averescu a explicat inevitabila urmare a nelegalei şi abuzivei ilegalizări a Mişcării Legionare conform legii din mecanică că acţia e egală cu reacţia sau la fel invers.

Dr. Alexandru Vaida-Voevod a explicat imixiunea bancherului Horace Finaly în afacerile interne ale României stat suveran şi a termint depoziţia de martor cu celebra frază: „Corneliu Z. Codreanu este singurul om politic din România care crede sincer şi total într-un ideal superior şi în ale cărei angajamente te poţi încrede cu certitudine."

Toţi martorii au depus în apărare. Victor Iamandi n-a putut aduce, deci n-a putut găsi niciun martor care să acuze. Citat ca martor, Armand Călinescu a argumentat periculozitatea Mişcării Legionare prin programul ei de a institui tribunale penale excepţionale, care să judece cu urgenţă furtul din averea publică a Statului. Din boxa acuzaţilor, Corneliu Z. Codreanu i-a cerut să citească complet respectiva frază din „cărticica şefului de cuib". Armand Călinescu răspunde: „Am citat întreaga frază până la punct." Corneliu Z. Codreanu a cerut Tribunalului să verifice că în respectiva „cărticică a şefului de cuib" nu este punct, ci este virgulă şi se precizează tribunale excepţionale de urgenţă, instituite „în condiţiuni legale, îngăduite de Constituţie şi votate de Parlament". Preşedintele Tribunalului, generalul Ignat, cere „cărticica şefului de cuib" şi, cu voce tare, pronunţă întreaga frază la care se referise Armand Călinescu. Atunci Corneliu Z. Codreanu i-a strigat lui Armand Călinescu: „Eşti un mincinos, domnule ministru!".

Au pledat marii avocaţi Nelu Ionescu, Eugen Goga, Emil Vasiliu-Cluj, Radu Budişteanu, general Dragu, general Panaitescu, Dumitru-Didi Micescu, decanul Baroului Bucureşti şi Grigore Iunian, fost ministru de justiţie.

Procesul s-a desfăşurat două săptămâni într-o atmosferă de respect pentru memoria victimei I. Gh. Duca şi într-o atmosferă de îngrijorare pentru viitorul comun al Naţiunii şi al Statului.

La propunerea generalului Const. Petrovicescu, asistenţa s-a ridicat în picioare şi s-a ţinut un minut de pioasă reculegere pentru I. Gh. Duca.

I. Gh. Duca a fost un adevărat patriot român, dar în parte s-a băgat şi într-o mai mare parte a fost împins într-o încurcătură care nu putea avea alt final decât regretatul atentat.

La fel de buni români şi la fel de adevăraţi patrioţi au fost atât victima, cât şi atentatorii.

Cei trei nicadori au declarat că singuri ei au conceput şi singuri ei au executat atentatul.

Procurorul general Const. Petrovicescu a cerut condamnarea celor trei atentatori şi achitarea celor 60 de legionari acuzaţi de aşa-zisa „complicitate intelectuală".

Privitor la generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul şi la Corneliu Z. Codreanu n-a acuzat, ci a lăsat la aprecierea Completului de judecată.

Ultima şedinţă a procesului a fost în dimineaţa de 5 aprilie 1934. La ora 13 Completul de judecată s-a retras în camera de deliberare.

Sala era arhiplină. Se găsea public şi pe culoarea Tribunalului.

Asistenţa se găsea în fierbere crescândă. Punctul critic era depăşit şi nu mai rezistau nervii.

S-a intrat în deliberare la ora 13 şi până la ora 22 seara nimeni n-a ieşit din camera de deliberare.

Atunci a intervenit a doua persoană decisivă din culise.

Generalul George Moruzzi, erou din războiul 1916-1919 şi inspectorul general arma Cavaleriei.

A intrat în camera de deliberare şi a întrebat: „Ce faceţi fraţilor? Aţi intrat în deliberare la ora 13 şi de atunci sunt 9 ore. Ce faceţi?"

Cei 5 generali au răspuns solidar: „Nu ştim ce să facem şi tot ne întrebăm. Noi am ajuns la concluzia achitării, dar ministrul de război, generalul Nicolae Uică, ne-a trimis ordinul M.S. Regelui să condamnăm la 20 de ani pe Corneliu Z. Codreanu şi la pedepse între 5 şi 10 ani pe ceilalţi legionari. Nu ştim ce să facem, pentru că suntem militari şi nu putem decât executa ordinul M.S. Regelui."

Generalul George Moruzzi: „S-ar putea ca Uică să fi minţit. Mă duc la Palat şi întreb direct pe M. S. Regele."

Regele Carol II era în pijama. Convorbirea a avut lor în dormitor.

Generalul George Moruzzi: „Cum e posibil Majestate ca Uică să intervină în treburile Justiţiei? Cum e posibil Majestate ca Uică să vorbească în numele Majestăţii Voastre? Cum e posibil Majestate ca Uică să bage Instituţia Regală în Politică? Cum e posibil Majestate ca Uică să pună pe Majestatea Voastră în conflict cu Tineretul, deci în conflict cu viitorul ţării?"

Regele Carol II a dat imediat înapoi şi a răspuns: „Eu n-am dat niciun ordin. Eu n-am vorbit nimic cu Uică. Eu nu ştiu nimic din ce spune Uică."

Generalul George Moruzzi: „Vă mulţumim, Majestate, că n-aţi dat niciun ordin şi că apăraţi Instituţia Regală să nu fie compromisă în abuzuri împotriva Justiţiei. Vă mulţumim şi Armata vă este recunoscătoare."

La terminarea audienţei, în pragul uşii, Regele Carol II îşi spune adevăratul gând: „Dar dacă au primit un asemenea ordin ei trebuie să-l execute întrucât sunt militari şi Uică e comandantul Armatei."

Ne oprim aici.

Generalul George Moruzzi revine la Tribunalul Militar, reintră în camera de deliberare şi comunică numai prima parte a discuţiei cu Regele Carol II, că acesta n-a dat niciun ordin.

Completul de judecată al celor 5 generali au strigat „Ura!", au venit în sala de audienţă şi au pronunţat sentinţa de achitare a legionarilor, în frunte cu Corneliu Z. Codreanu şi general Gh. Cantacuzino-Grănicerul.

Publicul a primit sentinţa cu aplauze frenetice şi prelungite.

Din public s-a strigat:

„Trăiască Armata Română!"

„Trăiască M. S. Regele!"

„Trăiască România!"

În dimineaţa zilei următoare, câteva sute de studenţi legionari, în frunte cu Traian Cotigă, s-au dus la Palatul Regal şi au ovaţionat pe „Regele Tineretului".

Nimeni nu cunoştea a doua parte a discuţiei dintre generalul George Moruzzi şi Regele Carol II.

Generalul George Moruzzi a murit de infarct miocardic în 1938 şi înainte de a se îmbolnăvi a comunicat întreg adevărul.

Scena din casa avocatului Codin Cernoianu şi scena dintre generalul George Moruzzi şi Regele Carol II, eu le cunosc direct şi personal din 1937 de la Corneliu Z. Codreanu.

Revenim la vara 1934.

Pledoaria avocatului Dumitru-Didi Micescu a fost atât de extraordinară, încât vocabularul nostru n-are cuvinte pentru evocare și inteligența noastră n-are capacitate de a reproduce ideile juridice construind fondul.

Corneliu Z. Codreanu a fost atât de emoționat, încât odată cu exprimarea recunoștinței a oferit avocatului Dumitru-Didi Micescu președinția viitoarei reconstituiri a partidului legionar cu numele de „Totul pentru Țară".

Avocatul Dumitru-Didi Micescu a acceptat numirea și, neavând soție și copii, s-a decis să lase Mișcării Legionare întreaga sa avere și bogata sa bibliotecă.

Până la întocmirea actului de donație, avocatul Dumitru-Didi Micescu lasă la dispoziția legionarilor terenul său din cartierul Giulești. Sub conducerea economistului Ion Caratănase și a principelui Alex. Cantacuzino s-a organizat o Tabără de Muncă cu dublu obiectiv: cărămidărie pentru construirea unei sfinte biserici legionare și grădină de zarzavaturi cu irigare din puț pentru strângere de fonduri.

La jumătatea lui august 1934, avocatul Dumitru-Didi Micescu moare în câteva minute, după o cafea consumată la bufetul avocaților din Palatul de Justiție.

A murit cu sufocație spontană repede crescândă și fără tuse cu expectorație.

Aceeași simptomatologie de dispnee spontană are decesul prin edem pulmonar acut și decesul prin intoxicație cu curara.

Aceasta paralizează diafragmul.

Diagnosticul diferențial se face prin: absența tusei expectorante în intoxicația cu curara și prezența tusei expectorante sangvinolente în edemul pulmonar acut.

Curara a fost administrată în ceșcuța de cafea consumată la bufetul avocaților din Palatul de Justiție.

Ionel I. Moța și legionarii au depus reclamație de omor cu premeditare. Fratele defunctului, celebrul avocat Istrate Micescu, a devenit moștenitorul averii și, în ziua de 17 august 1934, a obținut, cu ajutorul autorităților polițienești, alungarea legionarilor de pe terenul din Giulești.

De la decesul avocatului Dumitru-Didi Micescu a început conflictul dintre Mișcarea Legionară și avocatul Istrate Micescu, devenit complicele Regelui Carol II la uzurparea suveranității și la instituirea dictaturii.

Revenim la anul 1934.

Transformarea Ministerului Ordinii Publice în mașină de război antisocial și complotul lui Victor Iamandi de a manipula Congresul Național Studențesc de la Băile Herculane au provocat o atât de mare indignare, încât la toate alegerile din organizațiile studențești au învins listele legionare.

Național-liberalii și național-țărăniștii nici măcar n-au depus liste de candidatură. Singurii adversari ai legionarilor au fost comuniștii și polițiștii.

Singura excepție a fost la Societatea Studenților în Medicină, unde lucrurile s-au lămurit numai în anul următor, 1935.

La Academia Comercială, lista prolegionară Liubomir Stretenovici-Angelescu și Ilie Pașca a avut peste 2.000 de voturi și lista comunistă-polițistă a avut sub 50 de voturi.

Idem la Societatea Studenților în Drept, unde s-a ales comitet legionar cu președinte Ion Antoniu-Pâsu și la Societatea Studențimii în Teologie, unde s-a ales comitetul legionar cu președinte Ion Rodeanu. Idem la Societatea Studenților în Litere și Filosofie, unde s-a ales președinte Gheorghe Guțulescu și la Institutul Politehnic, unde s-a ales președinte studentul Cerchez.

Marele triumf legionar a fost la Uniunea Națională a Studenților Creștini Români, unde s-a ales comitet legionar cu președinte Traian Cotigă și la Centrul Studențesc București, unde s-a ales comitet legionar cu președinte George Furdui.

Falimentul politicii de provocare a dus la demiterea din 9 octombrie 1934 a lui Victor Iamandi și înlocuirea lui cu Eugen Titeanu, care a afișat politica de reintrare în legalitate.

Victor Iamandi a trecut ministrul culturii și a făcut alte rele: declarația că Transilvania e construită de unguri, și nu de români și scoaterea din corpul preoțesc a mitropolitului Gurie al Basarabiei.

Revenim la vara 1934.

Până în vara 1934, Mişcarea Legionară a primit numai lovituri din exterior şi de aici întărirea solidarităţii şi unităţii. În vara 1934 s-au produs două lovituri din exterior care n-au surpat solidaritatea şi certitudinea, dar au obligat un plus de vigilenţă şi un plus de cenzură.

Primul eveniment negativ a fost retragerea prof. Nichifor Crainic.

Nu dezertare, ci retragere de bunăvoie şi bilateral acceptată.

Prof. Nichifor Crainic (1889-1972) a fost o triplă personalitate pe toate cele trei direcţii. Nu excepţional, ci genial. A fost un mare poet, a fost un mare filosof şi a fost un mare profesor; aşa cum am spus, pe toate aceste trei direcţii cu inteligenţă genială.

El a contribuit la construirea doctrinei naţionaliste româneşti: mai puţin ca Mihail Eminescu, egal cu prof. A.C.Cuza şi cu prof. dr. Nicolae Paulescu şi mai mult ca prof. Nae Ionescu.

Circulă mai multe versiuni explicative cu privire la retragerea sa voluntară din Mişcarea Legionară.

Sunt excluse: explicaţia fricii şi explicaţia corupţiei.

Adevărata explicaţie este diferenţa de concepţie cu privire la tactică şi strategie.

Corneliu Z. Codreanu era pentru politica de a nu avea iniţiativa violenţei, dar de a răspunde prompt şi sigur cu contraviolenţă spontană la violenţa deliberată a duşmanilor de pe scenă sau din culise.

Prof. Nichifor Crainic era pentru politica de valorificare publicistică a tuturor ilegalităţilor şi a tuturor abuzurilor, întrucât psiho-social primirea de nedreptate şi de suferinţe este cea mai rentabilă investiţie de capital politic.

Dacă n-ar fi avut loc atentatul din 29 decembrie 1933 contra primului ministru a) Regele Carol II nu instituia starea de asediu şi cenzura militară; b) ar fi continuat sistemul democratic şi libertăţile cetăţeneşti şi c) ziarul „Calendarul" şi-ar fi înzecit tirajul şi ar fi produs foarte mult doctrină nouă şi foarte mult armament nou ideologic.

La o şedinţă a Cenaclului Nicolae Paulescu, prof. Nichifor Crainic a explicat diferenţa dintre el şi Mişcarea Legionară cu privire la tactica şi strategia dacă n-ar fi avut loc atentatul contra primului-ministru I.Gh. Duca.

Marea majoritate a Tineretului Universitar din acea epocă poseda imense resurse de elan combativ şi de aceea a urmat politica lui Corneliu Z. Codreanu de violenţă la violenţă, de dragoste la dragoste şi de încredere la încredere.

Al doilea eveniment negativ în vara 1934 a fost trădarea lui Mihail Stelescu.

Trădare criminală perfect calificată şi imposibil de acceptat sau de tolerat.

Nici astăzi, după 72 de ani, nu se poate pricepe ce l-a determinat pe Mihail Stelescu să trădeze şi să fie criminal.

Nu Poliţia Secretă şi nu Palatul Regal au venit la Mihail Stelescu, ci Mihail Stelescu a căutat Poliţia Secretă şi Palatul Regal.

Legionarii au aflat de trădarea lui Mihail Stelescu de la poliţistul Eugen Cristescu, care, într-o convorbire ocazională, a informat pe Nicolae Totu, persoana de încredere a lui Corneliu Z. Codreanu.

Mihail Stelescu se născuse cu două calităţi cu adevărat inegalabile: talentul orator şi conducerea luptelor de stradă.

În 1933 Poliţia Secretă pusese monopol pe Centrul Studenţesc Bucureşti. Preşedinte marele poliţist Florin Becescu şi vicepreşedinte Amedeu Bădescu, o mare inteligenţă politică şi şeful Tineretului naţional-liberal. Mihail Stelescu era liderul opoziţiei şi la şedinţele săptămânale ale Centrului Studenţesc Bucureşti se juca cu comitetul exact cum se joacă pisica cu şoarecii înainte de a-i mânca.

O voce caldă supra-plăcută, o formidabilă maşină în continuă activitate. Discursurile lui nu erau bogate în idei noi ca cele ale lui Corneliu Z. Codreanu, dar aveau o imensă capacitate de a mobiliza sentimentele şi de a genera elanul.

Sub conducerea lui, la 24 ianuarie 1933, am plecat 2.000 de studenţi să instalăm o cruce la mormântul Eroului Necunoscut din Parcul Regele Carol I.

Mihail Stelescu în capul coloanei își exprima maxima voință de luptă cu Forțele Oculte care obligaseră România să declare Eroul Necunoscut drept ateu fără religie și fără credință.

În Parcul Carol I ne-a primit generalul Gavrilă Marinescu și ne-a snopit în bătaie: polițiștii cu bastoanele de cauciuc și jandarmii cu patul puștii.

Trădarea lui Mihail Stelescu s-a desfășurat în trei etape și s-a terminat cu sentința Tribunalului Onoarei.

Etapa I.

La începutul lui iulie 1934 a avut loc în orașul Râmnicu-Vâlcea congresul studențesc al Federației Tudor Vladimirescu al celor 5 județe din Oltenia plus județul Olt.

În România interbelică au existat 400 de organizații studențești structurate în piramidă cu UNSCR for conducător și cercurile județene drept baza de susținere.

Cercurile județene erau grupate pe provincii istorice: Federația Tudor Vladimirescu a Olteniei, Federația Mihai Viteazul a Valahiei, Federația Mircea cel Bătrân a Dobrogei, Federația Ștefan cel Mare a Moldovei, Federația Ioan Vodă cel Viteaz a Basarabiei, Federația Alexandru cel Bun a Bucovinei, Federația Horea-Cloșca-Crișan a Transilvaniei de Nord, Federația Avram Iancu a Transilvaniei de Sud.

La Congresul de la Râmnicu-Vâlcea a participat Mihail Stelescu cu un grup de legionari din București.

Fără niciun fel de motiv, Mihail Stelescu a provocat un conflict cu autoritățile locale și, împreună cu 40 de legionari, au ajuns arestați în Închisoarea Râmnicu-Vâlcea.

În închisoare, Mihail Stelescu primește de la Bucurști o telegramă cu textul „Arhimede mort". Mihail Stelescu, cu telegrama în mână, în genunchi plânge și se roagă. Apoi convoacă pe cei 40 de legionari co-deținuți și le comunică că „Arhimede este numele codificat al lui Corneliu Z. Codreanu". Se face o ședință de manifestare a durerii, se spune o rugăciune și, în final, se proclamă un Căpitan al Mișcării Legionare în persoana lui Mihail Stelescu.

După proclamarea lui Mihail Stelescu ca șef al Mișcării Legionare, arestații sunt puși în libertate și toți pleacă la domiciliile părinților lor.

Adjunctul lui Mihail Stelescu este economistul Ion Caratănase, care vine la București și comunică totul lui Corneliu Z. Codreanu.

Niciodată nu s-a aflat cine a trimis telegrama și în Mișcarea Legionară s-a constituit opinia că totul era regizat de Siguranța Generală a Statului.

Etapa a II-a.

Pentru vara 1934 Mișcarea Legionară organizează patru tabere de muncă voluntară și educație cetățenească.

O tabără în comuna Dealu Negru din județul Cluj, sub conducerea doctorului în geologie Gheorghe Vereș-Voicu. Se construiește o școală primară care lipsea și care a fost finisată perfect. Printre legionarii care au muncit două luni, trei medici veniți din Vechiul Regat: dr. Aurel Comănescu, dr. Victor Apostolescu și dr. Ionel Zeana.

O tabără la Rarău, în munții Bucovinei, pe un teren donat de Alteța Sa Regală Principele Nicolae. Sub conducerea succesivă a lui Corneliu Z. Codreanu, Radu Mironovici și Vasile Iasinschi, legionarii au construit o Casă de Sănătate pentru legionarii bolnavi de tuberculoză și pentru oaspeți, turiști din toată țara.

O tabără în comuna Costiugenii Mari din județul Soroca în nordul Basarabiei. Sub conducerea lui Traian Puiu, legionarii au construit o biserică nouă, plecând de la ruinele unei vechi biserici.

O tabără la Bugaz, pe litoral, în sudul Basarabiei, sub conducerea lui Mihail Stelescu. Ca ajunct, poetul Virgil Rădulescu, originar din Corabia, județul Romanați.

Legionarii din aceste patru tabere s-au străduit să compună textul și melodia unui Imn al Muncii Legionare. Perfect s-a dovedit și el a rămas cel compus de Tabăra de la Dealu Negru, județul Cluj.

În ședințele de informare istorică și de educație cetățenească din tabăra de la Bugaz din sudul Basarabiei, Mihail Stelescu, cu

insinuări şi cu sugestii, a determinat un elev de liceu, Gh. Cotea, să primească un revolver, să se ducă la Bucureşti şi să omoare pe Corneliu Z. Codreanu, astfel încât Mişcarea Legionară şi Învierea Naţiunii să-şi reia ascensiunea pe verticală.

Virgil Rădulescu a sesizat intriga şi a anunţat pe Corneliu Z. Codreanu.

Cu revolverul dat de Mihail Stelescu, elevul Gh. Cotea a venit în Bucureşti. La coborârea din tren, pe peronul Gării de Nord, a fost întâmpinat de Corneliu Z. Codreanu având alături pe ing. Gh. Clime şi pe avocatul Nicolae Totu.

Mintea lui Gh. Cotea s-a luminat pe loc şi a făcut mărturisiri complete. Corneliu Z. Codreanu şi-a dat seama că este o victimă a prelucrării psihologice, l-a iertat şi l-a consiliat să se ducă la părinţii săi dintr-o comună în Basarabia şi să nu-şi mai amintească nicicând ce-a încercat să facă aproape fără voie.

Mihail Stelescu n-a aflat de scena de pe peronul Gării de Nord şi şi-a închipuit că elevul Gh. Cotea s-a răzgândit şi a dispărut.

În 1942, pe frontul de est, Gh. Cotea era soldat şi părea a fi normal, ca toţi ceilalţi.

Etapa a III-a.

Pe la jumătatea lui septembrie 1934 Corneliu Z. Codreanu primeşte vizita unui chimist, cu numele de Cristian Leu.

Acesta îi comunică următoarele: că este chimist la un laborator de pe Calea Plevnei al Armatei, că este membru al Ordinului Masonic care i-a dat autorizaţie să facă mărturisirea şi că la serviciu a primit vizita unui poliţist cu numele de Gheorghiade şi că poliţistul Gheorghiade a evocat antagonismul dintre Masonerie şi Legiune. Acesta a cerut cianură de potasiu „pentru omorârea lui Codreanu“. Cianura de potasiu urma să fie administrată în ţuică de către un legionar în legătură cu Poliţia.

Cristian Leu nu l-a refuzat pe poliţist, i-a dat o sticluţă cu cianură de potasiu şi aceasta cu scopul de a-l informa pe Corneliu Z. Codreanu de asasinatul pus la cale.

Corneliu Z. Codreanu, asemenea fulgerului, a decis o percheziţie la domiciliul lui Mihail Stelescu. Cu 8 comandanţi

legionari, între care Nicolae Totu, Virgil Rădulescu, Sima Simulescu, Alexandru Borcea etc. fac percheziţia, găsesc sticluţa cu cianură de potasiu, iau pe Mihail Stelescu şi îl aduc la sediul legionar din str. Gütemberg nr. 3.

Aici se constituie Tribunalul Onoarei al Mişcării Legionare.

Preşedinte: generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul.

Procuror: principele Alex. Cantacuzino.

Juraţi: 24 de legionari care toţi au activitate legionară sub comanda lui Mihail Stelescu.

Corneliu Z. Codreanu n-a asistat la proces, fiind reprezentat de preotul Ion Dumitrescu-Borşa şi ing. Gh. Clime.

Martori, cei 8 comandanţi legionari care efectuaseră percheziţia şi găsiseră corpul delict.

Mihail Stelescu n-a putut nega şi în faţa Tribunalului a făcut mărturisiri complete.

Mărturisirea nr. 1: poliţistul Gheorghiade este o rudă a sa după soţie şi oficial se ocupă cu schimbul valutar pe str. Lipscani.

Mărturisirea nr. 2: dispariţia lui Corneliu Z. Codreanu este cerută de Regele Carol II care apreciază programul legionar şi valoarea legionarilor.

Mărturisirea nr. 3: cererea Regelui Carol II a fost transmisă prin ministrul Richard Franasovici, persoană de perfectă încredere.

Mărturisirea nr. 4: sub şefia lui Mihail Stelescu, Mişcarea Legionară va fi recunoscută drept partid constituţional şi nu va mai fi desfiinţată.

Mărturisirea nr. 5: el, Mihail Stelescu, a fost rulat întrucât a fost asigurat că decesul va surveni după două-trei săptămâni, când nu se va mai putea identifica cauza.

Mărturisirea nr. 6: el, Mihail Stelescu, se consideră vinovat, cere să fie pedepsit şi imploră să rămână în Mişcarea Legionară pentru ca prin activitate să-şi răscumpere vinovăţia şi să recapete încrederea.

Mărturisirea nr. 7: dacă s-ar întâmpla să nu se ţină de cuvânt şi să-şi încalce angajamentul, el, Mihail Stelescu, cere să fie pedepsit cu moartea şi cere să i se despice capul cu securea, conform tradiţiei strămoşilor daci.

Cele de mai sus mi-au fost confirmate în 1964 de legionarul Gh. Grecu, care a fost unul din cei 24 de jurați.

Tribunalul Onoarei a satisfăcut cererea făcută de Mihail Stelescu și a decis să rămână în continuare simplu legionar, fără comenzi.

Abia plecat de la proces și de la sediu, Mihail Stelescu s-a dus la noii săi patroni și a primit gardă personală 6 polițiști permanenți și fonduri pentru baza unui partid naționalist.

Noul partid s-a numit „Cruciada Românismului" și a editat cu același nume o revistă săptămânală sub redacția lui Alexandru Tale, devenit Talex, agent acoperit al Siguranței Generale.

Avalanșă de colaboratori mobilizați și plătiți de Siguranța Generală a Statului, între care celebrul scriitor Panait Istrate, muritor de foame și generalul Nicolae Rădescu, care ignora conflictul din Mișcarea Legionară.

Avalanșă de calomnii și acuzații la adresa lui Corneliu Z. Codreanu.

Scopul urmărit de Poliția Secretă Politică era captarea curentului naționalist cu trecerea lui de la Mișcarea Legionară de sub conducerea lui Corneliu Z. Codreanu la Cruciada Românismului de sub conducerea lui Mihail Stelescu.

Ce-a făcut Mihail Stelescu n-a fost dizidență, ci a fost trădare patentă calificată.

Foștii săi subalterni în Mișcarea Legionară s-au strâns în jurul lui Ion Caratănase, Ion Trandafir, Jean Atanasiu și Ștefan Georgescu cu hotărârea fermă de a aduce la îndeplinire propriile sale cereri: pedeapsa cu moartea și despicarea capului cu securea.

Au cerut încuviințarea lui Corneliu Z. Codreanu care atunci, în octombrie 1934, le-a spus: „Nu acum. Lăsați-l mai întâi să spună tot ce vrea împotriva mea. Când nu va mai avea ce inventa și veți vedea că se repetă, sunteți liberi pe hotărârea voastră."

Timp de doi ani Mihail Stelescu a tot inventat minciuni și a tot fabricat calomnii.

Decizia să dispară a fost luată chiar de proprii săi patroni care la începutul lui iunie 1936, i-au retras cei 6 polițiști, garda personală.

Sentința a fost adusă la îndeplinire la 16 iulie 1936 în condițiuni neaprobate de Corneliu Z. Codreanu și ing. Gh. Clime.

Anul 1935.

Pentru legionari, anul 1935 începe cu o mare indignare, aproape înverșunare împotriva lui Nicolae Titulescu, ministru de externe în guvernul Gheorghe Tătărescu.

Încă de la Marea Revoluție Franceză, 1789, s-a pus problema unificării continentului Europa: nu cu numele de „Uniunea Europeană", ci cu numele de „Statele Unite ale Europei": întâi în jurul Franței și apoi în jurul Germaniei.

Șeful statului, Benito Mussolini, a observat că regimul democrat direcționat de Franța și Anglia: nu soluționează litigiile inter-etnice și lasă națiunile să se certe. Tocmai în scopul de a rezolva prin dialog sincer litigiile inter-etnice Benito Mussolini convoacă toate partidele sincer naționaliste din Europa la Montreux, în Elveția, la Congresul zis al Naționalismelor Europene.

Scopul era cunoașterea și rezolvarea litigiului dintre germani și polonezi, litigiul dintre unguri și români, litigiul dintre sârbi și croați, litigiul dintre greci și aromâni, litigiul dintre spanioli și basci, litigiul dintre valoni și flamanzi, litigiul dintre englezi și irlandezi.

Nu se poate ajunge la unitatea Europei fără armonie între națiuni și nu se poate ajunge la armonie între națiuni fără dialog sincer și public exact între exponenții legitimi ai partidelor naționaliste.

Din România a fost invitată Mișcarea Legionară și a plecat Ionel I. Moța să participe la Congresul de la Montreux.

La Congres, Ionel I. Moța a susținut că mai există un litigiu inter-etnic care se cere cunoscut și rezolvat. Este litigiul dintre poporul român autohton și iudaismul care vrea să fondeze Israelul european, aici, în teritoriul carpato-ponto-dunărean.

Congresul a ascultat cu atenție expunerea lui Ionel I. Moța și în unanimitate a înscris rezolvarea litigiului iudeo-român în programul de unificare a continentului Europa.

În plin congres, Poliția Secretă Politică elvețiană operează o percheziție domiciliară și corporală a lui Ionel I. Moța și pe loc îl

expulzează din Elveţia la cerea lui Nicolae Titulescu, ministrul de externe în guvernul român de la Bucureşti.

Ionel I. Moţa s-a supus interogatoriului şi expulzării din Elveţia, dar i-a trimis lui Nicolae Titulescu o scrisoare socotită „violentă".

Nicolae Titulescu: n-a fost nici pentru democraţie sau dictatură şi nici pentru liberalism sau etatism.

Nicolae Titulescu n-a fost nici de partea Angliei-Franţei şi nici de partea Uniunii Sovietice.

Nicolae Titulescu a fost tot timpul, fără întrerupere, omul politic al iudaismului mondial care îl plătea cu linguşiri în ziar şi cu morfină pentru priză nazală.

Revenim la Mişcarea Legionară.

În noaptea de Anul Nou 1935, Corneliu Z. Codreanu: a) a făcut un bilanţ al jertfelor legionare, 18.000 arestaţi şi 16 asasinaţi şi b) a încunoştiinţat pe legionari că vin timpuri de extremă duritate şi va fi nevoie de noi jertfe.

În primăvara 1935 au avut loc trei evenimente care toate trei au fost mari succese legionare în tineretul universitar:

a) Demascarea Frontului Studenţesc democrat alcătuit 50% poliţişti şi 50% comunişti, pus la cale de comisarul Borcea de la Siguranţa Generală a Statului;

b) fondarea Asociaţiei Foştilor Preşedinţi şi lideri ai organizaţiilor studenţeşti de la 10 decembrie 1922 încoace, sub preşedinţia lui Ionel I. Moţa.

c) Congresul Naţional Studenţesc din 15-17 aprilie 1935 de la Craiova, sub preşedinţia lui Traian Cotigă.

Toate aceste trei succese legionare au fost posibile mulţumită Societăţii Studenţilor în Medicină din Bd. Schitu Măgureanu nr. 2, al cărei preşedinte era persoana mea.

Ca atare, deschid o paranteză pentru a consemna ce cunosc direct şi personal în legătură cu aceste trei succese legionare.

În România interbelică aveau existenţă şi desfăşurau activitate circa 400 de organizaţii studenţeşti structurate în piramidă.

Vârful piramidei era Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români şi baza piramidei erau cercurile judeţene funcţionând cu

obligaţia celor 72 de prefecturi să acorde burse studenţilor merituoşi şi să întreţină câte un cămin în respectiva universitate.

Existenţă legală.

Activitate patriotică.

Organizaţia studenţească cu cea mai mare autoritate şi cu funcţie de stea polară era Societatea Studenţilor în Medicină din Bd. Schitu Măgureanu nr. 2.

Primo, pentru că studenţii în medicină au 6 ani cursuri şi 1 an doctorat; secundo, pentru că această organizaţie îşi construise sediul şi căminul prin eforturi proprii; tertio, pentru marii ei preşedinţi: dr. Ion Simionescu, dr. Const. Dănulescu şi dr. Const. Dăniţă. De la 10 decembrie 1922 studenţimea medicinistă a fost unitară până în anul 1931, când aceasta s-a diferenţiat în două partide: partidul dictatorial care vroia ca adunarea generală să ratifice deciziile comitetului de conducere şi partidul democrat care vroia ca adunarea generală să decidă şi comitetul de conducere să înfăptuiască. Aceasta era singura diferenţă, pentru că în rest erau identice: a) naţionaliste, b) anticomuniste şi c) antipoliţie.

În anii 1931-1934 alegerile de comitet au fost constant câştigate de partidul zis dictatorial. Alegerile de comitet se fac prin candidare pe listă, dar cu dreptul votantului de a alege din ambele liste.

La alegerea din februarie 193 a învins lista prodictatorială dr. Const. Găiţulescu şi pentru funcţia de secretar ştiinţific singur eu am fost ales de pe lista democrată a internului Iancu Feneşanu.

La alegerile din februarie 1934 a învins întreaga listă zisă prodictatorială dr. Marius Constantinescu şi a căzut întreaga listă democrată dr. Gh. Podeanu-Mişcov.

Explozia s-a produs în toamna 1934.

Conform uzanţei, dr. Marius Constantinescu decide toate în comitet şi apoi cere adunării generale să ratifice şi să se conformeze prin ridicarea mâinii şi tăcere achiesantă.

La trei şedinţe din octombrie 1934 au am luat cuvântul şi, cu argumente de perfectă logică, am demonstrat falsitatea celor decise de comitet şi am determinat adunarea generală să voteze exact invers.

Dr. Mariu Constantinescu s-a înfuriat şi, în baza vocaţiei sale de dictator absolut, a pus la cale o lovitură de forţă care să intimideze adunarea generală şi să paralizeze opoziţia democrată.

Lovitura de forţă n-a făcut-o cu studenţii naţional-liberali şi naţional-ţărănişti care poate existau, dar care preferau să fie absenţi şi neparticipativi. Lovitura de forţă n-a făcut-o cu studenţii comunişti şi studenţii politişti care la prima lor manifestare erau în mod automat şi reflex azvârliţi pe fereastră afară în stradă.

Pentru proiectata lovitură de forţă, dr. Marius Constantinescu a iniţiat convenţii secrete reciproc avantajoase cu grupul studenţilor legionari, condus de dr. Paul Craja şi cu grupul studenţilor cuzişti, condus de dr. N. Vicol.

Proxima şedinţă de sâmbătă seara gemea de public: legionarii aduseseră legionari de la alte facultăţi şi la fel cuziştii aduseseră cuzişti de la alte facultăţi.

Preşedintele, dr. Marius Constantinescu, mă invită să iau cuvântul.

N-am pronunţat decât două cuvinte: „Domnilor colegi!“

Instantaneu s-a dezlănţuit scandalul. Studenţii din faţă şi-au ridicat scaunele şi au venit spre mine, ameninţând că-mi sparg capul şi ţipau: „Cum, mă, tu, coleg cu noi?“

Studenţii din spatele sălii au venit spre tribună cu ochii arzând de scântei, cu pumnii strânşi să lovească şi urlând la mine: „francmasonule!“

Războiul civil dintre comitetul de conducere şi adunarea generală a continuat cu intensitate repede crescândă timp de trei luni, până în februarie 1935.

În jurul meu s-au strâns studenţii pro-democraţi: dr. George Rădulescu-Vişina, dr. Dumitru-Matache Ionescu Romanaţi, dr. Ion Lupaşcu, dr. Ion Dan Temeliescu, dr. Gh. Grigorescu, dr. Ion Cocioba, dr. Gh. Bungeţianu etc.

Noi am editat revista săptămânală „Cuvântul Tineretului Medicinist“ în care ceream: a) restaurarea ordinii morale şi b) politică naţionalistă democrată.

Nemaiputând stăpâni adunarea generală, dr. Marius Constantinescu şi-a adus să prezideze doi medicinişti cu prestigiu ştiinţific: dr. Aristotel Condaxe şi dr. Haralamb Ungureanu.

Adunarea generală nu i-a acceptat şi atunci Marius Constantinescu a stins electrica şi ne-a lăsat pe întuneric.

La sfârşitul lui februarie 1935, dr. Marius Constantinescu a încuiat toate uşile, a suspendat regulamentul şi a anunţat că alegerile pentru noul comitet vor fi în iunie 1935, în loc de februarie 1935.

Societatea Studenţilor în Medicină era persoană juridică în plus de organizaţie profesională.

Cu 400 de semnături ne-am adresat Justiţiei pentru ca prin ordonanţă prezidenţială să hotărască reintrarea în legalitate.

Comitetul dr. Marius Constantinescu a venit cu un avocat, Macri. Noi am venit cu un avocat, Grigore Racoviceanu.

Un judecător, Foişoreanu, n-a pierdut timpul cu ascultarea pledoariilor şi prin ordonanţă prezidenţială a nominalizat dintre semnatarii reclamaţiei un birou electoral prezidat de dr. Xenofon Guţulescu, originar din Ialomiţa, să organizeze în trei zile alegeri pentru noul comitet, aşa cum prevedea regulamentul de funcţionare în februarie 1935.

Cu ordonanţa prezidenţială ne-am adresat executorilor judecătoreşti şi aceştia au anunţat că vin cu forţa publică să obţină ştampila societăţii şi cheile de la casa de fier.

Fostul comitet dr. Mariu Constantinescu nu s-a lăsat şi a convocat pe foştii preşedinţi ai Societăţii Studenţilor în Medicină pentru a interveni în locul Justiţiei.

Au venit 22 de foşti preşedinţi care, în totalitate, au decis convocarea corpului electoral şi alegeri sub supravegherea prof. dr. N. Gh. Lupu, fost preşedinte al societăţii.

Alegerile au fost extrem de încordate şi, cu majoritate de 116 voturi, a ieşit învingătoare lista noastră cu programul: naţiunea ca scop şi democraţia ca mijloc.

Comitetul prezidat de dr. Şerban Milcoveanu a condus Societatea din martie 1935 până în februarie 1936.

Iată contribuţia Societăţii Studenţilor în Medicină la cele trei succese legionare din primăvara 1935.

Frontul Studențesc Democrat

Eșecul lui Victor Iamandi de a înșela și a manipula Congresul Național Studențesc de la Băile Herculane, din aprilie 1934, și dat fiind victoriile legionare la alegerile studențești din 1934-1935, comisarul Borcea de la Siguranța Generală a Statului și generalul Gavrilă Marinescu de la Prefectura Poliției Capitalei au decis fondarea „Frontului Studențesc Democrat": jumătate din studenți polițiști și jumătate din studenți comuniști.

Cu trupă de ieniceri în teren, etajul V al Prefecturii Poliției Capitalei s-a transformat în cămin studențesc gratuit pentru 120 de studenți ai Frontului Studențesc Democrat. Grupa de la medicină era condusă de studentul Coco Brănescu din partea Poliției Secrete și studentul Burileanu din partea Partidului Comunist.

Între Poliția Secretă și Partidul Comunist s-au încheiat și au funcționat trei convenții secrete de colaborare: în martie 1935, în aprilie 1937 și în ianuarie 1941.

Scopul convenției secrete din martie 1935 a fost fondarea unui partid studențesc concurent, cu numele de „Frontul Studențesc Democrat". Le trebuia un președinte de paie cu afiș și cu propagandă.

Prima lor opțiune a fost persoana mea, recent aleasă ca președinte al Societății Studenților în Medicină. Propunerea mi-a fost făcută de Amedeu Bădescu, concetățean din Slatina, fost coleg de școală, un om politic excepțional și președinte la Tineretului național-liberal.

L-am însoțit la ședința de fondare, care a avut loc la o cantină populară din Piața C. A. Rosetti.

Din primele minute de discuții, toate antilegionare, mi-am dat seama că jumătate sunt polițiști și jumătate sunt comuniști.

Era firesc și inevitabil să refuz colaborarea și să ies din ședință.

N-au găsit președinte de paie în București și atunci s-au adresat la Cluj-Napoca lui Corneliu Coposu, care inițial a primit și apoi, la consiliul lui Iuliu Maniu, a refuzat orice contact cu acest Front Studențesc Democrat.

Frontul Studențesc Democrat n-a reușit să captureze tineretul universitar și acesta, în cvasiunanimitate a aderat la Mișcarea Legionară cu eroi și martiri, în frunte cu Traian Cotigă și George Furdui.

Al doilea succes legionar în primăvara 1935 a fost alegerea lui Ionel I. Moța la președinția Asociației Foștilor Președinți ai Studențimii de la 10 decembrie 1922 încoace.

Asociație fondată de dr. Ion Simionescu, Dr. Const. Dănulescu, prof. Napoleon Crețu, prof. Haralamb Roventa, Ionel I. Moța, Radu Budișteanu, Andrei Ionescu, dr. Gh. Sârbulescu pentru a fi: stâlp de susținere, termen de comparație și bancă de informații în serviciul viitoarelor organizații studențești.

Fiind stare de asediu și cenzură militară, aprobarea de fondare a fost dată de ministrul afacerilor interne.

Cum era firesc și inevitabil, ședința de fondare a avut loc la palatul „Societății Studenților în Medicină" din Bd. Schitu Măgureanu nr. 2.

În calitate de gazdă am participat la ședința de constituire.

S-a făcut validarea membrilor fondatori și în sală au fost acceptați 250 de foști președinți de organizații studențești din 1922 până în 1935.

Prima decizie și primul act a fost alegerea unui președinte.

Din sală s-a făcut propunerea pentru Ionel I. Moța și cei 250 de participanți au ridicat mâna aproape în totalitate.

Toți aceștia s-au ridicat în picioare cu mâna dreaptă ridicată și au scandat numele președintelui: Ionel I. Moța.

Scena a înfuriat Siguranța Generală a Statului și Prefectura Poliției Capitalei care pe loc au retras autorizația de fondare și funcționare.

În uniformă de polițist a venit un comisar, Malamuceanu, care mi-a cerut să-i redau cheile de la intrare și să accept evacuarea sălii de către participanți.

Nu m-am supus. I-am explicat comisarului Malamuceanu că, odată fondată, asociația aceasta are legalitatea de partea ei să aleagă pe cine vrea ca președinte.

N-am dat cheile imobilului şi am invocat autonomia universitară.

Conform legii în vigoare a autonomiei universitare, ministerul afacerilor interne n-are drept de acces şi drept de intervenţie în interiorul universităţii, inclusiv organizaţiile studenţeşti legale şi oficiale, cum eram noi, „Societatea Studenţilor în Medicină".

Comisarul Malamuceanu a plecat şi congresul a continuat, sub preşedinţia lui Ionel I. Moţa.

Printre drepturile fundamentale prevăzute şi decretate de Constituţie este şi cel al Congresului naţional studenţesc, în fiecare an, de preferinţă primăvara. Adică imediat înainte de vacanţa pentru sfintele sărbători ale Paştelui, pentru ca studenţii participanţi să ducă moţiunea congresului în familiile lor din sate şi oraşe.

România este un stat democrat cu steagurile şi comenzile la Bucureşti.

În martie 1935 s-a autospart în Bucureşti un buboi cu puroi foarte urât mirositor. Spre furia medicinei din Iaşi şi spre furia medicinei din Cluj-Napoca, întreaga vinovăţie era la medicina din Bucureşti. Cum tineretul universitar este viitorul ţării, a fost imposibil ca problema să nu fie sesizată şi rezolvarea să nu fie asumată de Societatea Studenţilor în Medicină.

Ca atare s-a aflat:

Un avocat evreu din Bucureşti, în complicitate cu congeneri din Occident, a pus la cale o mare afacere care, în perfect secret, a funcţionat peste 10 ani şi a produs mari beneficii.

Pentru cei care, din diferite motive, nu puteau sau nu vroiau să facă studiile medicale în România, s-au organizat nişte mici facultăţi de medicină particulară în câte un oraş de provincie din Italia, Franţa, Belgia şi Austria. Aceste aşa-zise „facultăţi de medicină" n-aveau disecţie pe cadavre. Aveau laboratoare improvizate, ceva practică prin spitale, săli de cursuri teoretice, profesori angajaţi cu plată şi nota bene doar cu dreptul de a da diplome „bon pour Orient", deci non-valabile în Italia, Franţa, Belgia şi Austria şi valabile cu aprobare în Orient.

Diplomele erau nostrificate în România de către o singură comisie, prezidată de prof. dr. N. Gheorghiu.

Nu puţini din beneficiarii acestor facultăţi particulare începuseră studiul medicinei la Facultatea de Medicină din Bucureşti. Aici au fost respinşi la examenul de anatomie de către prof. Francisc Rainer şi ei s-au dus în Occident prezentându-se ca victime ale antisemitismului.

S-a publicat evidenţa nominală a beneficiarilor acestor diplome din 1922 până în 1935 şi, spre stupefacţia generală, s-a constatat: a) că de la respectivele facultăţi particulare au fost eliberate anual mai multe diplome decât eliberau cele trei facultăţi de medicină din ţară şi b) că 90% din beneficiari deveniţi medici cu liberă practică erau de origine etnică evreiască, deci faimosul complot Crémieux-Peyjotto de colonizare etnică şi suprapunere socială.

Reacţia noastră, a Societăţii Studenţilor în Medicină, a fost pe măsura surprizei.

Am redactat o declaraţie-manifest pe care a publicat-o ziarul „Universul" al lui Stelian Popescu, cu bunăvoinţa celor doi ziarişti Mircea Mirescu şi Liviu Mirescu.

Şi am cerut:

a) stoparea nostrificării diplomelor de la cele patru facultăţi particulare;

b) verificarea celor 5.000 de diplome nostrificate din 1922 până în 1935 şi eventual obligarea beneficiarilor la cursuri de recalificare.

c) Nostificarea doar a diplomelor de la universităţile de stat din Roma, Paris, Bruxelles şi Viena, care au valabilitate pentru respectivele ţări emiţătoare.

Senatul Universităţii Bucureşti, condus de rectorul prof. dr. N. Gheorghiu, n-a înţeles cererile noastre şi, după metodologia Terorii de stat, ne-a eliminat din toate universităţile Româneşti pe noi, cei alcătuind comitetul de conducere al Societăţii Studenţilor în Medicină.

Instantaneu s-au strâns 700 semnături de studenţi în medicină cerând aceeaşi pedeapsă de eliminare din universitate odată cu noi, comitetul de conducere.

Cererea lor n-a fost luată în seamă şi atunci, în unanimitate, Societatea Studenţilor în Medicină a decis grevă generală până la satisfacerea doleanţelor şi rezolvarea problemei.

Înaltul guvern sau poate, mai exact, Forţele Oculte au decis spargerea grevei şi continuarea cursurilor cu a) studenţi de la Institutul medico-militar aduşi sub comandă şi b) studenţii evrei aduşi sub protecţia unei companii de jandarmi înarmaţi.

Studenţii militari au fost aduşi la facultate încolonaţi pe două rânduri şi sub comanda faimosului locotenent de infanterie Duport. La prima somaţie a studentului civil Gh. Mănac din anul II de medicină, cei aproximativ 60 studenţi militari au făcut stânga împrejur şi s-au întors pentru studiu individual la Institutul medico-militar.

Studenţii evrei nu s-au supus somaţiilor şi sub paza jandarmilor şi poliţiştilor au ocupat marele amfiteatru al Facultăţii de Medicină. Atunci, pentru prima oară s-a dezlănţuit furia antisemită şi spărgătorii de grevă au fost izbiţi cu capul de pereţi şi apoi azvârliţi în stradă: unii pe uşă şi alţii pe fereastră şi reluaţi sub protecţie de jandarmi şi poliţişti.

După 20 de ani, în 1955, domniile lor aveau posturi de comandă în Securitatea de stat şi în partid. Au cerut pedepsirea mea şi au avut loc anchete după anchete şi supra-anchete după supra-anchete sub cenzura consilierilor sovietici. În toate textele găsite în arhive şi în ziare nu s-a găsit însă nicio referire la originea etnică sau la apartenţa comunistă şi s-au găsit numai referiri profesionale care n-au putut fi luate drept dovezi în faţa Justiţiei.

În Consiliul profesional al Facultăţii de Medicină ne-au luat apărarea, atunci, în martie 1935, prof. dr. Dimitrie Gerota, de anatonomie topografică, prof. dr. Const. Bacaloglu, de anatomie patologică şi prof. dr. Const.-Titi Constantinescu, de medicină operatorie. Prof. dr. Daniel Danielopolu a recunoscut că nostrificarea diplomelor particulare este o scandaloasă afacere de corupţie şi un scandalos atentat la suveranitatea statului.

Ca urmare a ostilităţii guvernului şi pasivităţii universităţii, noi, Societatea Studenţilor în Medicină, am recurs la o măsură

excepţională. Am fondat o a doua facultate de medicină cu sediul în Bd. Schitu Măgureanu nr. 2 şi am decis a fi nostrificate şi diplomele noastre aşa cum sunt nostrificate cele de la facultăţile particulare din străinătate.

Acestea s-au petrecut la sfârşitul lui martie şi începutul lui aprilie 1935 când au avut loc nişte manifestări extraordinare, de nimeni aşteptate.

Nişte necunoscuţi, între două vârste, şi cu aspect rudimentar, legitimau publicul pe străzi şi pe cei identificaţi a fi evrei îi luau la bătaie şi îi azvârleau în râul Dâmboviţa şi în lacul Cişmigiu.

Nimeni dintre noi, studenţii în medicină, n-am putut afla cine sunt aceşti necunoscuţi între două vârste şi cu aspect rudimentar.

În paralel, ziarele evreieşti „Dimineaţa", „Adevărul", „Zorile", „A.B.C.", „Cuvântul liber" şi „Tempo" desfăşurau campanie de presă împotriva anarhiei de la medicină şi cereau măsuri drastice pentru a stopa haosul.

În starea aceea de confuzie generală şi, spre marea mea surpriză, mă vizitează la Societatea Studenţilor în Medicină un mare comandant legionar, Ion Rodeanu, originar din judeţul Sibiu şi preşedinte al Societăţii Studenţilor în Teologie.

Îl cunoaşteam din anii 1933-1935 la „Centrul Studenţesc Bucureşti" unde, absolut întâmplător, de câteva ori, am stat pe scaune alături.

Îmi spune: „Sunteţi rugat să aveţi o întrevedere cu George Furdui, preşedintele Centrului Studenţesc Bucureşti. Dacă sunteţi de acord, am venit să vă iau şi să vă conduc."

Am plecat cu dânsul.

Trecem prin parcul Cişmigiu şi vedem cum zeci de necunoscuţi legitimau publicul şi azvârleau în lacul Cişmigiu pe cei identificaţi a fi evrei.

Ion Rodeanu: „Ştiţi cine sunt aceşti bătăuşi?"

Eu: „Nu ştiu!"

Ion Rodeanu: „Ar trebui să ştiţi, pentru că ei operează în numele şi pe răspunderea d-voastră, a Societăţii Studenţilor în Medicină."

Eu: „Nu ştiu nimic. Eu cunosc pe toţi studenţii în medicină. Niciunul dintre aceştia nu-i student în medicină."

Ion Rodeanu: „Nici n-au cum să fie."

Eu: „Dar cine sunt?"

Ion Rodeanu: „Sunt comisari şi agenţi de poliţie şi plutonieri de la Serviciul Secret al Armatei."

Eu: „Ce vor ăştia?"

Ion Rodeanu: „Veţi afla. Pentru aceasta sunteţi invitat la preşedintele nostru."

Ajungem în strada General Bertelot cred nr. 100. O casă în spatele unei curţi la care se intra pe o alee.

Sunt în faţa lui George Furdui şi a colonelului Ştefan Zăvoianu.

Ion Rodeanu pleacă.

George Furdui îmi vorbeşte privindu-mă pătrunzător în ochi:

„Am cerut convocarea şi aşteptăm aprobarea pentru Congresul Naţional Studenţesc pe anul 1935. Ministerul de Interne şi Consiliul de Miniştri n-au luat încă o hotărâre. Siguranţa Generală şi Prefectura de Poliţie se împotrivesc a ni se da aprobare. Se justifică cu starea de anarhie care a avut loc la Facultatea de Medicină şi care se întinde în toată universitatea şi din universitate în toată ţara. Cei care legitimează publicul pe străzi şi iau la bătaie pe evrei sunt poliţişti care se erijează în studenţi în medicină şi vă reprezintă pe d-voastră, Societatea. V-am chemat pentru a vă informa în ce situaţie am fost aduşi şi cum se profită de d-voastră pentru a impune interzicerea Congresului Naţional Studenţesc. Cunoscând situaţia şi problema v-am chemat pentru a găsi o soluţie de apărare. Am redactat un text de demascare a acestor bătăuşi şi de contracarare a intrigii puse la cale de Siguranţa Generală şi Prefectura de Poliţie. Iată textul. Îl vom semna împreună. Eu din partea Centrului Studenţesc Bucureşti şi dumneata din partea Societăţii Studenţilor în Medicină. Textul va fi trimis la toate ziarele, la Consiliul de Miniştri şi la Palatul Regal.

Noi, comitetele legionare ale organizaţiilor studenţeşti, suntem pentru ordine în stat, şi nu pentru anarhie. Siguranţa Generală şi

Prefectura de Poliţie nu se vor mai putea opune şi Congresul va avea loc. Privitor la problema d-voastră profesională, nostrificările de diplome particulare, vă rugăm a redacta un raport şi a-l prezenta în Congres pentru aprobare în prezent şi înfăptuire în viitor."

Închid citatul.

Evident că am semnat textul şi realmente nu puteam fi decât indignat de intrigile şi fărădelegile Poliţiei Secrete Politice. Era prima oară când luam cunoştinţă de acest stat în stat care se vroia stat supra stat şi care practica teroarea de stat.

Au urmat câteva minute de discuţie liberă.

În timp ce noi discutam sună telefonul şi îl aud pe George Furdui spunând: „Da, Căpitane, lucrurile s-au clarificat pe deplin şi s-au desfăşurat exact aşa cum aţi prevăzut d-voastră."

Aşa am intrat eu în Mişcarea Legionară ca unică soluţie pentru a servi România.

Răzbunători ca toţi oameni răi, comisarii de la Siguranţa Generală a Statului au pus la cale pedepsirea mea chiar în timpul Congresului Studenţesc de la Craiova.

Fără a fi puşi în program iau cuvântul dr. Hortensiu Gancevici, contracanditul meu la preşedinţia Societăţii, şi dr. Paul Craja, şeful organizaţiei legionare de la Facultatea de Medicină.

Vehement şi insistent amândoi mă acuză că sunt împotriva Mişcării Legionare şi tot vehement şi insistent cer eliminarea mea din toate organizaţiile studenţeşti din ţară.

Din mai multe părţi ale congresului a început să se vocifereze împotriva mea, cerând eliminarea mea din organizaţiile studenţeşti şi aceste vociferări nu se mai terminau.

În mijlocul huiduielilor şi vociferărilor vine la mine avocatul Petre Dinescu şi îmi şopteşte în chip de prieten: „Singura dumneavoastră şansă de salvare este să fugiţi prin uşa din spatele tribunii. Este o scară de serviciu prin care ajungeţi afară în stradă".

În mai 1938, în lagărul de la Miercurea Ciuc, avocatul Petre Dinescu, originar din Piteşti, a fost demascat a fi agent provocator în serviciul Siguranţei Generale a Statului. El a lansat ideea unei evadări de comandanţi legionari care, la festivităţile de la 10 mai

1938, să ucidă pe Regele Carol al II-lea. L-a demascat preotul Chivu, comandant legionar în județul Constanța, și el, în final, a trebuit să mărturisească că este agent acoperit al Siguranței Generale a Statului. Membrii camarilei regale se temeau de instabilitatea psihică a Regelui Carol al II-lea și puseseră la cale acest atentat cu comandanți legionari, pentru a-i consolida voința și decizia de asasinare a lui Corneliu Z. Codreanu.

Revin la Congresul național studențesc din 16-17 aprilie 1935 de la Craiova.

Eu am refuzat sugestia avocatului Petre Dinescu și am rămas mai departe nemișcat pe scaun. Când dr. Hortensiu Gancevici și dr. Paul Craja și-au terminat rechizitoriul, am cerut cuvântul pentru a mă apăra de atacurile lor. Am vorbit liber exact 10 minute și dintr-o dată întreg congresul a izbucnit în aplauze și ovații în favoarea mea. Din sală a țâșnit avocatul Nicolae Totu, comandant legionar și consilierul nr. 3 al lui Corneliu Z. Codreanu. A venit pe estradă, m-a îmbrățișat și a spus cu voce tare: „Ești suflet din sufletul nostru. Te îmbrățișez cu dragoste frățească".

Congresul național studențesc de la Craiova, prezidat de nemuritorul Traian Cotigă, a fost un succes fără precedent pentru Mișcarea Legionară.

Lucrările congresului s-au editat într-un volum care merită a fi studiat.

Acest congres a dovedit și a consolidat unificarea sufletească și sinergia operațională dintre tineretul universitar și Mișcarea Legionară.

Tineretul universitar, la epoca aceea condus de nemuritorii și martirii: Traian Cotigă, George Furdui, Ion Antoniu Pâsu, Iosif Bozântan, Virgil Rădulescu, Ion Caratănase, Iordache Spânu, Victor Gârcineanu, Nicoară Iordache, Paul Craja, Grigore Pihu, Sterie Duliu, Dobre Bănică, Filon Lauric etc.

Eveniment important:

La 2 octombrie 1934, subsecretariatul de stat al Ordinii Publice și-a pierdut autonomia operațională și a reintrat în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, condus de Ion Inculeț.

Victor Iamandi, la 2 octombrie 1934, a fost trecut ministru de stat fără portofoliu și la 29 august 1935 va deveni ministrul cultelor și artelor.

În locul lui este numit subsecretar de stat la Ordinea Publică Eugen Titeanu, tot din P.N.L. și care va fi demis la 7 aprilie 1936.

Cu subiectivitățile sale nevrotice și cu impulsivitățile sale de alcoolic, Victor Iamandi reușise să supere pe toată lumea, în special pe ministrul titular Ion Inculeț și pe prim-ministrul Gh. Tătărescu. Victor Iamandi a greșit cu trei lucruri față de propriul lui guvern: a) introducând în proces pe generalul Gh. Cantacuzino Grănicerul a obligat Tribunalul Militar București să aibă complet de judecată cu generali baionete inteligente, și nu cu ofițeri inferiori, baionete oarbe; b) prin manipulare provocatoare la Congresul studențesc de la Băile Herculane determinase triumful legionarilor în toate alegerile din organizațiile studențești profesionale și astfel legionarizase studențimea; c) declarând în diferite cuvântări că civilizația din Transilvania nu este opera românilor, ci este opera ungurilor și astfel a surpat încrederea Transilvaniei în justețea de gândire a guvernului de la București.

Imediat după scoaterea lui Victor Iamandi din Ministerul Ordinii Publice, Corneliu Z. Codreanu a introdus cerere pentru fondarea partidului „Totul pentru Țară" în locul partidului „Garda de Fier".

După șapte luni vine aprobarea și, la 5 iunie 1935, Corneliu Z. Codreanu fondează noul partid cu numele „Totul pentru Țară".

Numele vine de la Marea Revoluție Franceză care, pentru a se apăra de invaziile imperialiste pedepsitoare, a mobilizat Națiunea și Armata cu lozinca „Tout pour la Patrie".

În România, sintagma „Totul pentru Țară" a devenit lozinca Partidului Conservator, așa precum Partidul Liberal al Marilor Brătieni avea lozinca „Prin noi înșine".

Sintagma „Totul pentru Țară" este inscrisă pe monumentul prim-ministrului Barbu Catargiu din Piața Națiunii și a fost pusă de ministrul Nicolae Filipescu pe frontispiciul Liceului Militar de la Mănăstirea Dealu de lângă Târgoviște.

„Totul pentru Țară, nimic pentru noi“ a devenit legea de gândire și legea de acțiune în Mișcarea Legionară a lui Corneliu Z. Codreanu.

Istoria mai este datoare să consemneze că I.Gh.Duca a ilegalizat Mișcarea Legionară pe durata de un an și nu pentru totdeauna și n-a executat cererea-ordinul lui Horace Finaly de condamnare la mulți ani de închisoare a lui Corneliu Z. Codreanu și imediat după alegerile din 20 decembrie 1933 a pus în libertate pe toți legionarii arestați, ultimii trei Ionel I. Moța, Vasile Marin și Sterie Cumetti, părăsind Închisoarea Jilava în dimineața de 29 decembrie 1933.

I. Gh. Duca a fost un adevărat patriot român și un adevărat bărbat de stat și sfârșitul lui tragic s-a datorat Forțelor Oculte care l-au împins într-o capcană fără altă soluție de rezolvare decât exact ce s-a întâmplat.

Partidul „Totul pentru Țară“ a fost secția politică a Mișcării Legionare și a constituit numai o treime din rațiunea, scopurile și activitatea acesteia.

A doua treime a fost educația socio-morală nu „omul nou“, ci „românul desăvârșit“.

A treia treime a fost creația ideologică a unui stat al armoniei sociale, și nu al luptei de clasă și a unui stat cu adevărat voința națiunii, și nu dictatura burgheziei asupra muncitorimii sau dictatura muncitorimii asupra burgheziei.

Partidul „Totul pentru Țară“ se baza pe cele 72 de organizații legionare județene, grupate pe provincii istorice.

Regionala Olteniei sub conducerea prof. Radu Demetrescu-Gyr. Regionala Munteniei sub conducerea lui Ionel I. Moța. Regionala Dobrogei sub conducerea inginerului Virgil Ionescu. Regionala Moldovei sub conducerea lui Ilie Gârneață. Regionala Basarabiei sub conducerea lui Sergiu Florescu. Regionala Bucovinei sub conducerea lui Vasile Iasinschi. Regionala nordului Transilvaniei sub conducerea lui Ion Banea. Regionala sudului Transilvaniei sub conducerea căpitanului Emil Șiancu. Regionala Banatului sub conducerea prof. Horia Sima.

Regionalele aveau mai mult funcție de armonizare și îndrumare. Locomotivele erau județenele cu garnizoanele lor legionare în fiecare oraș, în fiecare sat, în fiecare instituție și în fiecare întreprindere.

Selecția se opera de la sine prin reușite în misiuni și în răspunderi. Nominalizările se operau de către conducerea centrală de la București dintre cei propuși de legionarii din respectiva localitate sau întreprindere.

Conducerea centrală cu sediul în București era constituită din: Căpitan, secretariat și Statul Major.

Secretariatul, preot Ion Dumitrescu-Borșa și adjuncții săi: ing. Nicolae Horodniceanu, filolog Ioan Dobrin, jurist Stelian Stănicel, ing. Nae Smărăndescu și un muncitor, Mugur.

Statul Major Legionar era condus de ing. Gh. Clime și avea 20 de membri, care puteau să aibă și alte funcții, răspunderi și activități.

În subordinea Statului Major Legionaru erau:

a) Frățiile de Cruce ale elevilor de sub conducerea economistului Gh. Istrate.

b) Oficiul juridic de sub conducerea avocatului Alexandru Constant și pledant principal, avocatul Radu Budișteanu.

c) Corpul preoțesc condus de preotul Nicolae Georgescu-Edineți.

d) Corpul ofițerilor de rezervă condus de colonelul Paul Cambureanu.

e) Corpul studențesc legionar diferențiat pe universități. În București succesiv echipa Tache Savin–SanduValeriu și echipa Victor Dragomirescu–Toma Simion și, în final, echipa Bartolomeu Livezeanu–Laurian Țâlnaru.

f) Cetățuile feminine conduse de Nicoleta Nicolescu, Atena Ianuli, Lucia Trandafir, Lucia Scurtu-Popșor, cu lider Anastasia-Sica Popescu.

g) Serviciul medico-sanitar asigurat de: dr. Ion Pantelimon, orașul Slobozia, dr. Const. Zissu, Spitalul Brâncovenesc, dr. George Buttu, Spitalul Colentina și dr. Șerban Milcoveanu, Spitalul Colentina.

În octombrie 1936 s-a adăugat Corpul Muncitoresc Legionar, condus de ing. Gh. Clime şi juristul Ioan-Victor Vojen.

În ianuarie 1938 s-a adăugat Corpul Moţa-Marin de luptă şi sacrificiu, condus de principele Alex. Cantacuzino şi asistent universitar Nicoară Iordache.

Pentru februarie 1938 se proiecta Academia Legionară cu secretar Victor Gârcineanu.

Vara 1935 a fost o extindere imensă a taberelor legionare de muncă voluntară, în total circa 70 pe toată ţara.

În conceptul lui Corneliu Z. Codreanu şi al marilor comandanţi legionari: munca voluntară este cea mai fecundă şcoală de dezvoltare a virtuţilor fundamentale şi de educare nu a omului nou, ci a omului desăvârşit.

Munca voluntară aduce şi obligă seriozitatea.

Munca voluntară dezvoltă mentalitatea pozitivistă.

Munca volungară cultivă spiritul de echipă.

Munca voluntară obligă modestia în relaţii.

Munca voluntară dezvoltă şi consolidează simţul de responsabilitate.

Munca voluntară asigură armonia claselor sociale şi solidaritatea componentelor naţionale.

Raţiunea taberelor de muncă voluntară a fost cel mai bine explicată într-un text din revista „Cămaşa de izbândă" de Gh. Voicu-Vereş, doctor în geologie şi şeful taberei din 1934 de la Dealul Negru, judeţul Cluj.

Conştiinţa taberelor legionare de muncă voluntară a avut ca astru îndrumător pe cea de la Carmen Silva, de pe litoral, sub conducerea lui Corneliu Z. Codreanu.

Litoralul românesc are trei calităţi unice în Europa: a) orientare spre răsăritul soarelui dimineaţa; b) apă dulce sus, la vărsarea Dunării şi apă treptat sărată spre sud şi c) plajă întinsă pe uscat şi sute de metri mică adâncime a mării.

Un singur defect, şi anume absenţa unei şosele paralele cu marea şi la mică distanţă, aşa cum are litoralul peninsulei Crimeea, tot din Marea Neagră.

Cauza este terenul nisipos care nu susţine mari greutăţi şi care obligă infrastructură ca granitul din Munţii Carpaţi.

Corneliu Z. Codreanu şi-a propus să dea şi altă soluţie, şi anume construirea infrastructurii pentru şosea din bolovani scoşi din fundul mării şi consolidaţi cu ciment.

Ca model pentru viitor, aici, la Carmen Sylva: s-a construit în vara 1934 un kilometru şi în vara 1936 un al doilea kilometru de infrastructură rutieră şi feroviară cu mari bolovani scoşi de pe fundul Mării Negre.

În evidenţă exemplificativă şi nu limitativă iată realitatea taberelor legionare de muncă voluntară din vara 1935:

Tabăra de la Mănăstirea Arnota, judeţul Vâlcea. Mănăstirea a fost construită în 1640 de Matei Basarab, pentru a fi cetate de rezistenţă în faţa năvălirilor turceşti din sud şi a năvălirilor tătăreşti din est.

Sub conducerea lui Gheorghe Leonta şi Păvăluţă, 242 de intelectuali au venit din Moldova în Oltenia şi au săpat, mai exact au sculptat un drum de doi kilometri în stânca de granit.

Tabăra de la Drăgăşani, unde legionarii olteni, sub conducerea celor trei fraţi Bărbulescu, în 1935 au fabricat mii de cărămizi şi în 1936 au înălţat o catedrală.

Cel mijlociu, Marin Bărbulescu, a fost schingiuit şi torturat de Securitatea din Bucureşti, până a murit în timpul aşa-zisei anchete penale politice.

Tabăra din oraşul Giurgiu, unde legionarii şi-au construit un sediu.

Tabăra de la Chinta, unde legionarii au fabricat 18.000 de cărămizi pentru un viitor cămin studenţesc din Cluj-Napoca.

Tabăra de la Tămăşeşti, judeţul Hunedoara, unde legionarii, sub conducerea avocatului Iosif Costea, au construit o biserică.

Tabăra de la Izbuc, judeţul Bihor, unde legionarii, sub conducerea lui Iosif Bozântan şi Victor Corbuţiu au fabricat cărămizi şi au construit o biserică.

Tabăra de la Buga, judeţul Lăpuşna, Basarabia, unde legionarii locali au construit temelia unei viitoare mănăstiri.

Tabăra de la Aciliu, județul Sibiu, unde legionarii, sub conducerea lui Augustin Bidianu și a lui Ion Fleșeriu, s-au alăturat sătenilor locali la construirea unei biserici cu două turle.

Tabăra de la Marca, județul Sălaj, unde legionarii au fabricat cărămizi pentru o viitoare biserică.

Tabăra de la Valea Mare, județul Bălți, Basarabia, unde legionarii au fabricat 160.000 de cărămizi pentru o viitoare biserică.

Tabăra de la Lat-Laz, județul Alba, unde legionarii, sub conducerea lui Lupu au construit o Casă Culturală.

Tabăra de la Ineu, județul Arad, unde legionarii, sub conducerea dr. Vasile Noveanu, au construit o școală.

Tabăra de la Hotare, județul Ilfov, unde legionarii, sub conducerea lui Vasile Marin, au fabricat cărămizi pentru o școală, o biserică și un dispensar urmând a fi finisate în anul următor. Respectiva comună este îndreptățită ca în viitor să se numească „Vasile Marin".

Tabăra de muncă „Iancu, cavaler de Flondor", județul Storojineți, Bucovina, unde legionarii conduși de Vasile Iasinschi, Vasile Cârciu și Filon Lauric au fabricat cărămizi pentru un viitor sediu cu activitate politică și culturală.

Tabăra de la Baciu, județul Brașov, unde legionarii conduși de Traian Trifan și Marian au reparat biserica locală.

Tabăra de la Nicorești, județul Tecuci, unde legionarii au fabricat 30.000 cărămizi pentru un viitor sediu.

Tabăra de la Bușteni, județul Prahova, unde legionarii au ridicat o mare cruce de piatră, în amintirea studentului Virgil Teodorescu, asasinat în noiembrie 1933 la Constanța.

Tabăra de la Cluj, unde legionarii, sub conducerea dr. Ion Banea au fabricat cărămizi și au adunat materiale pentru un viitor mare cămin studențesc în Cluj-Napoca.

Tabăra de la Mănăstirea Arnota, județul Vâlcea, unde legionarii au construit patru diguri de apărare de revărsările Oltului.

Tabăra de la Hârșova, județul Constanța, unde legionarii conduși de Nicolae Șeitan, Traian Puiu și Eugen Teodorescu, au implantat o piatră funerară, în memoria studentului Virgil Teodorescu, asasinat în noiembrie 1933, la Constanța.

Toate aceste tabere de muncă voluntară s-au născut de la sine, prin inițiativa locală de jos în sus și toate cu gândul la Corneliu Z. Codreanu și la construirea României Legionare.

A fost un Elan extraordinar în toată România și, după opinia mea, unicat nerepetabil.

Înainte de 1918 sfântul Ideal Național a fost pe orizontală pentru adunarea tuturor românilor într-un stat național unitar. După 1918 Sfântul Ideal Național s-a ridicat pe verticală și anume creare de cultură și construire de civilizație pentru a avea justificare în istorie și pentru a avea respect în omenire.

România interbelică n-a fost perfectă, dar a fost perfectibilă și, încă mai important, era autoperfectibilă.

Autoperfectibilitatea erau eroii și martirii Mișcării Legionare. Pentru a cunoaște acest adevăr trebuie să-l fi cunoscut și trebuie să-l fi trăit direct și personal.

Revin la anul 1935.

În ziua de 13 septembrie 1935 a Sfântului Corneliu Sutașu, s-au pus bazele a două instituții de foarte mare importanță:

a) comerțul legionar, sub conducerea economistului Petre Țocu, originar din Galați;

b) controlul legionar, sub conducerea lui Napolen Popescu, fost magistrat și mare proprietar în județul Buzău.

Ambele vor da roade în următorii doi ani.

Sfârșitul anului 1935 a avut un eveniment ignorat chiar de istorici, dar care în timp a prefațat războiul sinucigaș dintre Stat și Națiune.

Iată cronologia faptelor concrete.

Nimeni nu știa că Regele Carol II suferă de priapism și are obsesie sexuală. Cel mai mare endocrinolog și unul dintre marii psihiatrii, profesorul italian Pende, este solicitat să vină la București să îl consulte pe Regele Carol II. Profesorul Pende n-a putut da tratament pentru priapism, dar a observat niște anomalii în gândirea și în comportamentul lui Carol II.

Aparent fără intenție, dar cu sigur simț deontologic, a pus în cunoștință de cauză pe marele neurolog român, prof. dr. Gheorghe

Marinescu. Acesta şi-a dat seama de pericolul care pândea politica de stat a României şi, în mare secret, a informat oamenii politici şi formatorii de opinii.

Printre cei puşi în cunoştinţă de cauză a fost prof. dr. Dimitre Gerota (1867-1939), titularul catedrei de anatomie topografică şi membru al Academiei Române.

Prof. dr. Dimitrie Gerota redactează o scrisoare publică în care constată incompatibilitatea lui Carol II pentru responsabilitatea funcţiei de Rege şi îi cere să se retragă înainte de a provoca războiul cu Naţiunea şi catastrofa Statului.

Conform planificării, marele patriot Stelian Popescu tipăreşte textul în ziarul „Universul" şi trimite un exemplar şi la cenzura militară Bucureşti.

Regele Carol II intră în acces de excitaţie psihomotorie şi prof. dr. Dimitrie Gerota este arestat noaptea pentru proces de les-Majestate la Tribunalul Militar Bucureşti.

Persoana mea era intern la Clinica Neurologie din Spitalul Colentina.

Imediat după percheziţia şi arestarea dr. D. Gerota la sanatoriul său din Bd. Regele Ferdinand I, internul sanatorului, Traian Ursuleanu, mă vizitează dimineaţa la Spitalului Colentina şi amândoi decidem grevă generală pe timp nelimitat a Studenţimii Mediciniste.

Traian Ursuleanu s-a născut la 27 martie 1914 în comuna Beceşti, judeţul Dorohoi, şi a ajuns unul dintre marii chirugi ai Bucureştiului.

Evenimentul grevei generale a fost astfel decis de mine, în vârstă de 24 de ani, şi de Traian Ursuleanu, în vârstă de 21 de ani.

Chiar la ora 7 dimineaţa am convocat comitetul de conducere şi toţi cei prezenţi, dr. George Rădulescu-Vişina, dr. Dumitru-Matache Ionescu-Romanaţi, dr. Ion-Dan Temeliescu, dr. Ion Cocioba au aprobat greva şi au decis un manifest.

Pentru manifest m-am adresat lui Corneliu Z. Codreanu care mi-a spus: „Este datoria voastră de studenţi să vă apăraţi profesorul."

Am redactat textul pe loc, în strada Gütemberg nr. 3, şi inginerul Nicolae Horodniceanu l-a dus la tipografia „Ion Copuzeanu" din str. Izvor, care era specializată în cărţi ştiinţifice-tehnice. Avea un mic tipograf, Marcu, care după orele de serviciu tipărea, desigur cu aprobarea patronului, manifestele Mişcării Legionare.

La ora 11 dimineaţa erau tipărite 2.000 de exemplare, care imediat, până în două ore, au fost difuzate în toate colţurile universităţii şi la publicul din centrul oraşului.

În noaptea următoare, un echipaj ale Prefecturii Poliţiei Capitalei a venit să mă aresteze la Spitalul Colentina. Portarul m-a avertizat că poliţiştii caută pavilionul de neurologie, unde eu locuiam la mansardă. Sora medicală de serviciu, Georgescu, a scos siguranţele de la lumina electrică şi întreg pavilionul s-a cufundat în întuneric. Eu am sărit printr-o fereastră de la parter şi m-am dus la dr. Const. Trockmaier, intern la Spitalul Brâncovenesc.

Greva a ţinut 10 zile şi a fost o minune salutată atât de studenţi, cât şi de profesori.

George Furdui a pus problema în adunarea generală a Centrului Studenţesc Bucureşti.

Traian Cotigă a pus problema în Comitetul de conducere al Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români cu propunere de solidarizare în întreaga ţară.

În a treia zi de grevă, la o şedinţă a Societăţii Studenţilor în Medicină, a venit asociaţia „Cultul Patriei" condusă de prof. Traian Ştefănescu şi prof. Ion Cătuneanu de la Cluj-Napoca, de generalul Nicolae Rădescu şi generalul Gh. Dragu de la Bucureşti şi consilierul de casaţie Miclescu.

Eu prezidam şedinţa.

Vine peste noi comisarul regal, căpitanul Atanasiu, care ordonă stoparea şedinţei cu arestarea oaspeţilor care ar fi încălcat legea autonomiei universitare.

Înfuriaţi, studenţii erau gata-gata să-l azvârle în stradă pe fereastră dar generalul Nicolae Rădescu a intervenit calmând lucrurile.

Câteva ore mai târziu, la începutul dimineții, prof. dr. Dimitrie Gerota a fost eliberat din închisoarea militară Jilava. Dânsul a venit direct la Facultatea de Medicină, unde peste 1.000 de studenți au ovaționat și l-au declarat „Eroul nostru".

Urmarea a venit în 1938-1939 sub forma războiul civil dintre Stat și Națiune.

Anul 1936

Sub conducerea lui Corneliu Z. Codreanu, Ionel I. Moța și a Statului Major ing. Gh. Clime, Mișcarea Legionară a fost o *construcție continuă* certă în funcție de împrejurări și cu direcție strategică precisă.

Pe parcursul anilor, chiar sub conducerea fondatorilor, a suferit, poate mai exact și-a impus o schimbare importantă de cadre la sfârșitul anului 1935 și o schimbare importantă de strategie la începutul lui 1937.

Schimbările s-au făcut pe nesimțite, dar efectele au fost mari și vizibile.

Până în anul 1934 lupta în afară a fost pe primul plan. După 1934, pe primul plan a venit creșterea interioară.

Până în 1934 comenzile și funcțiile au fost pe umerii legionarilor cu dominanta combativă. Nici nu se putea altfel în epoca celor trei ilegalizări și prigoniri: ianuarie 1931, martie 1932 și decembrie 1933: ordonate din străinătte și executate de autorități. În această epocă a luptelor corp la corp, modelul era „năzdrăvanul din basme și legende", care are soluție la toate problemele, care iese bine din toate primejdiile și care nu poate fi învins, fiind mereu învingător. În istoria interioară a Mișcării Legionare a fost așa-zisa epocă, sau poate mai exact etapa „mușchetarismului" din romanele istorice ale lui Alexandre Dumas tatăl.

Împrejurările s-au schimbat în 1934.

Dumping-ul lui I.V. Stalin cu cereale vândute în Occident sub prețul de cost a dat faliment și renunțarea la el a îngăduit reluarea exporturilor românești de cereale și vite.

După trei încercări eșuate, în 1934 s-a reușit reforma datoriilor agricole care paralizau producția și care exasperau țărănimea.

Foarte important: a venit la guvernare puternicul partid național-liberal, încă brătienist și român și a avut fericirea guvernării timp de patru ani a lui Gheorghe Tătărăscu.

Iar mașina de război civil, dușmanul intern al României, și-a încetat activitatea autodistrugătoare la 2 octombrie 1934 prin eliminarea lui Victor Iamandi de la Ministerul Ordinii Publice.

Aceste schimbări din exterior au îngăduit Mișcării Legionare să treacă accentul de la lupta cu dușmanul la propria creștere și propria maturizare.

Odată cu George Furdui, geniul nr. 1 al tineretului român, au început să se încadreze în Mișcarea Legionară cei mai buni studenți din Universități, cei mai buni elevi din licee și majoritatea celor reprezentând viitorul Țării.

Pe primul plan și ca model n-a mai fost „năzdrăvanul din basme și legende", ci s-a impus modelul de student studios, avid de cunoaștere și capabil de construcție.

Până în 1934: pușca a fost în fața cărții; după 1935 cartea a trecut în fața puștii.

Anii 1935-1937 au fost de asimilare a culturii, de pregătire intelectuală, de perfecționare sufletească și de construire a desăvârșirii morale.

În istoria internă a Mișcării Legionare, anul 1936 începe cu două inițiative aparent de neînțeles, dar cu cauzalitate și provocare negândite de dușmani.

Constantin-Dumitrescu Zăpadă a dezlănțuit propaganda luptei de clasă împotriva principelui Alex. Cantacuzino, a cărui ascensiune în Mișcare ar nedreptăți pe vechii și adevărații legionari.

Simultan George Beza publică în ziare articole defăimătoare la adresa generalului Gh. Cantacuzino-Grănicerul, protectorul Mișcării Legionare.

În afară de o aparentă activitate pro-legionară, George Beza era dublu agent de spionaj și provocare: al Siguranței Generale din București și al Intelligence Service din Londra.

Idem Const. Dumitrescu-Zăpadă, fost aghiotant al Căpitanului, devenise între timp agent de spionaj şi provocare al Serviciului Special de Informaţii, condus de Mihail Morusofff.

Adeziunea celor doi membri ai familiei Cantacuzino la Mişcarea Legionară a fost triplu macrosucces: a) au introdus Mişcarea Legionară în înalte societăţi, foarte puternice; b) au împiedicat alunecarea Mişcării Legionare spre lupta de clasă a proletariatului, cum în Germania s-a întâmplat în 1933-1934 cu căpitanul Ernst Röhm şi c) au oferit Mişcării Legionare un sediu central drept post de comandă în str. Gütemberg nr. 3.

Prin George Beza şi Const. Dumitrescu-Zăpadă, Poliţia Secretă Politică a încercat să lipsească Mişcarea Legionară de cele trei macroavantaje aduse de familia istorică Cantacuzino.

La botezul unui fiu al psihiastrului dr. Ion Cantacuzino, în str. Vasile Pârvan, Corneliu Z. Codreanu a anunţat că Mişcarea Legionară are în program „restaurarea autorităţii sociale a marilor familii istorice din România".

Marea problemă era Congresul anual al Studenţimii. Devenise o necesitate biologică în plus de o tradiţie istorică.

Toate congresele anuale sunt precedate de către un mic pro-congres în centrul studenţesc pe al cărui teritoriu urma să aibă loc evenimentul.

Încă din 1919, organizaţiile studenţeşti cereau pentru congres oraşul Chişinău întrucât: a) unirea din 27 martie 1918 fusese recunoscută de guvernele marilor democraţii occidentale dar era mereu amânată de respectivele parlamentele şi se zvonise că Iudaismul Mondial decisese ca teritoriul dintre Prut şi Nistru să devină israelul european.

La toate cererile studenţimii, Ministerul de Interne refuza Chişinăul şi recomanda sau, mai exact, decidea un oraş din Transilvania.

Acum, în primăvara 1936, UNSCR-ul a cerut din nou Chişinăul, dar Ministerul de Interne a refuzat orice congres, justificându-se cu refuzul Siguranţei Generale a Statului. Aceasta vroia un echilibru între extrema dreaptă şi extrema stângă şi se

temea ca Mişcarea Legionară să nu se întărească prea mult în raport cu Partidul Comunist.

Avizul Siguranţei era imperativ şi astfel refuzul Ministerului era ferm.

Discuţie în consiliul de conducere al UNSCR unde eu eram conducătorul departamentului interne.

Mulţi erau pentru manifestaţii de forţă; nimeni nu era pentru a ceda. Vicepreşedintele UNSCR-ului, Ion Caratănase, a citat un istoric din Antichitate, după care victoriile obţinute prin abilitate sunt mai de preţ decât cele obţinute prin forţă.

Preşedintele nostru, George Furdui, a găsit soluţia: s-a adresat prin profesorul Dimitrie Gusti în audienţă la Palatul Regal.

Regele Carol II a acceptat să dea aprobare peste capul Siguranţei şi al Ministerului şi a pus două condiţii pe care George Furdui le-a acceptat cu sinceritate şi hotărâre.

Prima condiţie: nimic despre Elena Lupescu.

A doua condiţie: nimic despre organizaţia Straja Ţării.

În consiliul de conducere al UNSCR-ului s-au considerat aceste condiţii a fi rezonabile şi literalmente a fost decizie să fie respectate.

Privitor la oraşul Chişinău, Regele Carol II a spus că, din motive superioare, „nu se poate".

George Furdui n-a cerut un anumit oraş. Pro-congresul pregătitor a avut loc la Iaşi, tot în speranţa că se va aproba Chişinăul.

Ministerul Afacerilor Interne a decis zilele 2-5 aprilie 1936 şi a indicat oraşul Târgul Mureş.

Înainte de a fi un mare laş, un mare poltron şi un mare necinstit, Regele Carol II a avut din naştere o mare calitate: inteligenţă de asimilare şi un mare defect: instabilitate psihică.

Nu inteligenţă creatoare, ci inteligenţă asimilatoare. Instabilitate psihică imposibil de influenţat, atât în bine, cât şi în rău.

În exilul din Franţa a avut doi secretari care l-au cunoscut în intimitate, întrucât locuiau împreună la Neully. Primul său secretar,

Ștefan Florescu, l-a descris ca egoistul egoiștilor. Al doilea secretar, Puiu Dumitrescu, l-a descris drept geniul răului. Mama sa, Regina Maria, și sora lui, principesa Ileana, îl descriu drept mincinos. În august 1930, prim-ministrului, Iuliu Maniu, îl definește „Majestatea Sa este un om care minte". Venise în țară Elena Lupescu și Carol II a negat la întrebarea primului-ministru. Marii Frați Brătianu îl studiaseră cu atenție și cu dragoste și concluzia lor a fost „că nu e bun de nimic, că trebuie scos de la succesiunea Tronului și trimis în exil".

Decizia Regelui Carol II de a aproba Congresul Național Studențesc din aprilie 1936 a fost acceptată de Ministerul de Interne Ion Inculeț și Eugen Titeanu, dar n-a fost acceptată de marii intriganți de la Siguranța Generală care socoteau extrema stângă și extrema dreaptă drept proprietate personală.

Iată cum a operat în teren Siguranța Generală:

Spre Târgul Mureș au plecat trenurile cu studenți sub conducerea respectivilor președinți ai respectivelor centre studențești. Trenul de la Oradea și Cluj s-a îndreptat direct spre Târgu-Mureș. Trenul de la Cernăuți și trenul de la Chișinău s-au adăugat trenului de la Iași și sub conducerea juristului Teodor Tudose s-a îndreptat spre Vest pentru a trece Carpații pe Valea Trotușului.

Trenul de la București, sub conducerea juristului Ion Antoniu-Pâsu, a plecat din Gara de Nord dimineața la ora 8 și aveam programată pentru ora 17 sosirea la Târgu-Mureș. Persoana mea s-a găsit în compartiment cu Ion Antoniu-Pâsu și astfel pot relata ca martor de la fața locului.

Tren personal, oprind câteva minute în fiecare gară și în fiecare haltă. Ce s-a observat?

În nicio gară și în nicio haltă trenul n-a oprit în dreptul peronului, unde se găsea mult public călător. În toate gările și în toate haltele trenul nostru a făcut oprirea la o jumătate de kilometru înainte sau după respectivul peron cu public.

La fiecare oprire, sute de studenți coborau din tren și, fără public de față, cântau celebrele „Ștefan Vodă al Moldovei", „Sfânta Tinerețe Legionară", „Noi suntem echipa morții", „Arhanghelul ne-a ajutat să pedepsim pe vinovat", „Cu fruntea sus" și alte cântece și imnuri: manifestarea elanului național.

În jurul orei 13 am ajuns la Sinaia. Câteva minute trenul a oprit la jumătate de kilometru înainte de peron și apoi și-a reluat mersul cu viteza obișnuită.

În dreptul peronului, cineva rămas necunoscut, a tras alarma și instantaneu trenul a stopat. Opinia noastră este că lucrurile erau aranjate dinainte cu necunscutul care a tras alarma și cu mecanicul locomotivei, care a frânat, fiindcă nimeni din personalul CFR n-a cercetat trenul să identifice în care vagon și cine anume a tras semnalul de alarmă.

Trenul fiind oprit, sute de studenți au coborât pe peron și au cântat în perfectă ordine. Eu am stat în vagon și de la fereastră am văzut studenții cântând obișnuit și fără niciun gest în legătură cu atentatul din 29 decembrie 1933, cu omorârea primului-ministru, I.Gh. Duca.

Președintele nostru, Ion Antoniu-Pâsu, s-a dus să întrebe la șeful gării Sinaia dar n-a aflat decât că trenul a stopat pentru că s-a tras semnalul de alarmă.

După câteva minute, locomotiva a fluierat, studenții au reintrat în vagoane și trenul a pornit mai departe, spre Târgul Mureș.

În compartimentul nostru nimeni nu știa ceva și Ion Antoniu-Pâsu nu avea nicio explicație.

Continuarea călătoriei s-a făcut cu mai lungi opriri și cu viteza încetinită.

Studenții erau obosiți și somnoroși.

Pe la ora 21, în plin întuneric, trenul nu mai pleca dintr-o mică gară. Serviciul de ordine, inginer Victor Dragomirescu și economist Toma Simion pornesc să cerceteze și se întorc cu trei informații pe cât de sinistre, pe atât de neinteligibile.

Gara se numește „Lunca Bradului" și e în câmp, departe de comună. Trenul nostru nu mai avea locomotivă și nimeni nu știa unde este aceasta. În biroiul Mișcare din gară se găseau niște necunoscuți, în frunte cu comisarul Borcea, șeful brigăzilor

antilegionare şi antistudenţeşti din Siguranţa Generală. Iar în partea cealaltă, dincolo de tren, un regiment de jandarmi cu mitralierele îndreptate spre tren.

Trenul a staţionat peste două ore. Ion Antoniu-Pâsu şi cu mine am încercat să obţinem măcar răspunsuri la întrebări, dar personalul CFR tăcea sau fugea din faţa noastră.

Pe la ora 23 intră în gara Lunca Bradului un tren în mare viteză şi din el se auzeau cântecele legionare.

Era trenul care aducea la Congres studenţii din Iaşi, Cernăuţi şi Chişinău, toţi sub conducerea juristului Teodor Tudose din Iaşi şi juristului Filon Lauric din Cernăuţi.

La semnalele noastre trenul s-a oprit.

Instantaneu, în mai puţin de două minute, noi, cei 3.000 de studenţi de la Bucureşti, ne-am suit în vagoane, între vagoane, pe scări şi pe acoperişul vagoanelor.

Acesta avea locomotivă şi am plecat cu toţii spre Târgul Mureş, unde am ajuns în jurul orei 5 sau 6 dimineaţa.

În tren am aflat ce se întâmplase cu colegii noştri.

La trecerea Carpaţilor, odată cu lăsarea întunericului, în staţia Ghimeş-Palanca s-a încercat desprinderea locomotivei. Studenţii au sesizat şi s-au împotrivit. Mecanicul şi fochistul au fugit. Studenţii au luat locomotiva sub control şi cei de la Politehnică au înlocuit pe mecanic şi pe fochist.

Teodor Tudose a protestat la şeful gării, care nu răspundea la întrebări. Atunci Teodor Tudose a scris şi a semnat următorul text, pe care l-a înmânat şefului de gară:

„Pornim mai departe la Târgu-Mureş. Nu oprim în nicio gară şi dacă nu lăsaţi cale liberă este pe răspunderea voastră ce se va întâmpla."

În gara Târgu-Mureş ne-a primit: a) reprezentantul Prefecturii, membru P.N.L., b) reprezentantul Primăriei, membru P.N.L. şi c) organizaţiile legionare judeţene, în frunte cu profesorul de matematică Coriolan Matei şi adjuncţii săi.

Reprezentanţii autorităţilor ne-au încunoştiinţat căminele unde vom dormi şi cantinele unde vom mânca.

De la prof. Coriolan Matei şi de la legionari am aflat lucruri îngrozitoare. În ziua de 31 martie 1936, deci 48 de ore mai înainte de Congresul Studenţesc, au venit de la Bucureşti peste 100 de poliţişti, comisari şi detectivi. Aceştia au intrat în case şi magazine strigând: „Vin hoţii şi criminalii. Vin turbaţii şi nebunii. Trageţi obloanele la vitrine şi închideţi magazinele. Veţi fi jefuiţi, vor fi devastări. Ascundeţi-vă în poduri şi pivniţe şi nu lăsaţi pe nemernici să vă omoare."

La sosirea trenului nostru în gară, cei 100 de poliţişti, comisari şi detectivi au dispărut din oraşul Târgul Mureş. Totuşi legionarii din Târgul Mureş au reuşit să prindă doi poliţişti care, anchetaţi, au mărturisit ordinul cu care veniseră din Bucureşti.

Serviciul de Ordine al Congresului a preluat pe cei doi poliţişti şi a chemat populaţia să asiste la judecare şi pedepsire. Cei doi poliţişti au primit fiecare câte o sută de lovituri pe fese.

Populaţia română a aplaudat.

Populaţia maghiară era uluită şi părea vrăjită.

Ulterior am aflat ce s-a întâmplat cu populaţia evreiască din Târgul Mureş.

Înainte de a expune cum s-a desfăşurat Congresul, să relatez şi să consemnez ce am aflat ulterior despre deciziile şi evenimentele din culise.

Trenul studenţesc plecat din Gara de Nord a fost însoţit pe şosea de mai multe automobile cu poliţişti de la Bucureşti, sub conducerea comisarului Borcea.

Acesta ajunsese la Sinaia înaintea noastră şi a regizat întreg evenimentul de pe peronul gării.

Prin comanda centrală, zecile de mii de sicofanţi plătiţi, de papagali dresaţi ai Poliţiei Secrete, au simulat indignarea şi au difuzat informaţia că studenţii şi-au făcut necesităţile fiziologice pe peronul gării exact în locul însemnat unde căzuse mort I.Gh. Duca şi că acolo studenţii au mânjit cu fecale placa comemorativă de marmură în memoria lui.

Cu aceste informaţii zise documente oficiale de Stat, Siguranţa Generală şi Prefectura de Poliţie au obţinut de la Regele

Carol II retragerea aprobării şi de la Guvern anularea Congresului, cu reprimarea studenţilor.

În gara Lunca Bradului, comisarul Borcea a organizat masacrul. Regimentul de jandarmi trebuia să deschidă focul şi să obţină 2.000 de cadavre, dintre noi, cei 3.000 bucureşteni.

Comandantul regimentului, colonelul Chihaia şi comandantul Legiunii de Jandarmi, căpitanul Ion Ierinici, au fost de acord, dar au cerut ordin scris cu semnătura ministrului de interne şi deja depus la Inspectoratul Jandarmeriei din Bucureşti.

Ministrul Ion Inculeţ a tăcut şi a transferat cererea la subsecretariatul de stat pentru ordinea publică, ministrul Eugen Titeanu, membru PNL. Acesta a refuzat să dea ordin scris şi a lăsat trenul să meargă la Târgul Mureş.

Comisarul Borcea şi şefii Siguranţei Generale şi Prefecturii de Poliţie au cerut capul lui Eugen Titeanu şi acesta a fost pe loc demis din înalta sa funcţie.

Important este ce s-a întâmplat cu evreii din oraşul Târgu-Mureş.

Spre deosebire de maghiari, care au dat crezare prof. Coriolan Matei şi legionarilor, evreii din Târgu-Mureş au dat crezare poliţiştilor, comisarilor şi diversioniştilor. Cuprinşi de frică, evreii s-au strâns la Sinagogă şi s-au baricadat în interiorul ei. De la Deva a fost chemat juristul dr. Petru Groza, socotit mare democrat şi adevărat umanist. Dr. Petru Groza i-a asigurat pe evrei că studenţii legionari n-au nimic cu populaţia evreiască şi că ei se luptă numai cu poliţiştii şi cu jandarmii.

Congresul studenţesc a ţinut trei zile şi, pe tot parcursul acestei perioade, Petru Groza a stat pe un scaun la uşa sinagogii asigurând pe evrei că nu-i niciun pericol şi să fie liniştiţi.

Ajuns prim-ministru la 6 martie 1945, dr. Petru Groza nu şi-a schimbat opiniile despre legionari şi în această problemă s-au întâmplat lucruri de istorie.

Revenim la Congresul studenţesc.

Congresul a început cu o slujbă religioasă oficiată la Catedrala ortodoxă de S.S. Mitropolitul Ardealului, de S.S. Episcopul regiunii Târgul Mureş şi de un sobor de preoţi locali.

În cuvântarea sa de bun-venit, S.S. mitropolitul Ardealului a pronunţat o frază demnă de reţinut în istorie.

„Viaţa necesită forţă în plus de constructivitate şi creaţie. Ca atare şi forţa e dovada vitalităţii şi voinţei lui Dumnezeu. Dar nu nu orice forţă, ci numai forţa de legitimă apărare şi numai forţa în consens cu ceilalţi."

Legitima apărare nu-i numai a personalităţii şi a proprietăţii, dar şi a demnităţii şi onoarei.

Dacă n-am reprodus exact cuvintele S.S. Mitropolitului Ardealului şi apare vreun document scris din arhive, înseamnă că acesta are mai multă autoritate decât ce reproduc eu din memorie, după 70 de ani.

Prefectul judeţului şi primarul oraşului au exprimat şi ei bun-venit Studenţimii Creştine Române. După multe alte informaţii, prim-ministrul Gh. Tătărăscu şi toţi miniştri naţional-liberali erau buni români şi sinceri patrioţi şi nu aveau aceeaşi idee cu comisarul Borcea.

Congresul a fost prezidat de geniul nr. 1 al Tineretului universitar din acea epocă: George Furdui, originar din comuna Miron Costin, judeţul Roman şi licenţiat al Facultăţii de Teologie din Bucureşti.

În discursul de deschidere a Congresului, George Furdui a arătat direcţia de înaintare în istorie a poporului român şi a precizat misiunea de îndeplinit a generaţiei noastre, vârful de lance al Naţiunii.

Deschiderea spre Occident şi alianţa cu Occidentul, de unde să luăm şi să asimilăm tot ce poate fi de folos României.

În interiorul României culegerea sevei care vine din rădăcini adânci de 2.000 de ani şi construire pe verticală a unei culturi care să ne facă respectaţi de *întreaga lume* şi a unei civilizaţii care să ne facă preţuiţi de întreaga omenire.

Axa de dezvoltare şi de creaţie pe verticală ne este spre Dumnezeu care întruchipează Perfecţiunea şi care ne înnobilează cu perfecţiune.

Iar aici, în interiorul României, pe plan orizontal, triplă străduinţă şi triplu elan: întâi pentru revoluţie morală, apoi pentru revoluţie naţională şi în final pentru revoluţie socială.

Legea acestor trei revoluții succesive să ne fie și chiar este: *idealism realist în faza de opoziție și realism idealist în faza de guvernare.*

Congresul nostru este în serviciul acestor scopuri și credem cu fermitate că ne vom îndeplini misiunea.

Discursul lui George Furdui a fost aplaudat îndelung de cei 6.000 studenți în picioare.

Progresul se realizează nu prin majoritatea voturilor exprimate secret, ci prin creația de tip superior util a Elitei care atrage după ea Mulțimile.

În continuare Congresul s-a desfășurat exact după programul stabilit tot de George Furdui la precongresul de la Iași, cu o lună înainte.

Persoana mea era adjunctul nr. 3 al lui George Furdui, în calitate de titular al Departamentului Interne.

Problema evreiască a fost prezentată și analizată: nu de pe poziția urii de rasă sau urii de religie, ci de pe poziția de apărare a Suveranității Naționale Românești de primejdia planului Crémieux-Peyjotto care urmărea fondarea Israelului european aici, pe teritoriul carpato-ponto-dunărean ca stat binațional cu evreii clasă conducătoare-exploatatoare în calitate de națiune învingătoare și cu românii clasă subordonată-exploatată în calitate de națiune învinsă.

Problema românilor din afara granițelor a fost tratată de pe poziția Statului Național Unitar și cu scopul aducerii în România a celor peste un milion de români de la sud de Dunăre și a celor aproape un milion de români de la est de Nistru. Națiunile sunt ființe vii, colective și fiecare are dreptul la un stat propriu, așa cum fiecare familie are dreptul la o casă, locuință proprie.

Problema economiei agricole a fost tratată de pe poziția trecerii de la producția cerealelor pe orizontală, la producția agro-industrială pe verticală. Raportul a concluzionat în favoarea complementarității dintre industria germană și agricultura română care sunt complementare cu beneficiu reciproc.

Problema industriei a fost prezentată și analizată de pe poziția și cu scopul politicii „prin noi înșine“, care înseamnă efort și

participare românească în colaborarea reciproc avantajoasă cu capitalul străin aducător de tehnologii superioare și de piețe de desfacere a produselor.

Problema religioasă a fost tratată de pe poziția dreptului natural al existenței lui Dumnezeu și de pe poziția că România este stat creștin întrucât națiunea alcătuitoare a statului și răspunzătoare în istorie este creștină.

Recunoașterea marilor merite culturale și naționale a bisericii greco-catolice, dar drept oficială biserica ortodoxă strămoșească. Prin învățatul Deceneu, geto-dacii au fost creștini înainte de apariția creștinismului în lume și înainte de Sfântul Apostol Andrei, care ne-a adus noua învățătură.

Problema medico-sanitară a fost prezentată de persoana mea, care am pledat pentru medicina curativo-profilactică în teren și pentru completarea igienei numită socio-politica, având accentul pe acumularea cantitativă cu igiena zisă bio-politica, cu accentul pe selecția calitativă.

România are marele avantaj a unei bune natalitășii în clasa țărănească, dar are marele dezavantaj al unor mari boli sociale ca tuberculoza, sifilisul, paludismul și pelagra.

O noutate pe plan mondial a fost propunerea de eugenie pozitivă după criteriul notelor date de profesori la examenele elevilor.

România repudiază eugenia negativă, dar are dreptul la eugenie pozitivă care înseamnă ajutarea celor mulți prin promovarea celor capabili.

Sunt două feluri de congrese. Cele științifice sunt analizante, cele sociale sunt militante.

Asemenea tuturor congreselor militante, Congresul național studențesc de la Târgul Mureș s-a terminat cu o *moțiune de interes* social-politic contemporan.

Scopul *moțiunii finale* a Congresului național studențesc de la Târgul Mureș a fost extirparea trădării din sufletul colectiv al românilor și din istoria Statului Român.

Extirpare și eradicare printr-un act de pedepsire colectivă dacă trădarea se repetă, cum au fost dizolvările Mișcării Legionare

în ianuarie 1931, martie 1932 şi decembrie 1933 la cererea străinătăţii. Acestea au fost acte de trădare a Suveranităţii de Naţiune independentă în propriul stat.

Starea de indignare şi de disperare s-a acumulat progresiv, terminându-se cu un singur atentat, cel din 29 decembrie 1933, cu o singură victimă, I. Gh. Duca.

Dacă ordinul străinătăţii de va repeta şi dacă trădarea guvernanţilor se va repeta a patra oară, Congresul avertizează şi chiar propune ca starea de indignare şi de disperare să ducă nu la un singur atentat, ci la mai multe, simultane.

Necesitatea şi justificarea reacţiei colective la agresiunea trădării naţionale au fost susţinute de patru oratori, toţi patru geniali cu inteligenţă: Virgil Rădulescu, Emil Bulbuc, Iosif Bozântan şi Viorel Trifa.

Ei au vorbit liber sub inspiraţie ad-hoc.

George Furdui ne-a rugat să stenografiem discursurile şi să le îndosariem în arhiva UNSCR. Eu am ales dosarul lui Emil Bulbuc, pentru că era medic şi probabil din solidaritate profesională. Am păstrat o copie a stenogramei şi am publicat-o în arhiva istorică „Învierea", nr. 1 din februarie-martie 1993, pag. 25-33. Celelalte stenograme s-au pierdut la confiscarea tuturor arhivelor studenţeşti.

Cele patru discursuri extraordinare au adus pe cei 6.000 de congresişti la punctul critic de fierbere a sufletului uman colectiv.

În numele Congresului, valorosul, energicul dr. Paul Craja a pus concluzii practice de aplicat şi a cerut celor 6.000 de studenţi participanţi să facă propuneri nominale pentru eventualele atentate colective dacă se va repeta trădarea naţională şi dacă Mişcarea Legionară va fi a patra oară ilegalizată şi dizolvată.

Din sală au început să se facă propuneri.

Relatez în calitate de martor de la faţa locului.

Nu s-au pronunţat numele Nicolae Titulescu, Gheorghe Tătărescu, Ion Inculeţ.

Îmi amintesc a se fi pronunţat numele: Armand Călinescu, Victor Iamandi, Gavrilă Marinescu şi Mihail Stelescu.

Din sală s-a strigat în mod sigur numele Elena Lupescu, poate înţelegându-e în locul Regelui Carol II.

Cu cele de mai sus s-a încheiat Congresul Naţional Studenţesc din 2-4 aprilie 1936 de la Târgu-Mureş.

Reacţia Forţelor Oculte şi a Autorităţilor de Stat a fost pe măsura vinovăţiei de trădare naţională şi pe măsura atentatelor punitive colective.

Au fost arestaţi toţi preşedinţii de organizaţii studenţeşti şi s-au intentat două procese de condamnare la grea închisoare.

Procesul Centrului Studenţesc Bucureşti, în frunte cu Ion Antoniu-Pâsu, care s-a judecat în mai 1936.

Procesul Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români, în frunte cu George Furdui, care nu a apucat să fie judecat în iunie 1936.

Ilustrul şi nemuritorul dr. Paul Craja, preşedintele Societăţii Studenţilor în Medicină din Bucureşti, a fost inclus în procesul UNSCR.

Iar eu, directorul departamentului Interne din UNSCR, am fost inclus în primul proces al CSB.

Arestaţi la Bucureşti, am fost claustraţi în Penitenciarul Braşov, unde am stat în celulă deţinuţi de drept comun şi cu trei comunişti, între care Nicolae Ceauşescu, care avea mare răutate în privire şi care practica teribilismul sonor. Teribilismul lui consta din a lovi în toate cu nişte bocanci având bare de fier pe tălpi.

Am fost anchetaţi de Tribunalul Militar Braşov. Un magistrat cu grad de căpitan ne scoate vinovaţi de omisiune de denunţ şi de apologia Nicadorilor.

În proces, acuzarea e susţinută de colonelul, magistratul militar Stroe, care n-a fost deloc violent şi de un maior Raica, care s-a dovedit cu ură de laş în plus de prostia afirmaţiilor sale.

Completul de judecată: 5 ofiţeri combatanţi: colonel Radu Gherghel, maior Basarabescu, maior Georgescu, căpitan Anghel şi căpitan Jantea.

Ne-au apărat din Braşov avocatul Traian Trifan şi din Bucureşti avocaţii Ionel I. Moţa, Vasile Marin, Radu Budişteanu, Ion-Victor Vojen, Traian Cotigă, Nicolae Coterbic şi Ilie T. Barbu.

Din pledoaria lui Vasile Marin am reținut câteva fraze anunțând jertfa din 13 ianuarie 1937 din războiul din Spania:

„Noi venim cu sufletul deschis și cu toată sinceritatea, noi aducem în serviciul României întreaga noastră competență profesională și întreaga noastră capacitate de muncă. Dumneavoastră sunteți clasa conducătoare și aparatul de Stat. Dumneavoastră aveți și dispuneți de putere și în numele Puterii de Stat respingeți oferta noastră și nu ne primiți în serviciul României.

Ce putem face?

Cu ce vă putem convinge?

Da! Vom încerca să vă convingem cu ceva de mare valoare dacă reușiți să ne înțelegeți și să înțelegeți. Vom încerca să vă convingem cu sacrificiul voluntar al propriilor noastre vieți de tineri. De tineri cu sufletul curat și sincer, așa cum realmente are nevoie patria noastră comună, România."

Reproduc așa cum s-a întipărit în memoria mea discursul-pledoarie al lui Vasile Marin.

Au venit 12 martori citați de apărare și un martor necunoscut de noi, venit din oficiu.

Acesta era în serviciul Siguranței Generale a Statului, cu numele de Bungețeanu, și care avea sub supraveghere și în răspundere ordinea publică și siguranța statului, pe întreaga Muntenie, inclusiv localitatea Sinaia.

Spre surpriza generală, acest inspector de Siguranță, Bungețeanu, declară că placa comemorativă pentru I.Gh. Duca, de pe peronul Gării Sinaia, n-a fost în niciun fel pângărită de studenți. Studenții au păstrat atitudine decentă și au respectat ordinea publică și doar au cântat spontan, fără comandă, cântecele legionare, care sunt interzise de legile în vigoare.

Avocatul Traian Cotigă a pus două întrebări. La întrebarea: „Cine a tras semnalul de alarmă?", martorul a răspuns: „Am făcut anchetă și n-am putut identifica persoana care a tras alarma. La întrebarea: „Dacă Siguranța avea agenți în tren?", martorul a răspuns: „Evident, ca în toate manifestațiile cu public, dar niciunul dintre agenții noștri n-a tras alarma pentru oprirea trenului."

Prof. dr. Dimitrie Gerota și prof. dr. Iancu Jianu au depus pentru mine mărturie și m-au zugrăvit în culori favorabile, mai mult decât valoarea mea personală.

Prof. Nae Ionescu a făcut o lecție de filosofie a istoriei și de înaltă politologie, din care reieșea că cine asumă răspundere la alt nivel decât obișnitul este Erou și că Eroii sunt judecați după legile istoriei eterne, și nu după legile politicii trecătoare.

Senzațională și formidabilă a fost depoziția de martor a fostului prim-ministru, dr. Alexandru Vaida-Voevod.

Acesta a vorbit o oră și jumătate și literalmente a uluit prin fluiditatea exprimării, prin căldura vocii, prin elanul oratoric, prin bogăția conținutului și prin logica raționării.

Judecătorii erau înmărmuriți.

În final, dr. Alex. Vaida-Voevod ridică mâna și ne arată cu degetul: „Onorat complet de judecată, priviți acești studenți din boxa acuzaților. Ei sunt viitorul Țării și sunt eroii de care are nevoie Țara. Ei vor fi continuarea în Istorie a glorioasei Armate Române și a scumpului Stat Român. Gândiți-vă bine la ce gândiți și la ce decideți, pentru că n-aveți dreptul să vă jucați cu viitorul României. Iar dacă vă asumați acest privilegiu veți intra în conflict cu 33 de generații de români și cu n. generații de urmași și descendenți.

Țara se uită la Dumneavoastră și așteaptă ce decideți."

Completul de judecători era năucit. Publicul din sală a izbucnit în aplauze. Alex. Vaida-Voevod a ieșit din Tribunal în mijlocul ovațiilor. Brașovul face parte din Transilvania și Transilvania, la data aceea, era Iuliu Maniu și Alex. Vaida-Voevod.

Dezbaterile procesului au fost publicate de marile ziare din București. Ziarul „Universul" al lui Stelian Popescu a relatat perfect, exact și aproape complet. Ziarele evreiești „Dimineața" și „Adevărul" au publicat inversul realității și aceasta cu scopul vădit de a provoca războiul civil dintre Armată și Legiune.

La cererea apărării, Tribunalul Miliar a expulzat din sala de judecată pe corespondentul din Brașov al celor două ziare mincinoase. La plecare, Canarache, când a ieșit din sală a spus cu voce tare: „Nu s-a publicat ce-am trimis eu."

Judecata s-a terminat la ora 12 ziua. Completul de judecată a intrat în camera de deliberare şi n-a ieşit de acolo decât după 9 ore.

Pe la ora 16 s-a adus mâncare şi apă pentru cei 5 ofiţeri autoclaustraţi în camera de deliberare. Publicul din sală fierbea şi nu înţelegea pentru ce atât de lungă deliberare, când întreg procesul a fost clar ca lumina zilei.

La ora 21 au reintrat în sala de judecată: toţi cu figurile crispate şi obosite ca după o luptă corp la corp.

Cu majoritate de 3 voturi contra 2 voturi Tribunalul ne-a condamnat la 30 de zile închisoare şi întrucât o făcusem în prevenţie se dispune imediat punerea noastră în libertate.

Publicul din sală n-a comentat în niciun fel sentinţa, dar spontan şi în unanimitate a început să cânte celebrele imnuri legionare.

Procurorul-şef, colonelul Stroe a şoptit către ai săi: „tinerii ăştia ne-au învins."

Ulterior am aflat mai multe explicaţii.

Magistratul militar colonel Stroe avea doi băieţi: elevi la Liceul Andrei Şaguna şi amândoi în „Frăţiile de Cruce", fără să ştie părinţii lor.

Completul de judecată primise ordin de la Corpul V Armată Braşov să condamne la exact câte zile de închisoare făcusem şi să ne pună în libertate.

Colonelul Radu Gherghel, maiorul Basarabescu şi maiorul Georgescu s-au conformat cu disciplină militară, iar căpitanul Anghel şi căpitanul Jantea au vrut achitarea totală, fără niciun fel de condamnare.

Amândoi au fost scoşi prematur din Armată.

Căpitanul Anghel a ieşit la raport când Regele Carol II a venit într-o inspecţie şi acesta i-a răspuns: „Băi, Anghel, n-ai fost înaintat în grad pentru că nu te-ai conformat disciplinei în procesul cu legionarii."

Din închisoare am plecat cu trenul la Bucureşti. Piaţa Gării de Nord avea 5.000 de studenţi veniţi să ne ovaţioneze.

Prefectura Poliţiei Capitalei a încercat să ne scoată pe altă ieşire pentru ca să nu ne întâlnim cu cei 5.000 de studenţi.

Un poliţist m-a luat de braţ să mă scoată din Gara de Nord. Un student, Manea Ionescu, cred de la Academia Comercială i-a administrat un pumn sub falcă şi m-a eliberat.

Procesul nostru, al Centrului Studenţesc Bucureşti, a avut aşa de mare succes încât Forţele Oculte şi autorităţile de stat au renunţat la al doilea proces al Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români.

George Furdui, principele Alex. Cantacuzino, dr. Paul Craja, Ion Caratănase şi ceilalţi au fost puşi în libertate.

O mică paranteză. Nu se face nicio menţiune despre acest proces al CSB-ului din mai 1936 de la Braşov: atât în cronologia legionară publicată în Almanahul Cuvântul, 1 ianuarie 1941, cât şi în cronologia legionară publicată la Madrid în anul 1992.

Ambele au fost redactate de Horia Sima.

La 18-19 aprilie 1936, tot în palatul Societăţii Studenţilor în Medicină, are loc al doilea Congres al Asociaţiei foştilor preşedinţi şi conducători din Mişcarea studenţească începută la 10 decembrie 1922.

Preşedinte: Ionel I. Moţa.

Comitetul: Radu Budişteanu, ing. Ion Fotiade, dr. Ion Istrate, dr. Ion Banea, dr. Nicolae Roşu, avocat Andrei Ionescu, dr. Gheorghe Sârbulescu, Ilie Gârneaţă, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Mille Lefter, avocat Aurel Ibrăileanu-Scaraba.

Secretari: prof. Sima Simulescu şi Ştefan Anastasescu.

Asociaţia a fost refondată în 1990 de dr. Şerban Milcoveanu. Cronologia legionară redactată în 1992, la Madrid, de către Horia Sima, nu menţionează refondarea prestigioasei Asociaţii.

Sărind peste evenimente, este de amintit un eveniment rămas complet fără explicaţie.

August 1936.

Un student legionar, Gheorghe Grigor, este asasinat cu lovituri de cuţit în spate în timp ce citea pe o bancă din grădina publică.

Ancheta n-a descoperit nici criminalul şi n-a putut identifica nici motivul. Este exclusă răzbunarea, întrucât victima nu era în conflict cu nimeni şi tot timpul a avut comportament de om paşnic. Este exclusă mâna Poliţiei, întrucât victima nu avea nicio funcţie în organizaţiile studenţeşti şi nicio comandă în ierarhia legionară.

Trei ipoteze: evreii, comuniştii şi ucrainienii.

Majoritatea comuniştilor din Cernăuţi erau evrei şi evreii nu recurg la crimă, având alte mijloace de luptă. Ucrainienii naţionalişti atât din Basarabia cât şi din Bucovina agreau antisemitismul prof. A.C. Cuza şi aveau ostilitate pentru naţionalismul constructiv al lui Corneliu Z. Codreanu.

Moartea studentului Gheorghe Grigor a fost urmare a sentimentelor sale curate şi pozitive pentru patria română şi a făcut substanţa unor poezii compuse de poetul bucovinean Vasile Posteucă.

În iunie 1936 a avut loc un eveniment neînregistrat de istorici şi chiar de cei legionari.

Inginerul Virgil Ionescu a fost un om extraordinar, cu soluţie la toate problemele şi cu relaţii în întreaga societate. În 1932 a căpătat simpatie pentru Corneliu Z. Codreanu şi s-a încadrat în Mişcarea Legionară, unde a devenit consilierul nr. 1, aducând informaţii din Înalta Societate a Bucureştiului.

La sfârşitul lui 1927 este convocat la Siguranţa Generală şi inspectorul de poliţie Vintilă Ionescu îl pune să studieze 100 fotografii, să recunoască în ele pe un evreu Leibovici, mic contabil la întreprinderea de construcţii a tatălui său, din Constanţa. Inspectorul Vintilă Ionescu: îi spune că acest mic contabil Leibovici din Constanţa face pe marele bancher cu numele de Barbu Ionescu, la Paris, unde complotează aducerea în Ţară şi suirea pe Tron a lui Carol II. Inginerul Virgil Ionescu primeşte misiunea de a se duce la Paris să verifice dacă marele bancher Barbu Ionescu este de fapt micul contabil Leibovici de la Constanţa.

Misiunea n-a putut fi îndeplinită pentru că, timp de 6 luni, Barbu Ionescu s-a ferit să dea ochii cu Virgil Ionescu. În schimb, prinţul Carol II a pus ochii pe frumoasa soţie, Maria, a lui Virgil Ionescu. De

aici o mare prietenie, cel puţin aparentă, între Carol II şi ing. Virgil Ionescu, care prietenie nu s-a continuat după 8 iunie 1930, în Ţară.

Acum, în iunie 1936, doi aghiotanţi regali îl iau pe ing. Virgil Ionescu de la domiciliul său din str. Varşovia nr. 4, îl duc la Palat şi îl introduc în biroul Regelui Carol II.

Iată dialogul care a avut loc:

Regele Carol II: „Băi, Gică, lasă-te de Codreanu şi vino la mine. Nu Codreanu, ci eu voi introduce dictatura în România."

Ing. Virgil Ionescu: „Sire, vă dau sfatul să vă înţelegeţi cu Codreanu. Cu Codreanu veţi fi cel mai mare Rege al României. Împotriva lui Codreanu, riscaţi să vă pierdeţi Tronul."

Regele Carol II: „Ieşi afară, măgarule!"

La 10 februarie 1938 instituie dictatura. În 30 noiembrie 1938 îl asasinează pe Corneliu Z. Codreanu. La 22 septembrie 1939 masacrează 275 comandanţi şi lideri legionari.

Ing. Virgil Ionescu e salvat de la masacru de către generalul medic dr. Nicolae Marinescu, care a intervenit în timp util la fratele său, generalul Gavrilă Marinescu.

A doua zi, ministrul ordinii publice, generalul Gavrilă Marinescu, raportează îndeplinirea ordinului regal de masacru.

Aflând de exceptarea lui Virgil Ionescu, Carol II reproşează: „Pe acesta pentru ce nu l-aţi omorât?" Generalul Gavrilă Marinescu: „S-a ramolit complet, nici nu ştie cum îl cheamă."

Închid acest capitol.

Vara 1936.

S-a continuat programul Taberelor de muncă voluntară în toată ţara.

În judeţul Rădăuţi din Bucovina, o nouă tabără cu numele „Universitatea prof. Traian Brăileanu", sub conducerea lui Vasile Iasinski, Filon Lauric şi Vasile Cârciu. Într-un timp record de numai 30 de zile s-a construit de la temelie până la podoabe o splendidă Sfântă Biserică.

Tabăra de la Carmen Sylva a continuat scoaterea de bolovani de pe fundul mării şi cimentarea lor ca infrastructură eternă a şoselei paralelă cu litoralul.

Dimineață și la amiază 8 ore de muncă grea, continuă. La sfârșitul după-amiezii, ședință condusă de Corneliu Z. Codreanu cu întrebări și răspunsuri și apoi două referate cu subiecte de numai câteva minute înainte de exprimare. În ziua respectivă, eu am susținut un referat despre *eugenia pozitivă* și juristul Alex. Vergati, un referat despre *modestie*.

Modestia este semn sigur de inteligență nativă și în Mișcarea Legionară legea era de a nu cere, ci de a merita încrederea și răspunderea.

În Tabăra de la Carmen Sylva, sub conducerea lui Const. Dumitrescu-Zăpadă, funcționa o școală de antrenare pentru o cât mai lungă apnee sub apă. La examenul final eu am luat premiul I, cu două minute de apnee sub apă. Fumătorii s-au dovedit fără capacitate de apnee sub apă. Bioritmul normal corespunzând necesității și posibilității este de 18 respirații pe minut.

În august 1936 a fost în Tabără și a intrat în coliba Căpitanului o domnișoară foarte frumoasă, în costum național țărănesc și solicitând o discuție în intimitate. Era blondă cu ochii albaștri. Simona Tabacovici, spioana de încredere a Elenei Lupescu. Corneliu Z. Codreanu a refuzat discuția intrusei și a continuat discuția începută cu ilustrul Adrian Brudariu, decanul Baroului de Timișoara.

La plecarea frumoasei vizitatoare, Corneliu Z. Codreanu, cu voce tare i-a spus legionarului de planton: „Femeia aceasta n-are ce căuta în tabăra noastră."

Sursa mea informativă este chiar Simona Tabacovici, pe care am cunoscut-o în 1963, la doamna Adina Hoisescu. Evenimentul este consemnat și în memoriile avocatului Adrian Brudariu.

La 16 iulie 1936 mă găseam în Tabăra de la Carmen Sylva. Voi reveni.

Tabăra de muncă de pe Muntele Susai, de lângă Predeal.

Conducător prof. Ion Dobre.

România interbelică n-a fost perfectă, dar era perfectibilă și, cel mai important, era autoperfectibilă.

Dovezi de autoperfectibilitate au fost Mișcarea Studențească de la 10 decembrie 1922 condusă de dr. Ion Simionescu, dr. Const. Dănulescu și prof. Napoleon Crețu și mai ales Mișcarea Legionară, fondată la 24 iunie 1927 și condusă de Corneliu Z. Codreanu, Ionel I. Moța și ing. Gheorghe Clime.

Prima dovadă că România n-a fost perfectă a fost ușurința cu care Carol II a venit în România la 6 iunie 1936 și s-a suit pe Tron la 8 iunie 1936, ușurință care arată gradul de superficialitate, gradul de corupție a partidelor politice minus Vintilă I. C. Brătianu și I.G.Duca cu partidul Național-Țărănesc, repede alungat de Guvern.

Una dintre marile defecte și marile tragedii ale României interbelice au fost miile de cranii și miile de schelete din Munții Bucegi ale soldaților și ofițerilor răniți în noiembrie 1916 în retragere precipitată sub presiunea Armatei Germane, general von Falkenhayn.

Turiștii montani raportau a fi întâlnit prin păduri și prin vâgăuni tot felul de oseminte umane, dar autoritățile de stat, inclusiv Armata n-au reacționat în niciun fel.

Rană dureroasă în carnea și în sufletul Națiunii. Mare rușine în istorie și aducând blestemele înaintașilor.

Nimeni nu făcea nimic.

Prof. Ion Dobre de la Colegiul Sfântul Sava a luat inițiativa și cu elevii de liceu plus studenții Universității a instituit pe Muntele Susai din fața localității Predeal o Tabără de muncă voluntară cu două scopuri: a) adunarea osemintelor umane din Munții Bucegi de la nordul acestor județe: Argeș, Muscel, Dâmbovița, Prahova, Buzău, Râmnicu-Sărat b) construirea unui Sfânt Mausoleu de cinstire eternă a eroilor și martirilor cu jertfă la datorie pentru întregirea Patriei.

Mii de elevi și de studenți legionari au străbătut munții și pădurile și au adunat cranii și oase umane în volum de aproape un vagon de tren. Dovadă fotografia cu Corneliu Z. Codreanu îngenuncheat în fața osemintelor și rugându-se pentru sufletele din cer ale Eroilor și Martirilor căzuți în serviciul Patriei în Războiul 1916-1919.

Inaugurarea Sfântului Mausoleu a avut loc la începutul lui septembrie 1936, înainte de întoarcerea elevilor la școală.

Au participat 160 de preoți din județele Argeș, Muscel, Dâmbovița, Prahova, Buzău, Râmnicu-Sărat și Putna-Vrancea, sub conducerea Înalt Preasfințitului Gurie, mitropolitul Basarabiei, care se găsea în vilegiatură chiar acolo, în Predeal.

Tot în vilegiatură la Predeal se găsea prof. Virgil Madgearu, secretarul general al Partidului Național-Țărănesc din opoziție, care a fost ministru în Guvern timp de mai mulți ani și n-a făcut nimic pentru strângerea osemintelor Eroilor și Martirilor din Munții Bucegi.

Prof. Virgil Madgearu, de la Poșta Predeal, trimite lui Carol II o telegramă acuzatoare că, prin protejarea Mișcării Legionare, i-a îngăduit acesteia să transforme o durere a Națiunii în propagandă electorală.

Prof. Virgil Madgearu era unanim apreciat și unanim respectat, dar în interiorul Partidului Național-Țărănesc i se reproșau absența instinctului național și absența sensibilității umane.

Sursa mea informativă este Gh. Măcărescu, șeful organizației PNȚ din județul Neamț.

Reacția Regelui Carol II la telegrama prof. Virgil Madgearu a fost uluitoare. Primo: cu regimente de jandarmi a invadat Tabăra de pe Muntele Susai și cu târnăcoapele au sfărâmat Sfântul Mausoleu, aruncând osemintele într-o groapă comună anonimă. Secundo: ministrul de Justiție, Mircea Djuvara, a instituit o lege prin care toate taberele de muncă voluntară și orice tabără de muncă voluntară sunt atentate împotriva siguranței Statului Român și se pedepsesc cu ani mulți de închisoare. Tertio: prin Victor Iamandi, ministrul Cultelor, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe a eliminat din corpul preoțesc pe Mitropolitul Gurie, în vârstă de numai 58 de ani și l-a internat drept nebun la o mănăstire din apropierea Bucureștiului.

În anul 2006, prof. Mircea Duțu a făcut biografia Mitropolitului Gurie și i-a făcut dreptate istorică.

În noiembrie 1936, când Sfântul Sinod a votat sinistra și rușinoasa decizie, eu eram președintele UNSCR și i-am propus Înalt Preasfințitului Mitropolit Gurie ca noi, studenții, să facem o

grevă generală în apărarea lui, dar Sfântul Mitropolit Gurie ne-a rugat să nu facem nimic, întrucât speră în intervenția prof. Nicolae Iorga, care dacă aude de legionari nu mai face nimic pentru apărarea sa. Audiența mea la Mitropolitul Gurie a avut loc în Hotelul Boulevard, de peste drum de Cercul Militar și dânsul avea lângă el pe marele chirurg dr. Covali, de la Spitalul Brâncovenesc.

A doua jumătate a anului 1936 a adus pe primul plan problemele de politică externă.

Prin puterea Forțelor Oculte și a diplomației anglo-franceze, Nicolae Titulescu (1882-1941) a avut monopolul politicii externe în România.

Nicolae Titulescu n-a fost niciodată în serviciul României și tot timpul a considerat România: a) tribuna de pe care el să facă politica mondială și b) viitorul soclu al viitoarei sale statui în Istorie.

Tot timpul din 1919 Nicolae Titulescu a fost „omul politic în serviciul Iudaismului mondial", care îl plătea cu lingușiri în ziare și nota bene cu morfină pentru priză nazală.

Între 6 iunie 1932 și 19 octombrie 1932, dr. Alex. Vaida-Voevod a fost prim-ministru și ministru de externe cu subsecretar de Stat Grigore Gafencu. Ei au avut tratative cu Uniunea Sovietică, care era dispusă să recunoască unirea Basarabiei din 27 martie 1918 în schimbul recunoașterii de către Polonia și România, condiție obligatorie pusă de Anglia și Franța.

Vehement și cu scandal s-a opus Nicolae Titulescu, care era ambasadorul României la Londra.

Când Adolf Hitler a devenit cancelarul Germaniei la 30 ianuarie 1933 și regimul național-socialist s-a consolidat definitiv la 30 iunie 1934, iudaismul mondial și-a schimbat politica față de comunismul din Uniunea Sovietică.

Din acel moment și din ordinul iudaismului mondial, Nicolae Titulescu a devenit campionul recunoscut oficial al Uniunii Sovietice și campionul unei alianțe secrete cu Uniunea Sovietică pentru războiul preventiv de exterminare a național-socialismului din Germania.

În primăvara 1936 s-a aflat de un tratat secret încheiat de Nicolae Titulescu, ministru de externe al României, cu Uniunea

Sovietică, pentru ca Armata Sovietică să treacă prin teritoriul României pentru război preventiv împotriva Germaniei național-socialiste.

Zvonuri despre acest tratat secret au fost încă din primăvara 1935 și în scopul de aflare a adevărului au făcut intervenții în Parlament deputații Octavian Goga, președintele Partidului Național-Creștin și prof. George I.I.C. Brătianu, președintele Partidului Național-Liberal dizident.

În iunie 1936, regimul comunist instituit în Spania, asasinează la Madrid pe Carlo Sotelo, președintele Partidului Regalist și pe Primo de Riviera, președintele Partidului Naționalist, cu numele de Falanga. Aceste două crime au determinat Armata să intervină în politică și să restabilească ordinea. Guvernul englez, Neville Chamberlain și guvernul francez, Leon Blum au decis neutralitatea față de războiul civil spaniol.

Iudaismul mondial nu este de acord cu decizia de neutralitate și vrea ca războiul civil din Spania să fie începutul celui de al doilea război mondial pentru eliminarea regimului național-socialist din Germania și pentru eradicarea antisemitismului din Europa.

La cererea iudaismului mondial, Nicolae Titulescu cedează guvernului comunist de la Madrid 105 tunuri grele, comandate și plătite de România la Uzinele Schneider-Creousot și 24 avioane pre-Miraj, comandate și plătite de România la Uzinele Desaoult. Guvernul comunist a plătit cu aur de la Banca Națională a Spaniei și a înarmat brigăzile internaționale în numele României, evident comuniste. Iar comandantul acestor regimente de artilerie grea și-a schimbat numele din Walter Neulander în Walter Roman, pentru a fi de acord cu respectivele tunuri.

Tot din ordinul Iudaismului mondial, prin lordul Vansitart, secretar general la Foreign Office și Alexis Léger, secretar general la Quai d'Orsay, Nicolae Titulescu admonestează Anglia și Franța că, din lașitate, nu-și îndeplinesc sarcinile față de Omenire.

Prim-ministrul englez, Neville Chamberlain, se înfurie și transmite la București: „Puneți botniță acelui avocățel limbut."

Atât a ordonat Anglia.

Regele Carol II atât aștepta și, în ziua de 30 august 1936, în plină surpriză, Nicolae Titulescu e înlocuit cu Victor Antonescu la Ministerul de Externe al României.

Guvernul Beneș de la Praga nu cunoștea ordinul lui Neville Chamberlain și a interpretat demiterea lui Nicolae Titulescu drept o inițiativă a Regelui Carol pentru a decide el politica externă a României.

Atunci Regele Carol II a făcut o vizită la Praga și i-a asigurat pe cehi că politica lui Nicolae Titulescu este politica regală a României și că rămâne în picioare proiectul de război preventiv, cu trecerea Armatelor Sovietice prin teritoriul României.

Cehii se tem de germani exact așa cum românii se tem de ruși. Mareșalul J. Pilsudski refuzase să accepte ca Armatele Sovietice să treacă prin teritoriul Poloniei spre Germania.

Declarațiile Regelui Carol II făcute la Praga, cu continuarea politicii lui Nicolae Titulescu, care semnase o convenție secretă cu Maximovici Litvinov, a determinat pe Corneliu Z. Codreanu să dea lucrurile pe față și să lămurească politica externă a României.

Așa s-a produs celebra declarație de politică externă a lui Corneliu Z. Codreanu, sub forma unei scrisori publice, la 5 noiembrie 1936 către toate partidele, către întreg guvernul și către M.S. Regele.

Explicit și mai ales implicit, scrisoarea publică a lui Corneliu Z. Codreanu a conținut trei idei fundamentale în raport cu prezentul și directorii în raport cu viitorul.

Prima idee directorie

România întregită în 1918 are granițe etnice care nu se discută, nu se negociază și nu se cedează. Păstrarea lor eternă și apărarea lor preventivă sunt lege divină și se pedepsește cu tăierea capului oricăruia care le-ar abandona în loc să le apere cu toate puterile posibile.

A doua idee directorie

Așezarea geografică a României nu poate schimba mersul politicii mondiale, dar are dreptul să opteze pentru propria sa securitate între Germania și Rusia. Națiunea și deci Statul aleg cu

toată hotărârea și cu toată sinceritatea alianța cu Germania. Rusia anexează, deznaționalizează și comunizează, în timp ce germanii sunt cel mai muncitor, cel mai productiv și cel mai valoros popor al omenirii.

A treia idee directorie

Aducerea sau venirea Armatei Sovietice pe teritoriul României înseamnă ocupație definitivă, ca de atâtea ori în trecut și comunizarea obligatorie conform ideologiei. În cazul acesta, Națiunea și legionarii înaintea tuturor ne vom retrage în munți și în păduri pentru război pe viață și pe moarte cu dușmanul invadator.

Documentul este de însemnătate macro-istorică și este redactat de pe poziția și în numele Națiunii care are suveranitatea în propriul Stat.

Scrisoarea publică a fost însușită de întreaga Mișcare Legionară.

Privitor la persoana Regelui Carol II, Ionel I. Moța a fost de părere să se păstreze încrederea în posibilitatea de a-l convinge cu argumente de logică. Corneliu Z. Codreanu era mai realist și avea opinia că mai degrabă ascultă de Forță decât de Logică.

În alt text explic mai pe larg.

Corneliu Z. Codreanu îmi dă textul și mă invită să-l pun în discuția Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români.

Studențimea este partea cea mai activă a Națiunii și, ca atare, are dreptul de a fi informată și are dreptul de a se pronunța.

Punctul nevralgic este Transilvania, întrucât încă de la 30 ianuarie 1933 ungurii se găseau în alianță psihologică și diplomatică cu Germania.

Astfel, România trebuia să-și clarifice politica externă și să-și precizeze opțiunile viitoare înainte ca alianța ungaro-germană să ajungă la angajamente teritoriale în dauna Transilvaniei.

S-a convenit ca eu, în calitate de președinte la UNSCR, să merg la Cluj-Napoca și să dezbatem problema cu cei 4.000 studenți ai Centrului Studențesc Petru Maior din capitala Transilvaniei.

Conducătorii studenților și legionarilor din Universitatea Cluj-Napoca erau cei trei frați: dr. Laurențiu Vereș-Voicu, geolog Gheorghe Vereș-Voicu și jurist Tiberiu Vereș-Voicu.

Adunarea a avut loc în sala de spectacol a Teatrului Național din Cluj-Napoca și a fost un mare succes.

Viguroasa studențime transilvană și-a însușit ideile de politică externă a Mișcării Legionare și a subscris fără rezerve scrisoarea publică din 5 noiembrie 1936 a lui Corneliu Z. Codreanu.

Evenimentul nu-i menționat nici în cronologia legionară din 1 ianuarie 1941, nici în cronologia legionară tipărită la Madrid în 1992.

Execuția lui Mihail Stelescu.

În epoca aceea, 1934-1936, psihologia colectivă a tineretului intelectual avea trei dominante: setea de cunoaștere, elanul de acțiune și ostilitatea față de trădare. Or, Mihail Stelescu s-a manifestat ca cel mai autentic trădător posibil. După 7 ani de activitate combativă, brusc, fără motivație, trece în lagărul adversarului și, la cererea Siguranței Generale a Statului, încearcă de trei ori asasinarea șefului legitim și autoinstalarea lui la conducerea supremă a Mișcării Legionare.

Demascat și judecat, face mărturisiri complete și cere pedeapsa cu moartea cu despicarea capului dacă va mai greși. Înșelăciune patentă, pentru că, după 48 de ore de la judecare, fondează cu banii Poliției Secrete revista și partidul „Cruciada Românismului" pentru distrugerea Mișcării Legionare și captarea curentului naționalist.

Bilanțul celor doi ani de concurență 1934-1946 a fost falimentul pentru partidul „Cruciada Românismului" și victorie pentru Mișcarea Legionară.

Înainte de a fi decisă de legionari, moartea lui Mihail Stelescu a fost decisă de proprii lui patroni de la Siguranța Generală a Statului.

Calculul polițiștilor a fost că Stelescu omorât de legionari este mai de folos, deci de mai mare valoare decât Stelescu viu, fără succes și falimentar în concurența de captare a curentului naționalist.

Din septembrie 1934 până în iunie 1936 Mihail Stelescu a avut drept gardă personală trei echipe de polițiști care se schimbau din 8 în 8 ore.

La începutul lui iunie 1936 i se retrage garda protectoare şi Mihail Stelescu intră în panică, ştiindu-se condamnat la moarte prin propria propunere.

Nu pentru apendicită, cum scriu istoricii, ci pentru stenoze uretrale de veche blenoragie incomplet tratată, Mihail Stelescu se internează cu cerere de dilatări uretrale în serviciul de urologie al dr. Sterie Petraşincu din Spitalul Brâncovenesc.

Aici au venit şi l-au executat cu 32 gloanţe în corp şi cu despicarea capului cu o securică cele două echipe punitive: *echipa clujeană*: avocatul Iosif Bozântan, studentul Ştefan Curcă, studentul Ion Pele şi studentul Ion Bogdan. Aceştia doi din urmă nu-l cunoşteau personal pe Corneliu Z. Codreanu; *echipa bucureşteană*: economist Ion Caratănase, studentul Ştefan Georgescu, studentul Ion Trandafir, studentul Ion Atanasiu, studentul Radu Vlad şi muncitorul Ion State-Grigore.

Toţi cei 6 din Bucureşti fuseseră în Frăţiile de Cruce sub comanda directă a lui Mihail Stelescu.

Cei 4 clujeni şi cei 6 bucureşteni au rămas în istorie cu numele de Decemviri. Psihologia lor era psihologia epocii, şi anume: necesitatea de stârpire a trădării din istoria şi din destinul poporului român.

Mihail Stelescu a fost pedepsit cu moartea nu pentru divergenţă de idei şi opinii sau pentru concurenţă în politică, cum scriu pseudo-istoricii, ci pentru a extermina tentativele de trădare din sufletul poporului român şi din viitorul Statului Român.

Mihai Stelescu a fost executat la 16 iulie 1936 cu gândul la: trădarea Regelui Burebista, trădarea Regelui Decebal, trădarea lui Horea, Cloşca şi Crişan, trădarea lui Ioan Vodă cel Viteaz, trădarea lui Mihai Viteazu, trădarea lui Constantin Brâncoveanu, trădarea lui Tudor Vladimirescu, trădarea lui Barbu Catargiu şi la multe alte trădări de mari eroi şi mari martiri din istoria de 2.000 ani a poporului român.

Decemvirii au îndrăznit, au riscat, au omorât şi, în final, s-au sacrificat: nu pentru interesul lor personal sau de partid, ci pentru interesul general al României de a scăpa de trădare în viitor.

De aceea sunt Eroi cu drept la respectul nostru şi la recunoştinţa Naţiunii.

Eu i-am cunoscut personal pe toţi. Aveau ceva de sfinţenie în persoanele lor.

Noi evenimente.

La 1 octombrie 1936 apare pe neaşteptate şi se pune în vânzare cartea „Pentru Legionari", în care Corneliu Z. Codreanu face istoria Mişcării Legionare până în septembrie 1933 şi în care analizează problemele României şi expune programul legionar.

O carte de amplă informaţie, de puternică gândire şi de viziune politică.

Cartea a fost editată de prof. Nicolae Pătraşcu, la tipografia Vestemeanu, din Sibiu, şi aprobarea cenzurii militare a dat-o un maior militar, Chirică, care a pus ştampila de aprobare fără să citească textul.

Regele Carol II a difuzat opinia că această carte ar fi fost scrisă de altcineva, întrucât Corneliu Z. Codreanu e un bou.

Generalul Ion Antonescu află de carte de la Nicolae Mareş şi-l invită pe Corneliu Z. Codreanu la vila sa de la Predeal, pentru cunoaştere reciprocă şi eventuală colaborare.

Corneliu Z. Codreanu s-a dus la Predeal cu gândul de a oferi generalului Ion Antonescu preşedinţia partidului „Totul pentru Ţară" întrucât generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul se îmbolnăvise, cu ipoteza diagnostică de cancer gastric, la data aceea neoperabil.

Cu un an înainte oferise preşedinţia generalului George Moruzzi, dar acesta intrase într-o suită de infarcte miocardice. Generalul George Moruzzi i-a spus tatălui meu, Jean Milcoveanu: „Tinerii aceştia se luptă cu nişte forţe mai puternice decât capacitatea lor de rezistenţă. Noi însă îi ajutăm şi trebuie să-i ajutăm din datorie naţională."

Întrevederea de la Predeal n-a adus înţelegere, şi aceasta pentru că generalul Ion Antonescu n-a acceptat politica de alianţă cu Germania şi pentru că socotea că nu Armata e în subordinea Ţării, ci Ţara e în subordinea Armatei. Armata, identificată cu persoana sa.

Întors la Bucureşti, Corneliu Z. Codreanu, la întrebarea „ce impresie i-a făcut Antonescu?" a răspuns: „Prea ambiţios pentru a fi de folos."

Pentru întâlnirea cu Corneliu Z. Codreanu, generalul Ion Antonescu a fost pedepsit cu scoaterea de la comanda Diviziei III Piteşti şi începând din ianuarie 1937 cu domiciliul oarecum obligatoriu la vila sa din Predeal.

Războiul civil din Spania.

Au început să vină informaţii înspăimântătoare despre crimele, masacrele şi atrocităţile guvernului comunist împotriva întregului popor spaniol.

Palatul garnizoanei militare din Madrid se numeşte Alcazar şi comandantul ei, generalul Moscardo, a refuzat să-l predea comuniştilor. Aceştia au adus pe propriul lui copil în vârstă de 14 ani şi l-au pus să strige la megafon: „Tată, predă clădirea", şi el, în loc de asta a strigat: „Arriba Espana!". Atunci comuniştii au împuşcat copilul pe loc.

La auzul acestei jertfe, Ionel I. Moţa a luat hotărârea ca o delegaţie de comandanţi legionari să meargă în Spania şi să felicite pe generalul Moscardo.

Corneliu Z. Codreanu a aprobat ideea şi l-a rugat pe generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul să conducă delegaţia. Au plecat să dăruiască o sabie de Toledo:

- Ionel I. Moţa;
- Vasile Marin;
- ing. Gh. Clime;
- principele Alex. Cantacuzino;
- preot. Ion Dumitrescu-Borşa;
- Nicolae Totu;
- Dobre Bănică.

S-a plecat la sfârşitul lui noiembrie 1936. Susţinerea financiară a fost dată de dr. Vasile Noveanu, medic cu mare clientelă în Arad.

La plecarea din Bucureşti a fost vorba numai de a da onorul generalului Moscardo şi a-i înmâna din partea României sabia de Toledo.

Ajunşi în Spania, Ionel I. Moţa şi-a dezvăluit ideea de înrolare în luptă în Armata spaniolă. Au fost încadraţi în Armata Tercio, care în Armata spaniolă este ceea ce este Legiunea Străină în Armata franceză.

Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul s-a întors în România, unde moare de cancer gastric, la 7 octombrie 1937.

Comandanţii legionari au intrat în luptă: întâi ca dovadă de solidaritate a Naţiunii Române cu Naţiunea Spaniolă şi apoi pentru contribuţie românească la apărarea Europei şi civilizaţiei de agresiunea comunismului mondial.

Anul 1937.

Pentru Mişcarea Legionară şi pentru Tineretul din acea epocă, anul 1937 a început cu o imensă durere legată de jertfa umană şi cu o mare mândrie, aproape glorie, în raport cu ordinea morală şi ordinea socială pe plan mondial.

Din Spania a venit o telegramă care anunţa că ,în ziua de 13 ianuarie 1937, în bătălia de la Majadahonda au fost omorâţi Ionel I. Moţa şi Vasile Marin.

Ionel I. Moţa, Vasile Marin, ing. Gh. Clime, principele Alex. Cantacuzino, preotul Ion Dumitrescu-Borşa, Nicolae Totu şi Dobre Bănică făceau parte din conducerea supremă a Mişcării Legionare şi ei s-au angajat în războiul civil din Spania cu două scopuri gândite încă de la Bucureşti.

Primul scop a fost ca România să aibe prezenţă activă în marele război al omenirii, de apărare a creştinismului şi de combatere a comunismului.

O luptă de supravieţuire istorică pe plan mondial, cu prima etapă războiul civil din Spania.

Al doilea scop al Marilor comandanţi legionari a fost să ofere poporului român o jertfă voluntară, care să trezească conştiinţele cu adevărat româneşti şi care să fie pârghia de ridicare a României în ierarhia istorică.

Nu s-au vrut avantaje personale, ci s-a vrut numai binele moral al României.

Durerea omenească a fost imensă. Familia, în speță Iridenta, soția lui Ionel I. Moța, l-a acuzat pe fratele ei, Corneliu Z. Codreanu că n-a prevăzut și n-a interzis ideea angajării în războiul civil din Spania. Dar ideea a pornit de la Ionel I. Moța și de la Vasile Marin, iar Corneliu Z. Codreanu n-a făcut decât să respecte hotărârea și inițiativa celui care era nr. 2 în ierarhia Mișcării Legionare.

S-a hotărât chemarea în țară a celor 5 supraviețuitori. Misiunea a fost asumată de inginerul Virgil Ionescu și cheltuielile au fost asigurate tot de dr. Vasile Noveanu, din averea sa proprie.

S-a plătit trenul pe teritoriul Franței și pe teritoriul Poloniei. Transportul pe teritoriul Germaniei a fost gratuit, fiind plătit de Partidul Național-Socialist, drept model de solidaritate planetară a tuturor naționalismelor.

Venirea în țară a celor două sicrie și a celor 5 supraviețuitori s-a programat pentru 13 februarie 1937.

Deschizând o paranteză, să arătăm cum a reacționat și ce-a făcut Studențimea Creștină Română.

La 6 noiembrie 1936, Consiliul Superior al Studențimii a ales comitetul prezidat de mine pentru programul de a apăra poziția de independență și caracterul profesional al organizațiilor studențești.

Vicepreședinte, matematicianul Nicolae Roșulescu din Craiova.

Director departamentul interne, celebrul Ion Rodeanu, originar din județul Sibiu.

Director departamentul externe, ing. Lucius Sauciuc Săveanu, originar din Bucovina.

Secretar general, juristul Nicolae Manolescu-Puțuri, originar din județul Romanați.

Secretarul nr. 1, Const. Boboc, filolog, originar din județul Mehedinți.

Secretar nr. 2, Constanti Maican, jurist, originar din județul Olt.

Casier, Cocoș.

Presă, jurist Ion Oțel, originar din județul Turda.

Pentru Congresul Național din aprilie 1937, programat de noi la Chișinău, am cerut pro-congres pregătitor în ianuarie 1937.

S-a opus secretarul de stat, prof. Florin Ștefănescu-Goangă, dar ne-a dat aprobarea prof. dr. Const. Angelescu, ministru titular al Ministerului Educației Naționale.

Pro-congresul a avut loc la Timișoara în zilele de 20-21 ianuarie 1937.

N-am cerut și n-am avut nicio subvenție de la Stat.

În plus de pregătirea celor 18 rapoarte clasice, pro-congresul de la Timișoara s-a concentrat pe cultul Sfintei Jertfe a lui Ionel I. Moța și a lui Vasile Marin.

Revista noastră, „Cuvântul Studențesc", a editat în numărul din ianuarie-februarie 1937 jertfa lui Ionel I. Moța și Vasile Marin. Editorialul a fost scris de mine și exprima ce-a simțit și ce-a gândit studențimea creștină română. Titlul editorialului spune mult: „Mormânt de Sfânt – Neam Mesianic".

Biografia lui Ionel I. Moța a fost făcută de juristul Andrei Ionescu, cu pseudonimul A. Vântul, amintind Asociația patriotică „Avântul", dinainte de 1916, care după 1918 a dat Frățiile de Cruce.

Biografia lui Vasile Marin a fost făcută de Mihail Polihroniade.

Toate celelalte 16 texte au multă substanță și semnături prestigioase.

S-a redactat un Jurământ Moța-Marin, al Studențimii Creștine Române și întreg pro-congresul l-a depus spre eternitate în Istorie.

La procongres s-a produs un foarte mic, dar foarte semnificativ incident cu Horia Sima, șeful organizațiilor legionare din Banat.

Fiind particular, nu-l descriu aici; el este evocat în cartea „Corneliu Z. Codreanu, altceva decât Horia Sima". Sigur a fost o greșeală din partea mea că n-am raportat incidentul lui Corneliu Z. Codreanu.

Misiunea de aducere în țară a sicrielor și a celor 5 supraviețuitori a fost încredințată ing. Virgil Ionescu, consilierul nr. 1 al lui Corneliu Z. Codreanu și omul cu cele mai bune și mai multe resurse de soluționare a problemelor cu diferitele instituții și autorități.

Intrarea în ţară s-a făcut prin vama Grigore Ghica-Vodă de pe graniţa Polono-Română. Organizaţiile legionare din Bucovina au adunat fonduri şi au plătit un tren care să transporte cele două sicrie şi pe cei 5 supravieţuitori până la Bucureşti, trecând prin Cluj şi Alba-Iulia.

Trenul a avut următorul traseu: Cernăuţi, Cluj, Alba-Iulia, Sibiu, Braşov, Ploeşti şi, în final, Bucureşti şi a fost salutat de legionari în toate gările pe unde a trecut. La Cernăuţi, Cluj, Alba-Iulia, Sibiu, Braşov şi Ploeşti trenul a oprit câteva ore pentru slujbă religioasă cu sute de preoţi şi cu populaţia îngenuncheată păstrând tăcere solemnă. Populaţia ungară din Transilvania, laolaltă cu populaţia română.

La Alba-Iulia slujba religioasă s-a făcut cu Sfinţia Sa Mitropolitul Bălan al Transilvaniei.

La Bucureşti sicriele au fost depuse la Biserica Sfântul Ilie Gorgani şi înhumarea s-a programat într-un Mausoleum din curtea Casei Verzi din str. Bârlogeni din Bucureştii-Noi.

Înmormântarea lui Ionel I. Moţa şi Vasile Marin s-a făcut într-o atmosferă de profundă pietate a întregii Naţiuni Române, chiar a unei mari părţi a naţionalităţilor conlocuitoare.

Cu siguranţă un moment solemn în viaţa şi istoria românilor.

Autorităţile de Stat au păstrat tăcere achiesantă şi acest respect s-a datorat ministrului de Interne, Dumitru Iuga, un mare om politic din judeţul Vlaşca şi apartenent la direcţia brătienistă a P.N.L. Foarte probabil, de acord au fost primul ministru, Gh. Tătărescu şi subsecretarul de Stat, Aurelian Bentoiu.

Evenimentul 12-17 februarie 1937 a avut câteva laturi şi câteva incidente demne de reţinut pentru Istorie.

Relatez pentru că le cunosc de aproape.

Prof. Simion Mehedinţi.

Dat fiind cancerul gastric al generalului Gh. Cantacuzino-Grănicerul, Corneliu Z. Codreanu s-a gândit la o altă preşedinţie a partidului „Totul pentru Ţară".

Cred că Grigore Manoilescu, ginerele prof. Sextil Puşcariu, a primit misiunea să sondeze terenul şi se propune solicitarea lui

Lucian Blaga. Eu am fost delegat să predau solicitarea profesorului Simion Mehedinţi, în str. Dimitrie Racoviţă, de lângă Foişorul de Foc. Marele profesor m-a primit cu mare dragoste pentru studenţime şi cu vădită emoţie pentru decesul lui Ionel I. Moţa şi Vasile Marin. La cererea mea şi drept început de colaborare mi-a dat un text extraordinar de valoros, cu titlul „Urmaşii lui Eminescu", pe care l-am introdus la loc de cinste în „Cuvântul studenţesc" în numărul festiv dedicat lui Ionel I. Moţa şi Vasile Marin.

Legătura mai departe cu prof. Simion Mehedinţi a fost asigurată de ing. Nicolae Horodniceanu şi de asistentul dânsului, prof. Ion Conea, fondatorul geopoliticii în România.

Siguranţa Generală a Statului, cred că în frunte cu poliţistul Borcea, a pregătit un masacru pe treptele de la ieşirea din biserica Sfântul Ilie Gorgani. La fereastra unui bloc a fost instalată o mitralieră care, în 2-3 minute, urma să masacreze pe Corneliu Z. Codreanu şi conducerea legionară la ieşirea din biserică cu sicriele. Totul era perfect pregătit, dar apăsarea cu degetul pe trăgaci şi-a aşteptat încuviinţarea şi ordinul. Acestea nu au venit şi totul a fost zadarnic.

Regele Carol II.

A vrut să evalueze fenomenul legionar, după expresia lui Nae Ionescu, şi a vizionat ceremonia înmormântării lui Ionel I. Moţa şi Vasile Marin.

Vizionarea a avut loc de la balconul unui sediu al Uzinelor Malaxa, şi anume Societatea Socotub, condusă de inginerul Fulga, unul dintre colaboratorii ing. Nicolae Malaxa. Acest sediu era pe B-dul Ion Brătianu, astăzi B-dul Nicolae Bălcescu, cam peste drum de actualul Cinematograf „Scala". Regele Carol II avea în dreapta pe prof. Mihail Manoilescu, protectorul legionarilor, şi în stânga pe colonelul Ernest Urdăreanu, consilierul său de încredere.

Primul lucru care l-a impresionat era mersul în coloană organizată şi în totală tăcere a legionarilor, majoritatea în zeghi moldoveneşti şi bucovinene.

Regele Carol II a comentat: „Nu sunt chiar aşa de mulţi, dar se vede că sunt foarte hotărâţi."

Numărul legionarilor participând la ceremonie a fost evaluat la 20.000.

Al doilea lucru care l-a impresionat pe Regele Carol II a fost că, pe trotuarul celălalt, unde e cinematograful „Scala", au venit elevele de la Liceul de Fete „Regina Maria" şi, la trecerea sicrielor, au îngenuncheat pe trotuar în frunte cu directoarea lor, profesoara Leonida, sora marelui inginer de electromecanică, D. Leonida.

Ce-a urmat voi relata mai departe.

Biserica Sf. Anton.

Această biserică din vechiul cartier istoric al Bucureştiului a fost donată de Sfânta Patriarhie şi Sfântul Sinod în 1929-1930 Centrului Studenţesc Bucureşti, condus la acea dată de Andrei C. Ionescu şi apoi de dr. Gheorghe Sârbulescu.

Parohul bisericii, preotul Nicolae Georgescu-Edineţi a devenit duhovnicul studenţimii care continua tradiţia voievodală a Ţării Româneşti. După câte ştim noi, Patriarhul Miron Cristea a fost convins la această donaţie de prof. Ion Lupaş, membru al Academiei Române.

Cu câteva zile înainte de sosirea în ţară a sicrielor, Centrul Studenţesc Bucureşti, prezidat de Viorel Trifa, a conceput o slujbă religioasă la Biserica Sfântul Anton. În timpul nopţii premergătoare, nişte necunoscuţi au lipit pe zidurile bisericii un manifest în zeci de exemplare.

Textul era insultător la adresa memoriei lui Ionel I. Moţa şi memoriei lui Vasile Marin, prezentanţi drept criminali de drept comun şi bandiţi la drumul mare.

Manifestul era semnat „Tineretul Partidului naţional-liberal". Această organizaţie avea preşedinte pe Amedeu Bădescu, deja licenţiat în Drept, şi secretar pe Aurelian Rădulescu, încă student la Teologie.

Manifestul a provocat o furie de nedescris şi studenţii legionari au decis să pedepsească exemplar pe cei doi presupuşi autori. Amedeu Bădescu n-a putut fi capturat şi Aurelian Rădulescu a fost capturat la ieşirea din Cinematograful Trianon, în compania unei domnişoare.

Un tribunal prezidat de Viorel Trifa a decis 100 de lovituri pe spate şi pedeapsa a fost aplicată de studentul Şocariciu.

Poliţia n-a făcut nimic pentru a apăra pe Aurelian Rădulescu.

Treizeci de ani mai târziu, prin 1967, sunt chemat să dau asistenţă medicală în cartierul Cotroceni.

Pacientul era chiar Aurelian Rădulescu, care îmi spune: „Domnule dr. Milcoveanu, sufăr de cancer cu metastaze şi nu mai am de trăit decât o lună. Nu vreau să mor fără a vă spune adevărul în legătură cu manifestul de pe zidurile bisericii Sfântul Anton. Nici Amedeu Bădescu şi nici eu nu l-am redactat şi de conţinut am aflat odată cu dumneavoastră, după ce a fost lipit noaptea.

Amedeu Bădescu şi cu mine am fost chemaţi în ajun la Ministerul de Interne unde ministrul Aurelian Bentoiu ne-a spus că va fi un manifest semnat în general de Tineretul Partidului naţional-liberal, dar care era făcut de Siguranţa Generală a Statului, dar nu ne-a citit textul.

Nu ştim cine a redactat textul şi numai cred că autorii sunt comisarul Borcea şi agentul M. C. Panait.

Amedeu Bădescu şi cu mine suntem complet nevinovaţi. Aurelian Bentoiu era patronul tineretului din Partidului naţional-liberal. Dumnezeu să-l ierte, că şi el a făcut închisoare cu voi, legionarii."

Este mărturisirea înainte de moarte a lui Aurelian Rădulescu, un om bun şi pozitiv.

Ziarul „Dreptatea"

Oficiosul Partidului naţional-ţărănesc, care la data aceea, 1937, avea director pe Mihail Ralea, un politican mai mult comunist decât francmason.

Concomitent cu blasfemia de pe zidurile Bisericii Sfântul Anton apare în ziarul „Dreptatea" un text calomniator şi ofensator la memoria lui Ionel I. Moţa şi Vasile Marin.

Între 1934-1937, Iuliu Maniu fusese demis de la preşedinţia P.N.Ţ., la cererea Regelui Carol II şi marele partid democrat ajunsese un maidan infiltrat de poliţişti, comunişti şi aventurieri.

În iunie 1936 avusese loc un conflict violent între ţărănişti şi legionari. Nemulţumiţi că Regele Carol II nu se ţine de promisiunea

aducerii P.N.Ţ. la guvernare în schimbul demiterii lui Iuliu Maniu, conducătorii acestuia au organizat un mare congres terminat cu o manifestare pe bulevard, de la Piaţa Naţiunii până la Piaţa Romană. Neavând suficienţi aderenţi pentru defilare, au apelat la Partidul Comunist. Când sutele sau miile de comunişti au ajuns cu defilarea în Piaţa I.C. Brătianu, astăzi Piaţa Universităţii, aceştia au ridicat pumnul drept în sus şi au scandat lozinci marxist-leniniste, între care: „moarte legionarilor fascişti". Atunci s-a produs o cruntă bătaie între legionarii aflaţi pe trotuare şi comuniştii defilând în chip de ţărănişti. Defilarea a fost dezorganizată şi comuniştii au fost bătuţi şi urmăriţi până s-au ascuns în sediul din str. Izvor nr. 37 al Partidului social-democrat, prezidat formal şi nu decisiv de juristul Const. Titel Petrescu.

Eram şi eu în biroul lui Corneliu Z. Codreanu când au venit legionarii să raporteze conflictul şi bătaia cu congresiştii care s-au retras la sediul social-democrat.

Atunci, în picioare, Corneliu Z. Codreanu a pronunţat celebrele sentinţe: „Comuniştii sunt marii criminali ai secolului XX, iar socialiştii sunt marii imbecili ai secolului XX."

Acestea au fost în iunie 1936.

Acum, în februarie 1937, s-a reeditat politica antilegionară a comuniştilor infiltraţi în P.N.Ţ. mulţumită lui Mihail Ralea.

Textul injurios şi provocator publicat în ziarul „Dreptatea" avea aparenţă de sorginte comunisto-sovietică, dar în realitate a fost conceput de Poliţie, care la data aceea colabora cu comuniştii pentru a extermina naţionalismul şi legionarismul.

Corneliu Z. Codreanu mă cheamă la locuinţa sa din str. Francmasonă nr. 7 şi îmi spune: „E prilejul ca Dumneavoastră, studenţimea română, să manifestaţi o împotrivire agresiunii comuniste prin intermediul Partidului naţional-ţărănesc. Iată aici un text pentru un manifest posibil să fie semnat de dumneata."

Dânsul la redactat şi eu l-am semnat.

Textul este de o putere ideologică formidabilă şi dacă vreodată se vor edita toate cele scrise de Corneliu Z. Codreanu, acest manifest merită a fi inclus, fiind într-adevăr formidabil ca putere combativă.

Neocomuniştii pseudoţărănişti au ţipat ca din gură de şarpe şi au făcut interpelări în Camera Deputaţilor, prin deputatul Mihail Ghelmegeanu, cerând măsuri drastice împotriva noastră, a studenţilor legionari, în frunte cu mine.

Nicolae Iorga, cel mai puternic creier al Neamului Românesc şi una dintre marile conştiinţe ale României, dar cu defectul psihic al instabilităţii cu posibilitate surpriză uneori de fiară şi alteori de copil.

La venirea veştii deceselor lui Ionel I. Moţa şi Vasile Marin, în ziua de 13 ianuarie 1937, prof. Nicolae Iorga publică în ziarul său „Neamul Românesc" un editorial supra-elogios despre „doi tineri viteji" care au înscris România în Marea Luptă de apărare a creştinismului şi a Europei.

Exact invers s-a comportat în ziua înmormântării, 17 februarie 1937. Prof. Nicolae Iorga a sărit muşcat de şarpele invidiei, s-a dus la preşedinţia Consiliului de Miniştri şi, cu umbrela în chip de lance, l-a fugărit pe Gh. Tătărescu să-i scoată ochii pentru vinovăţia de a lăsa pe Codreanu pe străzile Bucureştiului „ca Împăratul Traian pe străzile Romei..."

Două, trei zile mai târziu, Corneliu Z. Codreanu m-a rugat să merg la Vălenii de Munte şi, în numele Tineretului Universitar, să dau explicaţii marelui savant şi marelui patriot, prof. Nicolae Iorga, pentru ce tineretul universitar, noua generaţie, are sentimente de adeziune pentru Mişcarea Legionară şi sentiment de respect pentru jertfa lui Moţa şi Marin. Misiunea nu s-a putut realiza pentru că prof. Nicola Iorga a condiţionat acordarea audienţei – să strig la intrarea pe uşă: „Mă lepăd de Codreanu!"

Baldachinul Moţa-Marin.

Aşa cum am spus, ceremonia înmormântării lui Ionel I. Moţa şi a lui Vasile Marin s-a desfăşurat în tăcere absolută.

S-a făcut slujbă religioasă atât la Biserica Sfântul Ilie-Gorgani, cât şi la Casa Verde din Bucureştii Noi, dar nu s-a pronunţat niciun discurs funebru.

Înainte de coborârea sicrielor într-o criptă de sub un baldachin anume construit, toate gradele legionare şi toate funcţiile

legionare au pronunțat jurământul Moța-Marin: de trăire în austeritate și severitate, de sărăcie personală tocmai pentru ca incoruptibilitatea viitorilor guvernanți să asigure prosperitatea țării și fericirea guvernanților.

Incoruptibilitatea nu-i problemă de justiție și poliție, ci e problemă de moralitate nativă, de educație civică și de convingere fermă.

În mai sau în iunie 1937 a fost o furtună teribilă și un trăznet a incendiat poarta de lemn a baldachinului Moța-Marin. Cu genialitatea lui inegalabilă, Corneliu Z. Codreanu, printr-o circulară către legionari, a transformat interpretarea incendiului din prevestire de rău, în prevestire de bine.

După incendiu s-a găsit în cenușă o bilă de nikel, care a atras trăznetul și pe care o mână de spion o introdusese în tavanul baldachinului.

Imnul Moța-Marin

Arta și Știința nu determină marile evenimente, ci numai le prepară și le justifică.

Prin trăire colectivă sinceră și eroică, evenimentele social-politice dau naștere, de la sine, la opere literar-artistice de înalt nivel și cu persistență istorică.

Sub conducerea și cu modelul lui Corneliu Z. Codreanu s-au creat de jos în sus 33 de imnuri care, toate, exprimă sufletul național românesc și aspirația colectivă spre perfecțiunea divină.

În anii 1935-1937 creația s-a produs: textele, poetul Radu Demetrescu-Gyr, și melodiile, prin compozitorul Nelu Mânzatu, zis Manzati.

N-am asistat când ei au creat „Sfânta Tinerețe Leginonară".

Am asistat când au creat, în octombrie 1936, „Imnul Muncitoresc", care depășește la distanță omologul imn comunist „Hai la lupta cea mare" și în februarie 1937 când ei au creat „Imnul Moța-Marin", cu adevărat de aceeași valoare calitativă cu „Deșteaptă-te, române" de Andrei Mureșanu.

Iată cum s-au întâmplat lucrurile.

Radu Demetrescu-Gyr a dat textul și Nelu Mânzatu a dat

partitura lui Ștefan Mureșanu, șeful Corului Legionar. Acesta le-a prezentat lui Corneliu Z. Codreanu înconjurat de gradele legionare și funcțiile legionare.

După mai multe audiții, cei de față și-au spus opinia și au făcut propuneri. Prin consens camaraderesc s-a ajuns la forma finală, socotită perfectă.

După audiții, Corneliu Z. Codreanu a pronunțat câte o apreciere. După Imnul Muncitorilor Legionari, Corneliu Z. Codreanu a comentat: „În concurență cu acest Imn, comunismul va dispărea de la sine din România." După audierea Imnului Moța-Marin, Corneliu Z. Codreanu a comentat: „Să vedem dacă partidele politice din România vor putea rezista la confruntarea cu acest Imn".

În Lagărul de la Miercurea-Ciuc din primăvara 1938, prof. Nae Ionescu a audiat cele 33 de cântece și imnuri legionare și după fiecare frază cerea să mediteze în tăcere și căuta să identifice semnificația.

Decizia războiului civil

În geneza marilor decizii și în determinarea marilor evenimente, ca întotdeauna, au contribuție factorii intimi nemărturisibili.

Toate dezastrele, toate nenorocirile din România contemporană au provenit din războiul civil dintre Armată și Legiune, recte dintre Stat și Națiune, decis de Regele Carol II în ziua fatală de 20 februarie 1937.

Eveniment uitat, nu ignorat, ci ascuns de istoriografia oficială și neoficială.

Jocul cromozomilor la naștere și felul cum i s-a făcut educația au dezvoltat în Regele Carol II doi factori subiectivi cu intensitate dominantă, chiar posedantă.

Primul factor subiectiv a fost ambiția de dictatură personală și de stat totalitar.

Al doilea factor subiectiv al Regelui Carol II era dependența sexuală de Elena Lupescu și de aici ura viscerală nimicitoare împotriva oricui o ataca sau n-o accepta.

Planul de uzurpare a suveranității Națiunii și de instituire a dictaturii personale a început a fi pus în aplicare din iulie 1930 și de aici conflictul cu primul ministru, Iuliu Maniu.

În societatea contemporană, din ce în ce mai complexă, nici dictatura populară, de jos în sus, nici dictatura personală, de sus în jos, nu-s posibile fără mașina cu numele de Partidul unic de Stat.

Prima intenție din vara 1933 a lui Carol II a fost să capteze forțele naționaliste, între care Mișcarea Legionară, și să facă din ele Partidul unic de Stat, necesar dictaturii sale personale. În acest scop l-a trimis pe prof. Nae Ionescu să-i aducă pe legionari la carul dictaturii regale, dar de dânsul a aflat că legionarii nu sunt „hahalere care să aplaude și să ovaționeze la comandă".

A doua intenție a Regelui Carol II a fost să creeze Partidul unic de Stat începând cu organizația „Straja Țării", ca primă etapă și prim cobai.

Straja Țării a fost înființată în ianuarie 1934, odată cu instituirea stării de asediu și a cenzurii militare.

În gimnazii și licee, Straja Țării n-a putut concura cu Frățiile de Cruce, care cereau virtute de caracter în plus de calități intelectuale și care dezvoltau capacitatea de inițiativă, disciplina activă și combativitatea organizată.

Vizionarea ceremoniei legionare a înmormântării lui Ionel I. Moța și Vasile Marin i-a trezit lăcomia să pună mâna pe Mișcarea Legionară și să facă din ea Partidul unic de Stat.

Iată cum s-au petrecut lucrurile.

Înhumarea, la Casa Verde, a sicrielor lui Ionel I. Moța și Vasile Marin, a avut loc în după-amiaza zilei de 17 februarie 1937. Trei zile mai târziu, în dimineața de 20 februarie 1937, doi ofițeri aghiotanți regali vin la sediul legionar din str. Gütemberg nr. 3 și, cu înalt ordin regal, iau cu ei pe Corneliu Z. Codreanu.

În duc în cartierul Bonaparte, zis Parcul Filipescu, foarte probabil casa ing. Nicolae Malaxa. Aici vine Regele Carol II și începe o discuție politică ultrasecretă.

Regele Carol II pornește o avalanșă de laude pentru Mișcarea Legionară, felicitând insistent pe Corneliu Z. Codreanu

pentru opera sa, totul în numele României, și îi oferă o tranzacție. Corneliu Z. Codreanu să-i predea pârghiile de comandă ale Mișcării Legionare și legionarii să-l proclame Căpitan în plus de Rege, iar el, în calitate de Rege îl face pe Corneliu Z. Codreanu prim-ministru și șeful guvernului.

Corneliu Z. Codreanu l-a ascultat cu atenție și i-a răspuns poate cu diplomație că Mișcarea Legionară nu-i proprietatea sa, pentru a o putea transmite după voie. Mișcarea Legionară este un fenomen social-politic, care s-a format de jos în sus, de la sine. Nu el i-a ales pe legionari să-i fie subalterni, ci legionarii l-au ales pe el să le fie conducător. Ca atare, el nu poate da ordine legionarilor în cine să-și pună încrederea și pe cine să urmeze. Legionarii sunt oameni liberi și cetățeni legali și numai ei decid de jos în sus cine să le fie simbolul și cine să le fie șeful.

Întrevederea s-a terminat cu acest refuz al lui Corneliu Z. Codreanu de a accepta tranzacția oferită de Regele Carol II.

Națiunea n-a fost capabilă să judece la data aceea. Rămâne ca istoria să se pronunțe, în calitate de instanță finală.

Eu raportez ce știu.

Îmi permit să adaug opinia ce mi-am făcut-o în cei trei ani de colaborare zi de zi cu Corneliu Z. Codreanu și cu marii săi comandanți legionarii.

Persoana mea n-a participat la niciun act de decizie al Mișcării Legionare, dar s-a bucurat de încrederea totală și a fost în intimitatea cea mai strânsă cu conducerea centrală de la București și înainte de orice încrederea și intimitatea lui Corneliu Z. Codreanu. Astfel l-am cunoscut perfect și pot exprima idealismul, gândirea și direcția devenirii din interiorul Mișcării Legionare: nu ce-a fost și nu ce este, ci ce trebuia să urmeze prin gândirea creatoare a lui Corneliu Z. Codreanu.

Sursele mele directe de informații au fost cele două laboratoare de gândire și acțiune: a) biroul lui Corneliu Z. Codreanu și b) familia de cuiburi „Axa".

În plus de Corneliu Z. Codreanu, aveau prezență continuă și contribuție hotărâtoare: Ionel I. Moța, Vasile Marin, ing. Gh.

Clime, prof. Vasile Cristescu, jurist Victor Gârcineanu, Nicoară Iordache, principele Alex. Cantacuzino, preot Ion Dumitrescu-Borşa şi 4 din cei 5 secretari: ing. Nicolae Horodniceanu, filolog Ioan Dobrin, jurist Stelian Stănicel şi ing. Nae Smărăndescu.

Aici, în biroul lui Corneliu Z. Codreanu şi aici, în acest laborator se gândea totul şi se decideau toate cele din Mişcarea Legionară prezentă şi Mişcarea Legionară viitoare.

Mai participa, dar mai mult cu tăcere achiesantă, o studentă aromână, Atena Ianuli, care făcea legătura cu „Cetăţuile" de sub comanda Nicoletei Niculescu.

Horia Sima n-a avut nicio prezenţă şi nicio contribuţie.

Familia de cuiburi „Axa" era condusă de Mihail Polihroniade, avea circa 60 de intelectuali universitari de cel mai înalt rang şi funcţiona săptămânal în str. Argentinei nr. 44, etaj, cu un supra-dinamic laborator de analiză a problemelor, de interpretare a informaţiilor, de centralizare a ideologiilor, de comparare a sistemelor şi de *Nouă Creaţie doctrinară*.

Laboratoare similare funcţionau la fel de creator: a) la Cernăuţi, în jurul prof. Traian Brăileanu şi asistent Ion Ţurcanu şi b) la Cluj, în jurul lui Iordache Făcăoaru şi Petre Râmneaţu din Institutul de Igienă şi Bio-politică al prof. dr. Iuliu Moldovanu.

Eu menţionez ce cunosc şi ce cred că s-a întâmplat în şi cu Mişcarea Legionară: a) ca urmare a jerfei lui Ionel I. Moţa şi Vasile Marin şi b) ca urmare a discuţiei secrete din casa Malaxa, între Regele Carol II şi Corneliu Z. Codreanu.

Atunci, în februarie 1937, s-a operat o schimbare radicală de strategie operativă şi s-a decis definitiv direcţia de devenire a Mişcării Legionare în viaţa politică.

Două lucruri capitale.

Două lucruri pe care nu le-au cunoscut toţi legionarii, în special cei din provincie.

Schimbarea de strategie operativă.

Din 1927 până la sfârşitul lui 1936, în totalitate Mişcarea Legionară a urmat strategia operativă a lui Corneliu Z. Codreanu de a răspunde cu contra-violenţă la violenţele exercitate de autorităţile de Stat.

După jertfa din 13 ianuarie 1937, Corneliu Z. Codreanu, Statul Major Legionar, nu întreaga, dar majoritatea Mişcării Legionare au trecut la strategia operativă de la început, propovăduită de Ionel I. Moţa, şi anume: a) la ofensă se răspunde cu acceptarea şi suferinţa, iar prin memorii cu argumente logice şi cu dovezi concrete, duşmanii Mişcării Legionare să fie puşi în contradicţie cu propria legalitate, cu propria ordine morală şi cu propriul lor interes.

Diferenţa dintre strategia lui Corneliu Z. Codreanu şi strategia lui Ionel I. Moţa este în religia creştină diferenţa dintre Sfântul Arhanghel Mihail, care în ebraica antică înseamnă „puterea lui Dumnezeu" şi Sfântul Arhanghel Gabriel, care în ebraica antică înseamnă „Bunătatea lui Dumnezeu".

Întrebarea de politologie este dacă în situaţia de atunci a Europei în general şi a României în special a fost oportună şi productivă această inversare a strategiei operative.

Experienţa multimilenară a omenirii spune că în politică, la fel ca în război, se începe cu ce construieşte Binele general şi se termină cu forţa care reprimă Răul particular. Dacă începi cu forţa şi cu reprimarea rişti să alarmezi inutil, rişti să provoci fără motiv şi astfel să-ţi diminuezi forţa care decide victoria.

Acum 2.000 de ani creştinismul a devansat mozaismul şi a cucerit omenirea cu sfinţenia cerută de Iisus Hristos, ca la primirea unei palme să oferi pentru lovire şi celălalt obraz.

Nu ne îngăduim a face judecată de valoare dar: a) consemnăm ce s-a discutat în Statul Major Legionar şi b) relatăm în mod fidel ce s-a întâmplat în anii 1938-1939.

Direcţionarea în viaţa publică.

În Mişcarea Legionară nu erau discuţii sau dezbateri despre sistemul de organizare şi funcţionare a societăţii. Era acceptată ca fiind firească şi normală concepţia din Antichitate a românilor că democraţia este ce trebuie să fie regula şi că dictatura este necesitatea impusă de realitate în situaţii excepţionale şi pe durată limitată.

Întreaga Mişcare Legionară avea şi trăia cultul tradiţiei voievodale a lui Ştefan cel Mare al Moldovei şi a lui Mircea cel

Bătrân al Țării Românești. Nu numai din nostalgia sentimentelor, dar chiar din convingere că progresul este opera elitei urmate de mulțime, și nu a mulțimii utilizând elita.

Esențialul pentru legionari era existența omului providențial Corneliu Z. Codreanu și existența cu tendință de creștere a unui nucleu conducător, de oameni perfecți din toate punctele de vedere.

Nu puțini legionari făceau diferența asta între dictatura personală de sus în jos, care nu poate guverna decât cu teroare de Stat și care nu poate fi decât imorală și dictatura populară de jos în sus, în care elita selecționată după criteriile bărbăției și credinței devansează mulțimile în gândire, în simțire, în decizii și în fapte.

Aceasta a fost situația până în ziua de 20 februarie 1937, când s-a aflat în mod irefutabil de conspirația și primejdia dictaturii personale a Regelui Carol II.

Din instinct de conservare și pentru integrare în societatea organizată îi trebuia Mișcării Legionare o poziție inversă decât cea a conspirației lui Carol II.

Până la 20 februarie 1937 legionarii vedeau numai lipsurile și defectele democrației: accentul pe vorbe în loc de fapte, favorizarea forțelor centrifuge în dauna forțelor centripete și certuri aducătoare de haos în loc de solidaritate și unitate a voinței. Începând cu 20 februarie 1937 s-a început în laboratorul ideologic al „Axei" și în laboratorul ideologic din biroul Căpitanului preocuparea pentru regimul democratic, cu concurență între partidele politice și cu subordonare la exigențele Constituției din 1923.

Se deschidea drumul spre Iuliu Maniu, exponentul legitim, și simbolul definitoriu al democrației în România.

Se deschidea drumul spre avantajele certe ale democrației în plus de defectele ei posibile.

Se deschidea drumul spre aliajul dintre democrație și naționalism, așa cum practicau marile democrații occidentale.

Se deschidea drumul spre completarea democrației politice cu democrația socială, așa cum cere contemporaneitatea și cum necesită viitorul.

Ziua de 20 februarie 1937 a fost mult decisivă în istoria Mișcării Legionare, începând cu gândirea politică a lui Corneliu Z. Codreanu.

Această zi de 20 februarie 1937 nu este menționată nici în Anuarul legionar din 1 ianuarie 1941, publicat în „Calendarul" ziarului „Cuvântul" și nici în Anuarul legionar editat în 1992, la Madrid, de Horia Sima.

Din discuția de 20 minute în casa ing. Malaxa, Regele Carol II a înțeles două lucruri.

Primo: refuzul lui Corneliu Z. Codreanu de a-i deveni complice și de a transforma Mișcarea Legionară în partidul de Stat al așa-zisei dictaturi regale.

Secundo: superioritatea de voință și de resurse a lui Corneliu Z. Codreanu care, în gândirea lui Carol II, trebuia să dispară.

Încă mai avea o speranță Regele Carol II și anume a atrage, prin imagine și prin corupție, de partea lui, o parte din Tineretul Universitar și din Mișcarea Legionară. Prima încercare a făcut-o cu persoana mea, președintele U.N.S.C.R., care am fost dus la Palatul Regal în ziua de 20 aprilie 1937 și prelucrat în primă etapă de Ernest Urdăreanu. Practic și concret, Regele Carol II, a luat următoarele măsuri de bătălie pe viață și pe moarte cu Corneliu Z. Codreanu.

Întrevederea cu Corneliu Z. Codreanu a avut loc la 20 februarie 1937. Trei zile mai târziu, la 23 februarie 1937, apare Monitorul Oficial cu următoarele schimbări în guvern.

Dimitrie Iuca, ministru de interne, devine simplu ministru de stat fără portofoliu. O lună mai târziu, la 3 aprilie 1937, este demis, să nu mai apară în viața publică.

Mircea Djuvara, ministru de justiție, trecut simplu secretar de stat fără portofoliu și idem după o lună, la 3 aprilie 1937, este demis, să nu mai apară în viața publică.

Aurelian Bentoiu, din subsecretar de stat la Ordinea Publică, este trecut subsecretar de stat la Administrația de Stat.

Ministerul de Interne este preluat ad interim de prim-ministrul Gh. Tătărescu care executa ordinele lui Carol II.

Generalul Gavrilă Marinescu devine ministru subsecretar de stat pentru Ordinea Publică: Siguranța, Poliția, Jandarmeria și Tribunalele Militare.

Generalul Gavrilă Marinescu este câinele de pază al Elenei Lupescu și unealta pentru crime și masacre a Regelui Carol II. O singură dată n-a executat ordinul de crimă, și anume la 8 iunie 1930 când, abia suit pe tron, Carol II i-a dat ordin să omoare pe Vintilă I. C. Brătianu și pe I. Gh. Duca.

Tot începând cu 20 februarie 1937, Mihail Morusofff a devenit nr. 2 în ierarhia Statului. Politica lui a fost de la început pentru exterminarea legionarilor pe care îi acuza de a fi „revoluționari de profesie".

Să revenim la Mișcarea Legionară.

Abia instalat la comanda mașinii de război civil cu numele de Ministerul Ordinii Publice, generalul Gavilă Marinescu a dezlănțuit asupra Mișcării Legionare și asupra Tineretului Universitar bombardamentul de artilerie grea, nimicitoare.

În februarie 1937, la cererea, adică la ordinul Ministerului Ordinii Publice, Ministerul Educației Naționale a oprit întreținerea căminelor studențești.

Evacuarea studenților din cămine s-a făcut noaptea, cu trupe de jandarmi și de polițiști.

În noaptea precedentă, studenții comuniști din așa-zisul Front Studențesc Democrat au introdus pe sub uși un manifest redactat de ministrul Ordinii Publice prin care se instiga răsturnarea comitetelor legionare de la conducerea organizațiilor studențești. În manifest erau vizați noi: Șerban Milcoveanu, președintele U.N.S.C.R. și Viorel Trifa, președintele C.S.B.

La Căminul „Vasiliu Bolnavu", din Piața Amzei, a fost surprins când punea manifeste pe sub ușă studentul în anul I, Miron Constantinescu, de origine evreiască. Legionarii l-au bătut și l-au alungat din cămin.

La căminul Studenților în Medicină din B-dul Schitu Măgureanu nr. 2 a fost surprins strecurând pe sub ușă manifestul poliției, studentul în anul I, Voinea Marinov, devenit mai târziu Marinescu, de origine bulgară, pe care idem l-au alungat cu bătaie și l-au azvârlit după Podul Izvor în râul Dâmbovița.

La căminul studenților originari din județul Olt, viitorul comisar de siguranță, Sandu Sterian, instiga studenții împotriva Mișcării Legionare. Instantaneu e luat pe sus și azvârlit pe fereastră în stradă. A scăpat cu viață mulțumită căderii între crengile unui arbore.

La celelalte cămine studențești din București n-au putut fi identificați și capturați agenții comuniști care, în timpul nopții, strecurau pe sub uși manifestele elaborate de generalul Gavrilă Marinescu.

Atunci, în martie 1937, a fost prima colaborare a Partidului Comunist zis Român cu Ministerul de Interne și cu Siguranța Generală.

Miron Constantinescu avea mama evreică, a păstrat ura viscerală contra legionarilor și a devenit membru în Comitetul Central al P.C.R.-ului.

Probabil din ordinul sau din sugestia Ministerului Ordinii Publice, un mic legionar din Iași, cu numele de Stângă, a atacat pe rectorul Traian Bratu, al universității din Iași, care era membru marcant al Ordinului Francmasonic. De la primirea informației, Corneliu Z. Codreanu sesizează provocarea făcută de Siguranța Generală a Statului și, instantaneu, prin declarație publică, condamnă atentatul și cere anchetă.

În martie 1937 la cererea, adică la ordinul Ministerului Ordinii Publice, secretarul de stat Florin Ștefănescu-Goangă, de la Ministerului Educației Naționale, închide toate universitățile și toate facultățile din România. Corpul profesoral protestează și ministrul tutelar, prof. dr. Const. Angelescu, obține redeschiderea universităților și facultăților.

În martie 1937, Ministerul Ordinii Publice cere ca studenții legionari să fie eliminați și interzice orice activitate a legionarilor în biserici. La 13 martie 1937 Sfântul Sinod refuză să execute acest ordin al guvernului.

La 27 martie 1937, din ordinul ministrului Ordinii Publice, Tribunalul Militar București ia în judecată procesul care la Tribunalul

Onoarei a pedepsit pe studentul Aurelian Rădulescu, dovedit nevinovat, și condamnă la închisoare pe Viorel Trifa, Șocariciu și Leon Ștefănescu.

La 27 aprilie 1937, din ordinul ministrului Ordinii Publice, procesul Decemvirilor este trecut de la Curtea cu Jurați la Tribunalul Militar București, care prin dezbateri pronunță sentința condamnării la muncă silnică pe viață.

Era clar că, odată ce generalul Gavrilă Marinescu va fi în fruntea Ministerului Ordinii Publice, va începe războiul civil dorit de Regele Carol II, dintre Stat și Națiune.

Apărarea se impune de la sine și constă în organizarea unui front de rezistență.

La 10 aprilie 1937 sunt chemat de Corneliu Z. Codreanu și îmi spune confidențial: „Regele a început să aplice vechiul plan, de a institui dictatura în România și are complicități care îl vor ajuta să reușească. Aceasta înseamnă catastrofă pentru țară și primele victime vor fi studenții. Complotul nu poate fi oprit decât prin solidarizarea în front unitar activ a tuturor partidelor politice pentru apărarea regimului democratic constituit din 1923 și libertăților cetățenești. Iuliu Maniu are autoritatea morală și prestigiul politic să strângă întreaga națiune într-un front activ de rezistență împotriva complotului de uzurpare a suveranității și de instituire a dictaturii. E misiunea d-voastră, a conducătorilor, să vă duceți la Cluj și să rugați pe dl Iuliu Maniu să iasă din retragere, să intre în luptă și să unească sub conducerea sa toate partidele, pentru a opri complotul. Am obținut audiență pentru 12 aprilie 1937, ora 8 dimineața, în Casa Bianu. Dumneata mergi în calitate de președinte al Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români și acolo, la Cluj, vor veni separat președinții Centrelor Studențești București, Cluj, Iași, Timișoara, Chișinău, Oradea și Cernăuți. Totul în perfect secret, să nu se sesizeze Siguranța și Poliția."

Cele de mai sus sunt singurele lucruri pe care mi le-a spus Corneliu Z. Codreanu.

La Cluj am plecat cu Gh. Ciorogaru, care a primit încuviințarea lui Corneliu Z. Codreanu.

În gara Cluj-Napoca ne așteptau președinții celor 7 Centre Studențești pe universități.

Audiența noastră a fost obținută de dr. Ion Banea prin legăturile sale personale cu Zaharia Boilă, nepotul și consilierul dlui Iuliu Maniu.

Președintele Centrului Studențesc Cluj-Napoca era juristul Tiberiu Vereș-Voicu. Președintele Centrului Studențesc Cernăuți era juristul Mihai Popovici. Președintele Centrului Studențesc București era teologul și filologul Viorel Trifa. Gheorghe Ciorogaru, originar din comuna Novaci, județul Gorj era doctor în științele economice din Germania și unul dintre cei mai valoroși comandanți legionari.

În Casa Bianu ne-a primit Zaharia Boilă. Fix la ora 8 dimineața a intrat în salon dl Iuliu Maniu, venit în ajun de la Bădăcin, județul Sălaj.

Noi, președinții studențimii, am ajuns în Casa Bianu la ora 8 fără 3 minute. Domnul Zaharia Boilă ne-a cercetat cu privirea timp de trei minute, fără a pronunța vreun cuvânt.

Fix la ora 8 și câteva secunde a intrat în salon Iuliu Maniu, îmbrăcat impecabil și cu prezență impunătoare.

Eu m-am prezentat ca președinte al U.N.S.C.R. și apoi am prezentat nominal pe cei 7 președinți ai celor 7 centre studențești.

Iuliu Maniu a ascultat cu atenție și la fiecare dintre noi a făcut câte o remarcă în legătură cu numele sau cu localitatea. Cunoștea la perfecție familia și activitatea celor trei mari frați Vereș-Voicu, originari din județul Sălaj.

După prezentări am trecut la scopul cererii de audiență.

„Domnule președinte!

Avem informații sigure și suntem cuprinși de groază că Regele Carol II vrea să desființeze regimul democratic, să uzurpe suveranitatea națiunii și să instituie dictatura personală.

Acest lucru înseamnă începerea războiului civil dintre Stat și Națiune și care război civil va aduce crime, masacre, pierderea granițelor și posibil chiar pierderea independenței naționale. Dar primele victime ale războiului civil vom fi noi, tineretul universitar,

care vom apăra regimul democratic, suveranitatea națională și granițele României.

Ne prezentăm în fața Domniei Voastre cu rugămintea de a salva țara de această catastrofă și cu rugămintea de a ne apăra propriile noastre vieți.

Domnia Voastră, domnule președinte, sunteți singura persoană din România cu suficientă autoritate morală și cu suficientă putere politică pentru a solidariza toate partidele existente într-un front comun și sub conducerea d-voastră, pentru a apăra cu succes Constituția din 1923, democrația, pacea între români și existența României.

Cu mințile noastre și cu sentimentele noastre vă adresăm rugămintea să ieșiți din retragere, să reintrați în activitate, să inițiați un front comun, să salvați regimul democratic și să păstrăm suveranitatea națiunii."

Ce-am spus eu a fost exact ce mi-a recomandat Corneliu Z. Codreanu. Singurul meu merit este de a fi înțeles problema și de a fi prezentat rugămintea cu sinceritate, cu trăire și cu recunoștință ante-factum.

Iuliu Maniu a ascultat cu maximum de atenție și apoi, timp de patru ore, ne-a răspuns următoarele cuvinte, păstrate rezumativ în memoriile noastre:

„Într-adevăr, aceleași informații am și eu, că se complotează aducerea Instituției Regale și implicarea M.S. Regelui într-o lovitură de stat care să anuleze regimul democrat constituțional și care să bage țara într-un haos cu cele mai grave consecințe.

Într-adevăr, nu putem sta pasivi și nu putem fi indiferenți în fața acestui dezastru posibil.

Într-adevăr, trebuie să-mi asum răspunderea și voi lua inițiativa unui front comun al tuturor partidelor de opoziție pentru a ne apăra regimul democrat constituțional, suveranitatea națiunii și pacea între români.

Există însă o problemă cu d-voastră, Mișcarea Legionară.

Cu toată atenția necesară, eu vă urmăresc din octombrie 1924, de când cu atentatul de la Iași împotriva prefectului de poliție,

Manciu. Între d-voastră, legionarii și noi, național-țărăniștii sunt diferențe mari de poziție și de politică. Pozițiile noastre și politicile noastre sunt diametral opuse și aceste diferențe nu sunt ușor de corelat. Națiunea trebuie să cunoască aceste diferențe dintre d-voastră și noi și națiunea să judece și să decidă, pentru că singură ea, națiunea, este suverană în țară.

Eu vă comunic cele trei diferențe esențiale și cer ca în fața națiunii să ne definim public înainte de orice colaborare.

Prima diferență este cea a violenței. D-voastră, legionarii, răspundeți cu contra-violență la toate violențele pe care le primiți. Într-adevăr, tot ce vi se reproșează drept violență n-a fost inițiativa d-voastră, ci a fost răspunsul d-voastră la violențele primite.

Noi, național-țărăniștii avem alt comportament și comportamentul nostru este cel perfect creștin. Dacă primim o palmă, noi, național-țărăniștii, întoarcem fața și oferim și celălalt obraz. Conflictele și violențele pot avea succes în imediat, dar răbdarea și calmul se dovedesc cele mai bune investiții de capital și aduc sigur victoria finală.

A doua diferență dintre d-voastră, legionarii, și noi, național-țărăniștii se referă la sistemul de guvernare. Noi suntem pentru autoguvernarea democrației și pentru alegere prin vot secret obștesc. D-voastră, legionarii nu v-ați definit opțiunea și politica de guvernare, dar v-ați creat, sau vi s-a creat imaginea că sunteți pentru dictatura populară de jos în sus. Recunosc că e mare diferența dintre dictatura personală, întotdeauna ucigătoare, și dictatura populară care la început ei are potențialitate de virtute și potențialitate de creație, dar care pe parcursul timpului are mari riscuri de a pierde calitățile și de a manifesta defectele.

Noi, național-țărăniștii, suntem împotriva oricărei forme de dictatură și d-voastră trebuie să vă definiți în fața națiunii, ce anume intenționați și ce anume veți practica.

A treia diferență dintre d-voastră, legionarii, și noi, național-țărăniștii, se referă la alianțele din politica externă. D-voastră, legionarii v-ați manifestat simpatia și desigur proiectul de alianță cu Italia fascistă și cu Germania național-socialistă. Noi, național-

țărăniștii, nu exprimăm ostilitate față de nicio țară străină, dar hotărâți și definitiv suntem pentru alianța cu Franța și Anglia, care ne-au ajutat la alcătuirea statului și la întregirea neamului și care asigură democrația în omenire și în istorie.

Acestea sunt cele trei diferențe fundamentale dintre d-voastră, legionarii, și noi, național-țărăniștii și înainte de orice, vă cer și vă recomand să vă definiți poziția, opțiunea și politica în fața națiunii, care e în drept de a cunoaște și care singură are dreptul de a judeca."

Cele de mai sus sunt un mic rezumat al celor expuse de Iuliu Maniu timp de patru ore într-o superbă artă oratorică. Noi, cei 10, l-am ascultat în tăcere absolută; se putea auzi musca zburând. Aceste patru ore au fost și sunt momentul cel mai solemn al vieții noastre, din care, eu, singurul rămas în viață împlinesc vârsta de 96 ani.

În Mișcarea Legionară codrenistă, Iuliu Maniu s-a bucurat de cultul unui Sfânt și suntem indignați că atunci, în octombrie 1940, a doua Mișcare Legionară, simistă, a refuzat să aibă cu dânsul o explicație.

La terminarea audienței, Iuliu Maniu a dat mâna cu noi toți. Pe mine m-a prins de brațul stâng, m-a privit drept în ochi și mi-a spus ca pentru toată delegația: „Împreună vom face lucruri mari și frumoase pentru țară".

Întors la București, am dat raportul lui Corneliu Z. Codreanu. Dânsul a luat o foaie ministerială și a scris cu litere mari cele trei diferențe de politică și de comportament dintre Mișcarea Legionară și Partidul național-țărănesc.

Am ieșit din birou lăsând pe Corneliu Z. Codreanu cu privirea mereu ațintită asupra colii de hârtie cu cele trei diferențe semnalate de Iuliu Maniu, părintele patriei din acea epocă.

Ceva demn de reținut.

În decembrie 1937 Corneliu Z. Codreanu a adus la îndeplinire recomandarea lui Iuliu Maniu de a se defini în fața națiunii suverane.

Corneliu Z. Codreanu a precizat cu fermitate proiectul de alianță cu Germania și Italia, dar a păstrat tăcerea în raport cu

dictatura și democrația. Această tăcere mă face să cred și să afirm că, în urma Pactului încheiat la 25 noiembrie 1937 cu Iuliu Maniu și George I. I. C. Brătianu, în casa prof. dr. Dimitrie Gerota, Corneliu Z. Codreanu optase pentru regimul democrat constituțional și tactic nu vroia să contrazică alianța cu Germania și Italia.

Ne întoarcem la cele întâmplate în aprilie 1937.

Acest eveniment al audienței la Iuliu Maniu, în ziua de 12 aprilie 1937, este de mare importanță în istorie și pentru cunoașterea Mișcării Legionare. Totuși nu-i în niciun fel menționat în ambele cronologii legionare din 1941, București, și 1993, Madrid și idem nu-i menționat în cărțile istoriei legionare: a lui Horia Sima, a lui Duliu Sfințescu, a lui Mircea Dimitriu și a celor patru istorici străini.

Singurul care îl amintește este Victor Isaac, tot în cartea sa despre Mișcarea Legionară.

Mențiune indirectă se face doar în istoria Mișcării Legionare a preotului Ștefan Palaghiță, despre care se zice că a fost asasinat de pseudo-legionarii lui Horia Sima, în exil.

Convocarea la Palatul Regal

Nu sunt sigur, dar cred că evenimentul a avut loc în dimineața de 20 aprilie 1937 și e menționat de Const. Argetoianu în celebrele lui memorii, dar nu menționează data și nici scopul, întrucât era în afara problemei.

Eram intern la clinica medicală din Spitalul Colțea. În timpul vizitei făcute de prof. dr. Const. Bacaloglu, sunt chemat pe sală. Doi comisari de la Siguranță se legitimează și mă legitimează. Mă iau pe sus, cu consens să nu comunic cu nimeni și mă duc la Palatul Regal din Calea Victoriei.

Aici sunt introdus în biroul lui Ernest Urdăreanu care, după o introducere sentimentală în legătură cu orașul natal comun, Slatina, îmi spune direct, ca între oamenii de afaceri:

„Te-am invitat să organizăm împreună o suită de telegrame, declarații și manifeste în numele Studențimii pentru crearea unui curent popular în favoarea M. S. Regelui Carol II.

Personal, vei primi: un post de medic la Banca Națională, o bursă de specializare în străinătate, unde vrei, şi 100.000 lei în buzunar, fără chitanță. Majestatea Sa e dincolo de această uşă şi te aşteaptă să-ți strângă mâna şi să-ți mulțumească."

Închid citatul.

A fost prima dată în viața mea când cineva a încercat să mă corupă. A doua oară a fost tot atunci, în vara 1937, când marele escroc Simion Oeriu, fost Schaffer, mi-a oferit 5 bancnote de câte 1.000 de lei pentru a redacta nişte foi de observații medicale în favoarea unui pseudo-medicament antireumatic, preparat de el.

De la Palatul Regal m-am dus direct în str. Gütemberg nr. 3 şi am raportat lui Corneliu Z. Codreanu. Dânsul n-a făcut niciun comentariu şi a spus doar: „Organizațiile Studențeşti sunt libere pe hotărârile lor. Eu nu mă amestec în treburile studențimii."

În comitetul de conducere UNSCR toți au fost de părerea mea, să nu dăm urmare ofertei de colaborare, inclusiv juristul Ion Oțel, care era titularul departamentului de presă şi informații şi care nu era membru al Mişcării Legionare.

Câteva zile mai târziu. Gh. Ciorogaru, Viorel Trifa şi persoana mea suntem chemați la Corneliu Z. Codreanu care ne spune: „Orientarea noastră în politica internă spre Iuliu Maniu şi în politica externă spre Germania, pare o contradicție. Această presupusă contradicție trebuie clarificată în noile provincii ale Întregirii Naționale din 1918. Mergeți, Gh. Ciorogaru la Timişoara, Viorel Trifa la Cluj şi Şerban Milcoveanu la Cernăuți să explicați lucrurile astfel încât să fie înțelese şi acceptate.

La Cernăuți, Centrul Studențesc era alcătuit din 3 organizații studențeşti: Junimea, Dacia şi Arboroasa. Junimea era mai mult a celor originari din oraşe, iar Arboroasa mai mult a celor originari din sate.

În public au fost spioni care au raportat prin fereastră chiar în timp ce eu vorbeam. Siguranța şi Poliția, în frunte cu procurorul militar, maior Teodor Burada, şi câțiva jandarmi au încercat să dizolve adunarea şi să mă aresteze pe mine.

Vinovăția mea nu era pledoaria în favoarea alianței cu Germania, ci era aprecierea pentru Iuliu Maniu şi demascarea complotului carlist, de uzurpare a suveranității şi de instituire a dictaturii.

Mihai Popovici, Filon Lauric, Vasile Posteucă şi Ion Țurcanu au observat şi au pus lanțuri şi lacăte la intrarea în clădire.

Idem au sesizat că vor să mă aresteze în gara Cernăuți. Cu maşina am plecat în comuna Cuciuru Mare şi de acolo am luat trenul spre Bucureşti. În gara Burdujeni trenul a stopat două ore şi călătorii au fost treziți din somn şi legitimați pentru identificare.

Eu însă aveam de la Bucureşti legitimația de student a colegului meu, viitorul prof. dr. Ion Lupaşcu, de ftiziologie infantilă.

La Bucureşti am raportat lui Corneliu Z. Codreanu, care m-a consiliat să redactez un text şi să fie editat sub formă de broşură, care să cuprindă relatarea audinței la Iuliu Maniu şi discursul meu de la Cernăuți.

Am fost arestat la Spitalul Colțea şi dus la Cernăuți pentru anchetă la fața locului.

Cinci zile m-a anchetat inspectorul de Siguranță Zahiu, care răcnea: „Afurisit de regățean care ai venit să strici liniştea paşnică a Bucovinei. Eu am extirpat şi comunismul din Basarabia şi eu voi extirpa şi legionarismul din Bucovina".

Eu am refuzat orice răspuns la orice întrebare.

În continuare am fost anchetat o lună la Tribunalul Militar Cernăuți de către maiorul Teodor Burada.

Aici am aflat: a) ordinul ministrului Ordinii Publice, general Gavrilă Marinescu, să fiu în 3 zile judecat şi condamnat între 3 şi 5 ani şi b) imposibilitatea legală de aplicare a Codului Penal din cauză că autoritățile au găsit porțile închise cu lanțuri şi lacăte, deci n-a fost şedință publică cu liberă intrare.

După o lună de arest şi anchetă am fost pus în libertate şi am revenit la Bucureşti.

Evenimentul acesta din mai 1937 de la Cernăuți nu este menționat nici în cronologiile legionare şi nici în Istoriile Mişcării.

La sfârşitul lunii mai 1937 s-a aflat că Iuliu Maniu a plecat în Occident şi că va avea întâlniri cu guvernul francez şi cu guvernul

englez, în scopul de a nu se da acordul pentru ca Regele Carol al II-lea să desființeze regimul democratic și să instituie dictatura personală. În această problemă, cu vizita lui Iuliu Maniu în Occident, Corneliu Z. Codreanu mi-a spus: „Domnul Iuliu Maniu dă o bătălie la Paris și la Londra, în favoarea democrației din România. În completarea audienței pe care v-a acordat-o la Cluj, cred că este bine ca dvs., organizațiile studențești legale, să-i susțineți demersul și să se vadă la Paris și la Londra că este susținut de întreaga națiune și de studențime, care este viitorul țării. Părerea mea este să-i trimiteți o telegramă, și iată textul pe care îl cred a fi cel mai nimerit: «Abia acum, dle președinte Iuliu Maniu, ne dăm seama câtă dreptate aveți în tot ce susțineți și apărați». Această telegramă s-o semnezi dta, ca președinte al UNSCR."

Textul telegramei a fost tipărit în 5.000 de exemplare, sub formă de manifest, și răspândit în București și în provincie. Nu știu dacă autoritățile de stat au trimis sau n-au trimis telegrama mea la Paris, dar serviciile de informații ale Franței și ale Angliei trebuie să fi luat cunoștință de ea, prin manifestul difuzat în București. Manifestul acesta este menționat de Const. Argetoianu în celebrele sale memorii.

Câteva zile mai târziu sunt convocat la Tribunalul Militar București și luat în anchetă de colonelul magistrat militar, Hotineanu. Eu am asumat paternitatea telegramei semnate de mine, dar am susținut că manifestul a fost tipărit și difuzat de alte persoane asupra cărora eu nu pot da nicio explicație.

Câteva zile mai târziu, Senatul Universității București primește de la Ministerul Ordinii Publice ordinul să decidă eliminarea persoanei mele din Facultatea de Medicină București. Prof. dr. Ion Bălăcescu, decanul Facultății de Medicină, cere o amânare de 7 zile pentru a verifica dacă nu cumva eu sunt deja dr. în medicină și astfel Senatul universitar n-ar avea obiectiv. Prof. dr. Ion Bălăcescu îmi trimite decizia lui, ca până în 5 zile, să și trec teza de doctorat în medicină, și el să mă declare deja dr. în medicină.

Textul tezei îl aveam deja pregătit: „Stricnino-terapia masivă în intoxicațiile acute barbiturice" și Tipografia „Cultura" din str.

Câmpineanu a lucrat toată ziua de sâmbătă, duminică și luni la tipărirea tezei mele. În ziua de joi, 18 iunie 1937 mi-am dat teza de doctorat în Amfiteatrul Mare al Facultății de Medicină, având în comisia examinatoare pe profesorii: dr. C. Bacaloglu, dr. I. T. Niculescu, dr. Nicolae Ionescu-Sisești, care au scos în evidență lansarea acestui tratament pentru prima dată în România. A doua zi, vineri, 19 iunie 1937, a avut loc ședința Senatului Universitar și decanul Facultății de Medicină, prof. dr. Ion Bălăcescu, a raportat că sunt deja dr. în medicină și deci, că nu se poate aplica ordinul Ministerului Ordinii Publice.

Prof. dr. Ion Bălăcescu a fost unul dintre elevii și colaboratorii bunicului meu, prof. dr. Const. Severeanu, creatorul Marii chirurgii în România. La împlinirea vârstei de 90 de ani, în 5 mai 1930, eu eram student în anul I de medicină și bunicul meu m-a recomandat spre luare în atenție de către iubiții săi și valoroșii săi elevi, între care prof. dr. Ion Bălăcescu. Ca atare, dânsul și-a îndeplinit o datorie față de profesorul lui din tinerețe.

În 1935 și 1936, după terminarea examenelor din iunie 1937, sute de elevi și mii de studenți au venit pe litoral la Carmen Sylva să-și completeze studiile la Universitatea de Vară a lui Corneliu Z. Codreanu.

A doua tabără de Muncă voluntară a fost la Câmpina, în județul Prahova, sub conducerea prof. Ion Dobre și cu obiectivul unui monument majestuos pentru Aurel Vlaicu.

Au venit procurori militari cu jandarmi și polițiști care au dizolvat și împrăștiat ambele tabere, fiind interzise de o decizie ministerială sau regală.

Cu ocazia aceasta, un inspector administrativ din Ministerul de Interne, cu numele de Goma, a dezvăluit lui Corneliu Z. Codreanu un *secret de Stat*. Și anume că la toate manifestările și la toate întreprinderile legionare ei întocmesc două rapoarte paralele și simultane: unul pozitiv cu elogii și felicitări și altul negativ, de subversivitate și anarhie. În septembrie 1936, el, respectivul Goma, despre Tabăra de pe Muntele Susai a întocmit două rapoarte: unul cu elogii și felicitări și altul acuzând subminarea Statului Român

prin adunarea din munți și păduri a osemintelor ostașilor români căzuți în noiembrie 1916. Pentru Arhiva statului și la dispoziția istoricilor a fost reținut numai raportul negativ, care a dus la interzicerea Taberelor de muncă voluntară.

Neputând lua ființă, tabăra de la Carmen Sylva s-a încheiat cu un marș de-a lungul litoralului până la Balcic și tabăra de la Câmpina s-a încheiat tot cu un marș până la Muntele Susai.

Așa-zisa legislație democrată a Regelui Carol II și a guvernului Gh. Tătărescu au transformat *munca voluntară* în infracțiune pedepsită de lege. Imaginația lui Corneliu Z. Codreanu a căutat și a găsit o altă modalitate de creare a virtuților de caracter și de dezvoltare a spiritului de echipă.

Orice cetățean, și evreii înaintea românilor, poate avea: restaurante pentru public, magazin cu confecții și băcănii cu alimente.

Astfel, din necesitate dar și ca scop, Corneliu Z. Codreanu, în vara lui 1937 a fondat celebrul „comerț legionar".

Acesta a fost pus sub conducerea centrală a economistului Petre Țocu, originar din județul Covârlui și mare capacitate profesională, în plus de mare patriot și bun român.

Ajutoarele lui: un medic, Eremia din Transilvania, și un tânăr, Ioachim din București.

Comerțul legionar a deschis o băcănie în str. Gütemberg nr. 3 și un restaurant în str. Gütemberg nr. 1. Pentru băcănie s-a construit o clădire cu pivniță, parter, etaj și mansardă. Iar pentru restaurant am primit eu misiunea să obțin sala de ședințe a Asociației profesorilor secundari, care aveau ca președinte pe prof. Grigore Forțu, vicepreședinte un prof. Grecu și secretar general cu drepturi depline, celebrul prof. Napoleon Crețu, conducător în Mișcarea Studențească din 1922-1923.

Noi ofeream chirie și angajamentul să evacuăm și să curățăm sala în zilele de adunare a profesorilor.

Mi-a deschis ușa un elev de liceu cu insigna legionară la butoniera tunicii. În mai puțin de un an sau doi urma să moară în câteva zile acest superb exemplu al Tineretului Român și această mare speranță a țării.

Prof. Napoleon Crețu ne-a satisfăcut pe loc cererea, n-a primit chirie în bani și a reținut numai angajamentul de evacuare, curățire și ordine în zilele de ședință.

Serviciul la băcănie și la restaurant a fost asigurat într-un mod desăvârșit de studenți legionari și de domnișoare din aristocrație.

Pentru continuare fără limită în timp s-a înființat o școală de ucenici, cu copii aduși din mediul rural.

Juristul Bartolomeu Livezeanu, în calitate de tată al ucenicilor, și licențiata Nicoleta Nicolescu, în calitate de mamă a ucenicilor, au adus copii de 12-13 ani care terminaseră școala primară în satul natal din Oltenia și părinții lor n-aveau resurse materiale pentru a-i trimite la liceu și universitate. Acești copii au crescut cu imaginea lui Corneliu Z. Codreanu în inimă și cu soarele Mișcării Legionare în creier, iar sub teroarea stalinistă unii dintre ei au ajuns în Închisoarea Aiud, condamnați la moarte lentă prin frig și foame.

În cartierul Obor, sub conducerea lui Petre Bolintineanu și în cartierul Grivița, sub conducerea lui Gh. Apostolescu, s-au fondat câte un complex legionar cu restaurant, băcănie, magazine de confecții și cămine de ucenici.

Cartierul Obor avea aproape 500 mici întreprinderi comerciale, în frunte cu celebrul Magazin Universal Preduleanu, care voluntar cotizau pentru corpul muncitoresc al Mișcării Legionare în mare ascensiune și pentru Clubul Sportiv „Unirea Tricolor" cu antrenor Cârjan.

În martie 1938 prof. Nicolae Iorga va acuza Comerțul Legionar de subversivitate antistatală și va determina desființarea și confiscarea.

Aceasta e soarta adevărului în țara proștilor și soarta binelui în țara răilor.

Toamna 1937.

La 28 septembrie 1937 se întâlnesc la München führerul Adolf Hitler și ducele Benito Mussolini și pun bazele unei alianțe între Germania și Italia în vederea instaurării Noii Ordine Europene.

Corneliu Z. Codreanu, de la București le trimite o foarte călduroasă și destul de respectuoasă telegramă de salut și aceasta foarte probabil cu scopul de a lua Mișcarea Legionară din România în atenție și în considerare.

Benito Mussolini a fost tot timpul cu simpatie pentru România și Mișcarea Legionară, dar Adolf Hitler n-a răspuns la telegramă și idem tot timpul a fost rece și distant cu Mișcarea Legionară din România, unde petrolul era administrat și Armata era subordonată Regelui Carol II.

Adolf Hitler a vrut colaborare reciproc avantajoasă cu Statul Român, dar n-a vrut niciodată sentimentele și prietenia Națiunii Române. Pe el, din România nu-l interesau decât: furniturile de petrol și Carpații Orientali pentru războiul cu Uniunea Sovietică.

A căutat înțelegere întâi cu Nicolae Titulescu și apoi cu Regele Carol II și în final s-a înțeles perfect cu mareșalul Ion Antonescu, cel mai curat om și cel mai milităros ofițer din respectiva epocă.

În disciplina militară și în curajul gândirii, mareșalul Ion Antonescu întrece la distanță pe toți generalii și pe toți mareșalii Armatei Germane.

Adolf Hitler avea dispreț pentru Regele Carol II, oroare de Mihai Antonescu și foarte puține informații despre Națiunea Română și Mișcarea Legionară.

Alegerile parlamentare

La 6 octombrie 1937 decedează generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, din familia domnitoare în Țara Românească și în primul război mondial eroul eroilor și cavaler al Ordinului Mihai Viteazu.

Intrarea dânsului în Mișcarea Leginară a fost o adevărată onoare cerească și memoria dânsului va fi eternă pentru naționalismul românesc.

În locul dânsului, la președinția partidului Totul pentru Țară, a fost recunoscut ing. Gh. Clime, comandant al Bunei Vestiri.

La 11 noiembrie 1937 decedează prof. dr. Corneliu Șimuleanu, președintele Senatului Legionar și una dintre marile personalități ale Culturii Române.

Sunt cooptați și intră în Senatul Legionar mari personalități: colonel Vasile Piperescu, dr. Pantelimon, din Slobozia, colonel Ștefan Zăvoianu, farmacist Aristotel Gheorghiu din Râmnicu-Sărat, preot Duminică Ionescu, din București, str. Leon Vodă nr. 4, colonel Vasile Diaconescu, din Chișinău.

Deși invalid de război și deși personalitate omnirespectată, colonelul Vasile Diaconescu, la 22 septembrie 1939, e omorât de polițistul Blându și cadavrul va fi expus pe stradă, până la putrefacție.

Revenim la lupta politică.

Alegerile parlamentare și guvernarea statului n-au fost scopul, ci au fost unul din mai multele mijloace pentru Mișcarea Legionară sub conducerea fondatorilor Corneliu Z. Codreanu și Ionel I. Moța.

Lozinca directorie era fixată de Aurel Popovici (1863-1917): „Națiunea ca scop și Democrația ca mijloc".

Principalele scopuri și principalele misiuni ale Mișcării Legionare au fost *creații morale de nou superior util și educația eroică a poporului român angajat în concurență.*

Alegerile parlamentare în imediat și guvernarea statului în ulterior erau văzute ca mijloace de acțiune și, ca atare, bătălii de dat și victorii de obținut.

În Mișcarea Legionară nu intra oricine și nu erau suficiente opțiunea și decizia și de aceea se cerea să fii dinainte valoare morală sau cel puțin promisiune sinceră și susținută de valoare, capacitate și distincție.

Selecția cadrelor și promovarea în ierarhie se făcea de la sine, fără intervenție din exterior, și anume prin dezinteresul personal, deci după criteriul obiectiv, imparțial, de recunoaștere a superiorității.

Lucrurile se desfășurau ca în armata angajată în război, unde trupa de soldați recunoaște comanda ofițerului care dovedește capacitatea și utilitatea.

Așa cum în armată comenzile și gradele sunt distribuite de Marele Stat Major, la fel în Mișcarea Legionară șefii de județ și

şefii de garnizoane sunt nominalizaţi de conducerea centrală dintre cei recunoscuţi, deci propuşi sau acceptaţi de majoritatea legionarilor combatanţi din respectiva localitate.

La data aceea, în 1937, organizaţia legionară din judeţul Olt avea şef pe avocatul Nicolae Runcan din Bucureşti şi adjunct pe avocatul Grigore Bellu din Slatina.

Neconvocaţi de nimeni şi toţi din proprie iniţiativă ne-am adunat 24 de legionari cu studii universitare, în jurul lor şi doar încunoştiinţând Bucureştiul, am plecat în marş, cu cântece, în satele şi comunele din judeţul Olt.

Mărşăluim în coloană, intrăm în sate şi plecăm din sate cântând cu mâna dreaptă spre cer şi evitând cu grijă provocările şi conflictele cu autorităţile locale.

Din considerente politice s-a vrut alungarea noastră prin bătaie, dar prefectul judeţului, o mare personalitate, Cicero Gorciu, a decis ca autorităţile să nu intervină decât dacă noi vom încălca legea.

Noi n-am făcut decât să defilăm în coloană şi să cântăm imnuri. Marşul nostru de 30 de zile s-a încheiat cu bine şi fără incidente.

Singurul incident a fost setea noastră de apă pe parcursul, în timp de caniculă, pe şoselele dintre comune şi sate.

Conform Constituţiei din 1866, refondată în 1923, mandatul guvernului naţional-liberal s-a terminat la 18 noiembrie 1937.

La 13 noiembrie 1933, guvernul Alex. Vaida-Voevod a fost demis şi la 14 noiembrie 1933 a fost numit guvernul I. Gh. Duca, la cererea, de fapt ordinul lui Horace Finaly, directorul Finanţei Internaţionale Evreieşti, creditoarea statului român.

Mulţumită acestei guvernări a Partidului naţional-liberal şi mulţumită capacităţii administrative a primului ministru, Gh. Tătărescu, România şi-a reluat exporturile, a început să plătească regulat „cuponul extern“ şi a scăpat de monitorizare de către străinătate.

În anii aceia, P.N.L.-ul cu P.N.Ţ.-ul aveau încrederea susţinută a Corpului Electoral şi Regele Carol II trebuia să reintre

în ordinea constituţională. Sub imperiul dependenţei de Elena Lupescu, Regele Carol II a promis Partidului naţional-ţărănesc revenirea la guvernare „dacă alungă de la conducere pe Iuliu Maniu“.

Partidul naţional-ţărănesc s-a conformat dorinţei Regelui şi intransigentul Iuliu Maniu s-a retras în pasivitate în comuna Bădăcin din judeţul Sălaj.

Complotul carlist pentru uzurparea suveranităţii şi instituirea dictaturii personale prevedea, între altele: a) instigarea democraţiei şi naţionalismului de a se măcina reciproc şi b) pulverizarea până la ineficienţă a partidelor de centru, zise guvernamentale: PNŢ, PNL şi Partidul poporului.

În scopul pulverizării partidelor de guvernământ şi a distrugerii democraţiei ca ineficientă, Regele Carol II a determinat: desprinderea lui Octavian Goga de Partidul poporului, desprinderea lui George I. I. C. Brătianu din Partidul naţional-liberal, desprinderea lui Alex. Vaida-Voevod din Partidul naţional-ţărănesc, desprinderea lui Grigore Iunian din PNŢ şi desprinderea lui Nicolae G. Lupu din PNŢ.

Acum, la 15 noiembrie 1937, Regele Carol II simulează a-şi respecta angajamentul de la sfârşitul lui 1934 şi dă mandatul de formare a guvernului lui Ion Mihalache, dar pune condiţii absolut neacceptabile, între care: a) ministrul de Interne, Alex. Vaida-Voevod şi ministrul Ordinii Publice, generalul Gavrilă Marinescu, plus desemnarea de către el a miniştrilor pentru Armată, Marină şi Aviaţie. Ion Mihalache nu acceptă condiţiile regale şi atunci, Carol II, la 17 noiembrie 1937 dă mandatul de formare a guvernului tot lui Gh. Tătărescu şi Partidului naţional-liberal.

În noul guvern Gh. Tătărescu: a) Richard Franasovici ministru de interne, b) generalul Gavrilă Marinescu subsecretar de stat la Ministerul Ordinii Publice cu autonomie şi c) generalul Ilasievici, homo regius, la Armată, Aviaţie şi Marină.

Convocarea corpului electoral pentru 20 decembrie 1937.

Pentru alegerile de deputaţi şi senatori de la 20 decembrie 1937, candidaturile legionare au fost nominalizate într-o singură

ședință de Corneliu Z. Codreanu, ing. Gh. Clime, preot Ion Dumitrescu-Borșa cu secretar ing. Nicolae Horodniceanu.

În plus de devotament și loialitate, criteriul decisiv a fost utilitatea rezultând din valoarea personală ca om și ca pregătire.

Niciun legionar n-a cerut să candideze. În partidele democrate există luptă și concurență pentru obținerea nominalizării.

Eu, fiind președintele Studențimii, nu puteam candida din partea vreunui partid politic. Având nevoie de numele Milcoveanu în județul Olt, preotul Ion Dumitrescu-Borșa a pus al doilea pe listă candidatura tatălui meu, Jean C. Milcoveanu, care n-a fost niciodată în Mișcarea Legionară.

Mare schimbare la Partidul național-țărănesc.

Convins de felonia și indignat de ipocrizia Regelui Carol II, Ion Mihalache se duce la Bădăcin, județul Sălaj, predă președinția Partidului și îi spune lui Iuliu Maniu: „Domnule Președinte, preluați comanda, dați ordine și noi toți vă urmăm, orice s-ar întâmpla“.

Iuliu Maniu vine la București, ridică steagul rezistenței democrate și adresează către toate partidele din opoziție un apel pentru alcătuirea unui front comun care să apere Constituția, Democrația și Libertatea.

Înțelegerea partidelor de opoziție a primit numele de „pact de neagresiune“ și ședința de constituire a avut loc la locuința prof. dr. Dimitrie Gerota din strada astăzi cu numele lui, la numărul 9.

Eram în biroul său din str. Gütemberg nr. 3, când Corneliu Z. Codreanu a venit de la ședința de constituire a Pactului.

Prezenți circa 25 de comandanți legionari.

La întrebarea: ce impresie v-a făcut Iuliu Maniu?, Corneliu Z. Codreanu a răspuns: „Un om tare, tare cumsecade. Dar n-are armament pe măsura lucrurilor bune pe care vrea să le facă și pe măsura dușmanilor răi pe care îi are.“

La întrebarea: ce impresie v-a făcut prof. George I. I. C. Brătianu?, Corneliu Z. Codreanu ridică brațele în sus și răspunde: „Un înger coborât pe pământ. Sunt foarte onorat de a mă găsi lângă dânsul.“

La întrebarea: ce impresie v-a făcut Const. Argetoianu?, Corneliu Z. Codreanu răspunde: „Un om politic uns cu toate unsorile cerului, pământului și iadului, după necesitățile Țării.“

În zilele următoare s-a aflat că Iuliu Maniu i-a pus lui Corneliu Z. Codreanu două condiții obligatorii. Prima condiție a fost declarație publică asupra politicii externe pentru ca națiunea suverană să fie în cunoștință de cauză. La 30 noiembrie 1937 Corneliu Z. Codreanu convoacă conferință de presă și declară, deci se angajează ca în 48 de ore de la venirea la guvern, Mișcarea Legionară să încheie alianța politică și militară cu Italia și Germania. Nu anularea alianței cu Franța și Anglia, ci completarea necesară cu o alianță cu Italia și cu o alianță cu Germania.

Politica externă a Națiunii Române, deci a Statului Român, este tripla alianță politică, militară și economică cu Occidentul, dar nu cu Occidentul care abandonează sau tranzacționează, ci cu Occidentul care are voință și putere să apere istmul ponto-baltic, adică granița de est a continentului Europa.

În politica externă cu risc de a pierde granițele au eficiență nu tratamentele curative, ci tratamentele preventive.

În politică, la fel ca în război, tactica e subordonată strategiei, dar are prioritate asupra acesteia.

A doua condiție pusă de Iuliu Maniu a fost ca pe listele de candidați la Camera deputaților alături de dânsul să nu fie prof. Nae Ionescu, fost homo regius și fost eminență cenușie a camarilei carliste și prof. Mihail Manoilescu, încă homo regius.

Iuliu Maniu avea alergie pentru toți cei care sunt în complicitate cu Regele Carol II, socotit „geniul Răului“, definiție dată de fostul lui secretar intim, Puiu Dumitrescu.

Campania electorală și alegerile parlamentare din 20 decembrie 1937 s-au desfășurat în condițiuni de legalitate și civilitate.

Necunoscuți, probabil de la Ministerul Ordinii Publice, generalul Gavrilă Marinescu-Victor Iamandi, au reușit să omoare doar trei legionari: la 12 decembrie 1937 pe legionarul Ion Țârcolea, din comuna Săveni, județul Ialomița, la 14 decembrie 1937 pe

legionarul Mihail Curcanu, din orăşelul Siret, judeţul Rădăuţi şi pe studentul Virgil Teodorescu, din oraşul Constanţa.

Legalitatea şi civilitatea din restul României s-a datorat: prim-ministrului Gh. Tătărescu, ministrului de interne, Richard Franasovici, ministrului de război, general Ilasievici şi mai ales ministrului de justiţie, Vasile Sassu. Acesta din urmă a fost un mare patriot şi o minte foarte luminată.

La procesul din mai 1946 al mareşalului Ion Antonescu, poliţistul Eugen Cristescu a făcut afirmaţia că la alegerile parlamentare din 20 decembrie 1937 s-au furat 300.000 de voturi ale partidului Totul pentru Ţară. Afirmaţie făcută cu scopul de a majora pericolul legionar pentru a creşte teroarea de stat care să aibe nevoie de serviciile sale, în calitate de mare specialist.

Intriga n-a reuşit.

Pentru adevărul istoric, importanţă are ce s-a petrecut în judeţul Olt, la Slatina, atunci, în noiembrie-decembrie 1937.

Fiind în vârstă de numai 55 de ani, Nicolae Titulescu a voit să-şi continue marea sa carieră politică. A venit în Bucureşti, s-a erijat în părinte al unirii Transilvaniei cu România, s-a înscris în Partidul naţional-ţărănesc şi a candidat pe lista acestuia ca deputatul judeţului Olt.

La sfatul lui Iuliu Maniu încerca să se împace cu Mişcarea Legionară. Publică în ziarul „Universul" trei articole intitulate: „Eu şi Garda de Fier", în care: a) afirmă a nu fi avut nicio participare la ilegalizarea din 10 decembrie 1933 a Mişcării Legionare şi b) aruncă toată vinovăţia pe Partidul naţional-liberal şi pe I. Gh. Duca, care în realitate a fost victima constrânsă şi terorizată chiar de el. Nu este exclus ca Nicolae Titulescu să fi crezut sincer în succesul minciunii şi înşelătoriei, întrucât priza morfină şi primul simptom al acestei intoxicaţii este pierderea contactului cu realitatea şi plutirea în abstract.

Nicolae Titulescu a convoncat o mare întrunire naţional-ţărănistă în sala Martinescu, din Slatina. Cu trenul de la Bucureşti, Nicolae Titulescu a sosit în Gara Slatina la ora 10 dimineaţa.

Micul peron al Gării Slatina era ocupat de 600 de persoane care se ţineau de braţe şi care au făcut baraj de netrecut. Coborât

din tren, Nicolae Titulescu n-a putut înainta un pas pe peron, fiind prins şi imobilizat în masa compactă a celor 600 de necunoscuţi.

Pe parcursul a mai multe ore s-a aplicat operaţiunea de intimidare şi demobilizare.

Din masa anonimă o voce: „Cine e musca aceasta care bâzâie?". Şi răspunde un cor: „O muscă ca toate muştele". Din masa anonimă o voce: „Cine e ţânţarul care se agită mereu?" Şi un cor răspunde: „Un ţânţar ca toţi ţânţarii". Din masa anonimă o voce: "Cine e impotentul ăla de acolo?" Şi un cor răspunde cu insistenţă şi repetiţie: „Un impotent ca toţi impotenţii. Afară cu acest impotent. Judeţul Olt nu vrea impotenţa. Afară cu el."

Sub acest bombardament, Nicolae Titulescu a stat mobilizat pe peronul Gării Slatina timp de câteva ore. S-a urcat într-un tren venit de la Craiova şi s-a reîntors la Bucureşti.

Aici a cerut ajutorul lui Iuliu Maniu, şi Iuliu Maniu a cerut ajutorul lui Corneliu Z. Codreanu.

Corneliu Z. Codreanu m-a chemat pe mine, ca preşedinte al UNSCR-ului şi a chemat pe Bartolomeu Livezeanu şi pe Laurian Ţâlnaru, comandanţii corpului studenţesc legionar din Centrul Studenţesc Bucureşti şi pe Anastasia-Sica Popescu din conducerea „Cetăţuilor" de legionare.

Corneliu Z. Codreanu ne-a explicat:

„Nicolae Titulescu câştigă luptele de împăcare cu Naţiunea. Cei 600 de necunoscuţi de pe peronul Gării Slatina sunt 200 de la Prefectura Poliţiei Capitalei, 200 de la Siguranţa Generală a Statului şi 200 de la Serviciul Special de Informaţii al Armatei. Voi vă duceţi 200 de legionari. Un legionar la trei poliţişti e suficient. Cu pumnii şi cu picioarele îi alungaţi afară din judeţul Olt. E nevoie de Nicolae Titulescu să fie prezent şi să poată vorbi în Parlament."

Am îndeplinit misiunea dar, ajunşi în Gara Slatina, nu am mai găsit niciun poliţist în judeţul Olt. Dar nici Nicolae Titulescu n-a mai avut curaj şi n-a venit la Slatina.

Şi-a imprimat discursul pe două plăci de gramofon şi două automobile, unul condus de Costel Vişoianu şi altul condus de Savel Rădulescu, mergeau pe străzi, se opreau la întretăieri şi puneau plăcile de gramofon.

Niciun trecător n-a găsit interes şi timp pentru a auzi „celebrul discurs" electoral al lui Nicolae Titulescu.

Faliment total şi definitiv.

Nu important, ci foarte important este ce s-a petrecut în ziua de 20 decembrie 1937 la secţia de votare nr. 2 din Slatina, în localul Şcolii Normale din apropierea gării.

Ceva groaznic.

Prin geamurile cu chiciură pe ele se vedeau ţăranii aşezaţi pe grupe după respectiva comună. Poate tremurau de frig, dar noi îi vedeam aşteptând cu răbdare să intre în clădire pentru a vota.

Preşedintele Biroului electoral, un magistrat de carieră de la Tribunalul Slatina.

Delegaţie din partea Partidului naţional-ţărănesc, învăţătorul Dumitru Căpăţâneanu şi fostul ministru Savel Rădulescu.

Delegaţie din partea Partidului Totul pentru Ţară: Sica Popescu şi dr. Şerban Milcoveanu.

Idem din partea Partidului naţional-liberal Gh. Tătărescu, partidului naţional-creştin Octavian Goga şi partidului naţional-liberal George I. I. C. Brătianu.

Pe la ora 14 soseşte o trăsură cu un butoi de ţuică. Din mulţime un foc de revolver în butoi şi ţuica se risipeşte în zăpadă. Niciun ţăran n-a protestat şi ulterior am aflat că glonţul a fost tras de ing. Dan Milcoveanu.

Pe la ora 17, odată cu căderea serii, soseşte Ilie Popescu, directorul unei bănci din Slatina şi preşedintele Partidului naţional-liberal din judeţul Olt. Mă ia deoparte şi îmi spune confidenţial: „Este dorinţa Majestăţii Sale Regelui şi este ordinul de la Bucureşti să nu intre în Parlament Nicolae Titulescu. Noi vom schimba urnele şi vă cerem doar să fiţi de acord şi să tăceţi. Aveţi în judeţ 1.000 de voturi şi noi vă dăm 2.000. Veţi câştiga şi dvs. şi vom câştiga şi noi."

Închid citatul.

I-am răspuns:

„Domnule Ilie Popescu, eu am crescut cu imaginea dvs. de om perfect, cu suflet mare şi cu adevărat patriotism. Noi, legionarii,

suntem pentru perfectă libertate a alegerilor parlamentare şi avem ordin de la Căpitan să apărăm urnele cu voturi, chiar cu preţul vieţii. Dacă încercaţi să schimbaţi urna cu voturi, eu fac un semn cu batista la fereastă şi legionarii de afară vor intra cu revolverele şi la grămadă ne vor omorî pe toţi, fără alegere."

Închid citatul.

Drept dovadă l-am dus la fereastră şi am fluturat o singură dată batista. În mulţimea de afară un foc de revolver, tras tot de ing. Dan Milcoveanu.

Îi spun domnului Ilie Popescu: „Dacă flutur de trei ori batista, legionarii cu revolverele lor vin peste noi şi nu se ştie ce se va întâmpla cu noi toţi."

Închid citatul.

Nu au fost schimbate urnele. La numărătoarea voturilor, Nicolae Titulescu a ieşit deputat de judeţul Olt şi noi, partidul Totul pentru Ţară, am avut în judeţul Olt 2.215 voturi.

Decizia finală a fost la Bucureşti.

În ziua de 21 decembrie 1937, Comisia Electorală centrală, prezidată de preşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, magistratul Dimitrie Lupu, totalizează voturile şi constată:

a) guvernul Gh. Tătărescu n-are 40% din voturile exprimate şi, ca atare, nu primeşte „prima electorală", pentru a avea în Parlament o majoritate confortabilă, pentru a nu spune obedientă;

b) partidul Totul pentru Ţară întruneşte 473.378 de voturi şi astfel obţine 66 deputaţi cu 5 senatori, între care prof. ing. Mihail Manoilescu în judeţul Neamţ şi prof. Grigore Forţu în judeţul Covârlui-Galaţi.

c) partidul naţional-ţărănesc Iuliu Maniu, plus partidul naţional-liberal George I. I. C. Brătianu, plus partidul Totul pentru Ţară, ing. Gh. Clime, plus partidul social-democrat, Const. Titel-Petrescu, plus partidul evreiesc, Wilhelm Filderman, însumau mai multe voturi decât guvernul şi astfel, conform Constituţiei, Iuliu Maniu urma să devină prim-ministru.

Regele Carol II, încă din iulie 1930 complota instituirea dictaturii. Hotărârea de a trece pe faţă la instituirea dictaturii a

luat-o în noaptea de 21/22 decembrie 1937, când a văzut că nu mai poate manipula corpul electoral și corpul magistraților și că îi scapă din mână pârghiile de comandă.

Uzurparea suveranității națiunii și instituirea dictaturii personale nu puteau fi posibile: a) fără acordul diplomației anglo-franceze, b) fără complicitatea Armatei în plus de Poliție, c) fără sprijinul ordinului Franc-Masonic și al Marii Finanțe și d) fără colaborarea, pentru a nu spune complicitatea, mai multor politicieni, până atunci cu definiție de democrați.

Pentru complicitatea Armatei a fost refuzat de ministrul de război, generalul Const. Ilasievici și atunci a apelat la generalul Ștefan Ionescu, zis Țiganul, care era șeful Marelui Stat Major.

Acesta e chemat la Palatul Regal în dimineața de 22 decembrie 1937. Nu este de acord cu implicarea Armatei în politică, cu argumentul că „nu vede necesitatea de stat".

Regele Carol II se justifică cu argumentul „pericolul legionar".

Generalul Ștefan Ionescu răspunde: „Nu cred că dracul e atât de negru pe cât se spune".

În final, generalul Ștefan Ionescu cere și obține imediat o întrevedere explicativă în trei: Regele Carol II, generalul Ștefan Ionescu și Corneliu Z. Codreanu.

Generalul Ștefan Ionescu vine la sediul legionar din str. Gütemberg nr. 3 și cere o întrevedere între patru ochi cu Corneliu Z. Codreanu.

În biroul Căpitanului eram circa 20 de legionari. Suntem scoși în antecameră și vedem scena prin peretele de sticlă.

După câteva minute de convorbire, Corneliu Z. Codreanu scrie un text pe hârtie iar generalul Ștefan Ionescu pleacă cu acel text în mână.

Suntem reintroduși în birou.

Corneliu Z. Codreanu ne relatează cele menționate mai sus și ne spune ce a scris pe hârtie:

„Întrucât încă nu s-a publicat rezultatul alegerilor parlamentare, eu sunt încă în pact cu Iuliu Maniu și cu George I. I. C.

Brătianu. Astfel nu pot veni la Palatul Regal decât împreună cu dl Iuliu Maniu și cu dl George I. I. C. Brătianu."

Surpriză și tăcere.

Consilierul politic nr. 1, Virgil Ionescu: „Ați greșit, Căpitane. Trebuia să mergeți la Palat și acolo să-i spuneți Regelui ce ați scris pe hârtie."

Corneliu Z. Codreanu n-a comentat observația și a păstrat tăcerea.

Generalul Ștefan Ionescu, zis Țiganul, nu s-a vrut complice la politizarea Armatei și la instituirea dictaturii.

Cariera militară i-a fost stopată și pedeapsa a fost în continuare menținută de dictatura mareșalului Ion Antonescu.

Rezultatul alegerilor parlamentare s-a publicat în Monitorul Oficial numai la 29 decembrie 1937.

În aceste 7 zile, Regele Carol II și camarila au căutat un general și l-au găsit în persoana generalului Ion Antonescu și politicieni foști democrați sau pseudo-democrați cu care să alcătuiască un guvern prin tranziție până vine acordul anglo-francez pentru instituirea dictaturii, zisă regală.

La 29 decembrie 1937 s-a reușit.

Niciun eveniment mai sus evocat n-a obținut drept de menționare în cele două cronologii legionare, redactate de Horia Sima în 1941 la București și în 1992 la Madrid.

Nici măcar Pactul încheiat la 25 octombrie 1937 cu Iuliu Maniu, părintele Patriei din acea epocă și cu George I. I. C. Brătianu, poate cel mai mare istoric român.

Să revenim la ce s-a întâmplat în decembrie 1937.

În mod normal, Regele Carol II trebuia să invite la Palat și să dea guvernul lui Iuliu Maniu, care întrunise cele mai multe voturi din partea Națiunii suverane, dar în schimb a chemat la Palat și a dat guvernul lui Octavian Goga, al cărui partid național-creștin obținuse numai 9% din totalul voturilor.

Prima rațiune a Regelui Carol II a fost să fie la guvernare un partid mic, fără popularitate, pentru a fi ușor de eliminat.

A doua rațiune a Regelui Carol II a fost să alarmeze Occidentul cu excese antisemite necontrolate, pentru ca Occidentul să-i dea mai repede acordul de instituire a dictaturii personale.

Esențiale în acest guvern de 40 de zile n-au fost nici componența Octavian Goga și nici componența prof. A. C. Cuza, ci au fost: a) ministrul de interne, Armand Călinescu, angajat pentru a exercita teroarea de stat împotriva Mișcării Legionare, b) ministrul de război, generalul Ion Antonescu, angajat să aducă Armata în Politică și c) ministrul de externe, prof. Istrate Micescu, angajat cu pseudo-naționalismul său să obțină colaborarea cu Germania și Italia.

Singurul lucru pozitiv și meritoriu al guvernului Octavian Goga a fost acela de a pune capăt terorii ideologice exercitate de ziarele evreiești „Dimineața" și „Adevărul".

În locul lor, prof. Nae Ionescu a reușit să reapară ziarul de mare tiraj „Cuvântul", pe care îl va desființa din nou dictatura Regelui Carol II.

De la lipsa de urmare a vizitei făcute de generalul Ștefan Ionescu și de la nepublicarea imediată a rezultatelor alegerilor din 20 decembrie 1937, Corneliu Z. Codreanu și marii comandanți legionari au înțeles că la Palatul Regal se pune ceva rău la cale și care rău nu poate fi decât suprimarea ordinii constituționale, uzurparea suveranității și instituirea dictaturii personale.

Întrucât singurul argument al Regelui Carol II era instituirea dictaturii pentru așa-zisul „pericol legionar", Corneliu Z. Codreanu a socotit necesar să acționeze preventiv alarma. În acest scop, în dimineața de 23 decembrie 1937, a elaborat și a difuzat o circulară de încetare a combativității, de trecere la odihnă și de pace politică din partea legionarilor.

Circulara aceasta a fost citită și însușită de toți legionarii din cele 72 de județe ale Țării și din cele 5 sectoare ale Bucureștiului.

Scopul a fost să convingă pe toată lumea din țară și din străinătate că Mișcarea Legionară, cu 66 deputați în parlament: nu urmărește război civil sau vreo lovitură de stat, vrea ordinea constituțională, este pentru armonia socială și nu poate aduce decât pace în România, și deci pace pentru România.

Această circulară, din 23 decembrie 1937, este perfectă dovadă că Mișcarea Legionară condusă de Corneliu Z. Codreanu și ing. Gh. Clime a făcut tot ce era în putință să se facă: pentru a evita războiul civil dintre Stat și Națiune și pentru a asigura României pacea politică necesară progresului social-economic.

Războiul civil dintre Stat și Națiune nu a fost voit de legionarii adevărați, ci a fost voit numai de camarila carlistă și de poliția secretă.

Anul 1938

Anul în care s-a decis destinul României contemporane.

Anul în care Națiunea a pierdut suveranitatea în propriul stat construit de eroismul și jertfele a 34 de generații.

Anul în care Regele Carol II a instituit dictatura personală, care a generalizat corupția și a abandonat trei granițele etnice.

Anul care a scos din viața publică pe Iuliu Maniu, stânca de granit a ordinii morale în România și Partidul național-țărănesc selectat pentru creație socială.

Anul în care, la 27 mai 1938, Horia Sima a fost instituit la șefia supremă și a început degenerarea Mișcării Legionare.

În fine, anul în care, la 30 noiembrie 1938, a fost asasinat omul providențial Corneliu Z. Codreanu și a început războiul civil, suicidar, dintre stat și națiune.

Acest an 1938 a început pentru legionari cu mai multe necunoscute, neîngăduind previzibilitate la data de ianuarie-februarie 1938.

Prima necunoscută.

A fost în interiorul Mișcării Legionare.

Partidele politice și mișcările sociale au existența puterii lor de rezistență și au rezistența gradului de solidaritate.

Legea decisă de Corneliu Z. Codreanu și vizibilă în „Cărticica șefului de cuib" spune „unitate la bine cât și în rău". Nu păstrarea unității în jurul celui care decide greșit și nu unitate pe drumul facerii de rele, ci păstrarea unității și continuarea unității atât în societățile care acordă libertate de acțiune, cât și în societățile care suprimă și interzic libertatea de acțiune.

Atunci, în ultimele zile ale lui decembrie 1937, a apărut prima informație despre o dezidență și atunci, în primele zile ale lui ianuarie 1938, s-au introdus primele minciuni în interiorul Mișcării Legionare.

Iată faptele concrete.

E vorba de „Ordinul de închidere“ a campaniei electorale care începea cu fraza: „Astăzi, 23 decembrie 1937, ora 11 dimineața“, prin care Corneliu Z. Codreanu ordonă demobilizarea Mișcării Legionare și trecerea tuturor legionarilor la odihnă.

Ordin repetat o săptămână mai târziu, 29 decembrie 1937, care se termină cu fraza: „Pe legionari nimic nu trebuie să-i tulbure și să-i scoată din ordinul pe care l-am dat la închiderea campaniei electorale: *Pace* și *Odihnă.*“

Aceste două documente ale conducerii centrale au fost citite și explicate în toate garnizoanele județene și în toate cuiburile legionare. Eu am fost prezent la citirea și explicarea lor: a) în cuibul Axa, condus de Mihail Polihroniade și Alex.-Cristian Tell, b) în Corpul Studențesc Legionar din București, condus de juriștii Bartolomeu Livezeanu și Laurian Țâlnaru și c) în Corpul Muncitoresc Legionar, condus de ing. Gh. Clime și Dumitru Groza.

Absolut nimeni n-a fost de altă părere și toată lumea, cu adevărat legionară, a înțeles *necesitatea tacticii de repliere* în fața informațiilor că se pregătește anularea democrației și instituirea dictaturii cu *argumentul* „pericolul legionar“.

Deciziile de mai sus ale conducerii legionare sunt menționate în Cronologia legionară din 1992 de la Madrid și nu sunt deloc menționate în Cronologia legionară din 1 ianuarie 1941, de la București.

Revenim la evenimentele de la sfârșitul lui decembrie 1937 și începutul lui ianuarie 1938.

Regionala Banat are trei județe sub conducerea lui Horia Sima.

Județeana Timiș, condusă de prof. Const. Stoicănescu și județeana Caraș-Severin, condusă de Octavian Roșu raportează la București că ambele documente din 23 decembrie 1937 și din 29 decembrie 1937 au fost explicate și înțelese de respectivii legionari.

Județeana Lugoj, condusă de învățătorul Rusalim Olaru, raportează că, după citirea celor două documente semnate de Corneliu Z. Codreanu, a luat cuvântul Horia Sima care: a) declară greșite ambele decizii întrucât stopează din avânt Mișcarea Legionară când se știe că legea revoluțiilor este intensitate mereu crescândă și cu ritm mereu în accelerare și b) sugerează că el, Horia Sima, are capacitate de strateg și Corneliu Z. Codreanu are numai capacitate de tactician.

Raportul lui Rusalim Olaru a fost la București o surpriză negativă, dar nu i s-a dat mare importanță.

Ancheta a fost făcută de secretarul general, preotul Ion Dumitrescu-Borșa, care fiind dezinformat de către juristul Octavian Roșu și de către prof. Const. Stoicănescu a pus concluzia de aplicare a „legii de la Carmen Sylva“ și Rusalim Olaru a fost eliminat pe timp de 6 luni din Mișcarea Legionară, pentru vinovăția de a-și fi criticat șeful direct.

Problema a rămas cu un mare semn de întrebare, urmând ca după potolirea lucrurilor de la București să se facă o cercetare mai amănunțită de ing. Gh. Clime, președintele Partidului „Totul pentru Țară, prof. Vasile Cristescu, vicepreședintele partidului „Totul pentru Țară“.

La 17 aprilie 1938, Rusalim Olaru a fost claustrat în Lagărul de la Miercurea-Ciuc. În mai 1938 s-a cercetat arhiva legionară confiscată de Siguranță și găsindu-se decizia de eliminare, Armand Călinescu a decis punerea lui în libertate cu condiția unei declarații de renunțare la Mișcarea Legionară. Învățătorul Rusalim Olaru a refuzat semnarea declarației și atunci a fost readus în lagăr, unde ne-a povestit toate cele de mai sus.

În timpul celor 127 de zile ale pseudoguvernării legionare, Rusalim Olaru n-a avut nicio funcție și nicio demnitate.

În timpul războiului a fost mobilizat în linia I, cu ordin special secret și a murit ca Erou al Națiunii, pe frontul de vest pentru eliberarea Transilvaniei.

A doua mare necunoscută cu care a început anul 1938 a fost ce *vrea să facă și ce va reuși să facă* Regele Carol II.

Înainte de emanciparea popoarelor şi înainte de consolidarea statelor, *măreția* regilor şi împăraților erau: puterea militară şi abilitatea diplomatică.

Odată cu emanciparea popoarelor şi odată cu consolidarea statelor, *măreția* regilor şi împăraților constă în *înțelepciunea* de a fi *simbolul unității naționale* şi în *înțelepciunea arbitrajului dintre partidele concurente.*

Întrebarea istoriei în ianuarie 1938 este dacă Carol II va fi *rege* din faza primitivă sau *rege* din faza evoluată a poporului român care a alcătuit statul şi care răspunde în istorie.

Corneliu Z. Codreanu şi marii comandanți legionari ing. Gh. Clime, prof. Vasile Cristescu, dr. Ion Banea, avocat Mihail Polihroniade şi ing. Virgil Ionescu au plecat de la prezumția că Regele Carol II va continua tradiția Regelui Carol I cel Înțelept şi a Regelui Ferdinand I cel Loial.

Regele nu face ce vrea el, ci face ce trebuie şi acest *ce trebuie* sunt cererile națiunii şi necesitățile statului.

La data aceea, după alegerile parlamentare din 20 decembie 1937, cererile națiunii şi necesitățile statului erau: persoana lui Iuliu Maniu şi Partidul Național Țărănesc.

Pe la jumătatea lui ianuarie 1938 am fost de față la un eveniment demn de a fi semnalat şi reținut.

Eram medic, încă intern, la clinica medicală din Spitalul Colentina. Ing. Nicolae Horodniceanu mă cheamă la telefon şi îmi spune să vin la Casa Verde, întrucât Corneliu Z. Codreanu are febră mare şi tuşeşte cu expectorație.

Am diagnosticat bronşită acută difuză şi am prescris: sulfamide bacteriostatice, sirop emolient şi aplicare de ventuze dorsale.

Ventuzele sunt nu decongestionante, cum cred mulți, ci sunt auto-hemo-terapie, stimulantă de anticorpi şi de leucocite.

În timp ce percutam spatele pentru a depista eventuala matitate de pneumonie, intră pe uşă doi mari ziarişti, probabil doi mari diplomați italieni trimişi de Benito Mussolini să normalizeze lucrurile de la Bucureşti.

Cei doi ziarişti diplomați îmi fac semn să-mi continui consultația medicală şi pe loc încep discuția politică cu Corneliu Z. Codreanu.

Înainte de a pleca, am auzit şi reproduc numai începutul discuției.

Ziariştii: „Venim de la Palatul Regal, unde am constatat o mare înverşunare împotriva persoanei dumneavoastră şi împotriva Mişcării Legionare. Care este realitatea şi ce trebuie să se ştie?"

Corneliu Z. Codreanu: „Mişcarea Legionară în totalitate, şi eu mai mult decât toți, suntem pentru Instituția Regală şi înțelegem să colaborăm sincer, loial şi constructiv cu persoana M.S. Regelui Carol II."

Ziariştii italieni: „Ne autorizați să ne întoarcem la Palatul Regal şi să transmitem această declarație a dumneavoastră şi acest angajament al Mişcării Legionare?"

Corneliu Z. Codreanu: „Da! Puteți transmite Regelui că suntem pentru colaborare în folosul Țării şi că aceasta este hotărârea noastră definitivă."

După arestarea mareşalului Ion Antonescu la 23 august 1944, s-a făcut o percheziție la locuința sa din Pădurea Băneasa şi în casa de fier s-au găsit multe documente, mai mult sau mai puțin secrete. Între acestea şi scrisoarea lui Corneliu Z. Codreanu din ianuarie 1938 pe care generalul Ion Antonescu, atunci ministru de război, n-a arătat-o Regelui Carol II.

În această scrisoare, Corneliu Z. Codreanu îşi arăta poziția de colaborare sinceră, loială şi constructivă cu Regele Carol II şi afirma că îi stă la dispoziție să fie chemat în orice minut din zi sau din noapte. Era punctul de vedere din 22 decembrie 1937 a ing. Virgil Ionescu.

Generalul Ion Antonescu n-a dus scrisoarea la Palatul Regal, ci a păstrat-o ascunsă la el acasă.

După decembrie 1989, scrisoarea a fost găsită de ziaristul Ion Cristoiu, care a publicat-o într-o carte a sa şi a prezentat-o la o emisiune T.V.

La 9 februarie 1938, Regele Carol II a primit acordul diplomației anglo-franceze şi chiar a doua zi, 10 februarie 1938, a suprimat Constituția din 1923 şi a instituit dictatura personală.

Această ieşire pe scenă, egală cu intrarea în arenă, însemna începerea războiului civil suicidar între Stat şi Naţiune.

Pericol de moarte pentru legionari.

Pentru oprirea dezastrului şi pentru prevenirea războiului civil, Corneliu Z. Codreanu a decis fondarea „Corpului de sacrificiu Moţa-Marin“ sub comanda principelui Alex. Cantacuzino, cu adjunct prof. Nicoară Iordache de la catedra de chimie anorganică a Facultăţii de Ştiinţe.

Din Antichitate se ştie şi se speră a demobiliza pe cei răi, aducându-le din timp la cunoştinţă posibilitatea de reacţie la relele pe care ei le conspiră.

Fondarea unui corp legionar de sacrificiu voluntar a fost propus de principele Alex. Cantacuzino încă din toamna 1935, când a apărut în ediţie franceză celebra carte „Tehnica loviturii de stat“, a lui Curzio Malaparte.

În viaţa publică şi în activitatea politică, factorii decisivi sunt: a) voinţa de victorie a nucleului conducător şi b) oferta de sacrificiu voluntar a grupului de partizani cu numele japonez de *kamikaze*.

În 1935 Corneliu Z. Codreanu n-a dat urmare propunerii făcute de principele Alex. Cantacuzino, dar necesitatea şi utilitatea s-au impus de la sine când la 10 februarie 1938 Regele Carol II a instituit dictatura personală şi a pornit războiul statului împotriva naţiunii.

În Antichitate armatele se măcelăreau reciproc pe câmpul de bătălie şi îşi pierdeau viaţa mii şi mii de eroi.

Încreştinarea omenirii a adus, pe cât posibil, umanizarea războielor socotite şi dovedite inevitabile. Lupta nu s-a mai dat între trupe şi s-a dat între comandanţii celor două armate în conflict.

Aceeaşi umanizare în viaţa publică şi în activitatea politică a dus la atentatul individual care a luat locul masacrului dintre trupe cu sute şi mii de morţi.

Cei care îşi oferă viaţa în atentate împotriva conducătorilor adversari, de fapt apără viaţa celor mulţi şi anonimi care altfel vor fi antrenaţi în masacru general reciproc.

Voluntarii cu numele de kamikaze se jertfesc pentru viaţa şi libertatea tuturor celorlalţi.

Corpul de voluntari Moţa-Marin a fost fondat nu cu scop ofensiv de terorizare, ci cu scop defensiv, prin intimidarea celor pregătind masacre.

A treia mare necunoscută cu care a început anul 1938 a fost de *politică externă.*

Geografia şi istoria impun României nu o suveranitate absolută, ci o dependenţă externă.

Ţările mari şi puternice fac politica externă de prelungire a politicii lor interne, dar ţările mici şi ameninţate sunt obligate a face politica internă dictată de politica lor externă.

În societate, la fel ca în natură: *legea vieţii* e adaptare la ce nu poate fi schimbat şi optimizarea celor putând fi transformate.

În aplicarea celor de mai sus, politica externă istorică a naţiunii române, deci a statului român, este permanenta alianţă politică şi economică cu Occidentul. Dar nu cu oricare Occident, ci numai cu Occidentul care are putere şi mai ales voinţă de a apăra graniţa de est a Europei, care este *istmul ponto-baltic*, adică Polonia şi România.

În absenţa USA din politica Europei, România şi Polonia nu au de ales decât între alianţa cu Germania sau alianţa cu Rusia.

Germanii sunt un popor cu viziune orientată pe verticală. Ruşii sunt încă un popor cu viziune blocată pe orizontală. Germanii nu anexează şi nu deznaţionalizează. Ruşii anexează şi deznaţionalizează.

La epoca aceea, a celui de al Doilea Război Mondial, Germania practică capitalismul şi respectă proprietatea; iar Rusia, devenită URSS, aplică comunismul şi confiscă proprietatea, odată cu libertatea.

Naţional-socialismul confiscă libertatea, dar respectă proprietatea şi deci se mulţumeşte cu 50% din statul totalitar, lăsând cale de întoarcere. Comunismul confiscă atât libertatea, cât şi proprietatea şi deci înfăptuieşte statul totalitar 100%, fără cale de întoarcere.

Proprietatea este mai importantă decât libertatea. Aceasta pentru că proprietatea este cazemata de apărare a libertății amenințate și dispozitivul de recucerire a libertății pierdute.

Privitor la destinul României și al Mișcării Legionare, necesitățile din politica externă se referă la: a) petrolul din Valea Prahovei, b) Munții Carpați Orientali, c) proiectul de fondare a Israelului european și d) gradul de sinceritate a Occidentului.

Să analizăm succesiv.

Petrolul din Valea Prahovei.

Petrolul este principala sursă de energie a industriei moderne și singura sursă de energie pentru războiul de mare viteză pe spații imense.

Continentul Europa are mine de cărbune și căderi de apă pentru industrie, dar are o singură sursă de petrol și această unică sursă este în Valea Prahovei din sudul României.

Înainte de 1916, Germania deținea 75% din industria petroliferă din România; aceasta a trecut toată în proprietatea Angliei și a U.S.A. în schimbul recunoașterii unirii Transilvaniei la România.

Posedând cvasitotalitatea industriei petrolifere din România, Anglia și U.S.A. constituiau factorul decisiv dacă să reușească sau nu războiul antisovietic, anunțat în „Mein Kampf" și voit de Reichul III.

Ambasadorul Wilhelm Fabricius de la București și führerul Adolf Hitler de la Berlin au avut de ales între soluția Corneliu Z. Codreanu în Mișcarea Legionară și soluția Regele Carol II stăpân pe aparatul de stat.

Munții Carpați Orientali.

„Istoria este geografia în mișcare", a afirmat Johann Gottfrid Herder, fondatorul disciplinei strategice *geopolitica*.

Câmpiile îngăduie agricultura și agricultura necesită ordinea și instituie statul pentru apărarea proprietății și recoltei.

Mările și oceanele sunt ferestre și porți pentru comerțul internațional și expansiune imperialistă.

Munții sunt excelentă graniță statală, în același timp fortificație în războaiele defensive și dispozitiv de atac în cele ofensive.

Necunoscuta istoriei este: cine pune mâna primul pe Podișul Transilvaniei, cu Munții Carpați la est și cu Munții Apuseni la vest?

De pe această formidabilă fortăreață construită de natură, armata sovietică poate pleca la pacificarea și comunizarea Occidentului și armata germană poate pleca la războiul antisovietic de cucerire a grânarului din Ucraina și a petrolului din jurul Mării Caspice.

Adolf Hitler a fost obsedat tot timpul de frica fără temei a armatei sovietice trecând prin teritoriul României în război preventiv pentru exterminarea național-socialismului și a antisemitismului european.

La Arbitrajul de la Viena din 30 august 1940, noua graniță pe diagonala Transilvaniei a fost decisă nu de Ioachim von Ribbentrop și contele Ciano, ci de mareșalul Wilhelm Keitel șeful Ober-Komando-Wehrmacht – Marele Stat Major al Armatei Germane: nu sovieticii, ci germanii să controleze Carpații Orientali și armata germană să fie mai aproape de Valea Prahovei decât armata sovietică.

Proiectul de Israel european.

În anul 70 după Hristos, Imperiul Roman a dărâmat postul de comandă al iudaismului și a trimis pe evrei în diasporă planetară: nu pentru a-i extermina, ci pentru a-i salva de furia popoarelor prearabe. În cele trei milenii dinainte de Hristos, în Orientul Mijlociu evreii au practicat politica de războire și jefuire a celor mici și slabi și politica de agresiune și încălecare a celor mari și puternici.

Timp de 1.500 de ani, evreii au supraviețuit etnic și religios în ghetto-uri și această performanță este cu adevărat o minune macroistorică.

Din ghetto-uri i-au scos francmasoneria și Revoluția Franceză din 1789 și astfel au intrat, mai exact au reintrat în societate.

Individual, evreii din diaspora sunt foarte utili și triplu-utili: a) ca vaccin de provocare a forțelor de apărare, b) ca model de ascensiune socială pragmatică și c) ca antenă de orientare în viitor.

Colectiv, evreii sunt mai mult primejdie decât tezaur. Primejdie pentru că, din cauza temperamentului pasionat, întotdeauna se impun nu înțelepții moderați, ci extremiștii marxiști-leniniști.

Privitor la Europa, iudaismul reintrat în societate a avut două proiecte: proiectul maximal de a face unificarea Europei sub comanda lor din culise și proiectul minimal de a fonda în spațiul carpato-ponto-dunărean Israelul european, stat binațional cu evreii clasă conducătoare-exploatatoare în calitate de națiune învingătoare și cu autohtonii, ziși indigeni, clasă subordonată-exploatată în calitate de națiune învinsă.

Acest proiect al Israelului european a fost conceput de Cremieux, președintele Alianței Israelite din Europa și de Peyjotto, președintele Alianței Israelite din America.

Diplomația anglo-franceză a sprijinit proiectul Cremieux-Peyjotto și în anul 1938 evreii posedau, și prin aplicarea „legii Holding" controlau: 80% din bănci, 70% din comerț și 60% din industrie. Or, se știe că infrastructura economică decide mezostructura socială și aceasta decide suprastructura politică.

Gradul de sinceritate a Occidentului.

Atât individual, cât și colectiv, în noțiunea de sinceritate cele două calități care interesează pe cei mici și vulnerabili sunt *înțelegerea* și *solidarizarea.*

Gândirea și voința națiunii suverane în propriul stat au fost clar arătate la alegerile parlamentare din 20 decembrie 1937: Iuliu Maniu și Partidul național-țărănesc, cât timp Franța și Anglia sunt Europa și Corneliu Z. Codreanu și Mișcarea Legionară, dacă Germania și Italia devin Europa.

Politica externă istorică a națiunii române și a statului român sunt alianța cu Occidentul care are putere și care are voință de a apăra cel puțin istmul ponto-baltic.

Nu am nicio informație concretă dar, așa cum am intuit gândirea lui Iuliu Maniu și așa cum am cunoscut gândirea lui Corneliu Z. Codreanu cred că pentru ambele guvernări proiectate, ministru de externe urma să fie prof. George I. I. C. Brătianu,

continuatorul legitim și credibil al politicii brătieniste a realismului idealist.

Necunoscuta din politica externă era dublă atunci, la începutul lui 1938: ce înțelegere și ce solidaritate va avea Iuliu Maniu din partea Franței și Angliei și ce înțelegere și solidaritate va avea Corneliu Z. Codreanu din partea Germaniei și Italiei?

La începutul lui mai 1937, Iuliu Maniu a plecat în Franța pentru a informa guvernele francez și englez și pentru a convinge Franța și Anglia să nu-și dea acordul pentru ca la București Regele Carol II să anuleze Constituția din 1923, să uzurpe suveranitatea națiunii și să instituie dictatura personală.

Pentru a ajuta pe Iuliu Maniu în misiunea și întreprinderea sa, eu, în numele Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români, i-am trimis de la București la Paris o telegramă cu textul semnificativ: „Abia acum, domnule președinte, ne dăm seama câtă dreptate aveți." Tineretul universitar este viitorul țării și noi, prin această telegramă, ne alăturam pe direcția prodemocratică a lui Iuliu Maniu.

Nu avem informații dacă Iuliu Maniu a crezut total în sinceritatea și convingerile prodemocratice ale Franței, ale Angliei și ale Statelor Unite ale Americii, dar le considera popoare cu tot atât de mare responsabilitate istorică și cu tot atât de mare drept la conducerea omenirii. A crezut în sufletul omenesc al Marilor democrații occidentale și în demnitatea lor de a nu se dezminți în practică.

În 1938, Anglia și Franța l-au abandonat în favoarea dictaturii lui Carol II.

În 1944, Anglia și Statele Unite ale Americii l-au abandonat în favoarea lui I.V. Stalin și a dictaturii comuniste.

Aceste mari democrații occidentale n-au abandonat oare și democrația odată cu abandonarea lui Iuliu Maniu?

Încă mai complicată, pentru a nu spune încă mai gravă a fost presupusa sinceritate a lui Adolf Hitler față de Corneliu Z. Codreanu și Mișcarea Legionară.

Esențialul a fost în ziua de 24 noiembrie 1938 și în cele trei zile după 30 noiembrie 1938.

Deocamdată să aducem la cunoştinţa istoriei ce s-a petrecut în ianuarie 1938.

Corneliu Z. Codreanu şi marii comandanţi legionari n-au cerut şi n-au primit bani de la nimeni.

Aici, în mijlocul Bucureştiului, au dus viaţă de anahoreţi. Nu s-a consumat alcool şi nu s-a fumat, în parte din convingere de igienă şi în parte pentru a nu cheltui modestele salarii.

Primul costum civil i-a fost dăruit lui Corneliu Z. Codreanu, în 1934, de ing. Eugen Ionică. Totodată, el i-a oferit locuinţă şi masă, gratuite, în str. Francmasonă nr. 7, astăzi strada Pârcălabul Baldovin.

Cu toată vizibilitatea vieţii austere, Corneliu Z. Codreanu n-a putut scăpa de calomniatori.

Până la 30 ianuarie 1933, sicofanţii plătiţi şi papagalii dresaţi au difuzat cum că Mişcarea Legionară este finanţată de I. V. Stalin de la Moscova. După 30 ianuarie 1933, aceiaşi sicofanţi plătiţi şi aceiaşi papagali dresaţi au difuzat cum că Mişcarea Legionară este finanţată de Adolf Hitler de la Berlin.

Calomniatorii invocau o singură dovadă, şi anume că nici I.V. Stalin sau Moscova şi nici Adolf Hitler sau Berlinul nu dezmint informaţia de a fi dat subvenţii lui Corneliu Z. Codreanu sau Mişcării Legionare.

În 1889-1892, la Paris, s-a desfăşurat celebrul proces de trădare al căpitanului evreu Alfred Dryfus. Împăratul Wilhelm II a depus la Tribunalul Militar Francez o declaraţie oficială că Alfred Dryfus nu-i în serviciul Germaniei şi că nu prin el Germania a ajuns în posesia documentelor militare secrete.

Cu Corneliu Z. Codreanu, Adolf Hitler n-a repetat gestul de onoare al lui Wilhelm II cu Alfred Dryfus.

La 28 septembrie 1937, la München s-a perfectat alianţa dintre Germania şi Italia. Corneliu Z. Codreanu, de la Bucureşti le trimite o telegramă de admiraţie şi felicitări. Benito Mussolini a răspuns, iar Adolf Hitler n-a răspuns.

La 12 martie 1938 are loc Anschlussul dintre Austria şi Germania. Corneliu Z. Codreanu de la Bucureşti trimite lui Adolf Hitler o telegramă de admiraţie şi felicitări, dar acesta nu-i răspunde.

Semnul cel mai grăitor de ostilitate a avut loc la sfârşitul lui ianuarie 1938.

Oficiosul Partidului naţional-socialist „Volkischer Beobahther" publică un interviu luat lui Istrate Micescu, ministrul de externe în guvernul Octavian Goga.

La întrebarea „ce opinie aveţi despre Mişcarea Legionară"?, Istrate Micescu întâi răspunde că n-a auzit să existe aşa ceva în România şi apoi, simulând un efort de memorie, răspunde: „O sectă religioasă care cultivă autodistrugerea şi sinuciderea". Referire la jertfa lui Ionel I. Moţa şi Vasile Marin în războiul civil din Spania.

Corneliu Z. Codreanu redactează un text explicativ şi roagă acelaşi ziar „Volkischer Beobahther" să-l publice în *baza dreptului la replică*. Oficiosul Partidului naţional-socialist refuză şi nu publică textul explicativ.

Corneliu Z. Codreanu a fost foarte afectat de acest refuz, dar, pentru binele României, a continuat *încrederea* în Führerul Adolf Hitler şi în poporul german cu misiune de a construi unitatea continentului Europa.

Ce a păţit Iuliu Maniu cu marile democraţii occidentale, a păţit Corneliu Z. Codreanu cu Germania naţional-socialistă de sub conducerea lui Adolf Hitler.

Mereu se verifică adevărul din Antichitate: *să nu te bazezi pe străini.*

Să trecem acum la evenimentele dintre 29 decembrie 1937 şi 10 februarie 1938, aici, în interiorul României.

Guvernul prezidat de Octavian Goga între 29 decembrie 1937 şi 9 februarie 1938: n-a fost exponentul unui partid politic, ci a fost o garnitură ministerială polimorfă, fabricată de Palatul Regal, recte Regele Carol II şi Ernest Urdăreanu.

Decizia Regelui Carol II nu era acest guvern, ci era instituirea dictaturii personale, zisă regală. Conform tradiţiei istorice şi necesităţii statale, a cerut în ziua de 22 decembrie 1937: a) acordul diplomaţiei anglo-franceze şi b) complicitatea Armatei.

Complicitatea Armatei i-a fost refuzată de generalul Ştefan Ionescu, zis Ţiganul, şeful Marelui Stat Major, şi au trebuit şapte

zile până să găsească un general care să accepte. Acest general găsit în şapte zile de căutări a fost Ion Antonescu, care nu avea nicio comandă militară din ianuarie 1937 şi care avea din naştere obsesia de a fi dictator. În optica sa, generalul Ion Antonescu gândea că Regele Carol II se va ocupa cu femeile, pokerul, petrecerile şi vânătoarea şi că dictatura va fi exercitată de persoana sa, cunoscută drept om perfect corect şi drept român cu adevărat patriot. Generalul Ion Antonescu nu avea nicio relaţie cu Octavian Goga şi cu prof. A.C. Cuza şi, lipsit de sinceritate, nu le-a comunicat complotul de a institui dictatura când va veni la Bucureşti acordul diplomaţiei anglo-franceze.

Aşa-zisul Partid naţional-creştin nu era un partid politic cu cadre şi cu structură, ci era doar o mare firmă cu multe voturi. Marea firmă era persoana lui Octavian Goga, poet naţional, cu adevărat continuator direct al lui Mihail Eminescu. Iar multele voturi erau reacţiile de apărare a ţărănimii din Basarabia, Moldova şi Bucovina, exploatată de comercianţii evrei şi terorizată de autorităţile corupte.

În afară de firmă şi de voturi, partidul naţional-creştin sau creştin-naţional nu exista.

La nominalizarea guvernului, acest partid a fost luat pe nepregătite şi, în ziua de 29 decembrie 1937, s-a trezit cu o mare afluenţă de oportunişti şi aventurieri veniţi să apuce o halcă de carne: dacă nu un minister, măcar o prefectură şi măcar o primărie şi, dacă nu o primărie, măcar o chestură.

Printre oportuniştii atraşi de mirosul fripturii a venit şi avocatul Petre Pandrea, care însă a fost imediat identificat de cuziştii idealişti şi luat la bătaie, cu azvârlire în stradă.

Aşa cum am spus, structura guvernului a fost decisă de Regele Carol II şi Ernest Urdăreanu cu cadre deja câştigate pentru instituirea dictaturii, zise regale: Armand Călinescu la Ministerul de Interne, Istrate Micescu la Ministerul de Externe, generalul Ion Antonescu la Ministerul de Război, generalul Paul Teodorescu subsecretar la Ministerul de Război şi pentru a supraveghea pe generalul Ion Antonescu să se ţină de angajament.

Octavian Goga şi prof. A. C. Cuza au fost nişte mari naivi, care n-au ştiut că sunt marionete manipulate şi că sunt puşi pe un vulcan gata să erupă.

Dar cel mai păcălit a fost filosoful Lucian Blaga, care a fost numit subsecretar de stat la Ministerul de Externe şi membru al Academiei Române, pentru ca nu cumva să accepte funcţia de preşedinte al Partidului Totul pentru Ţară.

Să revenim la Mişcarea Legionară.

Două vizite semnificative şi un proiect de ucidere.

Prima vizită.

Doamna avocat Codin Cernoianu, evreică şi rudă cu Elena Lupescu. Dânsa îl cunoştea pe Corneliu Z. Codreanu din ianuarie 1934 şi, la decizia Elenei Lupescu, nu a anunţat în timp util pe generalul Gavrilă Marinescu pentru arestarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Corneliu Z. Codreanu n-a acceptat s-o primească.

Ce scop a avut?

O ipoteză explicativă este că Elena Lupescu era informată de nevenirea acordului anglo-francez şi căuta o formulă de non-ostilitate în viitor cu Corneliu Z. Codreanu.

A doua vizită.

Corneliu Z. Codreanu este chemat la telefon din America şi ziarul „Christian Science" îi cere un interviu. Trei zile mai târziu vine respectivul ziarist şi pune mai multe întrebări, oarecum generale. Corneliu Z. Codreanu răspunde clar şi precis la toate întrebările. Ultima întrebare, care de fapt era scopul vizitei din America şi scopul interviului pentru ziarul evreiesc, „cum socotiţi să rezolvaţi problema evreiască din România?".

Corneliu Z. Codreanu: „Problema evreiască este de 100 de ani în România şi trebuie odată şi odată rezolvată pentru ca naţiunea română să se găsească în pace şi să construiască România legionară. Vor rămâne în România numai evreii pământeni, care au drept legal de cetăţenie şi care acceptă legislaţia decisă de naţiunea alcătuitoare a Statului şi răspunzătoare în istorie". Ziaristul: „Şi ceilalţi?" Corneliu Z. Codreanu: „Ceilalţi vor pleca aşa cum au

venit". Ziaristul: „Permiteți-mi a vă încunoștiința că eu sunt evreu". Corneliu Z. Codreanu: „Atunci ne veți ajuta să rezolvăm odată și odată această problemă evreiască, care ține România pe loc".

Închid citatele.

Singura ipoteză verosimilă este că iudaismul mondial a participat la decizia anglo-franceză de a da acordul pentru instituirea dictaturii carliste și, eventual, pentru dispariția lui Corneliu Z. Codreanu.

Mergem mai departe.

Încercarea de asasinare.

„Liga Apărării Național-Creștine" a prof. A. C. Cuza avea un corp de elită, gata de luptă și de jertă, cu numele de „lăncierii", sub comanda avocatului Ion V. Emilian, de mare prestigiu moral și de mare patriotism românesc.

În timpul guvernului Octavian Goga a funcționat ca prefect al Județului Neamț, de unde era originar.

Este chemat la București și șeful său, ministrul de interne Armand Călinescu, îi spune: „Te duci la Ministerul de Externe și prof. Istrate Micescu îți va încredința o misiune de maximă importanță. Eu te sfătuiesc să accepți și s-o aduci la îndeplinire."

Ion V. Emilian se duce la Ministerul de Externe și prof. Istrate Micescu îi spune: „Necesitatea Statului și dorința Majestății Sale este să dispară Corneliu Z. Codreanu. Ești șeful lăncierilor gata de luptă și sacrificiu. Te duci cu lăncierii la sediul legionar din str. Gütemberg nr. 3 și omorâți pe Corneliu Z. Codreanu și pe cei care s-ar opune. Vei rezolva o mare problemă de stat și MS Regele îți va fi recunoscător."

Ion V. Emilian este uluit și răspunde: „Domnule ministru, lăncierii mei sunt luptători pentru un ideal, nu asasini de oameni. Nu primim această misiune care nu credem a veni de la Regele Țării."

După audiența de la ministrul de externe, avocatul Ion V. Emilian comunică totul lui Corneliu Z. Codreanu și pleacă la Piatra-Neamț.

Conform Constituției din 1923, guvernul Octavian Goga a anunțat pentru începutul lui martie 1938 convocarea corpului electoral și alegeri parlamentare.

Conform acestei decizii a guvernului, campania electorală a început la jumătatea lui ianuarie 1938.

Am participat în județul Olt și relatez ca martor de la fața locului.

Bătălia nu s-a dat pentru voturile din orașe, unde toată lumea era pe deplin lămurită și avea deciziile luate.

La alegerile parlamentare din 20 decembrie 1937 la București, Partidul Totul pentru Țară a avut cele mai multe voturi mulțumită muncitorilor de origine ardeleană și mulțumită burgheziei a-române, care înainte se abțineau de la votare.

Acum, în ianuarie-februarie 1938, bătălia electorală s-a dat pentru scoaterea din indiferență și pentru mobilizare politică a țărănimii din sate și comune.

Tehnica electorală a Mișcării Legionare a fost identică în toată țara.

În fiecare sat și în fiecare comună erau 5-6 tineri legionari care anunțau venirea marilor legionari de la București, pentru duminică dimineață, după slujba religioasă, și chemau mulțimile în piața publică, să ia cunoștință de mesajul învierii naționale a României.

Din București veneam noi, intelectualii și studenții, să vorbim mulțimii de țărani. Se cântau imnurile legionare la începerea și la terminarea ședințelor. Aproape în toate satele și comunele veneau să participe preotul, învățătorul și medicul respectivei comune.

Noi, cei veniți de la București, explicam programul legionar și răspundeam la întrebări. Entuziasmul era foarte mare și în mod sigur se mergea la dublarea voturilor, deci în viitorul parlament la de două ori 66 de voturi.

În județul Olt campania electorală era condusă de preotul Ion Dumitrescu-Borșa cu doi adjuncți: avocatul Grigore Bellu și economistul Eugen Popescu.

Eu îi însoțeam conducând automobilul Chreiler al tatălui meu.

Printre legionarii din Slatina era și un spion foarte primejdios, cu numele de Mitrican. Dictatura carlisto-antonesciană l-a răsplătit făcându-l întâi profesor și apoi judecător, unde a făcut multe nedreptăți.

Punctul tare din programul legionar era comerţul exterior, şi anume articularea dintre agricultura română, oferind cereale, vite şi fructe şi industria germană, oferind maşini, unelte şi chimicale.

Învingătorii din Primul Război Mondial, pedepseau Germania cu aplicarea *blocadei economice,* şi anume: să nu importe materii prime şi să nu exporte produse finite, decât atât cât să nu moară de foame.

Această blocadă economică a făcut ca marea industrie germană să funcţioneze numai cu 30% din capacitate şi, încă mai grav, a acumulat şapte milioane de şomeri, care au trebuit să aleagă între comunism şi naţional-socialism.

Victoria naţional-socialismului din anii 1933-1934 a făcut Germania să se ofere a cumpăra întreaga producţie de cereale, vite şi fructe a României şi a le plăti cu aur sau cu maşini, unelte şi chimicale.

Guvernele României tot timpul au vrut să reia comerţul cu Germania, dar puterile tutelare, Anglia şi mai ales Franţa, au opus interdicţie. Mişcarea Legionară şi-a pus în program să nu mai ţină seama de interdicţie şi astfel să restabilească comerţul reciproc avantajos dintre agricultura română şi industria germană.

De aici din ce în ce mai mare popularitate în clasa ţărănească şi nota bene la marii proprietari.

Prim-ministrul Octavian Goga a cerut şi a obţinut decretul Regal cu fixarea datelor: 2 martie 1938 alegerile pentru Camera Deputaţilor, 4 martie 1938 alegerile pentru Senat şi 10 martie 1938 deschiderea oficială a Corpurilor legiuitoare.

Ministrul de Interne, Armand Călinescu, a cerut şi a obţinut un decret regal pentru schimbarea legii electorale.

Legea electorală Ionel I. C. Brătianu din 1926 prevedea candidarea partidelor politice fiecare cu câte un semn electoral uşor de diferenţiat.

Partidul naţional-liberal, un stâlp; Partidul naţional-ţărănesc, un cerc; Garda de Fier, în 1930, întretăierea a trei linii orizontale şi a trei linii verticale semnificând unirea a nouă cruci; Partidul Totul pentru Ţară, un pătrat cu două puncte interioare exprimând chipul omenesc cu doi ochi.

Noua lege electorală preconizată de Armand Călinescu şi aprobată de Regele Carol II prevedea alegerea de puncte. Fiecare partid candidat avea un număr de puncte şi cetăţeanul urmând a vota trebuia să numere punctele înainte de a pune ştampila.

Armand Călinescu a conceput 25 de partide candidate, fiecare cu câte un număr de puncte. Lista guvernului avea un singur punct, iar listele partidelor de opoziţie, fiecare alt număr de puncte. Acestea între numărul cu două puncte şi numărul cu 25 de puncte.

Armand Călinescu hotărâse ca Partidul Totul pentru Ţară să aibe numărul 17 şi Partidului naţional-ţărănesc să i se dea numărul cu 19 puncte.

Nefiind timp de numărat punctele, avea ca ştampila de vot să se pună la întâmplare pe cele 25 numere de puncte, din care 20 erau candidaţi fictivi din partide inexistente.

Nu se poate contesta că mintea lui Armand Călinescu era sinistru de infernală.

Numărul cu puncte era acordat în ordinea intrării candidaţilor în faţa Comisiei Electorale Centrale, funcţionând în localul Ministerului de Interne.

Mulţumită unui bun român din organizaţia secretă „Prietenii legionarilor", ing. Gheorghe Clime, a ajuns în faţa Comisiei Electorale Centrale: nu ultimul, cum decisese Armand Călinescu, ci al cincilea solicitant.

Astfel, Partidul Totul pentru Ţară a primit drept semn electoral numărul cu 5 puncte, uşor de memorat şi uşor de numărat, ca cele cinci degete ale mâinii.

Pentru Armand Călinescu Faliment.

Cele de mai sus s-au petrecut la începutul lui februarie 1938.

Nereuşind cu falsul şi cu înşelăciunea, Armand Călinescu şi de fapt Regele Carol II a trecut la teroare şi intimidare.

Jandarmeriei şi Poliţiei li s-au dat ordine de terorizare şi de împuşcare fără somaţie. O parte dintre aceste ordine secrete au ajuns la Corneliu Z. Codreanu, care le-a reprodus public în scris cu speranţa de a demobiliza pe agresori. Nu s-a reuşit şi teroarea a continuat.

Primele victime au fost în ziua de Duminică, 6 februarie 1938. O camionetă cu studenți a fost oprită de jandarmi pe șoseaua dintre comuna Fierbinți și comuna Dridu din județul Ilfov. Jandarmii au amenințat că trag cu armele în roțile camionetei, studenții s-au așezat în dreptul roților, jandarmii au tras și au fost omorâți funcționarul Dumitru Mija și studentul Florin Popescu.

În alt text descriem ce s-a întâmplat într-o comună din județul Olt, unde jandarmii au tras gloanțele pe deasupra capetelor noastre.

Între timp au avut loc contacte în culise între Octavian Goga și Corneliu Z. Codreanu.

La cererea prim-ministrului Octavian Goga, Corneliu Z. Codreanu, în dimineața de 9 februarie 1938, a decis ieșirea partidului Totul pentru Țară din campania electorală și încetarea oricărei activități legionare.

Această retragere din lupta electorală a legionarilor însemna victoria electorală, aparent sigură, a guvernului Octavian Goga. Aparent, întrucât în absența candidaturilor legionare, Corpul electoral urma să voteze și să scoată învingător Partidul național-țărănesc al lui Iuliu Maniu, Ion Mihalache și Virgil Madgearu.

Optimist și sigur de victoria electorală, Octavian Goga s-a dus la Palatul Regal. Aici a aflat că venise de la Paris acordul diplomației anglo-franceze de aprobare a așa-zisei dictaturi regale.

Drept răsplată pentru demisia guvernului și pentru retragerea din alegeri a legionarilor, Regele Carol II i-a retras mandatul de a forma guvernul și i-a oferit postul de consilier regal în noul guvern pe care îl va numi.

Octavian Goga a refuzat complicitatea, a intrat în acces de hipertensiune arterială și, în mai 1938, a murit de accident vascular acut cerebral.

Formarea noului guvern.

Conform înțelegerii din decembrie 1937, noul prim-ministru al dictaturii regale urma să fie generalul Ion Antonescu, care adusese complicitatea Armatei și care se credea bun de dictator.

Regele Carol II nu-l vroia ca prim-ministru și, pentru a se sustrage angajamentului, l-a mobilizat pe prof. Nicolae Iorga cu pretenția de a fi noul prim-ministru.

A urmat o discuție violentă între prof. Nicolae Iorga și generalul Ion Antonescu, care n-a rămas fără urmare în ziua de 27 noiembrie 1940, când prof. Nicolae Iorga a fost asasinat de niște pseudo-legionari.

Ca să soluționeze conflictul dintre generalul Ion Atonescu și prof. Nicolae Iorga, Regele Carol II a scos din buzunar a treia soluție, și anume prim-ministru patriarhul Miron Cristea, care nici nu se gândea să joace vreun rol politic până la decesul său din primăvara 1939. Miron Cristea a fost un om de paie pus afiș în fruntea guvernului dictatorial.

Lovitura de stat dată de Regele Carol II la 10 februarie 1938 a găsit Mișcarea Legionară în plină ofensivă de popularitate.

La 13 ianuarie 1938, înființarea corpului Moța-Marin cu deviza „gata de moarte“, sub comanda principelui Alex. Cantacuzino și asistent universitar Nicoară Iordache.

La 20 ianuarie 1938 s-au înființat două școli de informare și instructaj: una pentru funcția de primar și alta pentru funcția de prefect, pentru a pregăti și a selecționa viitorul aparat de stat, după criteriile competenței administrative și eficienței realizatoare.

La 4 februarie 1938 se înființează „Corpul legionar al foștilor ofițeri ai Armatei Române“, sub comanda colonelului Const. Stănescu.

Mai mult decât sigur se mergea spre constituirea unui partid politic de mare popularitate și capabil de a susține libertatea de creație socială a Mișcării Legionare în cadrul democrației politice.

Urma deci să se remedieze defectul democrației de a nu putea da guverne creatoare putând fi susținute de partide politice.

Slăbiciunea guvernelor, provenind din slăbiciunea partidelor, este principala critică ce se aduce sistemului democratic și popularitatea Mișcării Legionare venea să corecteze această slăbiciune și deci să anuleze acuzația.

Lovitura de stat a schimbat cu 180° situația.

În sufletul și în viața poporului român, înalta conducere de stat a avut întotdeauna caracter de sfințenie care s-a păstrat și s-a respectat pe parcursul tuturor etapelor de conducători: voievozi, domnitori și regi.

Nici nu se poate altfel la o națiune mică, așezată între vecini uriași ca volum și ca putere.

A contrazice acest imperativ istoric înseamnă să provoci războiul civil și războiul civil înseamnă sinucidere statală.

În calitate de buni români, Corneliu Z. Codreanu și unanimitatea legionarilor au stopat ofensiva și au trecut la repliere.

Devenind dictator, Regele Carol II a asumat asupra persoanei sale dubla răspundere a independenței naționale și a granițelor etnice. Cu atât mai mult cu cât dictatura carlistă s-a înarmat cu girul și garanția foștilor prim-miniștri, deveniți consilieri regali: prof. Nicolae Iorga și dr. Alexandru Vaida-Voevod.

Ulterior, s-a aflat că mareșalul Alex. Averescu a fost nominalizat consilier regal, fără măcar să i se aducă la cunoștință și să i se ceară acordul.

La data aceea circulau două zvonuri care s-au dovedit adevărate.

Primul era că Regele Carol II obținuse acordul diplomației anglo-franceze oferind dispariția lui Corneliu Z. Codreanu și lichidarea Mișcării Legionare.

Al doilea zvon a fost că Ordinul Masonic se abține de la colaborare, dat fiind că situația nu-i sigură cât timp trăiește Corneliu Z. Codreanu și există Mișcarea Legionară.

Constrâns de primul zvon, Corneliu Z. Codreanu a cerut audiență la generalul Ion Antonescu, ministrul de război în noul guvern dictatorial prezidat formal de patriarhul Miron Cristea.

Generalul Ion Antonescu l-a asigurat pe Corneliu Z. Codreanu: a) că nimic în România nu se face fără acordul Armatei și b) că Armata nu va da niciodată acord pentru asasinare și masacrare de români.

La obiecțiunea că Armata și-ar putea da acordul prin altă persoană, generalul Ion Antonescu a răspuns fără drept de replică: „Armata sunt eu și eu spun *nu*."

La 30 martie 1939 se schimbă guvernul: a) dispar consilierii regali și b) la Ministerul de Război generalul Ion Antonescu este înlocuit cu generalul Gh. Argeșanu.

Inevitabila completare a loviturii de stat de la 10 februarie 1938 a fost înlocuirea Constituției democrate Ionel I. C. Brătianu, din anul 1923 printr-o Constituție dictatorială a Regelui Carol II.

Autorii textului noii Constituții au fost: prof. Istrate Micescu și prof. Andrei Rădulescu.

Așa-zisa Constituție carlistă era „octroyată" de sus în jos și introducea pedeapsa cu moartea pe motive politice.

Operațiunea de acceptare a noii Constituții s-a făcut prin ridicarea mâinii, în adunare generală, convocată la 24 februarie 1938, pe instituții, pe intreprinderi, pe cartiere și pe comune.

În București au fost 4 voturi de împotrivire: 1. Mircea Vulcănescu, la Ministerul de Finanțe; 2. ing. Ștefan Predescu, la centrala CFR; 3. dr. Vlad Dănulescu, la Asigurări Sociale și 4. dr. Șerban Milcoveanu, la Spitalul Colțea.

În Amfiteatrul Spitalului Colțea erau convocați 2.000 de medici. Persoana mea a fost pusă să scrie și să semneze pentru ce votează contra. Am scris și am semnat: „Ca medic nu accept pedeapsa cu moartea și ca cetățean nu accept uzurparea suveranității națiunii."

Urmarea votului meu negativ a fost trimiterea cu serviciul militar în Basarabia, considerată atunci lada de gunoi a României.

Privitor la dispariția lui Corneliu Z. Codreanu, Regele Carol II a făcut prin generalul Gavrilă Marinescu două încercări pe altă cale decât cea prin autoritățile statului.

Să le descriem.

Generalul Gavrilă Marinescu, prefectul Poliției Capitalei, și, în plus, fost și viitor ministru al Ordinii Publice, a purtat tratative cu 200 de ocnași „viețași", adică condamnați la muncă silnică pe viață pentru crime de drept comun. Le promite „decret regal de grațiere" dacă se duc cu topoarele la sediul legionar din strada Gütemberg nr. 3 și omoară pe Corneliu Z. Codreanu și pe toți legionarii găsiți acolo. „Viețașii" acceptă, dar cer ca întâi să se dea decretul de grațiere și apoi ei să facă treaba, și decretul de grațiere cu identitatea lor precisă, să fie publicat în Monitorul Oficial și în trei ziare centrale, între care „Universul" lui Stelian Popescu și „Curentul" lui Pamfil Șeicaru.

Evenimentul este menționat în memoriile lui Armand Călinescu.

La a doua încercare am fost de față și de aceea cer voie să relatez cum s-a petrecut.

Era dimineața, în jurul orei 10. M-am dus la sediul din str. Gütemberg nr. 3 să-i relatez lui Corneliu Z. Codreanu cum a decurs așa-zisa votare a noii Constituții, în amfiteatrul Spitalului Colțea.

Îl găsesc îmbrăcat cu paltonul, gata de a pleca la Predeal și îmi spune: „Intră în mașină și îmi povestești pe drum."

În mașină nu mai era loc și am stat pe genunchii juristului Nicolae Totu.

Conducătorul mașinii era Ilarie și Corneliu Z. Codreanu era în față, la dreapta.

După ce trecem de Aeroportul Băneasa, Ilarie spune: „Suntem urmăriți de o mașină mare, neagră." Corneliu Z. Codreanu cere: „Încetinește și apoi accelerează." Mașina urmăritoare făcea la fel și mereu se găsea la 10 metri în spatele nostru. În dreptul comunei Otopeni, astăzi Aeroportul Henri Coandă, mașina urmăritoare ne devansează și se așază de-a curmezișul soselei, în chip de baraj.

În aceeași fracțiune de secundă: din mașina urmăritoare ies 5 necunoscuți și din mașina noastră iese Corneliu Z. Codreanu, care, cu voce tunătoare strigă repetat: „Comisarul Clonța din Prefectura Poliției Capitalei, nu fi asasin. Comisarul Clonța din Prefectura Poliției Capitalei, bagă revolverul în buzunar."

Aceste două fraze au fost repetate de 4-5 ori de Corneliu Z. Codreanu, astfel încât să audă niște țărani și niște bicicliști care treceau pe laturile șoselei.

Comisarul Clonța și cei 4 polițiști însoțitori s-au văzut demascați și imediat au reintrat în mașină și au plecat spre București.

La fel și noi ne-am reîntors la București.

Corneliu Z. Codreanu a intrat în biroul său și, în fața a 10-15 lideri legionari, și-a pronunțat primul Testament politic:

„Dacă voi fi omorât, vă duceți la domnul Iuliu Maniu și veți face ce vă va spune dânsul. Voi fi omorât, dar va fi întrebarea

„pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu? Această întrebare va mobiliza întreaga națiune și va fi pârghia de ridicare a României."

Reproduc ce-am auzit cu urechile mele. E depoziție de martor de la fața locului.

Ulterior, pe parcursul lunii martie 1938, Corneliu Z. Codreanu își va completa Testamentul politic.

Revenim la februarie 1938.

În cadrul politicii de repliere, Corneliu Z. Codreanu: a) la 21 februarie 1938 autodizolvă Partidul Totul pentru Țară, b) închide toate sediile Mișcării Legionare, cu punerea la adăpost a arhivelor, c) închide cele trei restaurante legionare și cele cinci magazine alimentare și d) redactează trei scrisori către patriarhul Miron Cristea, dr. Alexandru Vaida-Voievod și prof. Nicolae Iorga.

În aceste scrisori îi invită să gândeasă istoric în plus de politic și să judece responsabilitatea suprimării libertăților cetățenești, uzurparea suveranității națiunii și împiedicarea cursului firesc al autoguvernării în România.

Patriarhul Miron Cristea și dr. Alex. Vaida-Voievod n-au reacționat la scrisorile primite.

Prof. Nicolae Iorga, dimpotrivă, s-a sesizat și a reclamat la Tribunalul Militar, jignit în funcția lui oficială de consilier regal.

Vom reveni cu explicații.

La sfârșitul lui martie 1938 a avut loc a treia întrevedere cu Iuliu Maniu. Corneliu Z. Codreanu îi declară următoarele:

a) nu împărtășește politica prorarista și antisemită a socialismului, b) militează pentru alianța cu Germania din admirație și din încredere pentru marele popor german și c) este în interesul României să aibă o alianță încheiată preventiv cu Germania, dacă aceasta e victorioasă în războiul ce urmează.

Privitor la persoana sa, Corneliu Z. Codreanu avea de ales între trei soluții.

Prima soluție: plecarea în exil.

Corneliu Z. Codreanu a cerut pașaport care însă, după 48 de ore, i-a fost retras. Probabil că pașaportul a fost aprobat de Armand Călinescu și a fost retras de Regele Carol II.

Italia a acordat azil politic cu libertate de activitate particulară. Idem din proprie inițiativă, Ambasada Japoneză a acordat azil politic, ca invitat personal al Împăratului.

După retragerea pașaportului, principele Alecu Ghica de la Iași, i-a oferit pașaportul său, întrucât chipurile lor erau foarte asemănătoare.

A doua soluție: intrarea în ilegalitate.

Existau mai multe posibilități la marii proprietari cu conacele izolate în câmp deschis. Iuliu Maniu i-a oferit lui Corneliu Z. Codreanu o gazdă național-țărănistă în Transilvania.

A treia soluție: acceptarea prigoanei.

Aici pot aduce o depoziție de martor.

Imperativul medicinii din România a fost și sigur va fi în viitor: studii universitare în țară și specializarea în Occident, de preferință Franța, Germania sau Anglia.

Eu sunt total adeptul clinicii franceze, bazată pe cunoașterea semeiologiei, observarea precisă și raționarea logică. Dar am optat pentru specializare în Germania dintr-un punct de vedere aparte. Îmi făcusem opinia că anatomia patologică explică o treime din patologie, că microbiologia explică a doua treime din patologie și că a treia treime din patologie ar trebui să fie explicată de chimia fizicală.

Niciun medic român n-a atacat această disciplină științifică a chimiei fizicale, care este altceva decât biochimia și fitochimia.

La epoca aceea, chimia fizicală încă era un monopol al științei din Germania.

Un văr de al meu, Victor Brabețeanu, era consilier nr. 1 la Ambasada noastră de la Berlin și prin el am obținut posibilitatea de practică la Spitalul Charité din Berlin și posibilitatea de inițiere la Institutul de Chimie Fizicală. Părinții mei erau mari proprietari agricoli și îmi asigurau întreținerea pe doi ani.

La București îmi făcusem externatul și internatul în Spitalele Eforiei Civile și aveam un post de medic secundar la consultațiile Spitalului Brâncovenesc.

Exista riscul unui conflict cu serviciul militar, dar speram a-l putea rezolva la întoarcerea din Germania.

M-am dus la Corneliu Z. Codreanu să-i spun proiectul meu, să reglementăm președinția la UNSCR și să-i cer sfatul.

Privitor la UNSCR, dânsul mi-a spus că lucrurile sunt înghețate pe loc, dat fiind dizolvarea tuturor organizațiilor studențești, prin decizia Ministerului Ordinii Publice din martie 1937.

La cererea de a-mi da un sfat, dânsul mi-a spus: „Legionarii sunt liberi să facă ce vor și ce decid. Eu nu vă dau niciun ordin și niciun sfat."

Eu: „Dacă nu ne dați niciun sfat înseamnă că noi trebue să ne luăm după modelul persoanei dumneavoastră."

Corneliu Z. Codreanu: „Eu rămân în țară orice s-ar întâmpla și orice vor decide autoritățile de stat. Dăm o altă bătălie în care vom lupta cu alte arme, și anume cu tăcerea, suferința și răbdarea."

Am reținut nuanța că „vom lupta" și nu nuanța că „vom învinge".

Luând ca model ce-a decis și ce face Corneliu Z. Codreanu, i-am spus că și eu rămân în țară orice s-ar întâmpla și orice ar decide autoritățile de stat.

La plecare, Corneliu Z. Codreanu a mai spus: „Cine crede că are în el putere de rezistență, va intra în lagăre sau închisori. Cine crede că nu are putere de rezistență, are libertate din partea mea să facă ce crede a fi mai bine."

Închid citatul.

Câteva zile mai târziu primesc ordin militar de prezentare în 48 de ore la garnizoana Corpului III Armată de la Chișinău.

Ulterior am aflat că a fost decizia Palatului Regal.

Ministrul sănătății, dr. Ion Costinescu, i-a spus tatălui meu, Jean Milcoveanu: „E ordin foarte de sus. Nimeni nu poate interveni. Pentru ce ai lăsat băiatul să meargă la legionari? Avea toate posibilitățile de ales altceva."

Înainte de a pleca în Basarabia, am asistat la cea de-a doua completare a Testamentului politic.

Corneliu Z. Codreanu ne-a chemat în biroul lui pe toți legionarii prezenți în sediu.

Iată dialogul ce-a urmat:

Corneliu Z. Codreanu: „Dacă voi fi omorât, spuneți-mi, pe cine alegeți în locul meu la conducerea Mişcării Legionare?"

În cor, cei prezenți: „Mergem la camarazii Văcăreşteni".

Corneliu Z. Codreanu: „Foarte bine. Comandanții Bunei Vestiri sunt autoritare de recunoaştere şi de legitimare. Întrebarea este pe cine anume alegeți în locul meu de şef la Mişcării?"

În cor, noi, cei prezenți: „Pe domnul inginer Gh. Clime."

Corneliu Z.Codreanu: „Foarte bine. Dar domnul Clime mă iubeşte pe mine prea mult şi nu va avea suficientă libertate pentru inițiative personale. Ce e curios este că niciunul dintre voi nu s-a gândit la domnul Banea, care conduce Mişcarea Legionară din Transilvania şi singur a rezolvat şi rezolvă toate problemele, fără să fie nevoie de intervenția mea."

Atât a fost când eu am fost martor. După două-trei săptămâni, sub forma unui dialog, Corneliu Z. Codreanu şi-a definitivat Testamentul politic: „Legionarul este subordonat Mişcării; Mişcarea e subordonată Națiunii şi Națiunea e subordonată Adevărului egal cu Dumnezeu".

Această completare şi precizare a Testamentului politic a fost receptată şi publicată de prof. Constantin Stoicănescu de la Timişoara.

Textul e publicat în nr. 2 al arhivei istorice „Învierea", din aprilie 1993, la pag. 14-15.

În 1938 Basarabia a fost aleasă pentru campania de eradicare a endemiei de tifos exantematic şi eu, în cadrul serviciului militar, am fost încadrat în această campanie.

Fiind activitate pur profesională, relatez în alte texte memorialistice.

La 17 aprilie 1938 sunt arestat în comuna Nisporeni, județul Lăpuşna, şi, după o anchetă sumară, făcută de inspectorul Blându, sunt trimis sub escortă în lagărul de prizonieri politici de la Sfânta Mănăstire Tismana.

Ce urmează are mare importanță.

În primele zile ale lunii aprilie 1938: a) din ordinul Ministerului de Interne, instituțiile statului şi unele întreprinderi mari de stat

desfac contractele de muncă la sute de muncitori, acuzați a fi legionari; b) Poliția şi Jandarmeria percheziționează sediile legionare, confiscă arhivele şi pun lacăte la uşi; c) prin decizie ministerială sunt suprimate ziarele „Cuvântul" şi „Buna Vestire" şi d) ziarul „Curentul" al lui Pamfil Şeicaru porneşte campanie pentru claustrarea legionarilor în Insula Şerpilor din Marea Neagră.

La 17 aprilie 1938 sunt arestați aproximativ 500 de lideri legionari.

Corneliu Z. Codreanu este arestat: nu la Predeal, cum spune Cronologia legionară din 1992 de la Madrid, ci la Bucureşti, cum scrie corect Cronologia legionară din 1 ianuarie 1941.

Arestarea s-a produs la Casa Verde din Bucureştii Noi.

Aici s-a încercat asasinarea. Casa a fost înconjurată de polițişti perfect ascunşi prin tufişuri şi prin curți. S-a strecurat o informație secretă la cunoştința comandantei legionare Nicoleta Niculescu. Aceasta a venit cu informația la Casa Verde, spre sfârşitul zilei de 16 aprilie 1938. Polițiştii sperau în încercarea lui Corneliu Z. Codreanu de a se sustrage arestării şi astfel să-l împuşte noaptea pe străzi, în chip de hoț de drept comun, prins asupra faptului.

Corneliu Z. Codreanu n-a căzut în capcană şi a aşteptat Poliția să-l aresteze, odată cu căderea nopții.

Nicoleta Niculescu n-a plecat, ci a stat pe trotuar în apropierea Casei Verzi.

Poliția a făcut percheziție şi a arestat pe Corneliu Z. Codreanu.

Dimineața la ora 7 a plecat de la Casa Verde Corneliu Z. Codreanu arestat într-o maşină cu polițişti.

Nicoleta Niculescu, într-o maşină condusă de ing. Tache Funda, s-a angajat în urmărirea maşinii cu Corneliu Z. Codreanu. Spre uimirea legionarilor, maşina Poliției a plecat din Bucureşti şi a mers la Predeal. Planul polițiştilor, instrumentat de Gavrilă Marinescu şi de Armand Călinescu, era ca pe şoseaua Bucureşti-Predeal să simuleze un accident rutier în care să moară singur Corneliu Z. Codreanu şi ei să scape „ca prin minune". Evenimentul

n-a putut fi realizat din cauza maşinii cu Nicoleta Niculescu şi cu ing. Tache Funda, care se ţinea la 10 metri în spatele maşinii cu Corneliu Z. Codreanu arestat.

Astfel au eşuat ambele încercări de asasinare a lui Codreanu: cu aparenţă de legalitate şi fără răspunderea autorităţilor.

De la Predeal, Corneliu Z. Codreanu a fost readus la Bucureşti de poliţişti şi închis la Închisoarea Militară Jilava, sub paza unor jandarmi.

Cei aproape 500 de lideri legionari arestaţi în noaptea de 16 spre 17 aprilie 1938 au fost încarceraţi în trei lagăre: Mănăstirea Tismana, Mănăstirea Dragomirna şi Miercurea-Ciuc.

Persoana mea a fost dusă la Mănăstirea Tismana, transformată în închisoare.

Două zile mai târziu, 19 aprilie 1938, Corneliu Z. Codreanu este dus la Tribunalul Militar Bucureşti şi condamnat la 6 luni închisoare la reclamaţia prof. Nicolae Iorga şi pentru aşa-zisă ofensă.

Acest mic proces cu mică pedeapsă a fost de fapt un test pentru a se vedea ce sensibilitate au şi cum reacţionează Adolf Hitler şi Germania ai căror singuri prieteni sinceri şi singuri aliaţi loiali erau legionarii, în frunte cu Corneliu Z. Codreanu.

Absenţa oricărei reacţii şi tăcerea totală a presei din Germania au convins pe Regele Carol II şi pe Armand Călinescu că pot merge mai departe la marele proces cu mare condamnare.

Legionarii şi opinia publică acuză pe prof. Nicolae Iorga de a fi autorul moral întâi al condamnării şi apoi al asasinării lui Corneliu Z. Codreanu.

Adevărul este însă mai complicat.

Marele prof. Nicolae Iorga n-a fost mai mult decât un instrument în mâinile foarte abile ale Regelui Carol II şi ale lui Armand Călinescu.

Prof. Nicolae Iorga n-a fost o singură persoană, ci trei persoane: a) Nicolae Iorga geniul, Nicolae Iorga copilul şi Nicolae Iorga sălbaticul.

Nicolae Iorga copilul a fost câştigat cu câteva bomboane, aşa cum negrii din Africa au fost câştigaţi de englezi cu mărgele de sticlă colorată.

Copilul Nicolae Iorga a fost câştigat cu reeditarea întregii sale opere, la tipografia Ministerului de Interne, a celor 1.200 cărţi scrise de el, între care nişte piese de teatru supra-patriotice, dar mediocre ca estetică literară.

Sălbaticul Nicolae Iorga se manifesta cu furie nimicitoare dar care de la sine se consuma în cuvinte şi nu ajungea la fapte.

În Parlamentul de la Iaşi din 1917, marele prof. Nicolae Iorga a cerut şi s-a consemnat în Monitorul Oficial „dispariţia avocatului Codin Cernăianu cu mijloacele pe care le cunoaşte Ministerul de Interne“, adică asasinarea pe ascuns.

În iarna 1937-1938 prof. Nicolae Iorga a avut trei manifestări publice antilegionare: toate trei cerute de Regele Carol II.

În decembrie 1937 la o şedinţă a Senatului cu majoritate naţional-liberală, prof. Nicolae Iorga ţine un discurs care se termină cu: „Vă e frică de legionari? Vă dau eu soluţia pe care ne-o recomandă vânătorii canadieni: când sunt atacaţi de lupi iarna, ei împuşcă primul lup din vârful haitei. Ceilalţi se opresc din urmărire şi consumă cadavrul şi astfel se măreşte distanţa, iar vânătorii scapă de urmărire.“

Închid citatul.

În februarie 1938 prof. Nicolae Iorga publică în ziarul „Neamul Românesc“ un editorial cu punerea în paralel: Cicero şi Catilina în Roma antică şi Armand Călinescu şi Corneliu Z. Codreanu în România de astăzi. Aşa cum Cicero a avut curajul să omoare pe Catilina, la fel Armand Călinescu să aibe curajul de a omorî pe Corneliu Z. Codreanu.

Deci a doua instigare la crima politică.

În martie 1938 tot în ziarul „Neamul Românesc“ prof. Nicolae Iorga cere desfiinţarea comerţului legionar şi închiderea restaurantelor legionare, „unde printre bliduri şi pahare se pun la cale conspiraţii“.

Acest din urmă text l-a determinat pe Corneliu Z. Codreanu să-i scrie, întrebându-l când a fost sincer: atunci când i-a acuzat pe români că nu muncesc şi nu produc, sau când acuză şi cere desfiinţarea comerţului legionar?

Aceste trei manifestări l-au adus pe prof. Nicolae Iorga la conflict cu legionarii şi toate aceste trei manifestări s-au produs la cererea abilă a lui Carol II.

Geniul cu numele de Nicolae Iorga a fost victima abil manipulată de Regele Carol II.

Într-o celulă din închisorile terorii staliniste, secretarul politic al prof. Nicolae Iorga, Dumitru Munteanu-Râmnic, a povestit un episod semnificativ:

Reclamaţia contra lui Corneliu Z. Codreanu a fost redactată şi dactilografiată de Armand Călinescu, care a venit la prof. Nicolae Iorga s-o semneze. După plecarea lui Armand Călinescu, prof. Nicolae Iorga îi comunică secretarului său, Dumitru Munteanu-Râmnic, ce-a semnat. Acesta îi spune: „N-aţi făcut bine, domnule profesor, să vă amestecaţi în conflictul dintre Călinescu şi legionari". Atunci prof. Nicolae Iorga îi spune: „Ai dreptate. Du-te la Călinescu şi adu-mi înapoi reclamaţia."

În 1956 am avut o discuţie cu prof. Victor Brătulescu, colaboratorul nr. 1 al prof. Nicolae Iorga, la „Comisia Monumentelor Istorice". Acesta îmi spune: „Să ştii şi să reţii, domnule Milcoveanu, că nimeni dintre noi nu l-am instigat pe prof. N. Iorga contra legionarilor. Dimpotrivă, am căutat să nu se amestece în conflictul dintre Rege şi Codreanu."

Încă o dată afirm: prof. Nicolae Iorga a fost victima Regelui Carol II.

Revenim la Mişcarea Legionară.

Mai 1938.

Arestările în masă din 17 aprilie 1938 au fost o tragedie şi au fost începutul sfârşitului pentru Mişcarea Legionară.

Aceste arestări masive din 17 aprilie 1938: a) au claustrat etanş în lagăre şi închisori conducerea cunoscătoare a problemelor şi capabilă de rezolvare şi b) au lăsat în libertate şi pradă tentaţiilor sutele de mii de mici legionari fanatici, rămaşi fără conducere şi ajunşi în final sub conducerea lui Horia Sima.

Să analizăm întâi ce s-a întâmplat cu legionarii liberi şi apoi ce s-a întâmplat cu legionarii claustraţi.

Din devotament, din disciplină şi de bine cunoscători ai gândirii şi ai strategiei lui Corneliu Z. Codreanu s-au constituit în *Comandament de Prigoană* sub conducerea supraeminentului Ion Belgea, licenţial în Litere şi Filosofie, şi şeful Serviciului de disciplină interioară şi de aplanare a conflictelor din interiorul Mişcării Legionare.

Iată componenţa iniţială a Comandamentului de Prigoană: Radu Mironovici, preot Ion Dumitrescu-Borşa, George Furdui, Nicoară Iordache, Ion Antoniu-Pâsu, Gh. Dragomir-Jilava, Nicoleta Niculescu, Victor Dragomirescu, ing. Nicolae Horodniceanu, Andrei C. Ionescu, Ion-Victor Vojen, Alex. Constant, Viorel Trifa, Lucia Trandafir, Titi Cristescu şi Napoleon Popescu-Buzău.

Pe parcurs s-au adăugat venind din provincie: Const. Papanace, Victor Silaghi, Valeriu Cându şi Horia Sima.

Acesta din urmă a adus şi a introdus în Comandament pe prof. Nicolae Pătraşcu de la Sibiu şi pe juristul Victor Biriş de la Oraviţa.

Cu acest Comandament de Prigoană s-au întâmplat două lucruri de neînţeles.

Primul lucru a fost insistenţa cu care Horia Sima a căutat să impună o nouă strategie, şi anume de violenţă la violenţă în locul strategiei lăsate de Corneliu Z. Codreanu şi ing. Gh. Clime: „Tăcere, suferinţă şi răbdare".

Al doilea lucru neexplicabil a fost arestarea celor care erau partizani ai strategiei „tăcere, suferinţă şi răbdare" şi nearesterea celor care nu-şi exprimau vreo acţiune, cum era Const. Papanace şi a celor care susţineau strategia „violenţă la violenţă", cum au fost Nicolae Pătraşcu, Victor Biriş şi Titi Cristescu.

La începutul lui mai a fost arestat George Furdui şi la începutul lui iunie 1938 a fost arestat Ion Belgea. Aceste două arestări au dezorganizat Comandamentul de Prigoană care în august 1938 a ajuns total şi complet în mâinile şi la decizia lui Horia Sima.

Nimeni nu se poatea lămuri cum se făceau arestările.

În iulie 1938 a fost arestat Ion Antoniu-Pâsu, care, adus în lagărul de la Miercurea-Ciuc a spus: „Am fost trădat de Horia Sima. El era singura persoană care îmi cunoştea adresa secretă".

Preotul Ion Dumitrescu-Borşa a spus şi a repetat: „Eu aveam două domicilii secrete. La una primeam vizite şi la alta dormeam noaptea. Horia Sima cunoştea adresa de zi şi nu cunoştea adresa de noapte. Poliţia a venit să mă aresteze la adresa de zi, cunoscută de Horia Sima şi niciodată n-a venit la adresa de noapte, necunoscută de Horia Sima."

Aceste două fapte n-au fost cunoscute de legionarii liberi de afară şi dacă le-au aflat, nimeni nu le-a crezut, neputând realiza mental reeditarea trădării lui Mihail Stelescu.

Au fost totuşi două indicii care trebuiau să pună pe gânduri.

Primul lucru care era de observat şi care trebuia să fie observat la Horia Sima era neîntrerupta lui stare de agitaţie psihomotorie.

Era peste tot şi venea peste tot, neîncetat, cu idei de gândire extremistă şi cu proiecte de anarhie revoluţionară.

Într-adevăr, inteligenţa constă şi se defineşte prin imaginaţia creatoare. Dar nu orice imaginaţie, ci numai acea imaginaţie care păstrează fără întrerupere contactul osmotic cu realitatea şi care se autosubordonează propriei raţiuni logice.

Fără realism şi fără raţionalitate este fantezia şi nu imaginaţia.

În politică, la fel ca în război, tactica este subordonată strategiei, dar are prioritate asupra acesteia.

Această prioritate a tacticii asupra strategiei este semnul diagnosticant al însuşirii de realism în gândire şi în activitate.

Imaginaţia e determinantă pentru reuşita devenirii, iar realismul este determinant pentru reuşita existenţei.

Lui Horia Sima i-a lipsit constant însuşirea de realism şi ce-i produceau emisferele cerebrale: nu era imaginaţie creatoare sau măcar productivă, ci era fantezie mai mult anarhică decât responsabilă şi, în cel mai bun caz, cu capacitate de a învinge minţile simpliste. Norocul lui personal şi nenorocul evident al Mişcării Legionare a fost că el n-a fost luat în seamă de Statul Major Legionar în timp util şi înainte de ireparabil.

Al doilea lucru care era de observat şi care trebuia observat era versiunea pe care Horia Sima şi-a fabricat-o asupra stării sale

de libertate la arestările din 17 aprilie 1938 şi pe tot parcursul anilor 1938-1939.

Iată ce s-a difuzat şi ce s-a luat drept minune în lumea minţilor imature şi în lumea minţilor simpliste din straturile de jos ale Mişcării Legionare.

Iată ce difuzează simiştii atunci, în 1938-1939 şi la fel astăzi, după decembrie 1989.

La ordinul din Bucureşti, Poliţia şi Siguranţa din Lugoj au venit în noaptea de 16/17 aprilie 1938 să-l aresteze pe Horia Sima. Dată fiind marea lui personalitate nu l-au arestat şi doar au înconjurat locuinţa, neîngăduindu-i să plece la serviciu. În dimineaţa de 17 aprilie 1938 au venit trei ţărani bănăţeni în costum naţional şi Poliţia şi Siguranţa le-a respectat dorinţa de a spune „bună dimineaţa" profesorului Horia Sima. După o jumătate de oră cei trei ţărani bănăţeni în costum naţional au părăsit locuinţa şi Poliţia şi Siguranţa i-au lăsat să plece, fără identificare nici la venire şi nici la plecare.

Unul din cei trei ţărani bănăţeni era chiar prof. Horia Sima, îmbrăcat în costum naţional.

Aceasta ca explicaţie pentru ce n-a fost arestat ca toţi legionarii, atunci, în 17 aprilie 1938. Evident, basm de adormit copiii încă în leagăn.

Ajuns în Bucureşti, Horia Sima s-a agitat în dreapta şi în stânga şi continua fără încetare şi fără oboseală să adune aşchiile şi să regrupeze legionarii.

A putut să circule liber şi nestingherit dintr-un motiv – după simişti – foarte simplu, şi anume că figura lui nu era cunoscută de spionii şi informatorii Poliţiei, Siguranţei, S.S.I.-ului şi Jandarmeriei.

Iarăşi basm de adormit copiii.

La epoca aceea a terorii carliste, Siguranţa Generală avea în teren 30 brigăzi de aşa-zişi detectivi.

Astfel repartizate după scop: 26 de brigăzi contra legionarilor, o brigadă contra partidelor istorice, o brigadă contra comuniştilor, o brigadă pentru sectele religioase şi o brigadă pentru lumea interlopă, bordelele cu prostituate, jocurile de noroc şi traficanţii de valută.

Detectivii celor 26 de brigăzi antilegionare aveau, adică ar fi trebuit să aibă în buzunar fotografiile tuturor legionarilor cu activitate zisă subversivă şi cu domiciliu clandestin.

Prima tragedie a fost trecerea conducerii Mişcării Legionare de la lideri arestaţi la legionarii liberi. A doua tragedie a fost că, dintre legionarii nearestaţi, a rămas în libertate numai Horia Sima şi cei câţiva voiţi de el să-i fie subofiţeri docili.

Lucrurile au fost posibile întrucât sub dictatura Regelui Carol II întreg aparatul de spionaj şi întreg aparatul represiv au fost concentrate în mâinile şi la voinţa unei singure persoane: Mihail Morusoff.

Cine a fost Mihail Morusoff?

1887-1940.

Originar din Tulcea, fiu de preot, etnie bulgară cu ereditate mongolă, patru clase de gimnaziu şi în schimb şcoala vieţii.

O inteligenţă de mare clasă prin perspicacitate de bisturiu chirurgical, orientare cu precizie electronică şi decizie de blitz-Krieg mereu învingător.

Profesiune de spion internaţional, cu România drept tribună oficială şi drept postament al statuii. Până în 1927 a spionat Europa în favoarea Uniunii Sovietice şi din 1936 a spionat Uniunea Sovietică în favoarea Germaniei naţional-socialiste. A vândut Franţei informaţii culese din Germania şi a vândut Germaniei informaţii culese din Franţa. În martie 1939 a colaborat cu Intelligence Service la asasinarea pe teritoriul României a colonelului Joseph Peck şi la dispariţia arhivei secrete poloneze. Iar un an mai târziu, în martie 1940, a colaborat cu amiralul Wilhelm Canaris la nereuşita proiectului englez de blocare a Dunării cu saci de ciment la Porţile de Fier.

Cu fondurile secrete ale poliţiei politice române a finanţat propaganda pentru suirea pe tron la 8 iunie 1930 a Regelui Carol II. Din 1930 până la 4 septembrie 1940 a fost şi a funcţionat ca nr. 2 după Carol al II-lea în ierarhia statului.

Ce-a făcut şi cum a dispărut se analizează în cartea din 1999 a Editurii Crater, în cele patru Testamente politice: Corneliu

Z. Codreanu, Mihail Morusoff, mareşal Ion Antonescu şi general Aurel Aldea.

Iată cum Horia Sima a intrat în atenţia lui Mihail Morusoff şi a fost făcut „conservă" în interiorul Mişcării Legionare.

Nu Horia Sima a cerut să facă serviciul militar obligatoriu la S.S.I., ci Mihail Morusoff l-a selecţionat şi l-a recrutat.

Primul criteriu: şef de promoţie la Liceul Negru-Vodă din Făgăraş şi şef de promoţie la Facultatea de Filosofie din Bucureşti.

Al doilea criteriu: Horia Sima n-avea tată care să-l controleze şi astfel depindea total şi sigur de S.S.I.

Horia Sima n-a fost agent cu angajament şi salariu, ci a fost în parteneriat cu Serviciul Special de Informaţii al Armatei Române din 1930 până în 1940.

Timp de 20 de ani nimeni n-a ştiut şi nimeni n-a lămurit cele de mai sus. S-a aflat numai în anul 1961, când cel mai important colaborator al lui Horia Sima, juristul Victor Biriş, a făcut mărturisiri complete în faţa camarazilor legionari, deţinuţi în Închisoarea Aiud.

Informaţia a făcut lumină şi a dat explicaţie la tot ce-a făcut şi la tot ce n-a făcut Horia Sima în calitate de şef unic absolut al Mişcării Legionare 1938-1940.

De la legionarii liberi, nearestaţi, sub comanda lui Horia Sima să trecem la legionarii arestaţi, sub comanda legionarilor Corneliu Z. Codreanu şi a ing. Gh. Clime.

Fiind printre arestaţi, pot vorbi în perfectă cunoştinţă de cauză.

În lagărul de la sfânta mănăstire Tismana eram claustraţi aproape 200 legionari din Bucureşti.

Personale gânduri nostalgice.

La începutul secolului al XVII-lea aici a fost închis şi aici a decedat un străbunic al meu, căpitanul Preda Milcoveanu, implicat în procesul boierului Staicu, care fusese de partea familiei Cantacuzino în lupta cu familia Brâncoveanu.

Pentru toţi legionarii claustraţi era de mare interes peştera unde, timp de 5 ani, Tudor Vladimirescu, cu banii boierului Glogojanu,

a adunat şi a ascuns arme pentru viitoarea Mişcare a Pandurilor din primăvara 1821.

În curtea mănăstirii cădea de la mare înălţime o cascadă cu apă foarte rece.

Preoţii, diaconii şi călugării n-aveau voie să ne vorbească, dar se vedea că tremurau de emoţie când ne vedeau şi de frica jandarmilor.

Eram sub paza unei companii de jandarmi, toţi cu armele gata de foc. Niciodată nu vorbeau cu noi şi se vedea să fuseseră prelucraţi şi îndoctrinaţi pentru ostilitate, la nevoie chiar şi masacru.

În schimb, populaţia autohtonă venea să ne arate simpatie, compasiune şi solidaritate. Veneau cu zecile şi se uitau îndelung la noi, suiţi pe stâncile din jurul mănăstirii şi se închinau în faţa sfintelor icoane.

Condiţiile de cazare şi alimentare, acceptabile. S-a aflat că avem exact porţia jandarmilor.

N-aveam voie de vizite şi nici de corespondenţă.

La sfârşitul celei de a doua săptămâni a venit o inspecţie condusă de un colonel de jandarmi care s-a recomandat Craioveanu, probabil pentru că venea de la Craiova.

Conform regulamentului militar, colonelul Craioveanu şi-a încheiat inspecţia cu întrebarea: „Aveţi ceva de raportat?"

La cererea să fim vizitaţi de familie, el a răspuns: „Problema este în studiu şi se va lămuri de Inspectoratul General al Jandarmeriei."

La cererea de corespondenţă cu familia, colonelul Craioveanu a răspuns: „O singură carte poştală pe lună şi fiecare veţi primi una pentru familie".

La cererea să se instaleze duşuri pentru igienă, colonelul Craioveanu a răspuns: „Nu-i nevoie să vă instalăm duşuri. Aveţi în faţa voastră cascada cu apă. Dar n-aveţi curaj să vă băgaţi în apă rece şi asta vă priveşte numai pe voi."

Instantaneu şi reflex ne-am dezbrăcat 5 legionari şi, numai în chiloţi, am intrat în cascada cu apă rece ca gheaţa. Colonelul Craioveanu n-a comentat şi a decis terminată inspecţia.

Nu s-au instalat duşuri cu apă caldă.

Pe la jumătatea lui mai 1938 Armand Călinescu a decis desfiinţarea lagărelor de la Mănăstirea Tismana şi Mănăstirea Dragomirna şi concentrarea noastră, a tuturor legionarilor arestaţi, în lagărul de la Miercurea-Ciuc. O veche cazarmă militară austriacă, aflată la mijlocul câmpului, la mare depărtare de orice populaţie, înconjurată cu trei rânduri de sârmă ghimpată, ca în război pe front şi, foarte important, un teritoriu cu populaţie ungară, presupusă a fi ostilă.

Diagnostic greşit: ungurii de condiţie simplă n-au fost niciodată ostili faţă de legionari, care luptau pentru libertate şi care erau mereu prigoniţi. La ceremoniile de înmormântare a lui Ionel I. Moţa şi Vasile Marin, populaţia ungară din Transilvania a îngenunchiat şi s-a rugat laolaltă cu populaţia română. În octombrie 1937, la Institutul medico-militar unde ne-am făcut serviciul militar obligatoriu: medicii unguri au votat canditatul legionar împotriva candidatului comunist, propus şi susţinut de medicii evrei, aproape egal numeric cu medicii români.

Cu ungurii se poate discuta şi există soluţie la problemele de naţionalitate conlocuitoare.

Jandarmii intrau în lagăr numai de două ori pe zi, când aduceau cazanele cu mâncare caldă şi apoi plecau, lăsând ca legionarii să distribuie porţiile individuale. În schimb, dincolo de sârmele ghimpate se găseau cca 200 de jandarmi cu puşti şi mitraliere gata de foc în caz de „rebeliune" sau de „evadare".

Acolo, în lagărul de la Miercurea-Ciuc se găsea şi prof. Nae Ionescu, arestat, probabil, cu toţi legionarii la 17 aprilie. Era înconjurat tot timpul de elevi şi admiratori. În fiecare după-amiază dânsul ţinea câte o prelegere de două ore, cu subiecte de filosofie, urmată de întrebări şi răspunsuri. Într-o cameră retrasă, prof. Nae Ionescu punea să i se cânte cele 33 imnuri legionare şi foarte multe cântece populare.

După transferarea noastră la Jilava, a fost adus şi claustrat în lagărul de la Miercurea-Ciuc şi Mircea Eliade.

Iată în ce împrejurări.

Din punct de vedere politic, Mircea Eliade nu justifica arestarea şi claustrarea la 17 aprilie 1938, odată cu marii lideri şi marii comandanţi legionari.

Legionarii liberi l-au rugat pe Mircea Eliade să viziteze pe prof. Nae Ionescu şi să le aducă consiliul lui. Mircea Eliade a cerut autorizaţie pentru a obţine de la prof. Nae Ionescu recomandările sale, în calitate de profesor, la programul de prelegeri pentru cursul de logică şi metafizică cu studenţii de la Universitate. Întrebat ce consiliu dă legionarilor liberi, prof. Nae Ionescu a recomandat linia lui Corneliu Z. Codreanu de „tăcere, suferinţă şi răbdare" şi a deconsiliat propunerile lui Horia Sima de contraviolenţă revoluţionară.

Consiliul dat de prof. Nae Ionescu a ajuns la Mihail Morusoff şi la Armand Călinescu şi s-a decis claustrarea lui Mircea Eliade în lagărul de Miercurea-Ciuc.

Mulţi legionari se ocupau de sport şi organizau întreceri la tenis, baschet, ping-pong, alergări 1.000 m, săritura cu prăjina. La aproape toate aceste concursuri a luat premiul I un student macedonean, Polispermon Şupila. Sigur ajungea campion mondial dacă nu era, la 22 sept. 1939, asasinat de jandarmi din ordinul Regelui Carol II.

La sosirea noastră de la Tismana la Miercurea-Ciuc avusese loc un eveniment ultrasemnificativ care e trecut sub tăcere, foarte probabil intenţionat.

Odată cu legionarii, au fost internaţi în lagăre şi spioni ai Siguranţei Generale şi ai Serviciului Special de Informaţii.

Unul dintre aceşti spioni în lagărul de la Miercurea-Ciuc a fost avocatul Petre Dinescu, originar din Piteşti şi cu activitate în viaţa studenţească, unde se arăta mare legionar.

În lagărul de la Miercurea-Ciuc el organizează un complot: după ce evadează din lagăr se duc la Bucureşti şi omoară pe Regele Carol II la mitingul naţional de la 10 mai 1938.

Cei solicitaţi s-au prefăcut a accepta şi în ajunul evadării din lagăr au dat totul pe faţă.

Între aceştia preotul Chivu, comandant legionar din comuna Viişoara, judeţul Constanţa.

S-a convocat „Tribunalul Onoarei", sub preşedinţia lui George Furdui. Petre Dinescu a făcut mărturisiri complete şi, după judecată, el a fost azvârlit afară din lagăr, dincolo de sârmele ghimpate.

Semnificaţia acestui complet era foarte mare. Armand Călinescu, Gavrilă Marinescu, Victor Iamandi şi, mai ales, Mihail Morusoff cunoaşteau instabilitatea psihică a Regelui Carol II şi se temeau ca nu cumva să-şi schimbe hotărârea de asasinare a legionarilor. Fabricând acest presupus complot, ei vroiau să consolideze decizia ca Instituţia Regală să patroneze crimele şi masacrele proiectate.

În 1945 l-am întâlnit pe stradă pe Petre Dinescu, care era acum trecut în serviciul ocupaţiei sovietice şi regimului comunist.

Între 23 mai şi 27 mai 1938 a avut loc la Tribunalul Militar Bucureşti procesul de aşa-zisă trădare a lui Corneliu Z. Codreanu.

România şi-a pierdut graniţele în vara 1940 şi independenţa în primăvara 1945: în parte ca urmare a Forţelor Oculte din politica mondială, dar şi ca urmare a războiului civil pornit de stat împotriva Naţiunii.

Războiul civil care a împiedicat adaptarea politicii externe la prioritatea tacticii asupra strategiei.

Acest război civil dintre stat şi naţiune a fost decis la 20 februarie 1937, când Corneliu Z. Codreanu a refuzat complicitatea Mişcării Legionare drept partid unic de stat al dictaturii zise Regale şi a început operativ la 21 decembrie 1937, când Dimitrie Lupu, preşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, a refuzat cererea de a falsifica rezultatul alegerilor parlamentare din 20 decembrie 1937.

Partidul unic de stat construit de Regele Carol II pentru presupusa reuşită a dictaturii personale a fost constituit, în loc de legionari, cu hoţi şi cu mafioţi care aveau afaceri necurate. Aceştia se temeau de politica legionară, zisă „primatul ordinii morale în viaţa publică".

Înainte de toţi hoţii şi de toţi mafioţii, aparatul represiv al României: Siguranţa, S.S.I., Poliţia, Jandarmeria şi Tribunalele Militare. Marele secret al aparatului represiv al României era

comercializarea măsurilor de ordine publică şi, mai ales, comercializarea sentinţelor de condamnare publică.

Sursa cea grasă era Partidul Comunist care obţinea fonduri băneşti de la întreprinderile evreieşti şi care cu aceste fonduri plătea Poliţia Secretă şi Tribunalul Militar.

Marea vinovăţie de pedepsit a legionarilor a fost refuzul acestora de a se înţelege financiar cu anchetatorii şi cu judecătorii.

Dat fiind refuzul de imoralitate a magistraţilor civili, dictatura carlistă a trecut procesele politice la Justiţia Militară. Şi dat fiind sentimentul de onoare al ofiţerilor combatanţi, dictatura carlistă a schimbat structura completelor de judecată: de la 5 ofiţeri combatanţi s-a trecut la 3 şi apoi la niciun ofiţer combatant în completele de judecată.

Începând cu dictatura carlistă, toate procesele politice au fost decise în numele Armatei nu de ofiţeri combatanţi, ci de magistraţi militari.

Ce s-a întâmplat în acea epocă a dictaturii carlisto-antonesciene, în niciun caz nu putea fi adevărata justiţie.

Tribunalele militare au fost spectacol de teatru.

Primul proces al lui Corneliu Z. Codreanu, din 19 aprilie 1938, terminat cu condamnarea la 6 luni, a avut două scopuri: un scop diversionist, pentru a arunca responsabilitatea asupra persoanei profesorului Nicolae Iorga, care a semnat reclamaţia şi care a căzut în capcană din alte motive decât înţelepciunea şi prevederea.

Al doilea scop a fost de testare a reacţiei din partea Germaniei, ştiindu-se că legionarii erau în România singurii, chiar absolut singurii prieteni sinceri şi singurii partizani loiali ai Germaniei.

La Ambasada Germană din Bucureşti funcţionau două voinţe paralele: Arthur Konrady, care era şeful organizaţiei naţional-socialiste, şi ambasadorul Wilhelm Fabricius, în a cărui intimitate Mihail Morusoff plasase o frumoasă spioană cu numele de doamna Butculescu.

Dictatura carlistă nu ştia deocamdată care e mai tare dintre cele două voinţe şi care dintre ele decide opţiunea führerului Adolf Hitler.

Scopul dictaturii carliste era procesul cel mare, care a început la 23 mai şi s-a terminat la 27 mai 1938.

Acelaşi procuror, colonelul Vasile Zeciu, şi acelaşi preşedinte judecător, colonelul Constantin Dumitru.

Rechizitoriul a fost semnat pentru ziare şi a fost pronunţat în instanţă de maiorul Radu Ionescu, un specimen aparte.

În instanţă la proces a citit numai o parte din rechizitoriul publicat în ziare.

În septembrie 1940 şi-a salvat hoitul, denunţând legionarului Const. Iepure-Constantinescu adresa secretă unde se ascunde şeful său, colonelul Vasile Zeciu.

În 1941-1944 a devenit directorul Închisorii Aiud şi bătea deţinuţii politici legionari cu 100 lovituri la spate, în faţa propriului său copil de 12 ani, pentru a-i face educaţie de viitoare fiară.

În dimineaţa de 24 august 1944 a eliberat pe comunişti, oferindu-le revolvere şi cerându-le să nu plece fără a omorî pe adversarii lor legionari.

A fost refuzat cu indignare.

Procesul lui Corneliu Z. Codreanu din 23-27 mai 1938.

Acuzaţia de trădare n-a fost justificată cu argumentul de a suprima democraţia şi de a institui dictatura.

Carol II a instituit dictatura după ce a subminat şi a sabotat democraţia timp de 8 ani.

În plus, era evidentă deosebirea dintre dictatura personală de sus în jos, a lui Carol al II-lea şi dictatura populară de jos în sus, a lui Corneliu Z. Codreanu.

Acuzaţia de trădare n-a fost justificată cu argumentul de a utiliza violenţa ca armă politică şi de a institui un regim de teroare, întrucât nu era greu de văzut că toate violenţele făcute de legionari au fost contra-violenţe la violenţele începute şi excitate de autorităţile statului, presupuse a apăra legea prin aplicarea ei.

În plus, Corneliu Z. Codreanu, atunci, în ianuarie-martie 1938, a dat publicităţii nu puţine ordine secrete ale Ministerului de Interne cu semnătura Armand Călinescu şi ale Inspectoratului

Jandarmeriei cu semnătura general Ion Bengliu, de aplicare în teren a celei mai feroce terori de stat.

Idem acuzarea de trădare n-a fost justificată cu argumentul subversivităţii clandestine.

Mişcarea Legionară n-a avut organizaţii teritoriale care pot fi uşor infiltrate de poliţişti cu acoperire, ci a avut organizaţii pe cuiburi, autoconstituite pe bază de dragoste şi încredere şi care nu pot fi penetrate şi manipulate de poliţişti cu acoperire.

Acuzaţia nu putea fi formulată: primo, din cauza complicităţii dictaturii carliste cu legile masonice bazate pe loji secrete şi secundo, pentru că aceeaşi organizare au avut în faza de opoziţie fascismul italian şi naţional-socialismul german, cu care dictatura carlistă se voia înrudită ideologic.

Organizarea internă se schimbă de la sine, odată cu trecerea de la opoziţie la guvernare.

Acuzarea de trădare în sarcina lui Corneliu Z. Codreanu a fost justificată cu: a) deţinere şi publicare de acte secrete ale Ministerului de Interne şi b) legături anti-româneşti cu o putere străină care în proces n-a fost nominalizată, dar care, ştia toată lumea, nu putea fi decât Germania.

Politica externă istorică a poporului român este deschidere culturală spre întreg Occidentul şi alianţă militară cu Occidentul care apără graniţa de est a Europei.

Nu cu Occidentul care abandonează şi nu cu Occidentul care vinde estul Europei, ci cu Occidentul care are interes, putere şi voinţă de a apăra graniţa de est a continentului, adică istmul ponto-baltic.

În epoca celui de al Doilea Război Mondial, România, la fel ca întreaga Europă de est, nu avea de ales decât între Germania şi Rusia.

Germania care nu anexează, nu deznaţionalizează şi nu comunizează şi Rusia care anexează, deznaţionalizează şi comunizează.

Tertium non datur la epoca aceea 1937-1941.

Chiar dacă victoria finală nu era a Germaniei, în politică la fel ca în război, tactica e subordonată strategiei, dar are prioritate

asupra acesteia. Şi tactica este să ne păstrăm graniţele etnice, independenţa naţională, plus propria Armată.

Proiectul lui Corneliu Z. Codreanu din decembrie 1937 nu excludea, ci completa alianţa României cu Franţa şi Anglia.

În politică, la fel ca în toate: trebuie să ai viitorul în minte şi trebuie să te aperi preventiv, ante-factum şi nu ulterior, post-factum.

A doua acuzaţie de aşa-zisă trădare a fost publicarea ordinelor secrete de practicare a terorii de stat de către Armand Călinescu în numele Ministerului Afacerilor Interne şi de generalul Ion Bengliu- colonel Ştefan Gherovici, în numele Inspectoratului General al Jandarmeriei.

Evident, ordine abuzive înlocuind libertăţile cetăţeneşti, drepturile omului şi prevederile Constituţiei. Iar dacă considerăm abuzul a fi trădare, atunci trădarea nu-i la victime, ci este la agresori.

Agresorii erau Regele Carol II, Armand Călinescu, Victor Iamandi, Mihail Morusoff şi generalul Gavrilă Marinescu.

Clar ca lumina zilei.

Completul de judecată: colonel Const. Dumitru, locotenent-colonel Nicolae Ionescu, maior Dumitru Grumăzescu, căpitan Gh. Bărdacă şi căpitan Nicolae Dumitrescu, prim procuror maior magistrat Ionescu Radu, grefier Tudor Petre.

Actori dresaţi, judecând teatru pe scenă.

Procuror acuzator în instanţă: maior Radu Ionescu.

Grefier: Petre Tudor.

În sala de judecată au fost aduşi numai: ziarişti acreditaţi, avocaţi apărători, membrii liberi ai familiei Codreanu şi numeroşi spioni şi poliţişti.

N-au fost acceptaţi să pledeze decât următorii avocaţi: Horia Cosmovici, Lizeta Gheorghiu, Sebastian Radovici, Emil Zgoanţă şi Const. Hentzescu.

Printre cei neaceptaţi să pledeze: Scarlat Spirescu din Bucureşti şi Nicu Păun din Buzău.

N-a venit să pledeze marele avocat Nelu Ionescu din Iaşi, care l-a apărat pe Corneliu Z. Codreanu în toate procesele anterioare.

În schimb, s-a prezentat să pledeze Lizeta Gheorghiu, o juristă super-talentată şi agentă a Siguranţei Generale a Statului.

Corneliu Z. Codreanu o cunoştea a fi spioană şi tocmai pentru a raporta mai sus i-a dictat testamentul său civil, din care se vedea a nu poseda avere materială.

Din 117 martori ai apărării au fost acceptaţi şi audiaţi numai 17, între care prof. Nichifor Crainic şi generalul Ion Antonescu.

Regele Carol II se aştepta ca Nichifor Crainic să acuze pe Corneliu Z. Codreanu. Dimpotrivă, prof. Nichifor Crainic a depus în favoarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Generalul Ion Antonescu a fost acceptat cu scopul ca prin apărarea lui Corneliu Z. Codreanu să se compromită în faţa Angliei care avea încredere numai în persoana sa.

Generalul Ion Antonescu a răspuns cu perfectă hotărâre la toate cele trei întrebări:

a) publicarea ordinelor secrete ale Ministerului de Interne nu este trădare, ci este datorie cetăţenească;

b) în convorbirile dintre el şi Corneliu Z. Codreanu, acesta n-a avut decât comportare respectuoasă şi gândire de colaborare cu Regele Carol II;

c) privitor la acuzaţia de trădare în favoarea Germaniei, generalul Ion Antonescu şi-a afirmat convingerea de total devotament patriotic a lui Corneliu Z. Codreanu şi drept dovadă s-a îndreptat spre boxa acuzatului şi i-a întins mâna lui Corneliu Z. Codreanu, strângând-o cu putere.

Nici nu se putea o depoziţie mai pozitivă şi mai curajoasă.

Aşa-zisele dezbateri ale acestui proces sunt reproduse şi analizate de prof. Gh. Buzatu, în cartea sa, editată în 1993.

Aşa-zisele dezbateri ale procesului s-au terminat seara târziu, 27 mai 1938.

Evenimentul hotărâtor s-a petrecut o jumătate de minut înainte ca jandarmii să-l ia pe Corneliu Z. Codreanu pentru a-l duce la Închisoarea Jilava.

Desigur din ordinul lui Mihail Morusoff, Lizeta Gheorghiu atacă pe Corneliu Z. Codreanu cu următoarele: „Căpitane, trebuie

să nominalizaţi un înlocuitor al d-voastră la comanda legionarilor din libertate. Vă propun pe prof. Horia Sima, care are avantajul de a nu fi cunoscut de agenţi ai Siguranţei şi de a se putea deplasa liber."

Corneliu Z. Codreanu răspunde prompt şi hotărât: „Nu, Horia Sima să se limiteze la strângerea cotizaţiilor din teren şi la predarea lor către Comandantul de Prigoană."

Fraza e auzită de Horia Cosmovici şi de Scarlat Spirescu, care erau de faţă în apropiere.

Corneliu Z. Codreanu a fost luat de jandarmi şi din acel moment nu a mai fost văzut de legionari.

Sala de şedinţă s-a golit.

Afară în stradă aşteptau legionarii liberi care nu fuseseră admişi să intre în Tribunal.

Lizeta Gheorghiu le comunică: „Căpitanul a nominalizat pe prof. Horia Sima ca înlocuitor al său la comanda Mişcării Legionare. Martor este Horia Cosmovici care a fost de faţă şi care a auzit aşa cum am auzit şi eu."

Horia Cosmovici nici n-a confirmat şi nici n-a infirmat, fiind probabil înfricoşat de teroarea de stat şi fiind sub influenţa protectoare a Lizetei Gheorghiu.

Agenţii Siguranţei Generale au intervenit împrăştiind lumea să se risipească şi să nu se facă comentarii.

Avocatul Scarlat Spirescu, fiind de faţă, a încercat să nege afirmaţiile Lizetei Gheorghiu dar a fost arestat şi claustrat în lagărul de la Miercurea-Ciuc.

Astfel, prin Lizeta Gheorghiu, s-a făcut instalarea lui Horia Sima la conducerea comandamentului de prigoană şi ipso facto la conducerea întregii Mişcări Legionare.

A se reţine data de 27 mai 1938, când Corneliu Z. Codreanu a fost condamnat la 10 ani închisoare şi când Horia Sima a fost instituit la conducerea Mişcării Legionare. Este aceeaşi zi din calendar cu data de 27 mai 1821, când, prin decizia Ordinului Masonic, a fost asasinat Tudor Vladimirescu, în favoarea lui Alexandru Ipsilante şi al Eteriei greceşti.

Destinele sunt similare, poate că şi instanţele judecătoreşti sunt aceleaşi.

Mişcarea Pandurilor este Mişcarea Legionară din secolul XIX şi Mişcarea Legionară este Mişcarea Pandurilor din secolul XX.

Tudor Vladimirescu este Corneliu Z. Codreanu din anul 1821 şi Corneliu Z. Codreanu este Tudor Vladimirescu din anul 1938.

Nominalizat de Lizeta Gheorghiu, Horia Sima a devenit şi a rămas şeful unic absolut al Mişcării Legionare: nu în virtutea recunoaşterii şi acceptării de legionari şi nu în virtutea pasivităţii legionarilor care nu se mai interesau de mişcare, ci în virtutea arestării şi claustrării legionarilor contestând pe Horia Sima şi în virtutea lăsării în libertate şi în activitate a legionarilor care recunoşteau şi acceptau şefia lui Horia Sima.

Intrigă perfect gândită şi perfect regizată de Mihail Morusoff: patronul politic al lui Horia Sima şi atotputernicul şef al întregului aparat de spionaj şi represiune din dictatura carlistă.

Consolidarea şi definitivarea şefiei lui Horia Sima s-au realizat ulterior, în iunie 1940, când prof. Ion Zelea Codreanu l-a recunoscut „fiul meu sufletesc şi urmaşul Căpitanului" şi în septembrie 1941 când noul dictator, generalul Ion Antonescu, a optat pentru ramura simistă şi nu pentru ramura condrenistă a Mişcării Legionare.

Când prof. Ion Zelea Codreanu şi apoi generalul Ion Antonescu s-au lămurit: era prea târziu şi Horia Sima nu a mai putut fi scos de la conducerea Mişcării Legionare.

Revenim la evenimentele din iunie 1938.

În lagărul de la Miercurea-Ciuc au venit ambele informaţii. Întâi informaţia condamnării lui Corneliu Z. Codreanu şi apoi informaţia arestării legionarilor din Comandamentul de Prigoană.

În dimineaţa de 16 iunie 1938 suntem aduşi la cancelarie, luaţi în primire de jandarmi sub comanda căpitanului Pişchir şi trimişi la Bucureşti pentru proces: ing. Gh. Clime, principele Alex. Cantacuzino, prof. Vasile Cristescu, ing. Eugen Ionică, ing. Virgil Ionescu, jurist Alexandru Cristian-Tell, jurist Mihail Polihroniade,

ing. Aurel Serafim, jurist Nicolae Totu, jurist Radu Budişteanu, economist Dobre Bănică, comerciant Gh. Apostolescu, economist Gheorghe Istrate, prof. Sima Simulescu, jurist Traian Cotigă, teolog Gheorghe Furdui, prof. Grigore Cristescu, preot Nicolae Georgescu-Edineţi, dr. Paul Craja, dr. Şerban Milcoveanu.

În total 20 de persoane reprezentând, în viziunea dictaturii carliste, Statul Major Legionar, complice la trădare cu Corneliu Z. Codreanu.

Câteva precizări.

Preotul Nicolae Georgescu-Edineţi, dr. Paul Craja şi dr. Şerban Milcoveanu nu făceam parte din Statul Major Legionar şi noi aveam numai încrederea şi iubirea Mişcării. Preotul Nicolae Georgescu-Edineţi era inclus în proces pentru a pedepsi corpul preoţesc care din ce în ce mai mult sprijinea Mişcarea Legionară. Idem dr. Paul Craja a fost inclus în proces pentru a pedepsi pe macedoneni care în cvasiunanimitate sprijineau Mişcarea Legionară. Idem dr. Şerban Milcoveanu a fost inclus în proces ca preşedinte al U.N.S.C.R. şi pentru a pedepsi studenţimea română încadrată în Mişcarea Legionară.

De la Miercurea-Ciuc la Bucureşti am fost transportaţi într-un vagon cu jandarmi înarmaţi la ambele extremităţi şi care în staţii coborau şi înconjurau vagonul pentru a nu lua contact cu nimeni.

S-a călătorit toată noaptea. Probabil un tren accelerat.

În compartimentul ing. Gh. Clime s-a decis evadarea: prof. Vasile Cristescu, care să ia comanda organizaţiilor Totul pentru Ţară, principele Alex. Cantacuzino, care să ia comanda corpului de sacrificiu Moţa-Marin şi Gheorghe Istrate, care să ia comanda Frăţiilor de Cruce.

Evadarea s-a produs prin zvârlire pe fereastră când trenul încetinea să se apropie de gara Braşov.

Gheorghe Istrate n-a putut sări pe fereastră din cauza felinarelor aprinse pe laturile căii ferate.

Evadarea a fost sesizată numai 4 ore mai târziu, când dimineaţa am ajuns la Închisoarea Jilava şi s-a făcut predarea noastră nominală.

Scopul evadării a fost să înlocuiască Comandamentul de Prigoană despre care se auzise că a fost arestat şi cei nearestaţi s-au ascuns, devenind inactivi.

Despre Horia Sima nu auzisem nimic.

Introduşi în celulele Închisorii Jilava, unul dintre noi a găsit pe un perete, grafiat cu un cui, un text scris de Corneliu Z. Codreanu şi care se termina cu fraza: „Cu Dumnezeu înainte!". Domnul ing. Gheorghe Clime, în asentimentul întregului Statul Major Legionar, a decis ca aceste cuvinte, „Cu Dumnezeu înainte!" să fie salutul oficial al Mişcării Legionare.

Am transmis după decembrie 1989 această decizie, dar nu s-a luat în seamă.

Tribunalele Militare din epoca dictaturii carliste au fost nişte spectacole de teatru cu aceiaşi actori, acelaşi scenariu şi acelaşi regizor.

Singura schimbare: căpitanul de justiţie militară, Ţăranu, în locul maiorului de justiţie militară Radu Ionescu.

O singură acuzaţie şi anume complicitatea noastră cu Corneliu Z. Codreanu la vinovăţia sa de dublă trădare, dovedită de sentinţa premergătoare a condamnării lui Corneliu Z. Codreanu de către acelaşi tribunal. Scopul acestei condamnări este generoasa ofertă să ne recăpătăm libertatea prin inversarea gândirii şi inversarea convingerilor. În capcană a căzut unul singur dintre noi, şi anume preotul Grigore Cristescu, profesor de omilectică la Facultatea de Teologie din Bucureşti.

S-a dezis de Mişcarea Legionară şi a condamnat pe toţi legionarii, dar cel mai mult pe dl ing. Gh. Clime.

Preşedintele, colonelul Constantin Dumitru îl stimula în dezvăluiri şi acuzaţii, dar dl ing. Gh. Clime nu l-a onorat cu niciun răspuns şi i-a arătat mai multă milă decât dispreţ.

Secretul trădării preotului Grigore Cristescu era dependenţa de alcool şi frica de a i se refuza alcoolul odată cu detenţia.

Ne-au apărat aceiaşi avocaţi, în frunte cu Horia Cosmovici, unul dintre cei mai strălucitori avocaţi ai justiţiei Române.

O inteligenţă greu de egalat şi imposibil de întrecut.

Tatăl meu, Jean Milcoveanu a angajat şi un avocat celebru: Petrişor Viforeanu, fiul procurorului de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.

Socrul inginerului Eugen Ionică, acuzat în proces, era generalul Neculce: descendentul cronicarului Ion Neculce, primar mereu reales al oraşului Fălticeni şi erou din războiul 1916-1919. Generalul Neculce, timp de trei zile, de dimineaţa până seara, a stat în picioare în faţa completului de judecată, exact ca statuia care reprezintă Judecata Istoriei.

Baza juridică a procesului a fost acuzaţia de complicitate cu trădarea lui Corneliu Z. Codreanu, complicitate dovedită nu cu participare ante-factum, ci cu aprobare post-factum.

Legea invocată era articolul 209 din Codul Penal. Regele Carol II a alcătuit acest articol din Codul Penal, astfel încât putea condamna la mulţi ani de închisoare pe orişicine în România.

Acest articol 209 al Codului Penal a fost votat în Parlamentul din 1936 mulţumită asigurărilor date de ministrul Justiţiei, Valer Pop că *nu va fi niciodată aplicat.*

La începerea procesului, un devotat secretar al organizaţiei Prietenii Legionarilor i-a adus d-lui ing. Gh. Clime o copie de pe ordinul primit de Tribunalul Militar. Ordinul provenea de la Palatul Regal prin Ministerul de Război şi toţi aveau condamnări de 7 şi 9 ani, în afară de doi: dr. Paul Craja şi dr. Şerban Milcoveanu, care aveam numai 5 ani.

Pe parcursul procesului a intervenit Patriarhul Miron Cristea şi astfel preotul Nicolae Georgescu-Edineţi a primit condamnare 1 an şi jumătate în loc de 7 ani închisoare. Iar cele declarate în instanţă de dr. Paul Craja şi de Şerban Milcoveanu au determinat Tribunalul Militar să majoreze pedeapsa de la 5 ani la 7 ani.

Sentinţa ne-a fost citită în închisoarea Jilava de căpitanul Ţăranu, care ne-a anunţat posibilitatea de apel sau recurs la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie Militară.

Scopul apelului sau recursului era de natură psiho-socială, şi anume ca, pe parcursul celor 31 de zile ale lunii iulie 1938, să retractăm cele declarate în timpul procesului şi să trădăm, ipso facto, prin recunoaşterea acuzaţiilor aduse lui Corneliu Z. Codreanu.

Nu s-a produs nicio defecţiune şi, la 31 iulie 1938, toţi acuzaţii nu şi-au dezis solidaritatea cu Corneliu Z. Codreanu.

Astfel, pe tot parcursul lunii iulie 1938, am stat în Închisoarea Jilava, în aşteptarea soluţionării apelului sau recursului de către aşa-zisa Înalta Curte de Justiţie şi Casaţie Militară.

Două evenimente pe parcursul lunii iulie 1938.

Primul eveniment.

Din celule eram scoşi în curte, „pentru aer şi soare" în mod neregulat.

De două-trei ori am fost scoşi laolaltă cu comuniştii. Probabil să se vadă comportamentul nostru reciproc. Domnul ing. Gh. Glime îl cunoştea pe şeful comuniştilor, un avocat Vasiliu din Iaşi, care după 15 ani închisoare pentru evenimentele de la Odesa, 1917-1919, acum executa o pedeapsă de 2 ani pentru o scrisoare trimisă lui I.V.Stalin în favoarea lui Cristian Rakovski, condamnat la moarte.

În alte zile eram scoşi numai noi în curte, probabil pentru a se afla ce discutăm între noi.

De cele mai multe ori eram scoşi în curte succesiv câte unul pentru o jumătate de oră. Într-o zi, eu priveam pe fereastră şi dl ing. Gh. Clime, singur în curte, mergea în cerc cu mâinile la spate.

Deodată, pe un zid interior al Închisorii Jilava, apare o persoană care întreţine o conversaţie de câteva fraze cu dl ing. Gh. Clime.

Recunosc persoana: studentul de la medicină, Mihail Vârfureanu, suspectat de mine că este spion infiltrat de Siguranţă în Corpul Studenţesc Legionar din Bucureşti.

La revenirea în celulă, dl ing. Gh. Clime îmi spune că s-a recomandat legionar şi s-a oferit să facă legătura între noi, cei din închisoare, şi legionarii liberi de afară.

Dl ing. Gh. Clime n-a căzut în capcană şi i-a spus că n-are niciun mesaj de transmis.

La începutul lui noiembrie 1938 Horia Sima a demis de la comanda Corpului Studenţesc Legionar pe Bartolomeu Livezeanu şi pe Laurian Ţâlnaru, iar în locul lor a numit pe Mihail Vârfureanu.

Între alte fărădelegi, acesta, la 7 iulie 1938, a capturat-o pe Nicoleta Nicolescu şi a predat-o Poliţiei pentru a fi asasinată şi incinerată.

Al doilea eveniment.

Procesul fiind în recurs, regulamentul Închisorii militare Jilava îngăduia ca o dată pe săptămână să ne viziteze familia, pentru a ne aduce rufe curate şi supliment alimentar.

Vizitele aveau loc la grefa închisorii. Jumătate din cameră avea din tavan la podea o reţea de metal: de o parte erau vizitatorii, de o parte eram noi şi conversaţiile se desfăşurau prin găurile reţelei. Găurile erau atât de mici încât nu se putea transmite nimic.

Cealaltă jumătate a camerei avea o masă, de o parte avocaţii apărători şi de cealaltă parte deţinutul apărat. În procesul nostru, avocatul Horia Cosmovici şi din partea noastră dl ing. Gh. Clime.

În mijlocul camerei, un plutonier care supraveghea convorbirile.

Tribunalul Militar Bucureşti este în subordinea Corpului II Armată.

Tatăl meu, Jean Milcoveanu, fost magistrat civil, a cerut o audienţă şi a fost primit chiar de comandatului Corpului II Armată, generalul Iosif Iacobici. La relatările nu critice, dar interogative ale tatălui meu, generalul Iosif Iacobici a plecat privirea şi a spus: „Da, se fac abuzuri şi nedreptăţi cu aceşti tineri".

Tatăl meu a înţeles că ordinele veneau mai de sus şi în continuare a cerut audienţă la ministrul de război şi la Palatul Regal.

Despre aceste audienţe am aflat numai după ianuarie 1939 şi le voi relata mai jos.

Al treilea eveniment.

Părinţii mei, fiind mari agricultori, n-au mai putut veni la Bucureşti, fiind ocupaţi cu treieratul grâului. În locul lor a venit cu rufe şi alimente fratele meu, ing. Dan Milcoveanu, care absolvise Politehnica din Timişoara şi care în Mişcarea Legionară din Banat avea gradul de instructor legionar.

În timpul vizitei îmi cere să pun urechea la reţeaua de metal şi îmi şopteşte: „Nu pierdeţi speranţa şi păstraţi-vă curajul. Căpitanul

va fi omorât, dar Mişcarea Legionară merge înainte şi va învinge pentru că s-a născut un nou Căpitan!"

Întorc capul şi întreb: „Cum!? Voi, de afară, aţi ajuns la concluzia morţii Căpitanului?"

El îmi şopteşte: „Da! Dar Mişcarea are un nou Căpitan!"

Eu întreb: „Şi cine este acest nou Căpitan?"

Cu oarecare ezitare şi cu mare precauţie să nu fie auzit de plutonierul supraveghetor, fratele meu îmi răspunde: „Horia Sima."

Întors în celulă îi raportez d-lui ing. Gh. Clime şi adaug părerea mea: „Dacă au ajuns la această concluzie, involuntar vor face ce nu trebuie. Vor grăbi moartea Căpitanului."

Domnul ing. Gh. Clime m-a pus să relatez în faţa celorlalţi şi în unanimitate s-a luat următoarea decizie cu trei puncte:

Punctul 1: „Horia Sima părăseşte Bucureştiul, se duce în comuna sa natală şi de acolo va veni numai când va fi chemat."

Punctul 2: „Avocatul Ion Antoniu-Pâsu este numit şeful Comandamentului de Prigoană şi va exercita comanda asupra întregii Mişcări Legionare din afară."

Punctul 3: „Legionarii liberi şi legionarii ascunşi vor asculta numai de ordinele avocatului Ion Antoniu-Pâsu şi nu vor face nimic din ce va spune Horia Sima."

Reproduc cele de mai sus ca depoziţie de martor cu depunere de jurământ.

Această împotrivire a Statului Major Legionar a fost transmisă afară prin avocatul Horia Cosmovici.

Eram la grefa închisorii, unde primeam vizita mamei mele, Margareta Milcoveanu, şi de la trei metri distanţă n-am auzit cu urechile, dar am văzut cu ochii scena când dl ing. Gh. Clime dicta şi când Horia Cosmovici dădea din cap în semn că a auzit şi că va transmite.

După decembrie 1989 am încercat să confirm cele relatate mai sus, dar Horia Cosmovici a răspuns: „Nu-mi aduc nimic aminte din ce spune Milcoveanu."

În cartea sa „Fără Căpitan", Constantin Papanace notează că, în iulie 1938, a asistat la un acces de înverşunare a lui Horia

Sima împotriva dlui ing. Gh. Clime şi că el, C. Papanace, nu-şi poate explica de unde atâta înverşunare, pe deasupra nemotivată, a lui Horia Sima împotriva d-lui ing. Gh. Clime, aflat în închisoare.

Câteva zile mai târziu, Ion Antoniu-Pâsu este arestat de Poliţie şi internat în lagărul de la Miercurea-Ciuc, unde a fost asasinat în masacrul din 22 septembrie 1939.

Adus în lagărul de la Miercurea-Ciuc la sfârşitul lui iulie 1938, Ion Antoniu-Pâsu a spus legionarilor din celulă: „Am fost trădat de Horia Sima. Era singura persoană care cunoştea adresa unde eu mă ascundeam."

Sursa mea informativă este avocatul Onu, comandant legionar şi originar din Huşi.

La data aceea, 1938, lucrurile erau inexplicabile. Nimeni nu credea în trădare şi maximum ce se putea spune despre Horia Sima era că este o minte nativă de anarhist iresponsabil. Lucrurile s-au lămurit târziu, chiar foarte târziu, şi anume în 1961, când, în Închisoarea Aiud, colaboratorul lui de încredere, Victor Biriş, a făcut mărturisiri aproape complete şi a dat pe faţă colaborarea secretă dintre Horia Sima ca factor de execuţie şi Mihail Morusoff ca factor de comandă.

Revenim la vara 1938.

În luna iulie 1938 am fost în Închisoarea Jilava în speranţa autorităţilor că de frica anilor de detenţie vom capitula şi vom trăda. Eram 19 şi niciunul dintre noi n-a arătat vreun semn de slăbiciune sau vreo înţelegere de tranzacţie cu autorităţile stăpâne pe România.

În ultima zi din iulie 1938, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie Militară a respins recursul făcut de avocaţii noştri şi, în aceeaşi noapte, toţi 19 am fost transferaţi, sub paza jandarmilor, la Închisoarea din Râmnicu-Sărat.

În sistemul penitenciar din România, era închisoarea cea mai rea, pentru *devitalizarea* şi *reificarea „vieţaşilor"*.

„Vieţaşii" sunt cei condamnaţi la muncă silnică pentru crimă cu repetiţie şi comportament de fiare sălbatice imposibil de recuperat pentru societate.

Ni s-au luat hainele civile şi ne-au îmbrăcat în pseudo-uniforme rupte, de ocnaşi.

Ni s-au luat amprentele digitale şi am fost fotografiaţi din faţă şi din profil.

Am fost introduşi fiecare în câte o celulă mică şi supramurdară.

Eu am căpătat celula 25 de la etaj.

Tavanul de fier ondulat, care vara dogorea de căldură şi iarna era rece ca gheaţa.

Pat de fier, vechi de multe decenii. În loc de saltea, o rogojină măcinată de timp şi cu urina defunctului premergător.

Nu mii, ci milioane de ploşniţe care se suiau pe tavan şi cădeau exact unde ne aşezam.

Pentru urină, în celulă.

Pentru scaun, o dată pe zi, când ne venea rândul, şi numai trei minute.

Apa de băut era într-un butoi şi avea pe ea fel de fel de vietăţi, iar noi ne luam litrul de apă într-o gamelă de pământ ars.

Masa era inexistentă: o felie de mămăligă în loc de pâine şi de trei ori pe zi o apă fiartă cu 10 boabe de fasole şi multă boia de ardei.

În prima zi masa ne-a fost adusă de un „vieţaş" de la bucătăria închisorii şi ne-a spus: „Noi nu ne atingem de această mâncare. E vai de voi dacă nu aveţi mâncare de la familii."

Jandarmii erau instruiţi să ne urască şi să ne insulte.

Două zile a funcţionat un medic civil, dr. Harbuz, care aproape că plângea când ne vedea. După două zile a venit un medic militar evreu, mi se pare Radovici, care n-avea niciun fel de sentiment.

Comandantul închisorii, maior de jandarmi, Varo, care de la 16 iunie 1938 avusese în pază la Închisoarea Doftana pe Corneliu Z.Codreanu.

Închisoarea Râmnicu-Sărat este construită în apropierea gării şi era înconjurată de un zid înalt cu turele pentru supraveghere.

La 1 august 1938 am fost aduşi simultan: a) Statul Major Legionar de la Închisoarea Jilava; b) Nicadorii şi Decemvirii de la la Închisoarea Aiud şi c) Corneliu Z. Codreanu de la Închisoarea Doftana.

Noi am fost introduşi în celule din corpul principal. Corneliu Z. Codreanu, singur în celula de la parter, aripa din stânga a închisorii. Iancu Caranica era singur în celula de pedeapsă care era în aripa dreaptă a închisorii.

Această din urmă celulă n-avea fereastră şi cândva era folosită pentru pedepsire.

Două zile mai târziu au fost aduşi de la Închisoarea Cluj doi comandanţi legionari ai Transilvaniei: căpitanul Emil Şiancu şi dr. Ion Banea. Evident, au fost aduşi pentru a completa numărul de 21 în locul preotului Grigore Cristescu care, după trădare, a fost pus în libertate şi preotul Nicolae Georgescu-Edineţi care a fost condamnat numai la un an şi jumătate. Această necesitate de completare a numărului de 21 era urmare a promisiunii făcute de Carol al II-lea forţelor din Occident: Corneliu Z. Codreanu şi 20 de aşa-zişi complici.

O lună mai târziu, la începutul lui septembrie 1938, a fost adus principele Alexandru Cantacuzino.

Nu atunci, ci ulterior am elucidat împrejurările arestării.

Horia Sima, încă din 17 iunie 1938 a încercat să le afle ascunzătorile şi să stabilească relaţii. Prof. Vasile Cristescu a refuzat orice relaţie şi Horia Sima i-a aflat adresa numai în ianuarie 1939. Cu principele Alex. Cantacuzino a mers mai uşor şi Horia Sima a intrat în relaţie la sfârşitul lui august 1938. După ce i-a aflat toate gândurile şi i-a identificat principalele legături i-a propus mici servicii personale. Principele Alex. Cantacuzino a acceptat să fie vizitat la adresa secretă de soţia sa, Flori, născută Milcoveanu şi vară primară cu mine. Astfel, în dosarele din arhive, se scrie că ascunzătoarea principelui Alex. Cantacuzino a fost identificată prin urmărirea pas cu pas a soţiei sale. În realitate, Mihail Morusoff îi cunoştea adresa secretă de la Horia Sima şi aranjamentul cu urmărirea soţiei a avut scopul de camuflare a adevăratei surse informative. Procedeul e practicat de toate Poliţiile Secrete politice şi non-politice: *acoperirea sursei informative.*

În Închisoarea Râmnicu-Sărat, persoana mea a avut celula 25 de la etaj. Exact sub mine, la parter, era Nicolae Constantinescu,

la parter exact în faţă era dl ing. Gh. Clime, la etaj, în stânga mea era dr. Ion Banea şi la etaj în dreapta mea era Nicolae Totu, iar în următoarea celulă principele Alex. Cantacuzino.

Această topografie a celulelor mi-a permis să aud prin vizetă foarte importante convorbiri cu dl ing. Gh. Clime.

Trebuie să le reproduc din datorie faţă de adevărul istoric.

Convorbirile, la plural, dintre Nicolae Constantinescu şi ing. Gh. Clime.

Nicolae Constantinescu era supra-furios şi avea perfecte motive.

După 5 ani de detenţiune la Închisoarea Aiud, Nicadorii şi apoi Decemvirii stabiliseră o relaţie de bunăvoinţă cu autorităţile şi chiar obţinuseră prietenii de totală încredere.

Aflând de arestarea şi condamnarea lui Corneliu Z. Codreanu, Nicadorii şi Decemvirii au făcut planul să evadeze, să vină la Bucureşti şi în ilegalitate să constituie o forţă de contralovitură pentru eventualitatea că se trece la uciderea lui Corneliu Z. Codreanu. Planul era perfect organizat, nu avea nicio fisură şi nu putea decât reuşi perfect. Dacă Corneliu Z. Codreanu este lăsat în viaţă, Nicadorii şi Decemvirii se întorc în Închisoarea Aiud pentru a-şi continua condamnarea oficială.

Conform disciplinei militare, funcţionând în Mişcarea Legionară, Nicadorii şi Decemvirii au încunoştiinţat comandamentul de prigoană unde singurele persoane nearestate erau Horia Sima şi Const. Papanace.

De la comandamentul de prigoană din Bucureşti a venit interdicţie cu explicaţia că interdicţia de evadare a fost decisă de ing. Gh. Clime.

Nicolae Constantinescu era furios şi, în plus, era convins că şi la Comandamentul de Prigoană există trădare întrucât, fără explicaţii şi fără necesitate, au fost transferaţi de la Închisoarea Aiud, cu ceva libertate, la Închisoarea Râmnicu-Sărat, cu claustrare absolut etanşă.

Închisoarea Aiud avea gardieni civili în subordinea Ministerului Justiţiei; iar Închisoarea Râmnicu-Sărat avea gardieni militari în subordinea Ministerului de Interne.

Din cele auzite şi înţelese de mine, dl ing. Gh. Clime a confirmat responsabilitatea de a fi interzis evadarea şi a invocat decizia lui Corneliu Z. Codreanu de „tăcere, suferinţă şi răbdare", întrucât factorul Timp lucrează în favoarea Mişcării Legionare şi în defavoarea duşmanilor.

Cu Nicolae Constantinescu am avut convorbiri mai ample prin ferestre, fără să ne vedem. Dânsul scria o carte despre *Onoare*, mai precis despre onoarea Naţiunii, cu obligaţii în plus faţă de onoarea individuală.

Convorbirea dintre dr. Ion Banea şi dl ing. Gh. Clime.

Din 17 aprilie 1938 până la 1 august 1938, dr. Ion Banea şi căpitanul Emil Şiancu au fost deţinuţi în închisoarea civilă din Cluj, unde aveau legături regulate cu legionarii liberi de afară.

Acum, în Închisoarea Râmnicu-Sărat, dr. Ion Banea relata că prin instigatori neidentificaţi se instalează „o stare de spirit nesănătoasă şi îngrijorătoare printre legionari. Sunt pe cale să piardă din disciplină, să iasă de sub comandă şi să răspundă cu acte de violenţă necontrolată".

Nu l-am auzit pe dr. Ion Banea pronunţând vreun nume de instigator, dar sensul era că instigările vin de la Bucureşti la Cluj.

După 1990, dr. Gheorghe Voicu-Vereş mi-a relatat că, în toamna 1938, a fost vizitat de Horia Sima, care i-a cerut să treacă la acte de violenţă.

Tot după 1990, jurist Filon Lauric, şeful legionarilor din Cernăuţi, mi-a spus că, în toamna 1938, a venit de la Bucureşti Horia Sima, care i-a cerut acte de violenţă. Filon Lauric l-a refuzat, invocând politica decisă de Corneliu Z. Codreanu şi de Vasile Iasinski de „tăcere, suferinţă şi răbdare". Atunci Horia Sima, în numele Comandamentului de Prigoană din Bucureşti, i-a retras comanda asupra legionarilor din Bucovina şi l-a înlocuit cu Mihai Stănescu, care s-a dovedit a fi agentul provocator al Siguranţei Generale a Statului şi care, în noiembrie 1938, a provocat acte de violenţă, complet nejustificate.

Convorbirea dintre prinçipele Alex. Cantacuzino şi ing. Gh. Clime.

Convorbirea a avut loc la începutul lui septembrie 1938, când a fost adus la Închisoarea Râmnicu-Sărat.

Principele Alex. Cantacuzino nu credea în succesul politicii de „tăcere, suferință și răbdare" și era de părere că dușmanii Mișcării Legionare nu pot fi aduși la legalitate și înțelegere decât prin riscul de contraviolență la violență și prin producere de frică în persoana Regelui Carol II, cunoscut pentru lașitate și poltronerie. Știu că atunci când era în libertate, înainte de 1 septembrie 1938, a cerut dezlegare de la Corneliu Z. Codreanu și acesta a răspuns din Închisoarea Doftana: „Nu numai că nu-l dezleg, dar îl leg." Principele Alex. Cantacuzino era comandantului corpului de sacrificiu Moța-Marin și avea ca adjunct pe chimistul Nicoară Iordache.

În Cronologia legionară editată în 1992 la Madrid este menționat un manifest, datat 13 septembrie 1938, redactat și semnat de Alex. Cantacuzino, și nu i se reproduce textul. Probabil că manifestul era intenționat, dar între timp principele Alex. Cantacuzino a fost arestat.

La data aceea, 13 septembrie 1938, principele Alex. Cantacuzino era arestat și claustrat alături de celula mea, în Închisoarea Râmnicu-Sărat și de aici ipoteza, chiar întrebare, dacă nu cumva Horia Sima în posesia manuscrisului l-a tipărit și l-a difuzat tocmai din ordinul lui Mihail Morusoff pentru a înverșuna încă mai mult pe Regele Carol II să treacă la asasinat.

În diferite cărți legionare sau, mai exact, pseudolegionare, se scrie cum că principele Alex. Cantacuzino a fost arestat și adus la Închisoarea Râmnicu-Sărat în ianuarie 1939, eu însă sunt martor de la fața locului și afirm că a fost arestat și adus la închisoarea Râmnicu-Sărat la începutul lui septembrie 1938.

Minciuna e afirmată atât de Horia Sima, cât și de Poliția Secretă Politică din 1938 până în zilele noastre, 2007.

Scopul minciunii este să se camufleze modalitatea prin care a fost identificată adresa secretă a principelui Alex. Cantacuzino și care sursă este Horia Sima, care, în a doua jumătate a lui ianuarie 1939 a plecat din România în Germania. Și deci nu putea fi bănuit de autor al trădării.

Evenimentul care a decis destinele a fost Acordul de la München din 30 septembrie 1938.

Înainte de a-l analiza, să menționăm ce s-a petrecut cu Mișcarea Legionară pe parcursul lunilor august-septembrie 1938.

Din lagărul de la Miercurea-Ciuc a evadat Victor Silaghi, comandant legionar. În București a fost arestat în ilegalitate Nicoară Iordache, asistent la catedra de chimie anorganică și valoros comandant legionar.

Ministrul de Interne recte Armand Călinescu înființează Lagărul de la Vaslui, semn că teroarea de stat își intensifică prigoana împotriva Mișcării Legionare.

Un amănunt important.

După audiența la generalul Iosif Iacobici, tatăl meu a cerut audiență la ministrul de război, general Gh. Argeșanu, și la Inspectoratul Jandarmeriei, general Ion Bengliu.

Deși amândoi sunt originari din Slatina și au copilărit pe aceeași stradă cu tatăl meu, ambii generali nu l-au primit în audiență și nu i s-a dat nicio explicație.

La Ministerul de Interne, tatăl meu a ajuns până la secretarul nr. 3 al lui Armand Călinescu: un tânăr, Zamfirescu, care s-a arătat cu multă înțelegere și cu dorință de bine.

Tatăl meu a mers și mai sus și a cerut audiență la colonelul Ernest Urdăreanu, cu funcția de mareșal al Palatului Regal.

Ernest Urdăreanu provenea dintr-o veche familie boierească din Slatina și copilărise cu frații mai mici ai tatălui meu.

Ernest Urdăreanu l-a primit în audiență pe tatăl meu și în continuare l-a luat acasă să servească masa împreună.

În timpul mesei, Ernest Urdăreanu îi spune tatălui meu:

„Asta e situația generală și nu trebuie ca Mișcarea Legionară să se afișeze pe scenă, în fața publicului internațional. Spune-le legionarilor să intre în pământ, ca și cum n-ar mai exista și să nu se mai audă în străinătate de existența lor. După ce trece furtuna o să văd ce-o să fac cu băiatul tău."

Cele pronunțate de Ernest Urdăreanu, tatăl meu le-a transmis avocatului Horia Cosmovici care, din toate probabilitățile,

le-a transmis mai departe avocatei Lizeta Gheorghiu şi lui Horia Sima.

După două săptămâni, tătăl meu a cerut din nou audienţă, dar Ernest Urdăreanu a refuzat să-l primească.

Trebuie să se fi întâmplat ceva grav.

În 1945 am avut ocazie şi în mare secret mi s-a dat voie să citesc dosarul meu individual din arhiva Siguranţei Generale a Statului. Am găsit în dosar un raport al discuţiei dintre Ernest Urdăreanu şi tatăl meu. Raportul nu menţiona sursa informativă care nu putea fi decât Lizeta Gheorghiu sau Horia Sima.

În niciun caz Horia Cosmovici. Fiind vorba de arhiva Siguranţei Generale şi nu de arhiva SSI-ului, cred că nu e vorba de Horia Sima care activa în parteneriat direct cu Mihail Morusoff, ci era Lizeta Gheorghiu, veche agentă cu acoperire a Siguranţei Generale, întâi împotriva comuniştilor şi apoi împotriva legionarilor.

Cele spuse de Ernest Urdăreanu erau de pe poziţia unui consilier regal, în acelaşi timp înţelept şi devotat, dar veneau în contrazicere cu politica grupului conducător Mihail Morusoff, Armand Călinescu, Gavrilă Marinescu şi Victor Iamandi care vroiau împingerea terorii la etapa a II-a, a crimei şi masacrului şi care se temeau de instabilitatea psihică a Regelui Carol II.

Dovada că Regele Carol II ar fi putut să-şi schimbe decizia de asasinare a lui Corneliu Z. Codreanu poate fi interviul dat unui ziarist englez, în care afirma: „Garda de Fier este o biciuşcă pusă la saramură“, deci cu înţeles de lichidare şi dispariţie.

Recomandarea formulată de Ernest Urdăreanu nu contrazicea, ci confirma politica lui Corneliu Z. Codreanu de „tăcere, suferinţă şi răbdare“.

Să analizăm Acordul de la München din 30 septembrie 1938.

În istoria bimilenară a poporului român, rasismul intolerant şi antisemitismul scop în sine au fost produsul situaţiei sigur anormale a României după Primul Război Mondial. Drept pedeapsă în plus de înfrângere, Germania a fost pusă în cămaşă de forţă cu interdicţie de a importa materii prime şi cu interdicţie de a exporta produse finite.

Urmarea acestui blocaj economic a fost acumularea a şapte milioane de şomeri obligaţi să opteze pentru comunism mondial sau războiul de revanşă.

Führerul Adolf Hitler şi naţional-socialiştii au determinat opţiunea pentru războiul de revanşă în loc de opţiunea pentru comunismul mondial.

Ceea ce nu credea nimeni, Adolf Hitler şi naţional socialiştii în trei ani au transformat potenţialul militar în maşină de război şi în al patrulea an, 1938, erau singura putere militară gata de război mondial.

Anglia, Franţa şi U.R.S.S. nu erau încă capabile de război mondial.

Prim-ministrul Neville Chamberlain şi ministrul de externe lord Halifax, în acord cu prim-ministrul Edouard Daladier şi ministrul de externe Georges Bonnet, au conceput politica ca, până la înarmarea Angliei şi Franţei, să direcţioneze spre est, împotriva Uniunii Sovietice, maşina de război, gata de acţiune a Germaniei hitleriste.

Din cauza generalului spaţiu şi generalului ger, Rusia e imposibil de cucerit, având în secolul XX, la fel ca în secolul XIX, posibilitatea retragerii strategice în adâncime.

După reciproca distrugere a armatei germane şi a armatei sovietice urma ca Anglia şi Franţa să intervină pe câmpul de luptă pentru a face pace şi a impune ordinea în Europa.

Din această gândire înţeleaptă şi prevăzătoare a lui Neville Chamberlain a provenit Acordul din 30 septembrie 1938 de la München, care: a) acorda egalitate de influenţă Germaniei la petrolul din România şi b) desfiinţa din spatele armatei germane fortăreaţa militară reprezentată de Munţii Boemei, Cehia.

Planul guvernului englez în acord cu guvernul francez n-a fost acceptat de Iudaism şi Masonerie, care vroiau cât mai repede al Doilea Război Mondial pentru extirparea antisemitismului din Europa şi distrugerea naţional-socialismului german.

În România şi, mai exact, la Bucureşti Acordul de la München a provocat panică mare şi înverşunare mortală la grupul

care se angajase în distrugerea Mişcării Legionare şi dispariţia lui Corneliu Z. Codreanu.

Primul semn de mare dificultate a celor care comandă este intrarea în inactivitate şi pasivitate a celor care execută.

Fapte concrete doveditoare.

Încă de la 1 august 1938, familiile celor care eram închişi la Râmnicu-Sărat cereau Inspectoratului Jandarmeriei din Bd. Ştefan cel Mare dreptul să ne viziteze săptămânal, aşa cum fuseseră lucrurile în iulie 1938 la Închisoarea Jilava.

Au fost mereu refuzate cu ură şi cu ameninţări de către teribilul colonel Ştefan Gherovici, şeful direcţiei politice a Jandarmeriei.

În octombrie 1938 s-au prezentat cu cerere de a ne vizita la Închisoarea Râmnicu-Sărat doamna Maria, soţia ing. Virgil Ionescu, doamna Vera, soţia juristului Nicolae Totu, şi doamna Mary, soţia juristului Mihail Polihroniade. De la poartă au fost introduse în biroul colonelului Ştefan Gherovici care, cu extraordinară politeţe şi cu tot felul de complimente, le-a dat aprobare necondiţionată şi, cu aceeaşi politeţe şi aceleaşi complimente, le-a însoţit la plecare până la automobilul din stradă.

La fel s-au petrecut lucrurile cu noi, cei din Închisoarea Râmnicu-Sărat. Jandarmii au căpătat brusc politeţe şi amabilitate. Ni s-au deschis uşile de la celule: să ne vedem între noi şi să stăm în curte cât vrem.

Plutonierul Eftimiu de la Serviciul Intendenţă a venit să ne anunţe că ni se vor da saltele, perne, pături, cearceafuri şi veselă metalică.

Raiul a ţinut cinci zile.

În aceste cinci zile i-am cunoscut de aproape pe Nicadori şi pe Decemviri, care toţi erau oameni de înaltă clasă, cu intelect şi caracter.

Fiind în comuna Milcov, judeţul Olt, părinţii mei n-au apucat să vină în vizită.

Brusc, în ziua de 10 sau 11 octombrie 1938, lucrurile s-au schimbat şi au revenit la mizeria dinainte de Acordul de la München.

N-am mai fost scoşi din celule, jandarmii au redevenit feroci, plutonierul Eftimiu n-a reapărut şi ni s-au astupat micile ferestre cu scânduri din afara gratiilor şi astfel să nu mai avem lumină solară.

Noi nu ştiam ce se întâmplă. Am aflat ulterior, după ianuarie 1939.

Primul care a tras alarma împotriva Acordului de la München a fost Armand Călinescu chiar în dimineaţa de 1 octombrie 1938.

Fraza auzită de Amedeu Bădescu, şeful Tineretului naţional-liberal la acea dată:

Armand Călinescu: „Ai auzit ce-au făcut proştii ăia de la Londra?"

Victor Iamandi: „Nu ştiu."

Armand Călinescu: „Au recunoscut Germaniei egalitate de influenţă în România. Aceasta înseamnă că va trebui să punem în libertate pe Codreanu şi cu popularitatea lui el va putea ajunge la guvernare în câteva luni. Codreanu trebuie să dispară înainte ca Acordul de la München să-şi facă efectul în România."

Amedeu Bădescu se găsea în biroul lui Victor Iamandi şi, înainte de a se retrage, a asistat şi a memorat începutul discuţiei dintre Armand Călinescu şi Victor Iamandi.

Informaţia mi-a fost dată de Amedeu Bădescu (1910-1987) în anul 1960, când dădeam asistenţă medicală nefericitului său unic copil, pentru hemoragie digestivă prin ulcer duodenal florid, de natură psihogenă.

Următoarea informaţie o am de la doamna Any Seulescu, din înalta societate a Bucureştiului şi directoare de secţie în organizaţia Crucea Roşie Română.

La 10 octombrie 1938, la Palatul Regal a avut loc o şedinţă secretă a aşa-ziselor „Permanenţele Statului":

Regele Carol II
Armand Călinescu
Victor Iamandi
general Gavrilă Marinescu
Mihail Morusoff

Niki Ştefănescu

şi, inevitabil, Ernest Urdăreanu.

Din partea armatei n-au fost chemaţi nici ministrul de război Nicolae Ciupercă şi nici şeful Marelui Stat Major, generalul Ştefan Ionescu, zis Ţiganu', şi a fost chemat generalul Gheorghe Argeşanu, cunoscut ca baionetă oarbă în armată şi comandantul Corpului II Armată, Bucureşti.

S-a decis trecerea terorii de la etapa I, lagăre şi închisori, la etapa a II-a, executarea lui Corneliu Z. Codreanu şi a celorlalţi închişi la Râmnicu-Sărat.

La auzul numelui de Alexandru Cantacuzino, generalul Gh. Argeşanu, pentru prima oară în cariera sa militară, a deschis gura şi a pronunţat în numele Armatei cuvântul „Nu".

Aşa am fost exceptaţi de la asasinare noi, cei 20 zişi Statul Major Legionar".

În România interbelică: a) nimic nu se făcea fără acordul Armatei şi b) orice decizie a armatei se înfăptuia din oficiu.

România era Armata şi Armata era România şi aceasta fără întrerupere de la Regele Decebal şi de la Domnitorul Mircea cel Bătrân.

Comuniştii au anulat această lege istorică.

„Permanenţele Statului" au mai luat următoarele decizii:

a) execuţiile să se facă în absenţa din ţară a Regelui Carol II, auto-invitat la căsătoria Reginei Elisabeta a Angliei.

b) executarea să se facă pe cât posibil cu aparenţă de legalitate, şi anume fuga de sub escortă sau a tentativei de evadare.

c) execuţia lui Corneliu Z. Codreanu să fie precedată de tulburări publice, acte anarhice şi atentate nereuşite, pentru a fi posibilă unica soluţie de păstrare a ordinii publice şi a siguranţei Statului.

Aceste hotărâri au fost luate în secret şi constituiau *secret de Stat* pe care îl respectă toate istoriocraţiile: cea din epoca dictaturii carlisto-antonesciană, cea din epoca ocupaţiei sovietice şi dictaturii comuniste şi încă mai mincinoşi, de istoriografia actuală a anilor de tranziţie.

Întrebarea Istoriei şi nu mai puţin întrebarea Naţiunii sunt dacă aceste hotărâri puteau fi evitate.

„Permanenţele Statului" nu erau Consiliul de Coroană şi ele aveau existenţă şi putere în funcţie de *voinţa Regelui Carol II.*

Regele Carol II suferea de instabilitate psihică şi oricând îşi putea schimba deciziile.

Au fost două încercări, poate două posibilităţi de a-l opri, mai exact de a-l apăra pe Regele Carol II de la decizia de asasinare a lui Corneliu Z. Codreanu. Ambele încercări, adică ambele posibilităţi au fost anulate de Mihail Morusoff prin intermediul, adică cu utilizarea lui Horia Sima, perfect conştient de ce face şi va urma.

Prima posibilitate. Poate o şansă.

La procesul din 23-27 mai 1938 generalul Ion Antonescu a făcut depoziţie de martor şi Corneliu Z. Codreanu l-a rugat să răspundă la trei întrebări.

Prima întrebare: dacă considera a fi trădare posesia şi publicarea ordinelor secrete date Jandarmeriei şi Poliţiei de către titularul Ministerului de Interne.

A doua întrebare: dacă în calitate de militar, în calitate de cetăţean şi în calitate de cavaler al Ordinului Mihai Viteazul, generalul Ion Antonescu considera pe Corneliu Z. Codreanu a putea fi trădător.

A treia întrebare: dacă în cele câteva întrevederi în 1936, 1937 şi 1938 generalul Ion Antonescu a sesizat în gândirea sau în comportamentul lui Corneliu Z. Codreanu ceva putând fi interpretat drept ostilitate prezentă sau ostilitate viitoare faţă de Regele Carol II.

Generalul Ion Antonescu a răspuns cu perfectă convingere şi cu perfectă claritate la toate cele trei între întrebări. Importantă şi decisivă era întrebarea a treia, întrucât răspunsul din partea generalului Ion Antonescu putea face pe Carol II să fie întâi rege al Ţării şi apoi înverşunat contra lui Codreanu.

La anchetarea sa de către Avram Bunaciuşi la procesul său de la Tribunalul Poporului, din mai 1946, generalul Ion Antonescu

a menționat cele trei întrebări puse de Corneliu Z. Codreanu și a reprodus cele trei răspunsuri pe care le-a dat atunci, în mai 1938. Declarațiile acestea din mai 1946 ale generalului Ion Antonescu sunt publicate în mai multe cărți și o revistă „Magazin Istoric" după 1990.

În august 1938, Mișcarea Legionară a editat o carte intitulată „Adevărul în procesul lui Corneliu Z. Codreanu". De editarea cărții s-a ocupat personal și exclusiv Horia Sima și din depoziția generalului Ion Antonescu lipsește a treia întrebare pusă de Corneliu Z. Codreanu și răspunsul celui întrebat. Ce-a făcut Horia Sima a fost din ordinul lui Mihail Morusoff care nu vroia să se schimbe decizia Regelui Carol al II-lea de a asasina pe Corneliu Z. Codreanu.

Factorul subiectiv era decisiv în deciziile Regelui Carol II.

A doua posibilitate. Poate a doua șansă.

Acordul de la München din 30 septembrie 1938 a fost surpriză pentru toată lumea, în afară de legionarii din România.

Procesul de devenire, singur firesc, a) pace și conlucrare în vest cu Anglia și Franța și b) unificarea Europei de către Germania prin expansiune în est.

În Mișcarea Legionară: războiul dintre Germania și Franța era privit drept catastrofa întregii Europe, iar conclurarea dintre Franța și Germania era privită ca singura șansă și marea șansă a întregii Europe, începând cu România.

Politica externă istorică a poporului român este alianța militară și alianța politică cu Occidentul, dar nu cu Occidentul care tranzacționează estul Europei, ci cu Occidentul care are putere și care are voință de a apăra granița de est a Europei, care minimum este istmul ponto-baltic.

În Mișcarea Legionară se cunoștea importanța și influența iudeo-masoneriei și se credea că această atotputernicie urmărește fondarea Israelului european în spațiul carpato-ponto-dunărean.

În Mișcarea Legionară se cunoștea patriotismul lui Zamfir Arbore, șeful Franc-Masoneriei între 1918-1929 și se credea în existența și în puterea Franc-Masoneriei românești, tot atât de patriotă ca Franc-masoneriile din toate celelalte țări ale Europei.

Evident eroare: Zamfir Arbore la fel ca Nicolae Bălcescu, Ion C. Brătianu, Mihail Kogălniceanu etc. a fost înainte de toate bun român.

Vestea Acordului de la München a determinat două acte publice din partea Mișcării Legionare aflată în libertate.

Imediat după Acordul de la München din 30 septembrie 1938, comandamentul de prigoană decide să ajute politica internă a României să se adaptaze la egalitatea de influență a Germaniei în România.

Sub semnătura preotului Ion Dumitru-Borșa, prof. Vasile Cristescu și Ioan-Victor Vojen se difuzează un manifest prin care Mișcarea Legionară în toamna 1938 continuă cu aceeași sinceritate și cu aceeași convingere declarațiile de politică externă filo-germană și filo-italiană din decembrie 1937 ale lui Corneliu Z. Codreanu.

Acest manifest semnat de preotul Ion Dumitrescu-Borșa, prof. Vasile Cristescu și Ioan-Victor Vojen: este menționat în Cronologia legionară editată în 1992 și nu este menționat în Cronologia legionară tipărită la 1 ianuarie 1941.

Explicația este foarte simplă: preotul Ion Dumitrescu-Borșa a fost șeful ramurii legionare codreniste anti-simiste.

La 1 ianuarie 1941 era arestat de Horia Sima și declarat dușman, iar în 1992 era decedat de 9 ani, din 1983 și deci nu mai era pericol pentru Horia Sima.

Tot atunci, în raport cu Acordul de la München din 30 septembrie 1938, prof. Vasile Cristescu, în calitate de istoric, elev al lui Vasile Pârvan, și în numele Mișcării Legionare: a) redactează o scrisoare către Regele Carol II și b) redactează o broșură explicativă pentru Națiunea Română.

Atât scrisoarea către Regele Carol II, cât și broșura explicativă pentru Națiune pledau pentru punerea interesului național istoric al României deasupra interesului politic antilegionar al guvernanților de atunci. Adică: a) adaptarea politicii externe la noile realități europene și b) adaptarea politicii interne a României la noile exigențe ale politicii externe.

Atât scrisoarea către Regele Carol II, cât şi broşura explicativă pentru Naţiune duceau la concluzia: nu politica de teroare, ci politica de înţelegere cu Mişcarea Legionară şi de conlucrare cu Corneliu Z. Codreanu.

Adică: exact ce era necesitatea istorică a României şi exact ce trebuia să fie interesul personal al Regelui.

Dar tot atât de exact era ce nu convenea şi ce nu vroia grupul de politicieni care împingea la omorârea lui Corneliu Z. Codreanu prin ordin regal şi cu răspunderea Regelui, şi la războiul Statului împotriva Naţiunii, cu instituţionalizarea Terorii de Stat.

În Cronologia legionară din 1 ianuarie 1941: a) nu se menţionează nimic despre scrisoarea prof. Vasile Cristescu către Regele Carol II şi se menţionează în trecere broşura explicativă către Naţiune a prof. Vasile Cristescu.

În Cronologia legionară tipărită la Madrid în 1992 de Horia Sima se scrie:

„Octombrie 1938 început. Vasile Cristescu trimite un memoriu Regelui Carol II, care s-a răspândit şi în ţară... Manifestul a fost predat Palatului prin generalul Moruzzi."

Închid citatul.

Nici scrisoarea către Rege şi nici broşura către Naţiune, ambele semnate de prof. Vasile Cristescu, nu s-au publicat printre documentele Mişcării Legionare şi nu se face menţiune în literatura istoriografică contemporană.

Eu am alte informaţii.

Prof. Vasile Cristescu a rugat pe generalul George Moruzzi să prezinte scrisoarea personal Regelui Carol II şi generalul George Moruzzi şi-a asumat această misiune. Dar a fost vizitat de Horia Sima care, în numele Comandamentului de Prigoană a Mişcării Legionare, i-a cerut înapoi scrisoarea pentru a o aduce a doua zi cu completări şi cu modificări. Generalul George Moruzzi i-a dat crezare, dar Horia Sima n-a mai revenit cu scrisoarea completată şi modificată.

Horia Sima executa ordinul lui Mihail Morusoff şi Mihail Morusoff nu vroia ca Regele Carol II să treacă de la gândirea politică la gândirea istorică şi astfel, pentru binele României, nu să omoare, ci să se înţeleagă cu Corneliu Z. Codreanu.

Generalul George Moruzzi a fost rugat de prof. Vasile Cristescu să prezinte personal scrisoarea Regelui Carol II şi nu s-o depună la Registratura Palatului Regal, ceea ce se putea face uşor prin recomandată poştală.

Arhiva Regelui Carol II a fost vândută de Monica Urdăreanu, nepoata Elenei Lupescu şi scrisoarea din octombrie 1938 a prof. Vasile Cristescu nu este semnalată în nicio arhivă.

Să revenim la Închisoarea Râmnicu-Sărat, după data de 10 octombrie 1938 şi fără întrerupere până la data nefastă de 30 noiembrie 1938.

Regim îngrozitor.

Se iese din celulă numai trei minute în 24 de ore pentru necesităţi fiziologice la un closet turcesc, cu teribilă murdărie şi miros.

Mâncare mult sub minimum vital.

Foamea cronică e torturantă.

Frigul continuu e demoralizant.

Fără lumină solară, având ferestrele acoperite cu scânduri în exteriorul zăbrelelor.

Brutalitatea verbală şi gestică a jandarmilor anume instruiţi.

Indiferenţa totală a presupusului serviciu medico-sanitar.

Era ceva care depăşea severitatea maximă a nevoii şi a obligaţiei de pază claustrantă.

Dovadă „vieţaşii" condamnaţi la muncă silnică pe viaţă, care în primele zile ale lui august 1938 s-au îngrozit ei înşişi de regimul care se aplica persoanelor noastre.

Era ceva care de asemenea depăşea ferocitatea fiarelor sălbatice în plăcerea de a-şi chinui victimele înainte de a le mânca carnea.

Dovadă rotaţia, mai exact schimbarea din 15 în 15 zile a jandarmilor care ne păzeau şi ne chinuiau. Fiecare serie ce venea cu ură înverşunată, spre terminarea celor 15 zile de aşa-zis serviciu, dădea ea însăşi semne de obosire şi de demobilizare.

Regimul care ni s-a aplicat de la 1 august 1938 până la 30 noiembrie 1938 avea un scop şi nu putea fi decât în scop anume gândit, anume organizat şi anume voit.

Scopul nu putea fi decât aducerea noastră la acel grad de disperare şi de insuportabilitate, în care se pierde autocontrolul şi se fac acte iresponsabile.

Spre exemplu: o rebeliune în interiorul închisorii, în cursul căreia să fim mitraliaţi, sau o încercare de evadare, în cursul căreia să fim împuşcaţi în mod legal şi reglementar.

Scopul acesta al guvernanţilor (Regele Carol II, Armand Călinescu) n-a avut însă capacitatatea de a înfrânge disciplina de legionar şi decizia lui Corneliu Z. Codreanu de „tăcere, suferinţă şi răbdare".

S-a îndurat tortura: nu în mod pasiv, ca fiinţe reificate, ci în mod activ, cu convingere de a obţine victoria prin rezistenţă.

În Închisoarea Râmnicu-Sărat cred că niciunul nu ştiam nimic de cele hotărâte în ajun de 10 octombrie 1938 la Palatul Regal de aşa-zisele „Permanenţe ale Statului".

Iată cum a încercat Armand Călinescu să pună în aplicare decizia de împuşcare a lui Corneliu Z. Codreanu pentru „fugă de sub escortă".

La Tribunalul Militar Cernăuţi se montează un mare proces cu 70 de studenţi inculpaţi de a fi ridicat asistenţa în picioare şi de a fi cântat imnurile legionare la şedinţa de deschidere a anului universitar.

Evenimentele reale.

Studentul Sebastian Mocanu a ţinut un discurs, cerând încetarea prigoanei şi eliberarea legionarilor.

Cronologia legionară tipărită la Madrid în 1992 de Horia Sima greşeşte când spune că de faţă era ministrul Educaţiei Naţionale, Victor Iamandi. Acesta era ministrul Justiţiei şi nu a venit la Cernăuţi. Ministru de Interne al Educaţiei Naţionale era Armand Călinescu, care, de asemenea, n-a venit la Cernăuţi.

Spre surpriza generală şi în special a celor 70 de studenţi cernăuţeni, este citat ca martor în proces Corneliu Z. Codreanu,

deţinut în Închisoarea Râmnicu-Sărat. Planul lui Armand Călinescu era ca, în drumul de la Râmnicu-Sărat la Cernăuţi, să se înscenezе o tentativă de fugă şi Corneliu Z. Codreanu să fie împuşcat în mod legal şi reglementar de către paznici.

Planul n-a reuşit pentru că Corneliu Z. Codreanu n-a vrut să fie scos din Închisoarea Râmnicu-Sărat fără lanţuri la picioare şi fără cătuşe la mâini.

Amănunt important.

Comandantul Închisorii Râmnicu-Sărat, maiorul de jandarmi Varo, a fost acuzat că n-a trimis la Cernăuţi pe Corneliu Z. Codreanu fără lanţuri şi fără cătuşe şi pentru vinovăţie de incapacitate a fost înlocuit cu căpitanul de jandarmi Iliescu, care şi-a luat angajamentul să reuşească operaţiunea de fabricare a tentativei de evadare din închisoare.

Deschizând o paranteză, menţionăm următoarele: în 1918 viitorul maior Varo a fost împreună cu Corneliu Z. Codreanu la Şcoala de ofiţeri de infanterie de la Botoşani. În septembrie 1938 nu în Închisoarea Doftana, ci în Închisoarea Râmnicu-Sărat a primit de la Corneliu Z. Codreanu, în păstrare, săculeţul ce îl avea la gât, cu pământ sfânt adunat de legionari din locurile cu marile bătălii: Rovine, Călugăreni, Oituz, Mărăşti, Mărăşeşti etc. La masacrul din 22 septembrie 1938, maiorul Varo comanda Legiunea de Jandarmi din judeţul Vlaşca şi n-a executat ordinul regal de a omorî între 3-5 legionari din judeţ.

Tot o dovadă este prezumţia noastră că tot prin maiorul de jandarmi Varo, textul intitulat „Jurnalul de la Jilava" a fost trimis afară din Închisoarea Doftana de către Corneliu Z. Codreanu către Nicoleta Niculescu care l-a multiplicat şi astfel acest document are existenţă în istorie.

La Închisoarea Doftana, 17 iunie-31 iulie 1938, Corneliu Z. Coreanu a primit o singură vizită, şi anume mama sa, doamna Eliza prof. I. Codreanu. După vizită, la ieşirea din închisoarea Doftana, dânsa a spus lui Cătălin Z. Codreanu: „Corneliu mi-a spus să transmit legionarilor liberi că oricare dintre ei poate lua comanda, în afară de Horia Sima".

Ordinul lui Corneliu Z. Codreanu a fost transmis de Cătălin Z. Codreanu principelui Alecu Ghica, venit de la Iaşi la Bucureşti şi acesta l-a transmis lui Horia Sima, care l-a făcut inexistent.

Închid paranteza despre maiorul de jandarmi Varo.

Să mi se îngăduie a arăta cum s-a pus la cale şi cum n-a reuşit planul ca Corneliu Z. Codreanu să încerce evadarea din Închisoarea Râmnicu-Sărat.

Niciunul dintre noi cei din Închisoarea Râmnicu-Sărat n-am cerut asistenţă sanitară. Cum puteam cere un asemenea lux, când n-aveau niciun fel de asistenţă medicală şi nu ni se dădea nici măcar un piramidon?

În plus, eram aduşi la Închisoarea Râmnicu-Sărat pentru moarte, nu pentru conservare, la dispoziţia Ţării. Iar „Permanenţele Statului", în şedinţa lor secretă din 10 octombrie 1938, deja hotărâseră pentru săptămânile următoare moartea lui Corneliu Z. Codreanu, a Nicadorilor şi a Decemvirilor.

Nu a existat asistenţă sanitară nici în lagărul de la Miercurea-Ciuc, nici în lagărul de la Vaslui, nici în lagărul de la Sadaclia, nici la Închisoarea Jilava şi nici la Închisoarea Doftana.

Şi iată că, pe neaşteptate, la 20 octombrie 1938, soseşte la Închisoarea Râmnicu-Sărat un medic militar, căpitan, medic dentist, Adrian Petrescu.

Identitatea lui.

Doctor Petrescu Adrian, născut la 8 noiembrie 1898, în comuna Urzicuţa, judeţul Dolj. Doctor al Facultăţii de Medicină Bucureşti, 1924. Medic militar, atunci în 1938, cu grad de căpitan. Specialitate dentist, în 1938, la garnizoana din Buzău şi mai târziu cu cabinet dentar la Marele Stat Major din Bucureşti, Ştirbei Vodă.

Atunci în 1938 avea cabinet dentar în Buzău, Unirii nr. 148.

După 1945 am aflat că era agent secret al S.S.I.-ului şi că a avut sarcini mari de spionare a generalilor şi coloneilor din Marele Stat Major.

Iată cum a activat ca spion şi provocator, în octombrie-noiembrie 1938 la Închisoarea Râmnicu-Sărat.

Pe la sfârşitul lui octombrie 1938 suntem încunoştiinţaţi că a venit un medic dentist şi că vom fi duşi pe rând în faţa lui pentru eventuale lucrări dentare.

Comandantul închisorii a nominalizat pe dr. Paul Craja să fie un fel de soră medicală. Cred că după criteriul că dintre noi, cei trei medici, celula lui era cea mai aproape de intrarea în închisoare.

Aşa că tot ce se ştie este ce-a auzit dr. Paul Craja şi ce-a raportat el ing. Gh. Clime.

Eu am fost dus la dentist o singură dată, 3 minute, şi mi s-a spus că voi fi readus prin programare.

Iată ce-am observat în cele 2-3 minute de consultaţie dentară:

O foarte amplă aparatură dentară. Deci posibilitate să fie plasată o ureche electrică pentru ascultare la distanţă. Căpitanul dr. Adrian Petrescu nu vorbea cu glas obişnuit, ci cu glas şoptit, aşa cum se comportă spionii şi diversioniştii.

Comandantul închisorii, maiorul Varo, stătea la distanţă de 3 metri: în picioare, cu spatele spre dentist, cu privirea afară pe fereastră, fără a pronunţa vreun cuvânt.

Am fost consultaţi succesiv câteva minute şi ni s-a făcut o fişă dentară pentru atunci când vom fi programaţi pentru intervenţie.

Nu ştiu să fi fost scos din celulă şi readus la dentist niciunul dintre noi – Nicadorii, Decemvirii şi Statul Major Legionar, ci doar o singură persoană, Corneliu Z. Codreanu.

În luna noiembrie 1938, căpitanul dentist dr. Adrian Petrescu a venit de 4 ori la interval de o săptămână şi s-a ocupat de dantura lui Corneliu Z. Codreanu.

Iată ce-a raportat dr. Paul Craja dlui ing. Gh. Clime şi eu am auzit prin vizor.

Prima consultaţie.

Căpitanul dr. Adrian Petrescu i-a şoptit lui Corneliu Z. Codreanu: „Sunt rudă apropiată a lui Radu Demetrescu Gyr şi sunt membru cu cotizaţie la zi în organizaţia „Prietenii Legionarilor". Poţi avea încredere în mine şi spune-mi cu cine să fac legătura la Comandamentul de Prigoană." Corneliu Z. Codreanu a răspuns că „nu-i nevoie de nicio legătură cu legionarii liberi de afară."

A doua săptămână.

Căpitanul dr. Adrian Petrescu i-a şoptit lui Corneliu Z. Codreanu: „Am fost contactat de Horia Sima care prin mine vă roagă să transmiteţi ce ordine daţi legionarilor liberi de afară.“

Corneliu Z. Codreanu a răspuns: „Tăcere, linişte şi răbdare. Nimic altceva şi nimic în plus.“

A treia săptămână.

Căpitanul dr. Adrian Petrescu i-a şoptit lui Corneliu Z. Codreanu: „Masele populare din Ardeal sunt în fierbere revoluţionară. Prof. Horia Sima încearcă să-i oprească să treacă Carpaţii şi să vină la Bucureşti.“

Corneliu. Z. Codreanu: „Să stea pe loc şi să nu facă nimic. Dacă nu-şi pot stăpâni nervii să ia tonice. Şi dacă cu tonice nu se pot linişti, să fie eliminaţi din Mişcare, oricine ar fi aceşti neastâmpăraţi.“

A patra săptămână şi ultima.

Căpitanul dr. Adrian Petrescu i-a şoptit lui Corneliu Z. Codreanu: „Prof. Horia Sima raportează că a pierdut comanda asupra mulţimilor înverşunate care vin cu scop revoluţionar spre Bucureşti.“

Corneliu Z. Codreanu: „Să fie oprite şi dacă nu pot fi oprite, cel puţin să fie împiedicate la trecerea la violenţă.“

Acestea sunt tot ce-a raportat dr. Paul Craja şi ce-am auzit cu urechile mele.

Ulterior, din relatări între legionari am aflat că i se atribuie lui Corneliu Z. Codreanu ordinul sau opinia de „a difuza plăcinta“.

Eu nu ştiu nimic şi dacă ar fi aici un sâmbure de adevăr, aşa-zisa „plăcintă“ nu putea fi decât un text scris: poate un manifest sau poate broşura de politică externă a prof. Vasile Cristescu.

Despre altceva nu ştiu nimic. Legionarii liberi de afară n-aveau niciun fel de armament sau explozibil.

Deschid o paranteză.

La 15 septembrie 1940, noul dictator, generalul Ion Antonescu, îşi asociază ramura simistă a Mişcării Legionare şi instituie statul naţional legionar.

Persoana mea n-a participat la acest stat naţional legionar, dar cu cel mai mare număr de voturi am fost ales în comitetul de conducere al Asociaţiei, la epoca aceea numită Colegiul Medicilor.

Chiar la începutul lui octombrie 1940 m-am dus la Buzău să vizitez pe căpitanul dr. Adrian Petrescu la cabinetul său dentar din Str. Unirii nr. 146.

M-a primit cu amabilitate, dar când i-am spus scopul vizitei, şi anume de a clarifica lucrurile de la Închisoarea Râmnicu-Sărat s-a ridicat în picioare şi cu pumnii m-a azvârlit în stradă cu fraza: „Nu te cunosc. Te-am confundat cu altcineva.“

Închid paranteza.

După 1990 am aflat adevărul, direct de la doamna Elena, colonel Praporgescu, fosta soţie a lui Corneliu Z. Codreanu.

Reproduc exact ce mi-a povestit dânsa după 52 de ani.

În ziua de 23 noiembrie 1938 este chemată la Inspectoratul General al Jandarmeriei din Bd. Ştefan cel Mare şi colonelul Ştefan Gherovici o încunoştiinţează că s-a aprobat cererea de a vizita pe Corneliu Z. Codreanu la Închisoarea Râmnicu-Sărat. Aici a fost primită de comandatul căpitan Iliescu, care, cu deosebită amabilitate, a dus-o de la cancelarie la locuinţa particulară, o mică clădire în curtea din faţă, de la stradă, a închisorii.

Aici îi spune confidenţial că s-a organizat evadarea lui Corneliu Z. Codreanu, îmbrăcat în uniformă de căpitan medic al Armatei Române. Corneliu Z. Codreanu nu este de acord să evadeze şi dânsa este rugată să-l convingă a accepta propunerea, întrucât totul este organizat perfect şi reuşita este sigură.

După câteva minute este adus în locuinţa particulară a căpitanului Iliescu însuşi Corneliu Z. Codreanu, ca noi toţi, în uniformă de ocnaş şi palid la faţă.

Căpitanul Iliescu s-a retras pentru a face pază la poartă.

Corneliu Z. Codreanu a refuzat oferta de evadare şi şi-a exprimat convingerea că factorul Timp lucrează în favoarea Mişcării Legionare şi că, mai curând decât ne aşteptăm, lucrurile se vor clarifica şi legionarii vor fi puşi în libertate.

Corneliu Z. Codreanu era foarte sigur în ce spune şi era total optimist. Legionarilor liberi de afară Horia Sima a difuzat calomnia că în Închisoarea Râmnicu-Sărat Corneliu Z. Codreanu a căzut într-o stare de misticism complet rupt de realitate.

Ani de zile mai târziu am aflat de la legionarii din jud. Buzău şi din jud. Prahova că Horia Sima, în marele său „devotament legionar", organizase echipe care să preia pe Corneliu Z. Codreanu la evadarea din Închisoarea Râmnicu-Sărat.

Totul era minciună, întrucât Corneliu Z. Codreanu trebuia să fie omorât de jandarmi, cu forme legale, pentru tentativă de evadare din închisoare.

Să revenim la şedinţa secretă din 1 octombrie 1938 de la Palatul Regal.

A treia decizie era ca asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu să fie precedată de tulburări publice, acte anarhice şi atentate nereuşite, care să fie etichetate „gimnastică revoluţionară" şi asasinarea să fie invocată ca soluţie de restaurare a ordinii publice şi a siguranţei Statului.

Această sarcină a fost dată de Mihail Morusoff lui Horia Sima.

Legionarilor din Comandamentul de Prigoană Horia Sima le spunea că se respectă decizia lui Corneliu Z. Codreanu de tăcere, linişte şi răbdare, iar legionarilor din teren Horia Sima le spunea că Comandamentul de Prigoană ordonă respectivele acte anarhice, tulburări publice şi activitate revoluţionară pentru a obliga punerea în libertate a lui Corneliu Z. Codreanu.

În total au avut loc 23 de acte violente, între care unul la Teatrul Evreiesc şi altul la Sinagoga din Timişoara şi două atentate nereuşite: unul la Cluj şi altul la Cernăuţi.

Nici astăzi, după 70 de ani, n-au putut fi identificaţi legionarii sau pseudo-legionarii care, între 15 octombrie şi 29 noiembrie 1938, au executat în ţară ordinele lui Horia Sima de tulburări publice şi acte anarhice. După 1 decembrie 1938 au fost executaţi sau au fost condamnaţi la moarte mai mulţi legionari adevăraţi din Transilvania şi Bucovina, dar nu este exclus ca aceşti martiri, cu voie sau fără voie, să fi fost nişte victime manipulate de organizatori apoi dispăruţi în neantul anonimatului.

Ceea ce se ştie sigur este că toate ordinele veneau de la Horia Sima care executanţilor din ţară le spunea să sunt ordinele Comandamentului de Prigoană pentru salvarea din închisoare a lui Corneliu Z. Codreanu.

Ilustrul şi valorosul ing. Duliu Sfinţescu de la Paris ne-a relatat când a venit la Bucureşti, în 1992, un fapt incredibil.

Ing. Duliu Sfinţescu a absolvit Politehnica din Paris şi în 1937 a venit la Bucureşti: salariat la Direcţia Mişcare a C.F.R.-ului şi perfect convins s-a încadrat în Mişcarea Legionară, având încrederea lui Corneliu Z. Codreanu.

La 17 aprilie 1938 n-a fost arestat întrucât nu avea dosar de urmărire continuă.

La începutul lui noiembrie 1938 este vizitat la serviciu de Horia Sima care, în numele Mişcării Legionare, îi cere ca la o anumită zi şi o anumită oră să provoace deraierea unui tren, pe ruta Bucureşti-Braşov-Cluj-Napoca în care, după spusele lui Horia Sima, se vor găsi Regele Carol II şi Elena Lupescu.

Prostie în plus de minciună, întrucât pentru Sinaia Regele se deplasa în automobil şi pentru distanţe lungi avea tren special, regal.

Inginerul Duliu Sfinţescu l-a refuzat, dar n-a avut curajul să-l demaşte public.

Conducătorul Frăţiilor de Cruce din întreaga Transilvanie era dr. Laurenţiu Vereş-Voicu şi în 1940 dânsul mi-a spus a fi refuzat să conlucreze cu Horia Sima în 1938-1939.

În cărţile sale, Horia Sima n-a dat nicio explicaţie, ca şi cum n-ar fi existat în acele evenimente din noiembrie 1938.

Regele Carol II.

Aşa cum am amintit, decizia şedinţei secrete din 10 octombrie 1938 de la Palatul Regal era ca asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu să aibe loc în timpul absenţei din ţară a Regelui Carol II, auto-invitat la căsătoria Reginei Elisabeta a Angliei. Poate că aici greşesc, fiind vorba de alt eveniment al familiei regale engleze, poate moartea reginei premergătoare.

Sigur este numai că Regele s-a autoinvitat în calitate de rudă, prin regina noastră Maria, de origine engleză.

Plecare din Bucureşti, 13 noiembrie 1938, cu tren special regal.

Regele Carol II a luat cu el pe Elena Lupescu, pe Ernest Urdăreanu şi pe Mihail Morusoff şi n-a luat cu el pe ministrul de externe, Nicolae Petrescu-Comneni.

În schimb, a luat pe viitorul ministru de externe, Grigore Gafencu, deja prezent în camarila regală.

Fapt neaşteptat.

În Anglia decide guvernul, nu Casa Regală.

Foreign Office a încuviinţat sosirea Regelui Carol II la Londra, dar a pus o condiţie, mai mult decât neaşteptată.

Condiţia a fost ca, din suita oficială a Regelui Carol II, să facă parte diplomatul Ştefan Florescu, în intimitate „Fanache".

Cine a fost acest Ştefan Florescu, în intimitate „Fanache"?

Un om cu totul deosebit.

Originar din Bacău, născut în 1897, fiul unui mic salariat C.F.R., care a adunat bănuţ cu bănuţ să-l trimită la Paris pentru studii superioare. Aici devine primul secretar al viitorului Rege Carol II. Asistă la toate mataprazlâcurile acestuia şi la falsificarea unui aşa-zis testament politic al Regelui Ferdinand I cel Loial, decedat la 20 iulie 1927.

Indignat de complicitatea cu bancherii Hugo Bacher, Wieder şi Leibovici, zis Barbu Ionescu, Ştefan Florescu rupe relaţia cu Carol II şi cu Elena Lupescu şi tipăreşte o carte „L'Affaire Carol", cu demascarea acestui complot. Cartea e cumpărată din tipografie şi distrusă de bancherii evrei, astfel că în România au intrat doar câteva exemplare.

Întors de la studii, Ştefan Florescu intră în corpul diplomatic, dar între 8 iunie 1930 şi 7 septembrie 1940 n-are voie să intre în Ministerul de Externe şi primeşte salariu să lucreze la domiciliu.

La comanda Angliei este introdus în suita Regelui Carol II, sub supravegherea a 8 agenţi ai S.S.I.-ului, între care diplomatul Raul Gheorghiu, fratele avocatei Lizeta Gheorghiu.

Plecarea din Bucureşti, 13 noiembrie 1938, din Gara Mogoşoaia, cu tren special.

Regele Carol II şi suita sa participă la ceremonia Casei Regale Engleze şi la o serată a Ministerului de Externe, dar li se refuză audienţele la prim-ministrul Neville Chamberlain şi la ministrul de externe, lord Halifax.

La fel la Paris, Regele Carol II nu e primit în audienţă de primul ministru, Eduoard Daladier şi de ministrul de externe, Georges Bonnet.

La serata de la Ministerul de Externe al Angliei, şeful Direcţiei Politice ciocneşte paharul de şampanie cu cel al lui Ştefan Florescu şi îi şopteşte: „La ora 3 noaptea ieşiţi pe poarta din spate a hotelului. Vă aştept pentru o convorbire de câteva minute."

În automobil, englezul îi spune: „Domnule Florescu, avem cartea dumneavoastră şi n-avem încredere decât în cuvântul dumneavoastră. Spuneţi-ne dacă Regele Carol II este cu noi sau este cu Hitler şi cu Germania?".

Ştefan Florescu îi răspunde: „Nu este nici cu d-voastră, şi nici cu Hitler. Este numai şi numai cu persoana sa. Dacă d-voastră îi daţi mai multe decât Hitler, va fi cu d-voastră. Dacă Hitler îi dă mai mult decât d-voastră, va fi cu Germania."

Sursa informativă este ziaristul Ion Negru, fost Schwartz, prietenul intim şi executorul testamentar al lui Ştefan Florescu, decedat de stop cardiac în ianuarie 1945.

După vizita la Londra şi la Paris, Regele Carol II: a) a telegrafiat lui Armand Călinescu să amâne executarea lui Corneliu Z. Codreanu şi b) a cerut întrevedere cu Adolf Hitler şi Herman Goering la reşedinţa de la Bechtesgarden.

Nu Adolf Hitler l-a invitat pe Regele Carol II, ci acesta s-a invitat, adică a cerut întrevederea.

Foarte probabil nu era mulţumit de Anglia şi Franţa şi a vrut să vadă ce-i oferă Germania mai mult.

Executarea lui Corneliu Z. Codreanu a fost propusă de Regele Carol II şi achiesată prin tăcere de şefii Angliei şi şefii Franţei. Iar neprimirea în audienţă a Regelui Carol II are

semnificația că acești șefi ai Angliei și Franței n-au vrut să se facă oficial complici la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu.

La Bechtsgarden: Elena Lupescu în compania lui Grigore Gafencu i-a așteptat în trenul regal. La întrevederea cu Adolf Hitler, Herman Goering și Ioachim von Ribbentrop au participat numai Regele Carol II, Mihail Morusoff și Ernest Urdăreanu.

Pe parcursul celor 60 de minute au vorbit numai Adolf Hitler și Regele Carol II și toți ceilalți au asistat, păstrând tăcerea.

Ca toate actele führerului Adolf Hitler, convorbirea a fost stenografiată de Smith. Dar după cele întâmplate la București, stenograma a fost distrusă și din voluminoasa arhivă a regimului național-socialist, 30 ianuarie 1933-9 mai 1945 este singurul document care lipsește. Mai mult decât probabil, lui Adolf Hitler i-a fost rușine de ușurința cu care a fost, sau mai exact singur s-a păcălit.

Despre convorbirea dintre Adolf Hitler și Regele Carol II nu există decât o singură sursă informativă și persoana mea, după 1940, a avut acces indirect.

La întoarcerea în București, din Gara Mogoșoaia până la Palatul Regal, Regele Carol II a fost însoțit, în mașină, de ministrul de externe, Nicolae Petrescu-Comneni, căruia i-a relatat cum a decurs întrevederea cu Adolf Hitler. Nicolae Petrescu-Comneni a relatat-o colaboratorilor săi intimi, între care diplomatul Victor Brabețeanu.

Iată cum a decurs ședința de la Bechtesgarden din 24 noiembrie 1938.

Tot timpul a vorbit Adolf Hitler, care avea defectul de a gândi prin vorbire și care utiliza tactica de a copleși interlocutorii cu volumul sonor.

Adolf Hitler avea numai două preocupări: a) România să nu-și ofere teritoriul patriei pentru trecerea armatei sovietice pentru război preventiv contra Germaniei național-socialiste și b) România să nu contigenteze exporturile de petrol și Germania să poată cumpăra cu aur oricâtă cantitate.

Prima preocupare a lui Adolf Hitler era obsesivă, întrucât Rusia refuzase și România nu putea face decât la fel.

În cursul monologului său de o oră, Adolf Hitler de cinci ori a repetat fraza: „Germania n-are absolut niciun interes în interiorul României. Eu nu intervin în niciun fel în politica internă a României. La a cincea repetare a frazei, Regele Carol II a intervenit: „Aceasta înseamnă că eu am «mână liberă» în politica internă?“.

Prompt și repetat Adolf Hitler a spus: „Da, aveți mână complet liberă în politica internă a României.“.

Atunci Regele Carol II i-a întins mâna. Adolf Hitler i-a strâns-o și așa s-a decis asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Nu se poate susține că Adolf Hitler n-a știut la ce se angajează. Decizia de asasinare a lui Corneliu Z. Codreanu era la ordinea zilei și cunoscută de toți diplomații.

Șeful partidului național-socialist din România, diplomatul Arthur Konrady, dăduse de mai multe ori alarma că se proiectează asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu și urmarea acestor intervenții a fost retragerea lui de la Ambasada din București.

Despre Corneliu Z. Codreanu și legionari a vorbit numai mareșalul Herman Goering, dar nu la ședința de Bechtesgarden, ci în trenul spre graniță.

Herman Goering a cerut ca lui Corneliu Z. Codreanu și legionarilor să li se respecte drepturile sanitare și drepturile culturale decise de Convențiile Internaționale pentru deținuții politici, altfel tratați decât cei de drept comun.

Mincinos ca întotdeauna, Regele Carol II i-a răspuns lui Goering că șeful legionarilor, Codreanu, nu este în închisoare, ci este într-un sanatoriu unde își îngrijește sănătatea.

Imediat ce trenul regal a trecut granița Germaniei și se găsea pe teritoriul Cehoslovaciei, Regele Carol II a telegrafiat lui Armand Călinescu să pună în practică decizia dinainte convenită, a executării lui Corneliu Z. Codreanu.

Nu se poate susține că germanii n-au interceptat și această a doua telegramă, cu asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Armand Călinescu a executat ordinul regal, a trimis la Închisoarea Râmnicu-Sărat cele două echipe de jandarmi asasini,

dar şi cu dispoziţia să aştepte 36 de ore o confirmare de trecere la executare.

Raţionamentul şi gândul lui Armand Călinescu erau ca execuţia lui Corneliu Z. Codreanu să aibe loc: nu când Regele Carol II este încă în străinătate, ci când este ajuns la Bucureşti, deci pe teritoriul României. Regele Carol II a sesizat raţionamentul şi gândul lui Armand Călinescu şi aceasta a contribuit nu puţin la decizia de pedepsire a lui Armand Călinescu la 21 septembrie 1939.

A existat un martor ocular, contra-amiralul de marină, George Panteli, care întâmplător a auzit sfârşitul conversaţiei dintre Armand Călinescu şi Regele Carol II, cu privire la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Regele Carol II soseşte la Bucureşti în dimineaţa de 29 noiembrie 1938 şi în Gara Mogoşoaia a fost primit de Corpul Ofiţeresc al garnizoanei Bucureşti a Marelui Stat Major şi al Ministerului de Război, inclusiv Aviaţia şi Marina.

Contra-amiralul George Panteli se găsea pe peronul Gării Mogoşoaia, în dreptul scării de la vagonul regal şi de la un metru distanţă a auzit convorbirea.

Armand Călinescu, din spate, întreba dacă rămâne în picioare ordinul, de vreme ce Regele Carol II nu mai este în străinătate, ci este pe teritoriul României.

Regele Carol II, coborând treptele scării, îi răspunde lui Armand Călinescu aflat în spate: „Îneacă pe legionari în propriul lor sânge."

Contra-amiralul George Panteli mi-a dat informaţia în 1966, când a apelat la asistenţa mea medicală pentru diplomatul de carieră, Radu Flondor, cu infarct miocardic.

Încă ceva de mare însemnătate.

Regele Carol II a vrut ca odată cu Corneliu Z. Codreanu, Armand Călinescu să aresteze şi pe Iuliu Maniu.

Numele lui Iuliu Maniu n-a fost pronunţat în şedinţa secretă din 19 octombrie 1938 de la Palatul Regal.

Regele Carol II i-a cerut-o lui Armand Călinescu de două ori prin intermediar.

Prima dată în ajun de a pleca din ţară, la 12 noiembrie 1938.

Armand Călinescu e chemat la Palatul Regal şi Ernest Urdăreanu îi transmite dorinţa Regelui, să omoare şi pe Iuliu Maniu.

Armand Călinescu refuză sugestia şi menţionează convorbirea în jurnalul său, care jurnal a fost publicat după 1990 de soţia sa, Adela Călinescu.

A doua oară îi cere asasinarea lui Iuliu Maniu în dimineaţa de 29 noiembrie 1938, prin intermediul generalului Gavrilă Marinescu.

Respectivele pagini din jurnalul lui Armand Călinescu au fost cumpărate din străinătate şi nu sunt tipărite în România.

Fostul ministru de externe, Grigore Niculescu-Buzeşti şi diplomatul Victor Rădulescu-Pogoneanu şi-au făcut o copie a jurnalului lui Armand Călinescu înainte de a fi predat doamnei Adela Călinescu.

În vara 1946, când dădeam asistenţă d-nei Ecaterina, fiica principelui Barbu Ştirbei, Grigore Niculescu-Buzeşti şi Victor Rădulescu-Pogoneanu mi l-au arătat în forma lui completă şi m-au pus să citesc, după expresia lor: „ce te interesează pe dumneata ca legionar".

Iată ce-am citit cu ochii mei.

„29 noiembrie 1938.

Gavrilă la mine: «Codreanu şi Maniu.»

Eu: «Numai Codreanu, Maniu nu.»"

Închid citatul.

Jurnalul complet al lui Armand Călinescu trebuie să se găsească undeva poate în Anglia sau poate în U.S.A.

Ce-am văzut cu ochii mei nu se poate contesta.

În anul 1980 mi s-a solicitat de Sterie Dinu asistenţă medicală pentru un fost plutonier de jandarmi, Neagu.

După mai multe consultaţii, acesta a căpătat încredere în mine şi mi-a destăinuit ce avea greu în conştiinţă.

Au fost concentraţi în pădurea Băneasa circa 50-60 de plutonieri de jandarmi care şi-au luat angajamentul să execute cu stricteţe ordinul de a asasina prin ştrangulare pe Corneliu Z.

Codreanu, Nicadorii şi Decemvirii arestaţi drept mai periculoşi pentru societate decât comuniştii.

Instructajul a fost făcut de colonelul Ştefan Gherovici şi plutonierii au fost supuşi la 5 sau 6 teste de verificare. Verificarea s-a făcut pe păpuşi cu dimensiuni de om şi cu executarea prin ştrangulare cu ştreangul ascuns în spate.

Pe parcursul testelor, colonelul Ştefan Gherovici a eliminat ca inapţi pe unii şi a reţinut pe alţii.

Ultimul test a fost la Ministerul de Interne, chiar în biroul lui Armand Călinescu.

Plutonierul Neagu mi-a povestit ce s-a întâmplat cu el.

Este introdus în biroul lui Armand Călinescu, care îl priveşte fix şi stăruitor în ochi. După două minute de imobilitate şi fără clipire, Armand Călinescu îi cere cele două revolvere aflate la fiecare jandarm şi le încuie în sertarul de la birou. Apoi se întoarce la el, iarăşi îl priveşte fix în ochi şi îi administrează două palme zdravene pe obraji.

Plutonierul Neagu a avut o reacţie de împotrivire şi din cauza aceasta a căzut la verificarea testului.

Armand Călinescu: „Te duci la casierie şi primeşti 2.000 lei. Revolverele le vei primi prin şeful dumitale. Eşti liber să te întorci la locul de activitate."

Selecţionaţi au fost 14 plutonieri şi 2 ofiţeri: căpitanul Dinulescu şi maiorul Aristide Macoveanu.

Cel desemnat pentru ştrangularea lui Corneliu Z. Codreanu a fost un plutonier, Gheorghe Sârbu, care m-a păzit pe mine în 1939 la Închisoarea Râmnicu-Sărat şi era un fel de nemernic fără minte. Pentru a mă scoate din tăcere, el mi-a afirmat: „Eu sunt cel care am trimis pe lumea cealaltă pe Căpitanul vostru."

Cei 14 jandarmi selecţionaţi şi dresaţi pentru asasinare au sosit la Închisoarea Râmnicu-Sărat în după-amiaza de 28 noiembrie 1938 în două Break-uri deschise şi la comanda celor doi ofiţeri: căpitanul Dinulescu şi maiorul Macoveanu.

Nu ştiu cum, dar noi, deţinuţii am aflat ceva care ne-a provocat gânduri negre.

Ne-au suprimat cele trei minute pe zi pentru closet.

Santinelele au început să strige mai tare semnalul că paza e la datorie.

Jandarmii din interiorul închisorii au căpătat figuri încruntate şi nu răspundeau la întrebările noastre.

Simptomul diagnosticant al morţii a fost evreul, maior de jandarmi, Scarlat Roşianu, care prin vizete ne-a identificat că suntem noi în celulă şi nu alţii şi probabil să vadă cum arătăm în ajun de a fi cadavre.

Toţi cei 35 de deţinuţi politici stăteam nemişcaţi în pat şi păstram tăcere absolută.

Trec 36 de ore.

Seara de 29 noiembrie 1938.

Domnul ing. Gh. Clime obţine audienţă secretă a gardianului de pază interioară şi din celulă în celulă, pe rând, dânsul deschide vizeta şi întreabă: „Ce-ţi spune sufletul?".

Nu ştiu ce-au răspuns ceilalţi. Eu am răspuns: „Cred că va fi foarte rău în această noapte."

Cred că toţi gândeam la fel, şi anume că vom fi omorâţi în interiorul celulelor.

Niciunul nu dormeam.

Pe la ora 11 noaptea, zgomote la parterul închisorii, unde se găseau Nicadorii şi Decemvirii. Se auzeau deschideri de uşi şi se simţea lupta corp la corp.

Jandarmii intrau câte trei în fiecare celulă: doi legau mâinile la spate şi unul băga căluşul în gură.

Zgomotul acesta de deschidere a uşilor şi de luptă corp la corp a ţinut circa o jumătate de oră şi apoi tăcere totală, sinistră, ca noaptea în cimitir.

În partea din dreapta a închisorii s-a auzit glasul disperat al lui Laurian Ţâlnaru: „Domnule Clime, domnule Clime, l-au luat pe Căpitan. L-am văzut o fracţiune de secundă, dus de jandarmi, cu mâinile legate la spate."

Eram rămaşi în închisoare noi, cei 20 socotiţi şi condamnaţi drept Statul Major Legionar.

Niciunul dintre noi nu ştia de şedinţa secretă de la Palatul Regal şi de intervenţia generalului Gh. Argeşanu, care a spus „Nu" la executarea Statului Major Legionar.

Evident, nimeni n-a dormit.

Pe la ora 7 dimineaţa, un jandarm a intrat în închisoare, ne-a deschis uşile la toate celulele şi a plecat fără a spune vreun cuvânt. Nici noi nu l-am întrebat.

Timp de trei zile am stat cu uşile deschise la celule, singuri să ne ducem la infectul closet şi singuri să ne luăm apa din butoiul cu muşte deasupra.

Noi ne-am strâns între noi.

Faptul de a fi abandonaţi cu uşile deschise la celule ne lăsa dovada sau argumentul că noi, cei 20, nu suntem programaţi pentru asasinare.

Au fost comentarii.

Din cauza emoţiei, memoria mea n-a înregistrat decât trei comentarii.

Ing. Gh. Clime: „Mişcarea Legionară a pierdut creativitatea, dar s-a adâncit pentru eternitate în sufletul naţiunii."

Principele Alexandru Cantacuzino: „N-avem ce face decât să fim demni de jertfele lor. Voinţa Căpitanului este ca moartea lui să fie steag de luptă şi victorie."

Ing. Eugen Ionică: „Este îngrozitor fără Căpitan. Nu ştiu cum poate să ne fie viaţa fără să îl vedem şi fără să îl auzim."

Despre ceilalţi nu ţin minte decât că tăceau.

Pe la amiază, dl ing. Gh. Clime a intrat în celulele goale ale Nicadorilor şi Decemvirilor.

Din celula lui Bogdan Gavrilă sau din celula lui Ion Pele a ieşit strigând: „Am găsit scris pe pereţi mesajul: «Către voi, cei care rămâneţi». Este cel mai frumos şi mai înduioşător text din întreaga literatură română."

Deschid o paranteză şi întreb. Domnul ing. Gh. Clime strângea multe amintiri şi multe documente. Acestea n-au apărut niciodată. Au fost distruse? Mai există oare?

Închid paranteza.

După trei zile au reapărut jandarmii. Am fost din nou închişi în celule. Dar nu cu regim de aducere la disperare.

Să menţionăm în scris ce-am aflat ulterior.

Maşinile au plecat de la Râmnicu-Sărat la ora 1 noaptea, aşa încât să ajungă la Bucureşti la începutul dimineţii.

Ofiţerii în faţă, lângă şoferi.

Conform instructajului din Pădurea Băneasa, prizonierii cu mâinile şi picioarele legate de bancă. În spatele fiecăruia câte un jandarm stând cu revolverul în mâna dreaptă şi cu ştreangul în mâna stângă.

În jurul orei 5 dimineaţa au ajuns în Pădurea Tâncăbeşti, la km 30 de pe şoseaua Bucureşti-Ploieşti.

Stop.

Cei doi ofiţeri, căpitanul Dinulescu şi maiorul Macoveanu, au fluierat şi au strigat „executarea!".

Automat, cei 14 jandarmi dresaţi au azvârlit ştreangul şi au strâns cu putere.

S-a auzit sunetul colectiv al trecerii instantanee de la viaţă la moarte.

Apoi tăcere.

La faţa locului, în Pădurea Tâncăbeşti, erau de faţă Înaltele Autorităţi ale Statului Român.

Din partea Tribunalului Militar Bucureşti, procurorul colonel Vasile Zeciu şi preşedintele colonel Constantin Dumitru.

Din partea Parchetului civil Bucureşti, procurorul Radu Pascu, din anturajul intim al Elenei Lupescu.

Din partea Prefecturii, Poliţiei Capitalei şi a generalului Gavilă Marinescu, chestorul Paximade.

Din partea Siguranţei Generale a Statului, Niki Ştefănescu şi nişte comisari neidentificaţi, probabil Borcea.

Din partea Ministerului de Interne Armand Călinescu şi din partea S.S.I. Mihail Morusoff, persoane neidentificate.

Cele 14 cadavre au fost întinse pe jos şi fotografiate pentru vizionarea de către Rege şi de Forţele Oculte. Poate şi persoane din străinătate.

Este adus un medic militar al garnizoanei Bucureşti: dr. Vintilă Georgescu, născut la 2 octombrie 1901, domiciliat în Str. Principatele Unite nr. 75. Medicul Facultăţii din Bucureşti în 1929.

Procurorul colonel Vasile Zeciu i-a cerut să întocmească procesul verbal cu împuşcare pentru fugă de sub escortă. Medicul ridică obiecţiunea că nu sunt urme de împuşcare.

Atunci procurorul colonel Vasile Zeciu întoarce cu piciorul cadavrele, cu faţa în jos, şi îşi descarcă revolverul, câte un glonţ în spatele fiecărui cadavru.

Medicul s-a executat.

Din Pădurea Tâncăbeşti, Break-urile cu cadavre au mers la Închisoarea Jilava. Aici, în curte, se săpase şi groapa comună în care au fost puse cadavrele.

Prezent era drogistul Izidor Carmitz, regele comerţului de medicamente şi chimicale din România. El a adus 14 damigene cu acid sulfuric care a fost vărsat pe fiecare cadavru.

Deasupra gropii şi cadavrelor s-a turnat o imensă placă de beton şi pe deasupra pământ cu iarbă, ca şi cum n-ar fi nimic dedesubt.

Acestea sunt tot ce se ştie în legătură cu asasinatul.

Iată ce s-a mai aflat ulterior.

Nr. 1

Căpitanul Dinulescu şi maiorul Macoveanu au primit recompensă câte 500.000 lei. Cei 14 plutonieri de jandarmi au primit recompensă câte 100.000 lei şi un bilet la o staţiune balneară. Nu se ştie ce recompensă au primit colonelul Ştefan Gherovici şi generalul Ion Bengliu.

Nr. 2

În ajun de asasinat, Armand Călinescu, prin Mihail Ralea l-a încunoştiinţat pe Nicolae Iorga cu rugămintea să iasă în public cu punerea în paralel cu Cicero-Catilina şi Călinescu-Codreanu. Prof. Nicolae Iorga i-a spus lui Mihail Ralea: „Spune-i lui Călinescu că nu face nimic dacă odată cu Codreanu nu omoară şi pe Tudor Arghezi.“

La 2 decembrie 1938, prof. Nicolae Iorga, în Amfiteatrul Academiei Comerciale şi spre auzul celor 1.000 de studenţi a

declarat că el nu este pentru omor în politică, şi că îi va scoate şi celălalt ochi lui Armand Călinescu.

Nr. 3

În dimineaţa de 1 decembrie 1938 a avut loc aniversarea a 20 de ani de la Marea Adunare Naţională de la Alba Iulia. Preşedintele Academiei, prof. Const. Rădulescu-Motru, a primit ordin să citească comunicatul Ministerului de Interne cu executarea lui Corneliu Z. Codreanu, Nicadorilor şi Decemvirilor pentru „fugă de sub escortă“.

Tăcere sinistră.

Toţi cei din amfiteatru cu inima îngheţată.

O singură voce, a prof. Nicolae Iorga, cu o singură frază: „S-a procedat cu stângăcie“.

Nr. 4

La data aceea, la Atena se desfăşura conferinţa militară a Înţelegerii Balcanice: Yugo-Slavia, Grecia, Albania, Bulgaria, Turcia şi România.

Şeful Marelui Stat Major al Armatei Române, generalul Ştefan Ionescu, zis Ţiganu', este chemat la telefon din Bucureşti. Reîntors în şedinţă, spune colonelului Paul Leonida, de lângă el: „A fost executat Codreanu. Vor urma evenimente foarte grave pentru ţară.“

Nr. 5

După asasinat, a doua zi mare sărbătoare la Palatul Regal. Oficial aniversarea a 20 de ani de la Marea Adunare Naţională de la Alba-Iulia, 1 decembrie 1918, iar în realitate sărbătoarea asasinării lui Corneliu Z. Codreanu, 30 noiembrie 1938.

Prezentă şi fericită întreaga faună politică a dictaturii carliste.

Ambasadorii şi miniştrii plenipotenţiali ai tuturor ţărilor străine.

Iată ce scrie prof. dr. Const. Angelescu în memoriile sale, confiscate de Securitate.

Pe o sofa, Regele Carol II, având în dreapta pe dr. Alex. Vaida-Voievod, care tăcea, şi în stânga pe prof. dr. Const. Angelescu, care asculta.

În faţă, Armand Călinescu, în picioare, cu cupa de şampanie în mână, timp de 10 minute a demonstrat importanţa macro-istorică

a dispariţiei lui Corneliu Z. Codreanu şi a proclamat că Istoria Naţională a Românilor se împarte în două faze: înainte de dispariţia lui Codreanu şi alta, după dispariţia lui Codreanu.

Armand Călinescu a perorat 10 minute în care a expus şi marile dificultăţi ale victoriei asupra „maşinii de război civil" care a fost Mişcarea Legionară cu Garda de Fier.

Nimeni nu l-a contrazis. Niciunul dintre cei trei de pe sofa nu l-a contrazis.

După cele 10 minute de peroraţie în faţa Regelui Carol II, Armand Călinescu s-a dus printre invitaţi să ciocnească cupa de şampanie şi să-i convingă de meritele sale pe diplomaţii şi ambasadorii Marilor Democraţii Occidentale.

În spatele lui Armand Călinescu pândea prof. Nicolae Iorga. După cele 10 minute de peroraţie ale lui Armand Călinescu prof. Nicolae Iorga i-a luat locul în faţa Regelui Carol II şi tot cu şampania în mână, glăsuieşte:

„Ce s-a făcut e foarte bine făcut. Dar nu-i complet, mai trebuie scoasă Instituţia Regală şi persoana Majestăţii Voastre din această afacere. Vă propun să demiteţi pe Călinescu de la Ministerul de Interne şi să mă numiţi pe mine ministru de interne. Eu ştiu ce să fac pentru gloria Instituţiei Regale şi pentru gloria Majestăţii Voastre."

Regele Carol II l-a ascultat fără semne de luare în atenţie. La privit de câteva ori, s-a ridicat şi fără a pronunţa vreun cuvânt, s-a dus printre invitaţii la sărbătoare.

Nu se poate spune că nu avea inteligenţă. Marele nemernic ştia să şi tacă.

Nr. 6

Executarea lui Corneliu Z. Codreanu „în timpul fugii de sub escortă" a fost difuzată de toate ziarele din toate ţările de pe Planeta Terra. Evident cu felicitarea guvernului de a fi salvat România din propriul război civil şi de a fi păstrat ordinea publică, ameninţată de monştrii cu numele de legionari.

Atunci, ca întotdeauna, Marile Democraţii Occidentale n-au înţeles nimic din problemele interne ale României şi atunci, ca

întotdeauna, Marile Democraţii Occidentale au judecat şi au decis problemele României după criteriile şi după necesităţile din propriile lor state.

Germania naţional-socialistă a dat informaţia ca mic fapt divers şi a respectat convenţia dintre Adolf Hitler şi Regele Carol II de a nu se amesteca nici măcar cu cuvântul în politica internă a României.

După trei zile s-a aflat public în toată lumea că executarea lui Corneliu Z. Codreanu a fost un angajament secret între Führerul Adolf Hitler şi Regele Carol II la castelul Bethesgarden, în ziua de 24 noiembrie 1938.

Demascat drept complice al crimei, Adolf Hitler a ieşit din tăcere şi ignorare şi în forţă s-a dezlănţuit o teribilă campanie de presă împotriva Regelui Carol II. Nu pentru vinovăţia de a fi omorât pe singurul prieten al Germaniei în România, ci pentru vinovăţia de a fi dat publicităţii convenţia secretă dintre el şi marele Führer al Germaniei naţional-socialiste.

Străinii sunt străini, chiar când îţi pui încrederea în ei şi chiar când le eşti prieten devotat.

Dumnezeu n-a lăsat fără plată pe marele Führer Adolf Hitler. Ce s-a întâmplat la 23 august 1944 în Bucureşti, cu România şi cu Germania, a fost decis chiar de Hitler, prin „mâna liberă" acordată lui Carol al II-lea în politica internă, la 24 noiembrie 1938, în reşedinţa sa de la Behtesgarden.

Anul 1939

Anul 1939 a început şi istoria României a continuat sub semnul asasinării lui Corneliu Z. Codreanu la 30 noiembrie 1938.

Eveniment macro-istoric hotărâtor: atât pentru ceea ce trebuia făcut şi nu s-a făcut, cât şi pentru ceea ce nu trebuia făcut şi s-a făcut.

Se ştia că Forţele Oculte nu ar accepta a treia înfrângere, dar nu se credea. În 1922 Italia a scăpat totul de sub control şi a învins revoluţia naţională cu fascismul lui Benito Mussolini. În 1933 a scăpat Germania de sub control şi a învins revoluţia naţională cu naţional-socialismul condus de Adolf Hitler.

Românii sunt departe de a avea valoarea şi capacităţile germanilor şi italienilor, dar teritoriul carpato-ponto-dunărean este mai important decât cel al Germaniei şi Italiei.

Primo, pentru că în acest teritoriu planul Crémieux-Peyjotto a decis fondarea Israelului european, stat binaţional cu autohtonii clasă subordonată-exploatată şi cu invadatorii clasă conducătoare-exploatatoare.

Secundo, pentru că Munţii Carpaţi şi Câmpia Dunăreană sunt placa turnantă din estul Europei, sunt cazemate de apărare împotriva invaziilor din Est spre Vest şi sunt dispozitivul de ofensivă a campaniilor din Vest spre Est.

În plus, România este la jumătatea distanţei dintre pol şi ecuator şi la jumătatea distanţei dintre Oceanul Atlantic şi Munţii Urali.

„Istoria e geografia în mişcare", spune Herder.

Idem se cunoştea puterea forţelor centrifuge din România, dar nu se credea chiar în atotputernicia lor.

Idem se cunoştea slăbiciunea de curaj şi slăbiciunea de voinţă a naţiunii române, dar nu se credea că are grad de pasivitate egală cu laşitatea.

Noi, cei mulţi şi anonimi, care urmam pe Corneliu Z. Codreanu, credeam cu toată sinceritatea în vitalitatea forţelor centripete şi în capacitatea Justiţiei, Armatei şi Bisericii.

Pentru generaţia noastră, a tineretului universitar interbelic, asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu a avut dimensiunile venirii iadului pe pământ şi al dispariţiei României din istorie.

Pentru întreaga mea generaţie, această trezire la realitate din 30 noiembrie 1938 a fost mai dureroasă şi mai chinuitoare decât căderea din Rai în necunoscutul Terrei.

Prima eroare a lui Corneliu Z. Codreanu şi a Mişcării Legionare a fost subestimarea criminalităţii lui Carol al II-lea şi prin aceasta periculozitatea Instituţiei Regale. La fel ca întreaga naţiune, noi credeam în Rege: nu ca politician, ci îl vedeam pe Burebista, pe Decebal, pe Mircea cel Bătrân, pe Ştefan al Moldovei, pe Mihai Viteazul, pe Constantin Brâncoveanu, pe

Alexandru-Ioan Cuza, pe Carol I cel Înţelept şi pe Ferdinand I cel Loial.

Adică: completă justiţie şi perfectă armonie.

A doua eroare a lui Corneliu Z. Codreanu şi a Mişcării Legionare a fost supraestimarea perspicacităţii lui Adolf Hitler şi a Reichului III.

Adică inteligenţa de a avea viitorul în minte şi de a prevedea procesul de devenire.

Pentru noi, germanii erau cel mai mare, mai productiv şi deci cel mai valoros popor al întregii omeniri. În concepţia noastră, valoarea însemnând capacitatea în politică şi în istorie însemnând: plus de prevedere, plus de responsabilitate şi deci plus de obligaţii faţă de tine şi faţă de toţi.

Revenim la România.

Imposibilitatea sufletească de a accepta asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu a determinat reacţii de împotrivire violentă în rândurile legionarilor mai mici, fără legătură organizatorică cu conducerea legionară din ilegalitate sau din închisori.

Unii au reacţionat verbal şi alţii au reacţionat faptic. Astfel din iniţiativa spontană s-au produs cinci atentate punitive împotriva lui Armand Călinescu socotit principalul sau chiar singurul ucigaş. Toate aceste cinci atentate n-au reuşit întrucât Armand Călinescu circula pe stradă într-un Cadillac blindat, primit din America în dar pentru asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu. Atentatorii legionari au fost prinşi de poliţie şi asasinaţi prin incinerare de vii la Crematoriul „Cenuşa" din Bucureşti. Armand Călinescu a asistat personal la incinerarea legionarilor legaţi de mâini şi de picioare, ca şi cum erau deja cadavre.

Astfel au fost asasinaţi următorii legionari. Mişcarea Legionară n-a publicat o evidenţă şi eu fiind claustrat, sunt obligat să citez cele consemnate de juristul Gheorghe Andreica în cartea sa de amintiri şi analize din anul 2006, „Punct contra punct", pag. 152-153:

„3 decembrie 1938 sunt ucişi:

• Nicolae Făgădău

• Bică Anania
• Petre Andrei
23 ianuarie 1939 sunt uciși:
• Constantin Titi, din Hârșova
• Dr. Nicolae Dumitrescu
• Ing. Onilescu
26 ianuarie 1939 este ucis:
• prof. Vasile Cristescu
29 ianuarie 1939 este ucisă:
• studenta Lucia Grecu
16 ianuarie 1939 este ucis:
• ing. Dumitru Crihană, din Galați
13 februarie 1939 sunt uciși:
• Petre Paraschiv, student; Petre Stănescu, student
• Aurel Hodrea, profesor; Ion Popa, muncitor
• Dumitru Borza, ofițer; Gruță Victor, elev
• Borza Zenovie, ofițer
În primăvara 1939 sunt asasinați:
• Enache Nadoleanu, medic; Dragoș Popovici, student
• Martin Vuca, medicinist, Nicolae Gherman, student teolog
• Ioan Iovin, medic, Octavian Bălan
• Ștefan Frank, student din Tg. Ocna, Ion Mihalache, din Târgu Ocna
• diaconul Isichie Antohi, din Tg. Ocna
• Ion Bădulescu, din Tg. Ocna
10 iunie 1939 este asasinată:
• Nicoleta Nicolescu, șefa femeilor legionare.
În vara 1939 sunt asasinați:
• Nicolae Câmpeanu, comuna Turda
• Maria Dogaru, țărancă din Comloșu Bănățean".

Închid citatul.

În continuare reproducem din Anuarul Legionar editat 1992 la Madrid, pag. 174

„Grupul legionarilor care pregăteau pedepsirea lui Armand Călinescu este prins de poliție. Legionarii sunt uciși și aduși în Crematoriu. Grupul lor era format din următorii legionari: Nadoleanu Enache, Vuca Martin, Gherman Nicolae, Dragoș Popovici, Dr. Iovu Ion."

Închid citatul.

Martirul Enache Nadoleanu era absolvent al Facultății de Medicină din Iași și urma să-și ia doctoratul cu o teză inaugurală. Era șef de promoție și îl aștepta un mare viitor. El a fost incinerat de viu la Crematoriu în ziua de 8 februarie 1939 de față cu Armand Călinescu care rânjea cu perfectă satisfacție.

Întrucât atentatele punitive împotriva lui Armand Călinescu se repetau, Mihail Morusoff a găsit soluția de stopare. În calitate de șef al Mișcării Legionare, cu semnătura lui Horia Sima a difuzat o circulară prin care încunoștiința pe legionari: a) comunicatul cu executarea lui Corneliu Z. Codreanu este o făcătură mincinoasă, b) Corneliu Z. Codreanu este în viață, refugiat în Germania și c) Corneliu Z. Codreanu în Germania scrie și editează vol. II din cartea „Pentru legionari".

Această circulară a lui Horia Sima a fost crezută de legionarii care din provincie nu aveau legătura cu Bucureștiul. Circulara a fost crezută și i s-a dat urmare întrucât până atunci nimeni nu mințise în Mișcarea Legionară: nici verbal și nici în scris.

Această circulară a lui Horia Sima de la sfârșitul lui ianuarie și începutul lui februarie 1939 nu este menționată nici în Anuarul Legionar din ianuarie 1941 și nici în Anuarul Legionar din 1992, editat la Madrid. Chioreanu, în cartea sa din 1994 „Morminte vii", o menționează în trecere, exact ca un mic fapt divers.

La epoca aceea, la începutul lui 1939 au fost arestați sute de legionari, unii internați în lagăr și alții condamnați la închisoare. Printre cei condamnați, avocatul Nicolae Coterbic din București, dr. Constantin Zissu, asistent universitar la Clinica Terapeutică din Spitalul Brâncovenesc și dr. Gheorghe Buttu, asistent universitar la Clinica Neurologie, din Spitalul Colentina și ginerele marelui savant dr. Gheorghe Marinescu.

La 26 ianuarie 1939, la locuinţa sa din str. Theodor Iliescu nr. 15, este asasinat de poliţişti prof. Vasile Cristescu, numărul 3 în Mişcarea Legionară.

Iată împrejurările lămurite foarte târziu şi ascunse de simişti.

Din trenul care ne transporta din lagărul de la Miercurea-Ciuc la închisoarea Jilava, în noaptea de 16 iunie 1938, prof. Vasile Cristescu a evadat cu misiunea din partea ing. Gh. Clime de a lua conducerea tuturor organizaţiilor judeţene ale Partidului Totul pentru Ţară, adică esenţialul Mişcării Legionare.

Intelectual de înaltă clasă, elevul şi continuatorul lui Vasile Pârvan, profesor de istorie. Lucrare proeminentă de Academie despre cetăţile romane în Oltenia. În ilegalitate a avut drept unic curier pe un legionar, Obreja, mi se pare Spiridon. A nu se confunda cu legionarul Aurel Obreja, originar din comuna Bicaz, judeţul Neamţ şi nemuritor prin rezistenţa eroică în cei 18 ani de detenţie politică foarte grea.

Nimeni nu cunoştea adresa secretă a prof. Vasile Cristescu, în afară de acest Obreja, care avea consemn de perfectă discreţie şi tăcere în societate.

Din iunie 1938 până la jumătatea lui ianuarie 1939, Horia Sima a încercat să aibă contact direct şi personal cu prof. Vasile Cristescu. Acesta a refuzat constant, fără vreo explicaţie şi opinia mea este că în Lagărul de la Miecurea-Ciuc prof. Vasile Cristescu aflase de la George Furdui şi Radu Mironovici de existenţa unei trădări şi infiltrări în Comandamentul Legionar de Prigoană.

La jumătatea lui ianuarie 1939 Horia Sima a aflat că Obreja cunoaşte adresa secretă şi a insistat până ce Obreja a cedat şi i-a comunicat-o. A doua zi Obreja este capturat pe stradă, fără martori, şi la Prefectura Poliţiei Capitalei este pus să aleagă între denunţarea adresei secrete şi incinerarea de viu la Crematoriu. Obreja alege trădarea.

În ziua următoare, 10 comisari de poliţie, între care un evreu, Otto Reiner şi Bouleţ invadează locuinţa secretă din str. Aviator Thodor Iliescu nr. 15 şi împuşcă pe prof. Vasile Cristescu care citea în pat.

Pentru ascunderea adevăratei surse informative, Horia Sima înscenează o diversiune pe culoarul din interiorul Prefecturii de Poliţie. În timp ce nişte legionari arestaţi trec sub escortă, se deschide o uşă şi în pragul uşii Obreja spune cu voce tare către nişte poliţişti din cameră: „Ce mai vreţi de la mine? V-am dat adresa lui Vasile Cristescu şi mai mult decât atât nu ştiu pentru a vă fi de folos. Lăsaţi-mă în pace".

Închid citatul.

Respectivii legionari arestaţi sunt puşi în libertate şi ei comunică legionarilor din ilegalitate ce-au auzit cu urechile lor din întâmplare.

În timpul aşa-zisei guvernări legionare din toamna 1940 Obreja a fost arestat de legionari dar Horia Sima l-a pus în libertate şi de atunci a dispărut.

Gazdele prof.Vasile Cristescu erau: sculptorul Iacob şi soţia sa, născută Coterbic. Sculptorul Iacob a fost asasinat în cursul anchetei prin strangulare de comisarul Otto Reiner şi numele său de martir nu este menţionat în nicio evidenţă a Mişcării Legionare.

Împrejurările asasinării prof. Vasile Cristescu şi sculptorului Iacob au fost clarificate şi publicate după 1990 de avocatul Nicolae Coterbic.

Imediat după asasinarea prof. Vasile Cristescu, Horia Sima a plecat în Germania, cu pretenţia de a fi recunoscut şeful unic absolut al Mişcării Legionare.

Nimeni nu cunoştea şi nu bănuia parteneriatul dintre Horia Sima şi Mihail Morusoff.

Deschidem o paranteză.

Nu este deloc adevărat că între 1937 şi 2 septembrie 1944 Francmasoneria n-a existat în România. Francmasoneria este adepta principiului de adaptare la ce nu poate fi schimbat şi de optimizare a celor putând fi transformate. Aşa-zisa intrare în adormire a masonilor, nu-i altceva decât continuarea activităţii fără publicitate, şi în mod discret, sub aparenţa de inexistenţă.

Odată cu ostilitatea personală anticarlistă a celor din apropierea lui Nicolae Titulescu, ing. Liviu Ciuley şi a lui Max

Auschnit, Francmasoneria a sprijinit substanţial dictatura Regelui Carol II. Până la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu din culise şi după asasinarea lui Corneliu Z.Codreanu pe faţă în guvern: Grigore Gafencu la Ministerul de Externe, Petre Andrei la Ministerul Învăţământului, Gheorghe Ionescu-Siseşti la Ministerul Agriculturii, dr. Const. Angelescu, consilier regal, Mircea Cancicov la Ministerul de Finanţe, Voicu Niţescu la Ministerul Muncii, Mihail Ghelmegeanu la Ministerul Lucrărilor Publice şi cel mai important, Victor Slăvescu, la Ministerul Înzestrării Armatei.

Atunci în 1938 circula lozinca: „Dictatura lui Carol II n-are nici o scuză şi va fi o simplă aventură atâta timp cât Corneliu Z. Codreanu este în viaţă şi deci va fi reactivă".

În închisorile ocupaţiei sovietice şi dictaturii comuniste, persoana mea a stat în diferite celule din diferite închisori cu francmasoni grad 33. Toţi personalităţi de valoare şi cu distincţie şi toţi cu anticomunism şi cu pro-România. La întrebarea la cât a contribuit Masoneria la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu, colonelul Cristea Atanasiu mi-a răspuns cu perfectă sinceritate: „Cel mai puţin din numeroşii şi înverşunaţii voştri duşmani".

Încă două informaţii:

La 22 iunie 1940 s-a produs colapsul militar al Franţei şi Masoneria Română a pierdut tutela protectoare. Şeful ei, Jean Pangal, a plecat în Anglia să pună Masoneria Română sub obedienţa Masoneriei Engleze. La întoarcerea în Bucureşti a comunicat: „Fraţilor, Carol nu mai are decât două săptămâni de stat pe tron. Englezii nu-l acceptă."

În septembrie 1940 s-a întors în România principele Barbu Ştirbei, după 10 ani de exil şi aşteptare. „Fraţii masoni" l-au vizitat oferindu-i conducerea supremă a Masoneriei Române şi spre stupefacţia lor au aflat că principele Barbu Ştirbei nu este membru al acesteia.

Închidem paranteza cu Masoneria.

După tratative foarte amănunţite duse de doi economişti celebri, Clodius şi Neubacher, se încheie la Bucureşti în martie 1939 prima convenţie comercială româno-germană, cu o parte

scrisă şi o parte secretă. Partea scrisă era libertatea Germaniei de a cumpăra din România petrol, cereale şi carne, fără restricţie, deci nelimitat, şi plătind totul la centimă în lingouri de aur.

A doua convenţie comercială româno-germană a fost semnată de mareşalul Ion Antonescu în decembrie 1940 şi prevedea în plus: ca plata de către Germania să se facă în echipamente industriale şi maşini agricole, după necesităţile României. Agricultura românească avea mari resurse dar suferea de lipsă de piaţă de vânzare şi lipsă de maşini pentru saltul de industrializare.

Partea nescrisă era politică şi anume abandonarea totală şi definitivă de către Germania a Mişcării Legionare din România. Adolf Hitler şi Reichul III au respectat această clauză în continuare, până la 23 august 1944 când au primit inevitabila consecinţă politico-militară.

Această convenţie comercială din primăvara 1939 face parte din Acordul de la München din 30 septembrie 1938 şi a fost încheiată cu încuviinţarea tacită a Angliei şi Franţei care la acea dată aveau planul de a direcţiona spre Est maşina de război hitleristă şi după uzare şi autodistrugere să intervină ele pentru a restabili pacea şi ordinea în Europa.

Planul anglo-francez a fost dat peste cap de miopia politică a lui Adolf Hitler şi mai ales a lui Ioachim von Ribbentrop de a se înţelege cu I.V. Stalin la 23 august 1939 şi de a ataca Franţa la 10 mai1940.

Privitor la Mişcarea Legionară, concepţia şi decizia lui Armand Călinescu erau de a opri teroarea la această etapă.

Corneliu Z. Codreanu, Nicadorii şi Decemvirii morţi şi cadavrele lor ascunse în curtea închisorii Jilava sub o groasă placă de beton.

Două lagăre Miercurea-Ciuc şi Vaslui cu câte 250 legionari luaţi ostatici cu ameninţare de omorâre dacă se încearcă răzbunarea chiar numai în formă de iniţiativă.

În închisori şi lagăre regim de detenţie legal, conform legilor în vigoare.

La Spitalul Militar Braşov o secţie penitenciar pentru legionarii bolnavi din lagăre şi închisori.

Afară, în societate, niciun fel de toleranţă, pentru ca niciun legionar să nu mişte politic.

Interzisă emigraţia şi toţi legionarii să fie în ţară, sub supravegherea Poliţiei şi Jandarmeriei pas cu pas şi minut cu minut.

Dovada de oprire a terorii la această etapă este faptul că Armand Călinescu, devenit ministru de interne, ministru de război şi apoi prim-ministru, n-a întocmit o evidenţă completă a legionarilor liberi, aşa cum în martie-aprilie 1944 a întocmit mareşalul Ion Antonescu.

Masacrul din 22 septembrie 1939, ordonat de Regele Carol II şi executat de generalul Gavrilă Marinescu s-a făcut: nu după evidenţe dinainte stabilite, ci la alegerea organelor represive locale.

Acestea erau concepţia şi decizia lui Armand Călinescu şi nu a Regelui Carol II, care vroia etapa a III, a exterminării tuturor legionarilor în viaţă şi a stârpirii seminţei legionare din România.

Colonelul Ştefan Gherovici aproba vizitele familiei cu menţiunea mereu repetată: „Dacă se încearcă vreun atentat contra M.S. Regelui sau contra primului ministru, să ştiţi că în 3 ore ruda voastră este cadavru de îngropat la 2 metri sub pământ."

Din cele două lagăre, Miercurea-Ciuc şi Vaslui, s-au făcut câteva eliberări la intervenţii personale şi imediat era internat alt legionar, pentru ca numărul ostaticilor cu sabia lui Damocles deasupra capului să rămână acelaşi, în jurul a 300.

Legionarii liberi de afară au făcut ce se putea face pentru supravieţuire. Câteva mii au reuşit să treacă graniţa clandestin şi să se refugieze în Germania sau Italia, unde au cerut şi au primit drept de azil politic.

Niciun legionar n-a fost arestat şi predat dictaturii carliste care mereu îi cerea pentru pedepsire.

Germania naţional-socialistă a respectat legile reglementând regimul refugiaţilor politic. Studenţii, între care Viorel Trifa, au fost acceptaţi să-şi continue studiile la universitate şi să obţină licenţe şi doctorat.

Nimeni n-a fost obligat la muncă forţată şi cine a vrut, în total 1.000 legionari au avut loc de muncă conform cu studiile la Uzina de Avioane Henkel, de pe litoralul Mării Baltice.

Iar şefilor legionari, în număr de 20, statul german le-a dat o vilă mare pentru locuit şi masă gratuit.

Singura obligaţie, şi încă pe cuvânt de onoare, să nu aibe nici cea mai mică activitate politică contra regimului carlist din România.

În această vilă s-a reconstituit comandamentul de prigoană sub conducerea preotului Ion Dumitrescu-Borşa cu adjuncţi: Gheorghe Ciorogaru, Const. Papanace, Alex. Constant, Ioan-Victor Vojen, Nicolae Horodniceanu şi Viorel Trifa.

Horia Sima era mai mult tolerat decât acceptat întrucât avea diagnostic de anarhist cvasi-iresponsabil şi era acuzat de complicitate inconştientă la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu.

Spitalul Militar Braşov avea la data aceea numele de Regina Maria. Un colectiv de medici militari din toate punctele de vedere perfecţi şi evident toţi erau adevăraţi patrioţi.

Comandant: colonel Savel Gârcineanu, născut în Iaşi la 30 noiembrie 1895.

Şeful Serviciului Contagioase, maior dr. Octavian Sonea, născut la 5 august 1897 într-o comună din judeţul Someş.

Şeful Serviciului de boli interne, medicul maior Petre Irimescu, născut în Bucureşti în august 1898.

Şeful Serviciului Chirurgie, maior Pavel Ticuşan, născut în 1900 într-o comună din judeţul Târnava Mare.

Şeful Serviciului Radiologie, maior Constantin Iliescu, născut 8 iulie 1900 într-o comună din judeţul Râmnicu-Sărat.

Şeful Serviciului ORL, căpitan Vasile Lazarovici, născut în Bacău, la 2 ianuarie 1904.

La Serviciul de boli interne, adjunct era medicul locotenent Dumitru Popescu, viitor mare specialist în cardiologie, născut la 17 octombrie 1907 într-o comună din judeţul Ilfov.

Spitalul aparţinea Corpului V Armată Braşov, al cărui medic şef era colonelul Iosif Frantz, născut în Bucureşti, la 16 noiembrie 1892.

Cum am spus: toţi aceşti medici militari de înaltă valoare profesională şi de înaltă calitate patriotică.

Ei au fost adevărata Armată Română din deceniile interbelice.

Persoana mea a fost scoasă din Închisoarea Râmnicu-Sărat şi internată în spital mulţumită diagnosticului de tuberculoză pulmonară activă, pus de cel mai mare ftisiolog de atunci, dr. Haralamb Teodoreanu, născut în 1883, în comuna Rădeşti, judeţul Olt şi coleg la Liceul Radu Greceanu din Slatina cu tatăl meu, Jean Milcoveanu.

La Spitalul Militar Braşov m-au protejat toţi medicii militari şi în plus m-am făcut util lucrând ca medic la laboratorul de analize, care nu avea medic titular, ci doar o laborantă, Kati, de origine maghiară şi extrem de binevoitoare.

Revenim în vara 1939.

Politica mondială a Europei a fost decisă de pactul secret germano-sovietic, din 23 august 1939.

Cu ajutorul complicilor săi din Occident, I.V.Stalin a aflat de planul lui Neville Chamberlain – lord Halifax şi cu adevărată îndrăzneală l-a răsturnat exact cu 180 grade. Încă din ianuarie 1939 I.V.Stalin a propus lui Adolf Hitler un pact, zis de neagresiune, care oferea Germaniei pace în Est pentru a avea libertate de acţiune şi pentru a face război în Vest. Conceptul lui I.V.Stalin era inversul lui Neville Chamberlain şi anume: Germania, Italia, Anglia şi Franţa să se autodistrugă într-un război fratricid şi apoi să invadeze Armata Sovietică, care să aducă pacea şi să instaleze comunismul în toată Europa.

Adolf Hitler a rezistat ofertei dar în final a fost convins de Ioachim von Ribbentrop, care avea complex de inferioritate faţă de englezi. Pactul Ioachim von Ribbentrop-W.M. Molotov din 23 august 1939 n-a fost altceva decât inversul Pactului de la München din 30 septembrie 1938. La îndeplinirea acestui odios pact a contribuit şi Regele Carol II care a refuzat cererea lui Adolf Hitler ca Abweherul Wilhelm Canaris să participe la egalitate cu S.S.I. român Mihail Morusoff la paza şi siguranţa industriei petrolifere

din Valea Prahovei. Anglo-francezii se puteau bate şi obţine victoria fără petrolul românesc. Adolf Hitler nu putea face război ofensiv în spaţiile imense ale Rusiei, fără petrolul românesc.

Mulţumită pactului din 23 august 1939, Germania a început al doilea război mondial la 1 septembrie 1939 şi Anglia-Franţa au intrat în război la 3 septembrie 1939 cu armatele luptând pe graniţa franco-germană. Polonia a fost învinsă în trei săptămâni şi la 16 septembrie 1939 I.V. Stalin şi Armata Sovietică au invadat-o din spate, ocupând jumătate din teritoriu şi capturând o treime din armată, cu asasinarea a 15.000 ofiţeri polonezi.

Politica internă a României a fost la fel de răvăşită în vara 1939.

La jumătatea lui iunie 1939 soseşte la Bucureşti o comisie de ingineri şi militari, sub conducerea unui specialist, Wenger, care în numele Angliei şi Franţei cere României autodistrugerea întregii industrii petroliere: sonde, rafinării, depozite.

Prim-ministrul şi ministrul de război Armand Călinescu este de acord şi dedublează secţia III a Marelui Stat Major în A şi B. Subsecţia B sub comanda colonelului Paul Leonida oficial să ia sub pază militară industria petroliferă şi în realitate prin simpla apăsare pe buton s-o distrugă aşa încât nici în 100 ani să nu mai poată fi repusă în funcţiune.

Forţele Oculte Mondiale ajunseseră la concluzia că nu mai există decât soluţia războiului pentru distrugerea naţional-socialismului german pentru a extermina antisemitismul din Europa şi pentru a pedepsi poporul german. Dar război mondial nu începând cu Uniunea Sovietică care nu se putea face decât cu petrolul românesc.

Armand Călinescu a cerut acordul Regelui Carol II care i l-a dat şi faptul e menţionat în memoriile sale, editate după 1990.

Mihail Morusoff, şeful Poliţiei Secrete şi nr. 2 în ierarhia statului, era de părere contrară. Mihail Morusoff era deja în colaborare secretă cu amiralul Wilhelm Canaris şi argumentul său era în perfectă concordanţă cu interesul României: „Dacă ne distrugem industria petroliferă aducem războiul pentru că nemţii

vor veni s-o repună în funcție. Dacă ne păstrăm industria și vindem petrolul nemților aceștia ne vor lăsa în pace și vor pleca în alte direcții să facă război".

Instabil psihic și duplicitar ca întotdeauna, Regele Carol II: pe față a fost de părerea lui Armand Călinescu și în ascuns a fost de părerea lui Mihail Morusoff, autorizându-i să găsească el soluția de rezolvare.

Soluția normală constituțională era ca Regele Carol II să ceară demisia lui Armand Călinescu, dar așa ceva însemna curaj moral și în plus el era prea îndatorat lui Armand Călinescu prin asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu și prea îndatorat Forțelor Oculte care îi asigurase instituirea dictaturii.

În plus, asasinarea lui Armand Călinescu putea fi valorificată pentru etapa a III-a a terorii, exterminarea tuturor legionarilor din România.

La începutul lui august 1939, generalul Gavrilă Marinescu i-a destăinuit fratelui său, generalul medic dr. Nicolae Marinescu, că va trebui să execute pe toți legionarii din România. Generalul medic dr. Nicolae Marinescu i-a spus: „Dacă vei fi pus să faci așa ceva, te rog să faci excepție cu ing. Virgil Ionescu, întrucât am obligație de familie față de el".

Închid citatul.

Pentru dispariția lui Armand Călinescu, Mihail Morusoff a apelat la serviciile lui Horia Sima stăpân pe legionarii mici, care nu ascultau de ing. Gheorghe Clime și Statul Major Legionar, închis la Râmnicu-Sărat.

Iată cum Horia Sima ajunsese colaboratorul, adică complicele lui Mihail Morusoff.

La terminarea studiilor universitare, Horia Sima trebuia să-și facă serviciul militar obligatoriu, de un an. Mihail Morusoff l-a recrutat la Serviciul Secret al Armatei: primo pentru că era șef de promoție la liceu și în universitate și secundo pentru că nu avea tată oficial care să-l influențeze. Aici, la Serviciul Secret al Armatei, Horia Sima a devenit colaboratorul lui Mihail Morusoff care l-a utilizat drept „conservă" în interiorul Mișcării Legionare. Horia

Sima era și un paranoic cu ambiția de șef în locul lui Corneliu Z. Codreanu și Mihail Morusoff l-a răsplătit cu vidul total în ierarhia Mișcării Legionare.

Statul Major Legionar ing. Gh. Clime-dr. Ion Banea din Închisoarea Râmnicu-Sărat a interzis orice atentat și a cerut continuarea politicii de „tăcere, suferință și răbdare".

Comandamentul legionar din Germania era pentru atentat, dar cu două condiții: a) numai simultan Armand Călinescu și Regele Carol II și b) la o dată ulterioară, a se decide în funcție de împrejurări.

Cu misiune din partea lui Mihail Morusoff, Horia Sima a organizat atentatul în secret cu câțiva complici personali: Ion Boian, zis Cârtiță, zis Moisescu, Victor Silaghi, Traian Borobaru, Alex. Popovici și I. Smultea.

Însă erau două dificultăți: a) Cadillac-ul blindat căpătat din America de Armand Călinescu și b) șoferul Truță care avea de la Armand Călinescu ordin să nu oprească și să accelereze claxonând în chip de alarmă.

La începutul lui august 1939 Regele Carol II cere cu împrumut pentru 24 de ore Cadillac-ul blindat și nu l-a mai înapoiat lui Armand Călinescu.

Mihail Morusoff organizează chemarea în provincie a șoferului Truță la Cercul de recrutare.

Atentatul a fost amânat de la 1 august 1939 întrucât nu se știa ce va face Germania și Anglia-Franța cu războiul.

Punerea în aplicare a proiectului de atentat s-a decis după 3 septembrie 1939, când s-a văzut că armatele aglo-franceze se opresc la granița Germaniei și lasă pe aceasta să-și desfășoare ofensiva cuceritoare în Est: etapa I Polonia și etapa a II-a România.

Obligatoriu cucerirea României unde se găsea singura sursă de petrol din Europa.

Și Armand Călinescu a înțeles că politica filo-anglo-franceză este falimentară pentru România și la 9 septembrie 1939 și-a propus demisia pentru ca să vină un guvern filo-german, așa cum cereau împrejurările. Regele Carol II și Mihail Morusoff i-au refuzat demisia, primo: pentru că aveau nevoie de cadavrul lui Armand

Călinescu, ca dovadă față de Adolf Hitler că nu mai au soluție de dare înapoi la Franța și Anglia și secundo: pentru că aveau nevoie de atentat, care să justifice și care să facă posibilă exterminarea tuturor legionarilor.

În final, atentatul a fost decis la 21 septembrie 1939, după ce Armand Călinescu înfuriase pe Adolf Hitler asigurând transportul tezaurului de aur al Poloniei prin teritoriul României, la adăpost în Anglia.

Pentru executarea atentatului, Horia Sima l-a convins pe tânărul avocat Miti Dumitrescu, originar din Ploiești. Miti Dumitrescu nu era încadrat organizatoric și era numai simpatizant al Mișcării Legionare, unde fusese adus de comandanta legionară Nicoleta Nicolescu care l-a trimis în Germania să verifice la fața locului dacă Corneliu Z. Codreanu este în viață, așa cum afirmase Horia Sima în circulara sa, și așa cum spera întreaga Mișcare Legionară.

Miti Dumitrescu a acceptat misiunea justițiară la argumentația lui Horia Sima că România este în primejdie mortală și că numai moartea lui Armand Călinescu o poate salva de la dispariție.

Miti Dumitrescu a acceptat misiunea și a pus o singură condiție, și anume ca atentatul să fie încuviințat de Nicoleta Nicolescu. Înainte de venirea în țară a lui Miti Dumitrescu, Mihail Morusoff a organizat atragerea în cursă și omorârea Nicoletei Nicolescu, la 7 iulie 1939, care imediat, după două ore, a și fost incinerată la Crematoriul „Cenușa".

Pentru a nu lua legătura cu comandamentul legionar preotul Ion Dumitrescu-Borșa, Miti Dumitrescu a fost condus la graniță de Victor Silaghi și Smultea, oameni de încredere ai lui Horia Sima. În țară, de la graniță, Miti Dumitrescu a fost luat sub control de Ion Boian, zis Cârtiță, zis Moisescu, care după 23 august 1944 s-a aflat că era ofițer acoperit S.S.I.-ului de sub comanda lui Mihail Morusoff.

În țară, atentatul era amânat. De teamă ca Miti Dumitrescu să nu-și schimbe decizia și angajamentul, Mihail Morusoff a chemat din Germania pe Horia Sima care a venit la 12 august 1939, luat de

la graniță de doi civili într-un automobil. La Lugoj, Horia Sima ia contact cu profesorul de matematică, Miter, și convorbirea dintre aceștia este relatată de avocatul Alex. Borcea, care sub regimul comunist a stat în închisoare cu prof. Miter.

În București, Miti Dumitrescu, tot timpul sub supravegherea lui Ion Boian, ca nu cumva să-și schimbe decizia de atentat.

Miti Dumitrescu și-a făcut echipă cu colegii săi de clasă de la Liceul Sfinții Petru și Pavel din Ploiești și care erau în Corpul Studențesc Legionar de la Universitatea București: Marin Stănciulescu, Gigi Paraschivescu, Nelu Moldoveanu, Ion Vasiliu, Traian Popescu zis Puiu, Caesar Popescu, Gelu Ionescu și Ovidiu Isaia. Toți suflete de aur. Toți patrioți înflăcărați. Toți cu convingerea că prin atentat salvează România de la dispariție.

Atentatul a fost decis de Regele Carol II și de Mihail Morusoff.

Șoferul Truță a fost chemat în provincie pentru 24 de ore și înlocuit de șoferul Joița, care era șoferul personal al Regelui Carol II și care după 23 august 1944 a fost găsit pe ștatele de plată ale Serviciului de Informații al Armatei.

21 septembrie 1939.

Nu se mai putea continua politica filo-engleză și trebuia încheiată alianța cu Germania. Cu 5 zile înainte, la 16 septembrie 1939, Armata Sovietică a intrat din spate în Polonia și Uniunea Sovietică a anexat jumătate din teritoriul acesteia.

După programul de activitate la președinția guvernului, la Ministerul de Interne și la Ministerul de Război, la ora 14 la amiază Armand Călinescu venea la locuința sa din str. Dr. Clunet, cartierul Cotroceni.

Mereu pe aceeași rută, str. Știrbei Vodă.

Nu în Cadillac-ul blindat, primit din America, ci în Cadillac-ul obișnuit al președinției Consiliului de Miniștri. Așa cum am mai spus, Cadillac-ul blindat fusese cerut 24 de ore de Regele Carol II și nu i l-a înapoiat de peste o lună și jumătate.

Nu singur în mașină, ci însoțit de un ziarist evreu, H. St. Streitman, cu mare autoritate în Occident.

Din strada laterală, Făgăraş, ţâşneşte maşina cu nouă legionari şi care la distanţa de 25 de metri urmăreşte maşina cu Armand Călinescu.

Înainte de a traversa Râul Dâmboviţa, maşina cu Armand Călinescu o ia la stânga pe Calea Plevnei şi depune la domiciliul său pe ziaristul evreu, Streitman.

După aceasta, maşina cu Armand Călinescu revine pe str. Ştirbei Vodă şi îşi continuă drumul spre cartierul Cotroceni.

Trece Dâmboviţa.

La întretăierea cu Bd. Ardealului, astăzi Bd. Eroilor Sanitari, apare şi se aşează de-a curmezişul o cărucioară trasă sau împinsă de mână omenească. Dimensiunile şi forma cărucioarei erau ca cea care la acea epocă transporta sticlele cu lapte şi borcanele cu iaurt la domiciliul clienţilor.

Şoferul Joiţa stopează şi stă nemişcat la volan.

Instantaneu, din maşina urmăritoare coboară cei 9 legionari şi: a) împuşcă cu 36 de gloanţe pe Armand Călinescu, b) împuşcă cu 3 gloanţe pe poliţistul Butnaru, cu nume conspirativ Andronic, care era în dreapta şoferului şi c) nu se ating în niciun fel de şoferul Joiţa.

După atentat se urcă din nou în automobilul lor şi se duc la Radiodifuziune pe str. General Mathias Berthelot nr. 64.

Focurile de revolver au fost auzite de un poliţist, gardian de zi, care a venit la faţa locului şi a văzut cum din a treia maşină a coborât mareşalul Palatului Regal, colonelul Ernest Urdăreanu, care a pipăit cadavrul să constate decesul şi a plecat înapoi la Palatul Regal.

Atentatul avea la faţa locului trei „inspectori".

Primul a fost Mihail Morusoff care de la fereastra unei case de pe Bd. Ardealului viziona cu luneta mersul automobilului cum venea pe str. Ştirbei Vodă.

Informaţia o am de la ing. Radu Constantinescu-Claps, care locuia în alt apartament din aceeaşi casă şi care exact la acea oră a deschis fereastra şi l-a văzut pe Mihail Morusoff privind cu luneta.

Al doilea „inspector" în teren a fost mareşalul Palatului, colonelul Ernest Urdăreanu, care venea din spate în a doua maşină

urmăritoare. Foarte posibil, colonelul Ernest Urdăreanu avea un dispozitiv telefonic fără fir şi a informat pe Regele Carol II de reuşita atentatului şi de certitudinea morţii lui Armand Călinescu. Altfel nu se explică comportamentul pasiv al Regelui când, în timpul mesei, un ofiţer i-a raportat.

Al treilea „inspector" la faţa locului a fost Horia Sima, în costum de ţărancă şi ascuns printre copaci. Sursa informativă sunt poliţiştii şi de aceea dăm informaţia fără certitudine absolută.

Iată ce s-a întâmplat în continuare.

Cei 9 legioanari atentatori s-au dus cu maşina în str. General Berthelot, la Radiodifuziune. Arătând revolverele încărcate au dezarmat garda militară şi au intrat în studioul de emisie. Aici au anunţat ţara şi străinătatea că Armand Călinescu a fost executat de o echipă legionară, ca pedeapsă pentru asasinarea în închisoare a lui Corneliu Z. Codreanu. Ultimele cuvinte n-au fost transmise pentru că un tehnician de la Radiodifuziune a tăiat contactul şi a întrerupt emisiunea. După pronunţarea mesajului, cei 9 legionari atentatori au depus armele pe podea, la picior, şi au ridicat braţele în sus aşteptând să fie arestaţi. Ei au fost imediat arestaţi şi legaţi cu mâinile la spate. Astfel imobilizaţi, au fost loviţi cu pumnii în figură, de către directorul Radiodifuziunii, ing. Ionescu.

Peste câteva minute a venit generalul Gavrilă Marinescu cu poliţiştii care i-au transportat exact în locul atentatului şi i-a împuşcat cu glonte în ceafă.

În jurul cadavrelor s-au montat nişte tribune şi publicul a fost chemat să-şi exprime indignarea şi să vizioneze spectacolul. Printre cei veniţi au fost: prof. Nicolae Iorga, care a început să lovească cu piciorul în craniile cadavrelor şi prof. Petre Andrei, care a început să scuipe cadavrele, în chip de blestemare.

Spectacolul a fost filmat şi a apărut în Radio-jurnalul din ziua următoare.

După două zile de expunere publică, cadavrele au intrat în putrefacţie şi au fost incinerate la Crematoriul „Cenuşa".

Cei 9 legionari atentatori, în frunte cu avocatul Miti Dumitrescu, au devenit nemuritori şi alături de Nicadori şi Decemviri au intrat în Istorie cu numele de „Justiţiarii".

Important este ce s-a întâmplat la Palatul Regal. Regele Carol II era la masă cu suita sa şi cu câţiva invitaţi, între care Constantin Argetoianu, care distra cu tot felul de bancuri şi anecdote. Mareşalul palatului, Ernest Urdăreanu şi Elena Lupescu nu erau de faţă.

Scena mi-a fost relatată de juristul Casei Regale, avocatul Sorin Petroniu, în 1970, când i-am devenit medic pentru rahialgie lombară, în realitate o metastază a unui carcinom de prostată.

La ora 14 şi jumătate vine un ofiţer şi anunţă pe Regele Carol II că la Radiodifuziune o echipă de legionari a anunţat omorârea primului ministru, Armand Călinescu.

Regele Carol II n-a spus decât cinci cuvinte: „Să fie omorâţi toţi legionarii" şi a continuat să mănânce ca şi cum a fost un mic fapt curent, dinainte cunoscut.

Toţi cei de la masă, inclusiv Const. Argetoianu, au intrat într-o tăcere sinistră şi, după 20 de minute, masa s-a terminat şi toţi au plecat fără niciun comentariu.

Câteva zeci de minute mai târziu a venit generalul Gavrilă Marinescu care a anunţat: a) executarea celor 9 legionari atentatori şi b) luarea în primire a Ministerului de Interne cu program de masacru antilegionar general.

Avocatul Sorin Oprescu a cerut ca represaliile să se facă legal, prin sentinţă judecătorească. Mareşalul Gavrilă Marinescu i-a replicat: „Justiţia este bună pentru timp de pace. Suntem în război şi în timp de război soluţia de rezolvare este execuţia în masă".

Pe la ora 18 s-a pus problema găsirii unui prim-ministru şi, deschizând Almanahul Militar, Regele Carol II l-a găsit şi l-a nominalizat pe generalul Gheorghe Argeşanu, comandantul Corpului II Armată Bucureşti, care era plecat în inspecţie în Cadrilater.

Acesta era în sudul Dobrogei, unde comitagiii atacau permanent pe coloniştii aromâni macedoneni, pe care îi jefuiau şi îi omorau.

Chemat telegrafic, generalul Argeşanu a sosit în Bucureşti la ora 22 şi a depus la Palatul Regal jurământul de nou prim-ministru. De la Palatul Regal a fost luat în automobil de generalul Gavrilă Marinescu, care l-a condus la locuinţa sa din cartierul Cotroceni. În automobil i-a spus numai următoarele: „Puteţi să vă culcaţi liniştit. Totul este organizat şi nu veţi avea nicio surpriză."

Niciun cuvânt despre masacru.

Generalul Gheorghe Argeşanu s-a culcat foarte obosit. Pe la ora 12 noaptea este chemat la telefon de principesa Alexandrina Cantacuzino care îl încunoştiinţează de masacrul proiectat. Somnoros, generalul Gheorghe Argeşanu răspunde: „Principesă, nu ştiu nimic şi nu mi s-a spus de aşa ceva. Mâine dimineaţă mă voi interesa şi vă chem eu la telefon."

Dimineaţa, la ora 7 generalul Gheorghe Argeşanu s-a trezit din somn, s-a interesat la telefon şi a aflat de masacrul care avusese loc.

Sursa mea informativă este colegul meu de facultate, dr. Grigore Corâciu, care era ginerele generalului Gh. Argeşanu şi chiar acestuia i-a spus în chip de lamentaţie: „Din toată chestia asta eu voi fi tras la răspundere şi eu voi plăti pentru tot ce-au decis şi ce-au făcut alţii."

La Palatul Regal.

După plecarea generalului Gavrilă Marinescu şi generalului Gh. Argeşanu, Regele Carol II s-a închis în dormitor, dând ordin să nu fie deranjat de nimeni.

Pe la ora 23 au venit la Palatul Regal principesa Alexandrina Cantacuzino şi ministrul de externe Grigore Gafencu. N-au fost primiţi să vorbească cu Regele Carol II. Ministrul de Externe Grigore Gafencu depune în mâinile lui Ernest Urdăreanu un text prin care deconsiliază masacrul legionar de care auzise chiar atunci.

Textul era formulat şi semnat în numele Ministerului de Externe, care are drept de veto în toate problemele de stat. Acest document a dispărut şi nu este publicat de nimeni.

Aici este utilă o informaţie premergătoare masacrului.

Două săptămâni înainte de masacru.

Spitalul Militar Braşov.

În secţia penitenciar eram 14 legionari, din care 6 aduşi din Închisoarea Râmnicu-Sărat: ing. Virgil Ionescu, avocat Radu Budişteanu, căpitan Emil Şiancu, ing. Eugen Ionică, Traian Cotigă şi Şerban Milcoveanu.

Vine în inspecţie chiar generalul Ion Bengliu, comandantul Inspectoratului General al Jandarmeriei.

Se interesează de condiţiile de cazare, care într-adevăr erau perfect legale şi foarte bune. Înainte de a pleca, pronunţă o frază foarte semnificativă: „Cred că pentru d-voastră a dispărut pericolul."

Generalul Ion Bengliu era omul de încredere al lui Armand Călinescu şi fraza de mai sus reflecta gândirea lui Armand Călinescu, că se renunţa la prigonirea legionarilor şi se trecea la o politică de apropiere cu Germania. La 3 septembrie începuse războiul şi s-a văzut că armatele anglo-franceze se imobilizează pe graniţa cu Germania şi abandonează estul Europei, inclusiv România.

Revenim la Bucureşti.

Desigur neavând suficienţi asasini pe câte victime proiecta, ministrul de Interne, generalul Gavrilă Marinescu, a decis masacrul în două etape, la distanţă de o săptămână.

Pentru noaptea de 21 spre 22 septembrie 1939 a decis să fie omorâţi de jandarmerie şi Poliţie:

a) toţi cei 20 legionari din Închisoarea Râmnicu-Sărat şi consideraţi Statul Major Legionar;

b) jumătate din legionarii deţinuţi politic fără sentinţă de condamnare, din Lagărul de la Miercurea-Ciuc şi Lagărul de la Vaslui;

c) câte 3-5 legionari pe fiecare judeţ, aleşi de autorităţile locale dintre cei liberi.

Probabil au plecat din Bucureşti încă două ordine tot telefonic:

- Ordinul lui Victor Iamandi, ministrul justiţiei, cu precizarea ca procurorii să nu se sesizeze şi să ignore ce urmează a se întâmpla.

- Ordinul prof. Petre Andrei, ca directorii de şcoli să scoată elevii pentru a viziona şi a scuipa cadavrele expuse în piaţa publică.

Masacrul a fost executat de Jandarmerie şi Poliţie, de prefecţii militari cu grad de colonel, exact după ordinul telefonic al generalului Gavrilă Marinescu în numele M. S. Regelui Carol II şi nota bene cu explicaţia dată în particular de a fi „cerută de Franţa şi Anglia".

Totodată, subsecretarul de stat de la Ministerul de Război, generalul Gheorghe Mihail, a mobilizat armata să fie gata de intervenţie, în sprijinul Jandarmeriei şi Poliţiei.

În 11 judeţe nu s-a produs masacrul întrucât prefecţii militari şi-au păstrat calmul şi au cerut ordin scris, care n-a venit niciodată.

Totul s-a făcut prin telefon şi nu există nimic scris în arhivele Statului de drept.

În mod sigur n-ar fi fost atâtea victime dacă masacrul ar fi fost amânat măcar 48 de ore.

În cartea „Atentatul contra lui Armand Călinescu", editată în 2004, expun tot ce-am putut aduna ca material informativ până la acea dată.

Foarte târziu, în 1967, am aflat de la medicul militar dr. Anastasie Vişan cum am fost exceptaţi şi pentru ce am fost exceptaţi de la masacru: ing. Virgil Ionescu, avocatul Radu Budişteanu, dr. Şerban Milcoveanu. Am dictat textul sub forma unui interviu cercetătorului Mircea Ionică şi sper să-l pot publica. În orice caz, o copie se găseşte în arhiva lăsată de dânsul.

Iată evidenţa victimelor din noaptea de 21 spre 22 septembrie 1939.

În total 252 martiri care au intrat în istorie cu titlul de „Masacrul Inocenţilor":

ÎNCHISOAREA RÂMNICU-SĂRAT

Cantacuzino Alexandru, avocat, Bucureşti; Totu Nicolae, avocat, Bucureşti; Clime Gheorghe, inginer; Tell C. Alexandru, avocat, Bucureşti; Furdui Gheorghe, profesor, Bucureşti; Bănică Dobre, ad-tor ziar, Bucureşti; Polihroniade Mihail, avocat, Bucureşti; Craja Paul, medic, Bucureşti; Simulescu Sima, profesor, Bucureşti;

Apostolescu Gheorghe, comerciant, Bucureşti; Istrate Gheorghe, abs. acad. com., Bucureşti; Banea Ioan, medic, Cluj; Serafim Aurel, inginer, Bucureşti.

SPITALUL MILITAR BRAŞOV

Cotigă Traian, avocat, Bucureşti, Penit. Sp. R. Sărat; Ionică Eugen, inginer, Bucureşti, Penit. Sp. R. Sărat; Şiancu Emil, ofiţer rez. Cluj, Penit. Sp. R. Sărat; Proca Gheorghe, monteur în com. Domniţa Maria (Bacău), cu domiciliul obligatoriu la M. Ciuc; Pihu Grigore, funcţionar, Bucurşti, cu domiciliul obligatoriu Vaslui; Şuşman Iuliu, funcţionar, Bucureşti, cu domiciliul obligatoriu Vaslui; Herghelegiu Ion, avocat, Piatra-Neamţ, dom. obl. M. Ciuc.

LAGĂRUL DE LA VASLUI

Spânu Iordache, student, Bucureşti; Clime Traian, student, Bucureşti; Gârcineanu Victor, avocat, Bucureşti; Teodor Tudose, avocat, Iaşi; Polisperhon Şupila, student, Bucureşti; Boboc Constantin, student, Bucureşti; Goga Mircea, student, Bucureşti; Popescu Spiru, student, Frasăn-Durostor; Comănescu Nicolae, student, Ploieşti; Calapăr Mihai, absolvent teologie, Negreşti-Neamţ; Belgea Ioan, bibliotecar, Bucureşti; Popescu Vasile, f. profesie, Bucureşti; Antoniu-Pâsu Ioan, avocat, Bucureşti; Stahu Teodor, avocat, Fălticeni-Baia; Cârdu Valeriu, ziarist, Oraviţa Caraş; Motoc Mircea, student, Bucureşti; Răcman Gogu, student, Hodivoaia-Vlaşca; Teohari Mircea, student, Bucureşti; Bujgoli Spiru, licenţiat în litere, Frăsan-Durostor; Moraru Alexandru, student, Dej-Someş; Rioşeanu Petre, director „Nitrogen" Bucureşti; Şola Stavre, student, Bucureşti; Constantiniu Dorin, contr. S.T.B., Bucureşti; Dobre Radu, manip. S.T.B., Bucureşti; Danielescu Josim, student, Ploieşti; Nicolicescu Gheorghe, ing., Bucureşti; Borzea Virgil, student, Braşov; Carataşu Chiriac, student, Bucureşti; Busuioc Ioan, student, Bucureşti; Maricari Nicolae, locot. ref., Bucureşti; Tucan Boris, viticultor, Hârtop-Tighina.

BUCUREŞTI

Dumitrescu Dumitru, avocat, Ploieşti; Popescu Cezar, student medicină, originar Ploieşti; Popescu Traian, student Drept, originar Ploieşti; Moldoveanu Ion, student Politehnică, originar

Ploieşti; Ionescu R. Ion, student Drept, originar Ploieşti; Vasiliu Ion, desenator, originar Ploieşti; Ovidiu Isaia, fotograf, Bucureşti, Bd. Brătianu 24; Stănciulescu Marin, lăcătuş, Bucureşti; Bd. Brătianu 24; Paraschivescu Gheorghe, student Politehnică, Bucureşti, Bd. Brătianu 24; Dragomirescu Victor, absolv. Politehnică, din închisoarea Văcăreşti.

LAGĂRUL DE LA MIERCUREA-CIUC

Stegărescu Constantin, contabil, Bucureşti, Ilfov; Borzea Titus, student, Braşov; Rădulescu Virgil, gazetar, Bucureşti; Enescu Ioan, student, Bucureşti; Micu Augustin Liviu, inginer, Timişoara; Macoveschi Ioan, desenator, Bucureşti; Pavelescu Alexandru, avocat, Bucureşti; Biriş Ovidiu, avocat, Bucureşti; Susai Vasile, lic. Drept, Bucureşti; Felecan Vasile, ajust. mecanic, Bucureşti; Prodea Nicolae, lăcătuş, Bucureşti; Grama Iosif, student, Bucureşti; Miter Ioan, student, Caransebeş; Popescu B. Anton, funcţionar, Băile Herculane; Noaghia Gh. Virgil, student, Caransebeş; Tiponuţ Gheorghe, elev liceu, Oradea; Nuţiu Aurel, student, Bucureşti; Teodorescu Gheorghe, sculptor, Ploieşti; Ursu A. Ioan, student, Bucureşti; Todan Coriolan, student, Timiş Torontal; Ducaru Dumitru, subing. Râşnov-Braşov; Ungureanu Corneliu, lic. Litere, Craiova; Corbeanu Vasile, student, Bragadiru-Ilfov; Coman Constantin, student, Bragadiru-Ilfov; Popa Tiberiu, student, Bragadiru-Ilfov; Popescu Marin, student, Cumpăna-Constanţa; Vilmuş Adam, bucătar, Iaşi; Dorca Afilon, absolv. Teologie, Velişoara-Severin; Cioflec Marius, student, Timişoara; Benec Constantin, funcţionar CFR, Ohaba-Mâtnic Severin; Gheorghe Constantin, student, Stupini-Braşov; Strugaru Nicolae, avocat, Iaşi;

BUCUREŞTI

Dumitrescu Dumitru, avocat, Ploieşti; Popescu Cezar, student medicină, originar Ploieşti; Popescu Traian, student Drept, originar Ploieşti; Moldoveanu Ion, student Politehnică, originar Ploieşti; Ionescu R. Ion, student Drept, originar Ploieşti; Vasiliu Ion, desenator, originar Ploieşti; Ovidiu Isaia, fotograf, Bucureşti, Bd. Brătianu 24; Stănciulescu Marin, lăcătuş, Bucureşti; Bd. Brătianu 24; Paraschivescu Gheorghe, student Politehnică,

Bucureşti, Bd. Brătianu nr. 24; Dragomirescu Victor, absolv. Politehnică, din închisoarea Văcăreşti.

LAGĂRUL DE LA MIERCUREA-CIUC

Stegărescu Constantin, contabil, Bucureşti, Ilfov; Borzea Titus, student, Braşov; Rădulescu Virgil, gazetar, Bucureşti; Enescu Ioan, student, Bucureşti; Micu Augustin Liviu, inginer, Timişoara; Macoveschi Ioan, desenator, Bucureşti; Pavelescu Alexandru, avocat, Bucureşti; Biriş Ovidiu, avocat, Bucureşti; Susai Vasile, lic. Drept, Bucureşti; Felecan Vasile, ajust. mecanic, Bucureşti; Prodea Nicolae, lăcătuş, Bucureşti; Grama Iosif, student, Bucureşti; Miter Ioan, student, Caransebeş; Popescu B. Anton, funcţionar, Băile Herculane; Noaghia Gh. Virgil, student, Caransebeş; Tiponuţ Gheorghe, elev liceu, Oradea; Nuţiu Aurel, student, Bucureşti; Teodorescu Gheorghe, sculptor, Ploieşti; Ursu A. Ioan, student, Bucureşti; Todan Coriolan, student, Timiş Torontal; Ducaru Dumitru, subing. Râşnov-Braşov; Ungureanu Corneliu, lic. Litere, Craiova; Corbeanu Vasile, student, Bragadiru-Ilfov; Coman Constantin, student, Bragadiru-Ilfov; Popa Tiberiu, student, Bragadiru-Ilfov; Popescu Marin, student, Cumpăna-Constanţa; Vilmuş Adam, bucătar, Iaşi; Dorca Afilon, absolv. Teologie, Velişoara-Severin; Cioflec Marius, student, Timişoara; Benec Constantin, funcţionar CFR, Ohaba-Mâtnic Severin; Gheorghe Constantin, student, Stupini-Braşov; Strugaru Nicolae, avocat, Iaşi; Constantinescu Dimitrie, absolv. Medicină, Iaşi; Dobrin Liviu, absolv. Medicină, Arpaşul de Jos-Făgăraş; Zus Radu, student, Cernăuţi; Buhai Vasile, student, Bucureşti; Iordache N. Nicoară, asistent univ., Bucureşti; Raicu Const., licenţiat, Iaşi; Stamate Eugen, student, Iaşi; Zanche Petre, funcţionar, Iaşi; Gârcineanu Florin, lt. ref., Timişoara; Vasiliu Gheorghe, lt. ref., Iaşi; Filipov Vasile, comerciant, Bucureşti.

ÎN RESTUL ŢĂRII

Jud. Durostor: Nicolae Nastu, Costică Manganiţa şi Dionisie Memu.

Jud. Timiş-Torontal: Udrea Teodor, Dragomir Gheorghe şi Cocora Alexandru.

Jud. Caliacra: Petre Caranica, Chitu M. Popescu şi Dumitru Covache.

Jud. Gorj: Constantin Şerban, căpitanul Gh. Munteanu şi preotul Motomancea Grigore.

Jud. Constanţa: preotul Chivu Ion, Chiriazi Constantin, preotul Mocanu Staicu şi preotul Secăreanu Ion.

Jud. Putna: Vasile State, Nicolae Voinea şi Petre Marin.

Jud. Vâlcea: preot Aurel Nicolaescu, Dumitru Diaconescu şi Nicolae Vasilescu de pe teritoriul urban.

Jud. Lăpuşna: Diaconescu Vasile, colonel în rezervă, invalid de război, Florescu Sergiu, avocat şi ziarist, şi Palamarciuc Ioan.

Jud. Bacău: Condopol Mircea, Mandache Alexandru şi Antonovici Constantin.

Jud. Mehedinţi; Gheorghiu Victor, Matici Marin şi Geacu Petre.

Jud. Argeş: Ioan Pielmuşi, Olteanu Vasile şi Traian Amzar.

Jud. Cluj: Cuibus Petre şi Erimia Nicolae.

Jud. Prahova: Alexandru Cojocaru şi Filip Dumitru.

Jud. Dolj: Nicolae Horculescu, Ilie Poenaru şi Ioan I. Ştefanache.

Jud. Bihor: Cosma Lazăr şi Jude Dumitru.

Jud. Roman: Creangă Vasile.

Jud. Vaslui: Gheorghe N. Volocaru.

Jud. Brăila: Bobota Teodor şi Ioan Udrea.

Jud. Caraş: Borzac Lazăr, Băleanu Ioan şi Cerbu Iancu (asasinaţi ulterior).

Jud. Neamţ: Nicolae Malinici, Vasile Avădanei şi Vasile Puiu.

Jud. Olt: Găman Florea, elev de liceu; Dumitru Mânzu, student; şi Gheorghe Preda, patron de moară şi batoză.

Jud. Fălciu: Ioan Codreanu, inginer; Nicolau Emil, student şi Croitoru Vasile.

Jud. Teleorman: Abagiu Dumitru şi Aristotel Cristea.

Jud. Ialomiţa: Manolescu Grigore, Constantin Constantinescu şi Traian Badea.

Jud. Dâmboviţa: Niţescu Petre, Lungu Ioan şi Gâlmeanu Ioan.

Jud. Dorohoi: Gheorghe Surugiu, Gheorghe Barbu şi Ioan Honceru.

Jud. Turda: Cucerzan Constantin, Nichita Augustin şi Tonceanu Gheorghe.

Jud. Bălţi: Condratiuc Alexe, Ursache Victor şi Ioan Gherman.

Jud. Braşov: Faur Ioan, Bordeianu I. Lehaciu, Papacioc Radu şi Nicolici Nicolae.

Jud. Mureş: Rusu Iacob, Palctas Francisc şi Pădurean Nicolae.

Jud. Hotin: Vasile Dobuleac, Teodor Dubovinschi şi Iacob Soroceanu.

Jud. Cernăuţi: Pisarciuc Silvestru, Regwald Francisc şi Mototiuc Ioan.

Jud. Lugoj: Ghinda Gheorghe, Galescu Pavel şi Damaschin Sârbu.

Jud. Sălaj: avocatul Burcaş Augustin.

Jud. Ciuc: Duma Iosif, Caranica Ioan şi Mirea A. Ilie.

Jud. Tighina: Heidenrech Wladimir, Căldare Constantin şi Coraganceva Ioan.

Jud. Bistriţa: Tonea Simion, Cornel Girigan şi Tolan Alexandru.

Jud. Cetatea Albă: Ioan Vlădău, Paucă Dumitru şi Damian Curoglu.

Jud. Tecuci: Căsăneanu Gheorghe, Spirache Teodorescu şi Baciu Vasile.

Jud. Muscel: Nerasan (av. Câmpulung) şi Ioan Stancu.

Jud. Covurlui-Galaţi: Costăchel Popa, asasinat ulterior; Tudor Croitoru şi Gheorghe Potolea.

Jud. Soroca: Leviţchi Ştefan, Şciucă Boris şi Criclivai Azare.

Jud. Arad: av. Maduta Ioan, Bulboacă Ioan şi Julan Ilie.

Jud. Maramureş: Butnaru Ioan, Chirculiţă Dumitru şi Beladoan Mircea.

Jud. Iaşi: Elena Bagdad (domnişoară studentă), Nicolae Dănilă şi pr. Leodin Miron.

Jud. Hunedoara: Popa Petre, Cornea Gheorghe şi Sârbu Nicolae.

Jud. Orhei: Zalupcescu Grigore, Mocanu Andrei şi Răileanu Naum.

Jud. Romanaţi: Niculescu Gheorghe şi Oprovici Horia. (Teritoriul urban).

Jud. Suceava: Reuţ Ioan Neculae.

Jud. Buzău: Voinea M. Constantin.

Jud. Trei Scaune: ing. Lascăr Gheorghe, Vrânceanu Gheorghe (asasinat ulterior).

Jud. Botoşani: Vasile Iftimuţă, Mihai Grigoriu şi Gheorghe Mancoş.

Jud. Satu-Mare: Bozinteanu Victor şi Spiridon Jitaru.

Jud. Câmpulung (Bucovina): Irimiciuc Valerian, Ţăranu Traian şi Cozan Luchian.

Jud. Târnava Mică: Bârza Gheorghe, Prus Ioan şi Codrea Nicolae.

Printre victime, sunt cele trei genii ale generaţiei noastre: George Furdui, Victor Gârcineanu şi Virgil Rădulescu, care în zona culturală ar fi făcut gloria României în istorie.

Adevărata Mişcare Legionară a fost până la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu şi până la asasinarea Statului Major Legionar ing. Gh. Clime-dr. Ioan Banea, la 22 septembrie 1939.

După 1940 a existat altă Mişcare Legionară, după chipul şi asemănarea noului şef, Horia Sima.

Desigur, face parte din realitate şi interesează Istoria, dar viitorul Naţiunii va continua ce-a fost până în 1938-1939.

Adevărata Mişcare Legionară a lui Corneliu Z. Codreanu şi a Statului Major Legionar a fost o *întreită reacţie de apărare* a Naţiunii Române, atacată în propria ei Patrie – România.

Reacţie de apărare împotriva *planului Crémieux-Peyjoto*, de a fonda în spaţiul carpato-ponto-dunărean Israelul European: stat binaţional cu invadatorii clasă conducătoare-exploatatoare, în calitate de naţiune învingătoare şi cu autohtonii clasă subordonată-exploatată, în calitate de naţiune învinsă.

Reacţie de apărare împotriva conspiraţiei mondiale a *comunismului*, care este atât de nefiresc, antiuman şi neproductiv, încât nu poate exista decât prin exterminarea termenilor de comparaţie.

În fine, *reacţie de apărare* împotriva carlismului care a generalizat în România corupţia, imoralitatea şi superficialitatea, cu continuare îndeosebi după 1989.

Mişcarea Legionară a lui Corneliu Z. Codreanu, Ionel I. Moţa şi ing. Gheorghe Clime are prezenţă şi distincţie în istoria Naţiunii Române: nu numai prin plusul de sensibilitate şi plusul de reactivitate dovedite în faţa primejdiilor, dar şi prin creativitate, adică prin soluţiile la rezolvarea problemelor vitale ale României: în politica externă aliaţa cu Germania şi în politica internă organizarea curentului de ascensiune socială a fiilor de ţărani români, prin şcoală şi universitate, în clasa conducătoare a propriei lor Patrii.

Corneliu Z. Codreanu a fost asasinat la 30 noiembrie 1938 şi Mişcarea Legionară a fost masacrată la 22 septembrie 1939, tocmai pentru această capacitate de a rezolva toate problemele, pe cale legală şi în mod constructiv.

Faza eroică

Toate marile mişcări social-politice din istoria universală au început a fi catalogate „erezii de pedepsit şi de exterminat“ de către atotputernicia atunci existentă în stat.

Imperativ

Cine cunoaşte Adevărul şi îl tipăreşte în conştiinţă are chiar de la Adevăr obligaţia, poate chiar imperativul, de a-l înfăptui. Iar înfăptuirea începe cu trecerea lui de la intenţie la elită şi de la elită la mulţimi.

Urmează volumul II cu analiza explicativă a evenimentului.

Cărţi semnate dr. Şerban Milcoveanu

•„Stricnino-terapia masivă în intoxicaţiile barbiturice acute“, 1937
•„Yperita-lost“, 1944
•„Epidemia de sifilis pe frontul de est 1941-1943“, 1944
•„Învierea“ (arhivă istorică) vol. I, II, III, IV, 1993-1996
•„Partidul Comunist şi Mişcarea Legionară iulie 1945–iulie 1948“
•„Prof. Nae Ionescu în dilema democraţie-dictatură“
•„Istoria socială a României în anecdote, locuţiuni, epigrame şi cugetări“ (în colaborare cu prof. Victor Macarevici), vol. I şi II
•„Tactica şi strategia“, vol. I şi II
•„Corneliu Z. Codreanu – altceva decât Horia Sima“, vol. I şi II
•„Atentatul contra lui Armand Călinescu din 21 septembrie 1939 şi Masacrul Inocenţilor din 22 septembrie 1939“
•„Testamente politice: Corneliu Z. Codreanu, Mihail Morusoff, mareşal Ion Antonescu şi general Aurel Aldea“
•„Corneliu Z. Codreanu: cum l-am cunoscut şi ce-am înţeles“
•„Încotro merge România?“
•„Ce se vrea cu România?“
•„Războiul dintre Stat şi Naţiune“, vol. I, II şi III
•„Politica în întrebări cu şi fără răspuns“, vol. I, II
•„Frumoasa cu semn de întrebare“
•„Zeiţele Bucureştiului“
•„Ce e nou în Femeie?“
•„Dr. Sergiu Stoicescu şi medicina internă“
•„Teroarea de Stat până în decembrie 1989“
•„Biopolitica eminesciană” (în colaborare cu dr. Gh. Vornica, prof. Tatiana Perţ şi prof. Andrei Justin Hossu)
•„Invitaţie la gândire” (1000 întrebări), vol. I, II, III, IV, V
•„Pactul cu Diavolul“
•„Istoricul «Destinderii» şi abandonarea Basarabiei 1940“ (în colaborare cu prof. Victor Macarevici)
•„Enciclopedie pentru Inteligenţe vol. I-XII
• Psiho-analiza sexului feminin: Zâmbetul promiţător de sentiment, Secretul Ambasadei, Femeia cu păcate, Femeia la atac, Unde e femeia pură?, Iniţierea în iubire, *Zeiţe în coborâre pe Terra.*
• Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu?
• Vârf de lance secolul XX

ISBN 973-0-05068-6
